

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kayıp Günlükler Serisi - 2

Kendimi sende Buldum

Lisa Renee Jones

“Lisa Renee Jones yalnızca iyi ve
akıcı bir kitap yazmakla
kalmamış, kalemi öylesine
erotik ve ateşli ki adeta sayfalar
yanıyor.”

**Laura, The Revolving
Bookcase**

“Bu sayfaların arasında heyecan
yükü, gerilim dolu ve yakıcı bir
hikâye saklı. Damarlarınıza
kadar sızıp, hiç çekinmeden
okunmayı emredecek kadar da
etkili!”

**Shauni, Tea and Book and
Bodice Rippers**

“İnanılmaz bir kitap. Her
satırda, her cümlede kalbinizin
yerinden çıkacak kadar hızlı
atmasına neden olacak. Lisa
Reene Jones erotizmi ve gizemi
kalemінде ustalıkla eriterek, sizi
hiç ummadığınız yerlerinizden
vurmayı başarıyor. İddia
ediyorum nefessiz kalacaksınız.”

A Romantic Book Affairs

O karanlık bir tutku, günahkâr bir ateşti
ve ben ona doyamıyordum.

ARKADYA BİTTER YAYINLARI

KENDİMİ SENDE BULDUM

LISA RENEE JONES

Özgün adı: Being Me

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Çevirmen: Hülya Bakça

Editör: Çağla Dirice Çakır

Düzeltili: Yasemin Büte

Son okuma: Arzu Sarı

Kapak ve sayfa tasarımı: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Aralık 2015

ISBN: 978-975-999-838-7

©Lisa Renee Jones, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Gallery Books, A Division of Simon&Schuster, Inc.'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA BİTTER YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Bitter Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Kendimi sende Buldum

İngilizceden Çeviren

Hülya Bakça

Bana ve bu seriye olan sonsuz inancı için Diego'ya

27 Nisan 2011

Sekizinci Günlük, İlk Yazı

*K*aranlık beni çevrelerken içten içe titriyordum. Hayır. Beni titreten karanlık değildi. Oydu. Onu göremesem de hissedebiliyordum. Ah, evet, onu hissedebiliyordum. Vücudumun her bir gözenğinde, tüm sinir uçlarımda o vardı. Beni sinsice izliyordu. Henüz bana dokunmasa da beni sahipleniordu. Tamamen onun insafına kalmıştım. Yumuşak, yün halının üzerinde çırlıçıplak bir halde diz çökmüştüm. Sıkı bantlar bacaklarımı kalçalarım-la birleştiriyor, başka bir bağ göğsümü sarıp kollarımı arkamda sabitliyordu. Tatlı bir acı duyuyordum, beni tahrik ediyordu. Savunmasız ve adeta zevkten patlayacakmış gibi hissederken tüm bu olanlar, mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde beni baştan çıkartıyordu. Beni götüreceği bir sonraki yerden bu kadar korkma- ma rağmen, cinsel uyarılmayla titriyor olmam hiç mantıklı değildi. Korkuyordum. Kendi vücudumun verdiği tepki üzerinde bu kadar az kontrolüm olmasından, ben kendimi kontrol edemezken onun bunu başarmasından korkmuştum. Beni kontrol etmesine bu kadar ihtiyaç duymaktan da. Şu an, bu satırları yazarken bu yanımlı tanıyamıyorum ama onunlayken, o ne isterse o oluyorum.

Oyunlarında sadece bir jeton olduğumu bilsem de onun gönüllü kölesi oluyorum. Oysa o, bana hükmetmekten başka bir şey vaat etmedi. Asla benim ona ait olduğum gibi bana ait olmadı. Her seferinde onun kurallarına göre oynadım. Kurallarının nasıl değişeceğini, bir sonrakinde ne olacağını, kim olacağını asla bilemedim. Geçen gece, spot ışıkları aniden sadece benim üzerimde parladığında, karanlıkta bana doğru adım atıp önümde durduğunda, yanındaki adam beni derinden sarstı. O adamın bizimle olmasından nefret ediyordum ve o da bunu biliyordu. Yine de beni paylaşmak için onu davet etmişti. İtiraz etmek istedim. İtiraz etmeliydim. Ama bu odada ben Rebecca değildim. Sadece onundum.

Bazen gün ışığında, ondan ayrı olduğumda ve dokunuşları beni özgür bıraktığında sadece kendim olmak, yeniden Rebecca olmak istediğimi düşünüyordum. Sadece onun kim olduğundan emin değildim. Ancak artık kendimi tanıdığımdan da emin değilim. Sahi, kimdim ben? Rebecca Mason kimdi?

Birinci Bölüm

Rebecca'nın nerede olduğuna dair ipucu bulma umuduyla geldiğim depodaki ani elektrik kesintisi yüzünden zifiri karanlıkta boğuluyordum. İzlemekten nefret ettiğim o korku filmlerinden birinin ortasına düşmüştüm adeta. Kendimi tüm yanlış hamleleri yaptıktan sonra sonu kanlı bir ölümle biten o kız olarak hayal ettim. Ben, Sara McMillan, mantıklı bir insandım. Bu yüzden kendime bu korkuyu def etmem gerektiğini söyledim. Bu, son aylarda birkaç kez daha olmuş basit elektrik kesintilerindendi ve en büyük endişem ayağımın dibindeki fareydi.

Ama korku filmlerinde öldürülen kız da her zaman böyle düşünmez miydi? *Bu sadece bir elektrik kesintisi. Sadece bir fare.* Akşamın bir vakti buraya tek başına gelecek kadar aptal olmama rağmen kendimi öyle olmadığımı inandırmaya çalışıyordum. Önceki karşılaşmamdan buradaki görevlinin ürkütücü bir tip olduğunu biliyordum fakat onu dert etmemiştim. Sadece Rebecca'yı bulmam, bu konuda bir şeyler yapmam ve sabahki mesajlaşmamızda onu özlediğimi söyledikten sonra sesi çıkmayan Chris'i aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Yardım etkinliği

için çıktığı yolculukta, beni özlemediğine karar vermesinden korkuyordum. Her şeyden öte önceki gece bana en karanlık sırrını göstermeye cesaret etmişti ve ben de aksini yapacağıma söz verdiğim halde tam olarak onun dediğini yapmış, onu kendimden uzaklaştırmıştım. Kaçmıştım, tıpkı Chris'in yapacağını söylediği gibi.

Başka bir patlama sesi ürktücü sessizliği böldü. İşte bu, beni Chris'in sessizliğinden çok daha fazla korkutmaya yetmişti. Zihnim sesi tanımlamak için çabalasa da bir sonuca ulaşamadı. Ah, evet doğrusu buraya yalnız geldiğim için su katılmamış bir salaktım. Genelde salaklık yapmadığımı düşünme eğiliminde olsam da bu gece gerçekten böyle davranmıştım, hem de ne salaklık.

Kıpırdamaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemedim. Hâlâ kendime ait olduğunu bildiğim kısık ve rahatsız edici nefes sesleri duyuyordum. Sessiz kalmaya çalıştım ama işe yaramadı. Göğsüm sıkıştıkça nefes almak güçleşiyordu. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Çaresizce nefes almam gerekiyordu. Hızlı hızlı solumaya başladım. Beş yıl önce doktor annemin odasından çıkıp bana onun öldüğünü söylediğinde de böyle hissetmiştim, sanki ruhum bedenimi terk etmiş gibi. Bana ne olduğunu bilsem de yerimi ele verebilecek yüzeysel nefesler almaya devam ettim. Bunun nasıl benim başıma geldiğini ve nasıl kontrol edeceğimi hâlâ bilmiyordum.

Bir şekilde ayakta dursam da aslında yaptığım hiçbir şeyin bilincinde değildim. Tuttuğumun bile farkında olmadığım kâğıtlar elimden düştü. Panik içimde büyürken çığlık atıp kaçmak istedim. Haklıydım ve açıkça “savaş ya da kaç” hissini bir adım öteye taşımıştım ama başka bir patlama sesi beni olduğum

yerde dondurdu. Bakışlarımı kapıdan tarafa çevirdim ancak karanlıktan başka bir şey göremedim. Beni yutmak isteyen derin, karanlık çukurdan başka bir şey yoktu. Başka bir patlama daha oldu. Bu ses de neydi? Başka bir ses -sanırım ayak sesi- kapıya doğru yaklaşıyordu. Panik yüzünden mantıklı düşünemeyip sadece hareket ettim.

Kendimi odanın diğer tarafına, önümde engel olmadığını düşündüğüm yöne doğru attım. Kapı, kapı, kapı! Kapıya ulaşmam gerekiyordu. Lanet olası kapı neredeydi? Parmaklarım her defasında boşluğa denk geldi ve sonunda soğuk çeliğe çarptı. Kapıya çarptığımda hissettiğim rahatlama duygusu her yanıma sardı. Avuç içlerimle kapıya bastırdım. Peki ya şimdi? Peki ya şimdi ne olacaktı? Kapıyı kilitlemeliydim ama yapamadım. Bir anda acı gerçeğin farkına vardım. Kilit dışarıdaydı ve dışarıdaki herhangi biri beni içeriye kilitleyebilirdi. Ya da... belki de koridorda varlığını hissettiğim kişi ben kapıyı kapatmadan önce içeri girmişti. Ah, Tanrım! Bu dehşet verici düşünceyle etrafımda dönerek kapıya yaslandım. Telefonum ceketimin cebindeydi, onu bulmalıyım. Hiçbir şey göremiyordum. Doğru dürüst düşünemiyordum bile. Telefonum nasıl daha önce aklıma gelmemişti? Sonunda telefonu buldum ancak elimden kayıp yere düştü.

Telaşla telefonumu bulmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimle kaygan plastiği kavradığımda rahatlardım. Tuş kilidini açmaya çalışsam da başaramadım. Ayağa fırlayıp bir yandan da arama yapmaya çalışırken ölümüne yaralanacağımdan korktum ama bu sefer hiçbir şey kaçışımı engellemedi. Koşmak aptalca hareketlerden bir diğeri olabilirdi fakat bu noktada

koşmamak çok daha aptalcaydı. Kapıyı hızla açtığımda beni daha fazla karanlık karşılamış olsa da umursamadım. Koştum ve içerdeki her kimse koşarken ona çarpmamak ya da etrafım tamamen karanlıkken kendi ayağıma takılıp düşmemek için dua ettim. Sadece dışarı çıkmak istiyordum. Dışarı. Dışarı. Dışarı. Düşünebildiğim tek şey buydu. Beni doğruca çıkışa yönlendiren düşünce buydu. Dakikalar önce sahip olduğum mantık, aniden korku ve adrenalin patlamasına dönüşmüştü.

Çıkışı, ışığı aradım ama daha önce açık olan çıkış kapısı kapalıydı. Dişlerimi takırdatacak kadar şiddetli bir şekilde kapıya çarptım. Dişimi geçirdiğim dilimden gelen kanın demir tadı tüm ağzıma yayıldı. Öte yandan bunun, buradan tek parça olarak kaçma kararımı etkilemesine izin veremezdim. Kapı kolunu sıkıca kavradım. Kapı açıldığında rahat bir nefes verdim.

Kendimi hemen dışarı attım. Binanın bunaltıcı karanlığından çıkıp arabama doğru koşarken beni, loş sokak lambaları ve serin San Francisco gecesi karşıladı. Arkamda birinin olmasından korkarken kaslarımın kasılıp yandığını hissettim. Ancak kıymetli saniyelerimi bu ihtimali doğrulamakla harcayamazdım. Avuç içimin hassas derisi anahtarlarımın arasına sıkışmıştı. Arabamın kapısını açmak için gereken düğmeyi bulmaya çalıştım. Tekrar arkama bakma dürtüsüyle savaşıırken zaman durmuş gibiydi. Onun yerine hızla kapıyı açtım.

Birilerinin beni arkamdan yakalayacağından emin bir halde kendimi koltuğa attım. Kolu hızla çekip kendimi içeri kapatarak her yeri kilitledim. Dehşetle camdan dışarı baktım. Kimseyi göremedim ama her an camın kırılmasını bekliyordum. Ellerim şiddetli bir şekilde titriyordu, anahtarı kontağa yerleştirebilmek

için sakinleşmeliydim. Anahtarı yerleştirip motoru çalıştırdığımda ise araç ters yöne atıldı. Tekerleklerden tiz bir ses çıkınca kalbim korkuyla çarptı. Vites değiştirip aniden frene bastım ve darbenin etkisiyle öne savruldum. Binanın açık kapısına bakarken arabadaki tuhaf sessizliği, ağır nefesimin sesi böldü ama olağanüstü ya da korkunç bir şey görmedim. Sadece... oradaydı. Ben de buradaydım ve etrafta hiç kimse görünmüyordu.

Fark etmezdi. Burada oturdukça kendimi daha çok korunmasız ve zayıf bir hedef gibi hissetmeye devam edecektim. Gaza bastım. Bu otoparktan çıkmam gerekiyordu, hem de hemen.

Otoyola çıkan yan yola neredeyse varmıştım ki deponun kapısını kilitlemediğimi hatırladım. Ellerimle direksiyonu iyice sıktım. Kapıyı açık bırakıp yola koyulmuştum. Benzin istasyonuna saptım ve binanın önüne park ettim. Öylece oturdum. Bir, iki ya da on dakika. Ne kadar süre geçtiğinden emin olamıyordum. Tutarlı şeyler düşünemiyormuşum gibi görünüyordu. Başımı direksiyona yaslayıp odaklanmaya çalıştım. *Depo. Rebecca'nın sırları, hayatı. Ölümü.* Başımı salladım. *Hayır. O ölmedi. Ölmedi...* Yine de içten içe Rebecca'nın o depoda, birilerinin -benim ya da başka birinin- keşfetmesini istemediği bir sırrı olduğunu biliyordum.

"Geri dönüp depoyu kilitlemeliyim," diye fısıldadım. Benimle orada buluşması için polisi arayabilirdim. Beni karanlıktan korktuğum için tutuklamazlardı. Gülebilirlerdi, kızabilirlerdi ama başıma bir şey gelmesine de izin vermezlerdi.

Oraya attığımı bile hatırlamadığım koltuktaki cep telefonum çalınca sıçradım, yumruğumu göğüslerimin arasına bastırdım. "Yok artık," diye homurdanarak kendime kızdım. "Kendine gel, Sara."

Numaraya baktım. *Chris*. Göğsüm hissettiğim karmakarışık duygularla yandı. Aramızda sonuçlanmamış çok fazla şey vardı ve birbirimiz için çok fazla nedenden ötürü yanlıştık. Buna rağmen ya da belki de bu yüzden, hayatımda hiç kimse-nin sesini duymak istemediğim kadar şu an onun sesini duymak istiyordum.

“Sara,” diye mırıldandı cevapladığımda. İsmim ipeksi sesinin o erkeksi mükemmelliğiyle hafif kulak tırmalayıcı bir şekilde bana ulaştı ve sadece onun doldurabildiği ruhumun derin kuytularına yerleşti.

“Chris.” Adını söylerken sesim çatladı çünkü gözlerim yanıyordu. Olaysız geçen son birkaç yıldan sonra birkaç hafta içinde nasıl da her şey tam tersine dönmüştü. “Keşke... Keşke burada olsaydın.”

“Buradayım, bebeğim. Kapının önündeyim. Kapıyı aç.”

Kafa karışıklığıyla kalakaldım. “Los Angeles’ta yardım etkinliğinde olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydi, sabah yeniden uçuşum vardı ama seni görmek zorundaydım. Kapıyı aç ve beni içeri al.”

Ağzım açık kalmıştı. Tüm gün sessiz kaldığı için endişelenmişim. Dün gece benim ona yaptığım gibi kendini bana kapatmasından korkmuştum. “Sadece beni görmek için evime mi geldin?”

“Evet. Sadece seni görmek için geldim.” Tereddüt etmiş gibiydi. “Beni dışarıda mı bırakacaksın?”

Engellemeye çalıştığım duygu patlamasıyla gözlerimdeki yanma, beni gözyaşlarına dönüşmekle tehdit ediyordu. Chris benim için gelmişti, yolundan sapmıştı. Dün gece kulüpteki

itirafından sonra verdiğim tepkiye rağmen başka bir şehre uçmamıştı. “Ben evde değilim,” dedim, sesim zor duyuluyordu. “Değilim ama olmak istiyorum. Buraya gelebilir misin, lütfen?”

“Neredesin?” diye sordu, sesinde tıpkı benim hissettiğime benzer bir endişe vardı.

“Birkaç blok ötede. Sana bahsettiğim deponun yanındaki Stop N’ Buy mağazasının oradayım.” Neden bilmiyorum ama Rebecca’nın adını söyleyememiştim.

“Hemen geliyorum.”

Ona yolu tarif etmek için ağzımı açmıştım ki telefon kapandı.

İkinci Bölüm

Chris'in Porsche'unun park alanına girdiğini gördüğümde Arabadan indim. Dışarıda dururken hissettiğim ürperme okyanustan esen soğuk havayla değil, depoda olanlarla alakalıydı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Chris'in arabasını gümüş rengi Ford Focus'uma doğru sürmesini izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Aniden gergin ve korunmasız hissettim ki bu, kendimle ilgili nefret ettiğim ama kaçamadığım yanlarımdan biriydi. Ya onun ziyaretini yanlış anlamışsam ve o aramızdakileri bitirmek için buradaysa? Ya geçen gece Mark'ın kulübünde yaptığı büyük itirafa verdiğim tepki, onun da sürekli söylediği gibi onu buna ikna ettiyse? Bu dünyaya, onun dünyasına ait olmadığımı.

Aracı arabamın yanına park etti, bunun babamın kullandığı arabanın aynısı olduğunu düşünmemeye çalıştım. Babam aklımda olması gereken son kişiydi ama yine de nedenini bilmediğim bir şekilde son birkaç haftadır aklımdaydı. Dengesizdim, kafam karmakarışık, dün geceki olay yüzünden sarsılmıştım ve bir de Chris'le durumumuzun ne olacağı korkusu vardı.

Chris'in arabadan inişini izledim. Arabanın yanında dikilişi

nabzımı yeniden hızlandırmıştı. Arabanın arkasından dolaştı. Siyah kotu, motorcu botları, deri ceketi ve yakalarına uzanan sarı saçlarıyla hem dağınık hem de seksi görünüyordu. Kesinlikle pejmürde, ama erkeksiydi. Uzun adımlarında benimki gibi bir telaş olduğunu fark edip ona doğru fırladım.

Aramızdaki birkaç adım sonsuzluk gibi geldi, nihayet kollarımdaydım. Sıcaklığı bir koza gibi etrafımı sardı, güçlü vücudu beni içine çekiyordu. Bir gece önceki mücadele sanki hiç olmamış gibiydi. Vücudunun sert hatlarında eridim, ellerimi deri ceketinin altına kaydırıp Chris'e özgü sandal ağacı ve misk karışımı harika kokuyu içime çektim.

Ufak bir hareketle beni duvarlarla arabasının olduğu tarafa yönlendirdi. Burada gelip geçen ya da mağazaya giren insanların bakışlarından uzaktık. "Anlat bana, bebeğim," diye emretti, Porshe'un park lambalarından yansıyan loş ışığın altında beni inceliyordu. "İyi misin?"

Gözlerim onunkilerle buluştu. Gölgelerin derin pusunda bile aramızdaki bağı, bana olan hislerinin derinliğini hissedebiliyordum. Chris'in anlayamayacağım katmanları vardı ama beni umursuyordu ve dün gece ona göstermekte başarısız olduğum şeyi görmesini istiyordum. Anlamasını istiyordum. Onu istiyordum, tümüyle ve buna, baş edemeyeceğimi düşündüğü tarafları da dahildi.

"Evet," diye fısıldadım. "Sen buradasın ya, iyiyim."

Dudakları benimkilerin üzerine kapanınca cümlemi zor tamamladım. Telaşını, korkusunu tadabiliyordum. Kendi korkumun da farkındaydım. Mark'ın kulübünü ziyaret ettikten sonra, bir daha asla burada olamayacağımızdan, tekrar böyle

olmayacağımızdan korkmuştum. Ona doğru kıvrılıp tüm tutkusunu adeta içtim. Onun tarafından olabilecek tüm şekillerde gönüllüce tüketildim. Depolama birimine geri döndüğümde ya da belki dün gece kulüpte, zihnimde reddetsem de yüzeye çıkmaya çalışan karanlık bir tohum filizlenmeye başlamıştı. Yüzleşmek istemediğim şeylerden çaresizce kaçmak istiyordum. Asla cesaret edemeyeceğim bir şey yaptım ve kendimi o anda kaybettim. Tutkunun derinliklerine doğru batıyor, karnımın aşağısında yanan ateşte kayboluyordum. Tutku, bacaklarımın arasında kaygan ve sıcak bir şekilde yayılıyordu. Dilimi okşayan Chris'in dili, tadı, kokusu ve beni sahiplenircesine kendine bastıran elleri dışında hiçbir şey yoktu. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Ellerimi gömleğinin altına kaydurdım, sert kaslarıyla sıkı tenninin sıcaklığını hissettim ve kendimi ona daha çok bastırdım. Kaba, arzulu bir ses göğsünde yankılandı. Bana olan arzusu, tutkusu hoşuma gidiyordu. Elleri sırtımdan arkama doğru kaydı ve beni sertçe kasıklarına doğru çekti. Kalınlaşmış penisini karnımda hissettiğimde dudaklarını yaladım. O an içimde bir şeyler patladı. Nerede olduğumu umursamıyordum. Nerede olduğumu bilmiyordum. Sadece Chris'i istiyordum. Ona dokunmadan, onu tatmadan duramıyordum. Birbirimize dolanmıştık, onda kaybolmuştum. Yine de o karanlık tohumu zihnimden uzaklaştırmak için yeterli değildi. Daha... fazlasına ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı...

“Sara.”

Chris dudaklarını benimkilerden ayırırken nefes nefeseydim. Adım, dudaklarından arzudan çatallaşmış ve ateşli bir şekilde

dökülmüştü. Ne kadar zaman geçtiğini anlayamadan duvara dayanmıştım. Oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum, umursamıyordum da. Chris'i yeniden öpmeye çalıştım. Parmaklarını saçlarımdan geçirerek beni uzaklaştırdı. O da benim gibi sertçe nefes alıp veriyordu. "Tutuklanmadan önce durmalıyız. Ve şu an senin içinde olmak için bu riski almaya kesinlikle değer."

Evet. Lütfen. Chris içimde, beni dolduruyor olsun. Buna nefes almaktan bile çok ihtiyacım vardı. Ona doğru gözlerimi kırptırdım; sersemlemiştim ama ne istediğimi biliyordum, onu istiyordum. Şimdi. Burada. Ancak motor sesi ve bir çocuğun gülüşü aniden olduğum yerde donup kalmama neden oldu. Son bir saat içinde olan her şeyin farkına vardığımda midem düğümlendi. Nerede olduğumu ve Rebecca'nın eşyalarını güvenceye almam gerektiğini unutmuş olmam beni dehşete düşürdü.

Elimi Chris'in sıcak göğsünün üzerine koydum. "Zamanı unutmuşum." Soluk soluğaydım. Bu adamın bana tatlı bir kaçış vaat eden kalçalarına yaslanmadan nasıl durabilirdim? Bu şehvetli düşünceleri bastırdım. "Ana bina kilitlenmeden depoya gitmeliyim." Ona gerçekleşen her şeyi anlatmak istedim. Rebecca'yla ilgili korkularım üzerine konuşabileceğim tek kişi oydu ama kafayı yiyeceğini ve zamanım yokken bana bir sürü soru soracağını içten içe biliyordum. Hızlıca depoya ulaşmalıyıldım. "Beni takip edebilir misin? Çabuk olmalıyım." Cevap vermesini beklemedim. Kaçabilmek için duvardan kenara kaydım ve beceriksizce aradaki boşluktan fırlamaya çalıştım.

Elini başımın yanındaki duvara koyarak beni hapsetti. "Gecenin bu saatinde Rebecca'nın deposundan neye ihtiyacın var?" Çenesi inat ettiği zamanlarda olduğu gibi gerildi. Bunun iyiye

işaret olmadığını bilmeme rağmen bir yanım onu tanımaya başlamış olmaktan zevk alıyordu.

Ellerimi, çenemdeki tatlı çizikten sorumlu olan koyu sarı, kirli sakalına sürttüm. “Sana yolda açıklayabilir miyim? Lütfen, Chris? Ana binanın kilitlenmesini gerçekten istemiyorum.”

Keskin bakışı karanlığı bile delip geçiyordu. Lanet olsun, varsayımında haklıydım. Chris kaskatı ve hareketsizdi. Beni açıklama yapmadan serbest bırakmaya gönüllü değildi. “Bana söylemediğin şey ne, Sara?”

“Açıkkçası bilmediğin şey, çok baskıcı olabildiğin, Chris. Sana yolda söyleyeceğim.”

“Şimdi söyle.”

“Binayı kilitleyecekler, Chris.”

Kıpırdamadı. Doğru. Tabii ki kıpırdamazdı. Chris her zaman kontrollüydü. *Her zaman değil*, dedi kafamın içinde bir ses. Onun kıyafetleri hâlâ üzerindeyken çıplaklığımdan utanmışımda, bana kendi tişörtünü teklif ettiğini hatırladım. Ufak ama önemli şekillerde de olsa gücünü benimle paylaşmıştı.

“Rebecca’yla bağlantı kurabilmemi sağlayabilecek bir şeyler bulabilir miyim diye oraya uğradım.” Fazlasını söylemeye niyetim yoktu ama gözlerini bana dikmişti ve ben kolayca onun etkisinde kalabiliyordum. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, sonra aniden elektrikler kesildi ve her yer kapkaranlık oldu. Boğuluyor gibi hissettim, hiçbir şey göremedim, panikledim. Tuhaf patlama sesleri duydum. Üstelik orada yalnız değilmişim gibiydi.”

“Yalnız değilmişim gibi derken ne demek istedin?”

“Sadece yalnız olmadığımı biliyorum,” diye açıkladım.

“İçeride biri vardı. Beni takip ediyorlar gibi hissettim. Saklansam mı, kaçsam mı bilemedim, arama yapmak için telefonumu da bulamadım. Sonunda kaçtım ve arabama binip buraya geldim. Sen beni aradığında buraya yeni gelmiştim.”

Bana tekrar o gergin bakışlarından birini attı. Ellerini duvardan çekip ceketinin altından kalçasına koyarken sessizce küfretti. “En başta, karanlıkta tek başına o depoda ne halt ediyordun?”

Kendimi savunmak istemişim. Öte yandan zaten bunun, yaptığım en zekice şey olmadığını bildiğim gerçeği daha kötü hissetmeme neden oluyordu. Aptallık, yüzleşmesi kolay bir şey değildi. “Bana küfretme, Chris.”

“Kendini tehlikeye atacak kararlar verme, ben de etmeyeyim.”

Sinirlerim daha çok gerildi. “Başımın çaresine bakabilirim,” dedim. “Bunu yıllardır yapıyorum.”

“Bu geceyi böyle mi tarif ediyorsun?” Öfkesi neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğundu ve elektrik yüklü bir bulut gibi havayı doldurmuştu. “Başının çaresine bakabilirsin yani. Eğer kendine dikkat etme yöntemin buysa ödümü kopardın, Sara. Sana Rebecca’nın nerede olduğunu araştırması için birini ayarlayacağımı söylemişim, bu da bu berbat yerden uzak durman gerektiği anlamına geliyordu.”

Artık daha da savunmacıydım. Tepem atmıştı. Kendime nasıl dikkat edeceğimi bilmediğimi söyleyecek başka bir adama daha ihtiyacım yoktu. Sert bir çıkış yaptım. “Bunu konuşmuştuk, Chris. Beni beceriyor olman, hayatımı yönetebileceğin anlamına gelmiyor.”

Çenesi seğirmeye başladı. Gölgeleer gizlese de gözlerinin yeşilinin öfkeyle yandığından neredeyse emindim. “Yeniden buraya mı döndük, Sara? Seni becerdiğime? Dün gecenin bizi tekrar getirdiğı yer burası mı? Bu park alanında benimle olma nedenin bu mu? Çünkü eğer istediğın seni becermemse bunu, sen o kahrolası adını unutana kadar yapabilirim. Öyle bir yaparım ki hatırlayabildiğın tek şey benim adım olur.”

Sıcaklık her yerimi kapladı çünkü verdiğı sözü yerine getirmekte ne kadar becerikli olduğunu biliyordum. Öte yandan onu asla unutmayacağımın, dahası bunu denemek bile istemeyeceğimin farkında değildi. Konuşmak için ağzımı açtım ama Chris buna müsaade etmedi.

“Kararını şimdi ver, Sara,” dedi. “Eğer seninle birlikteliğımız birkaç kez seni becermemden daha fazlasıysa, seni korumak için her şeyi yapacağıma eminim ve sen de bunu kabul etmek zorundasın.”

Verdiğı emirle ruh halim anında değışti. Zaten eski iblislerimin bölgesindeydim, söylediğı sözlerle aniden geçmişin zehrinin tadını aldım. “Beni korumak mı yoksa kontrol etmek mi, Chris?”

Tepki vermesini, denemesini, beni vazgeçirmek, kendinde hak gördüğü şeyleri talep etmek için paramparça etmesini bekledim. Bir parçam bu zorluğun üstesinden gelmesini diledi. Diğer parçam onun isteklerinden korkuyordu. Ama en azından yaparsa, bununla nasıl başa çıkacağını biliyordum.

Fakat o Chris’ti ve hiçbir zaman beklediğim şeyleri yapmazdı; ne şimdi ne de sonra. Sadece bana baktı, ifadesinden bir şey okunmuyordu, çenesi hâlâ gergindi.

Uzun, huzursuz saniyeler geçtikten sonra ceketine uzanıp cebinden anahtarını çıkardı. “Haydi, gidip şu lanet olası depoyu kilitleyelim.”

Dönüp gitti. Midem kasıldı. Onunla kavga etmek istemiyordum. Aslında Chris’le değil, geçmişimle kavga ediyordum ve eski iblislerimin aramıza girmesine izin vermeyecektim.

İleri fırladım ve arabayla onun arasına girip elimi göğsüne koydum. Bana dokunmadı. Bakışlarıyla beni alt ediyor, gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Bu Chris’i şaraphaneden dönerken, bana babasıyla ilgili bir şeyler anlattığı ve duygusal olarak kendini kapattığı zaman görmüştüm ama ona izin vermeyecektim. Benimleyken olmazdı.

Duygular göğsümü sıkıştırıyordu, bakışlarımı yere eğdim. “Üzgünüm,” dedim ağır ağır nefes alarak. Bu adamın, hem de hiç uğraşmadan üzerimde sahip olduğu güç yüzünden ona karşı duyduğum zayıflıktan ölmekten korkuyordum. Bunu daha önce kimse başaramamıştı. Ancak buraya gelerek, zayıf davranarak bana zeytin dalı uzattığını kendime hatırlattım. “Burada olmana ihtiyacım vardı,” dedim yeniden bakışlarıyla buluşarak. “Bir şekilde buradasın ve bu benim için tahmin edebileceğinden daha fazla anlam ifade ediyor. Her şeyi nasıl böyle berbat ettim bilmiyorum, Chris. Lütfen, dün geceki gibi tekrar mahvetmeme izin verme.”

Bir süre bana hiçbir anlam çıkaramadığım bir ifadeyle baktı; kaskatı ve sert görünüyordu. Aniden parmakları tanıdık şekilde boynuma dolandı ve dudaklarımı nefesi nefesime karışacak kadar yakına çekti. “Korumakla kontrol etmek arasındaki farkı bildiğimden emin değilim. Bunu anlamalısın.”

Yüzeysel olarak bakıldığında uyarısı kulağa fazlasıyla kont-

rolcü gelebilirdi ama derinde fazlası vardı. O, taştan ya da grannitten yapılma değildi, en azından benimleyken ve bu bana bir şeyler anlatıyordu. “Sınırı aştığında seni uyaracağımı bildiğin sürece,” dedim.

Dudaklarını benimkilere sürttü. Dudakları yumuşaktı ama bir o kadar da sahipleniciydi. “Bunu dört gözle bekliyorum,” dedi. Hiç direnmeden kontrolümü ona vermemi sağlayabilirdi. Baştan çıkarıcı vaadinin kulak tırmalayan sesi omurgamdan aşağı tatlı bir ürpertiyle indi ve vücudumdaki her bir sinir ucunda sızladı. Her zamanki gibi sözcüklerinin arkasında başka bir anlam olduğunu hissettim. Sözlerini anlamak istiyordum, en çok da onu.

Geri çekilerek bana baktı. Aramızda bir şeyler değişmiş ve gelişmişti. Kadınlığımdaki kasılma dışında isimlendiremediğim bir şeyler vardı. Bu her ne ise derin ve yakıcı bir şekilde onu istiyordum. Kendimle ilgili hâlâ keşfedemediğim şeyler olduğunu ve Chris’in bunları bana göstereceğini biliyordum. Başka hiç kimseyle gidemeyeceğim yerlere onunla gitmeye gönüllüydüm. Hayır. Bu gönüllülükten de öteydi. Bu fiziksel bir ihtiyaçtı.

Üçüncü Bölüm

Chris aracını boş park alanındansa binanın önüne, kapının yanına park etti. “Gidip kilitleyeceğim,” dedi aracı çalışır halde bırakıp park ışıklarını yakarken. “Deponun numarası kaç ve anahtara ihtiyacım var mı?”

“112. Şifreli asma kilit var, kapının üzerinde açık bıraktım,” diye cevapladım. Gözlerim depo binasına odaklanmıştı. Burada bir tek biz varız gibi görünüyordu ve bina hâlâ kapkaranlıktı. Chris arabadan inerken kolunu tuttum. “Kapı açık, Chris.”

“Olay bu değil mi zaten? Zamanında gidip depoyu kilitlemek?”

“Evet,” dedim ön paneldeki saate bakarak. “Ama kapanma saatini yarım saat geçmiş. Açık olmamalıydı.” Kapıya ve arkasında uzanan karanlık koridora tekrar baktım. İçerisinin ne kadar boğucu olduğunu hatırlayınca titredim. Kollarımı kendime doladım. Oradayken yanımda birinin olduğuna emindim.

“Sorun ne, bebeğim?” diye sordu Chris, çenemi nazıkçe eğip yüzümü inceledi. “Düşünüp söylemediğin şey ne?”

Kapıdan çıkıp özgürlüğe kostuğum an zihnimde tekrar can-

landı. Kalbim bir kez daha hızlı çarpmaya başladı. “İçeri girdiğimde kapı açıldı, binadan dışarı kaçtığımda ise kapalıydı. Birileri kasıtlı olarak beni içeri kapattı.” Ona bir bakış attım. “Ve lütfen bana nutuk çekme. Gece vakti buraya gelmenin aptalca olduğunu zaten biliyorum, inan bana biliyorum, Chris. Bedelini içeride yaşadığım panikle yüzlerce kez ödedim.”

Chris’in bakışları anında yumuşadı, saçımı okşadı. “Ödediğini biliyorum, bebeğim. Yönetimle güvenlik konusunda konuşacağıma emin olabilirsiniz. Buradaki herkesin güvenliğinden onlar sorumlu.”

“Burada çalışan adam ürpertici biri, Chris. Buranın güvenliğinden çok yüksek beklentilerim yok.”

Kaşlarını çattı. “Sara, lanet olsun! Bunu kendi ağzınla söylediğin halde yine de buraya gece vakti tek başına geliyorsun.”

Yüzümü astım. “Yine küfrediyorsun.”

“Bana sürekli sövmem için sebep sunuyorsun. Bu gece buraya gelirken ne düşündüğünü merak ediyorum.”

“Okulun yanındaki McDonalds’ta sabah vardiyasında çalışan kadın huysuz biriydi,” dedim. “Ama yine de kahvemi içmeye oraya giderdim.”

“Konuyu saptırmak, eve gittiğimizde sana göstereceğim öfkemi daha da artırmak dışında seni hiçbir yere götürmeyecek, Sara.”

Ev. Bu kelime iliklerime kadar işledi çünkü Chris’leyken hiçbir şeyin kasıtsız olmadığını biliyordum. Kalp atışlarım bu gizli imayla hızlandı ve bu ne kadar... doğru geliyordu bana.

“Öfke mi?” diye sordum. “Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

Başını hafifçe eğdi, sesi tehlikeli bir hal almıştı. “Hayal gü-

cünü kullan,” dedi. “Ya da belki benimkini kullanmalıyız. Tabii seni şimdiden korkutmadıysa.”

Kulüpteki bir önceki geceyi hatırlatarak beni yeniden test ediyordu. Bağlanıp kırbaçlandığını izlediğim kadını ve onun da hem kendine hem başkasına acı verdiğine dair itirafını unutmadığımdan emin olmak istiyordu. Çenemi meydan okurcasına kaldırdım. “Korkmuyorum. Senden değil. Seninleyken... değil.”

Gözlerini kısıtı, söylediklerimi düşündüğünü biliyordum. “Bunu daha önce de söylemiştin.”

“Hiçbir şey değişmedi.”

“Değişmedi mi?”

“Aslında değişti. Artık beni kaçıracağını söylediğin derin, karanlık sırlarını biliyorum ve hâlâ buradayım.”

“Kaçtın ve bebeğim, sen sadece benim derin, karanlık sırlarımı bildiğini sanıyorsun.”

“Göster bana,” dedim kesik kesik soluyarak.

“Sana göstereyim.” Bu bir soru değildi. Gözleri dudaklarıma kaydı, aniden ne kadar muhteşem ve vahşi olabildiğini fark ettim. “Kendine dikkat etmemenin de bir bedeli var,” diye devam etti. “Senin de çok iyi bildiğin gibi.” Benimkilere sabitlediği gözlerinin derinliklerinde yaramaz parıltılar vardı. “Seni cezalandırmak zorundayım.”

Kendime nasıl iyi bakacağımı öğretmeye çalışınca diklendim. “Ukalalık etme. Ben başımın çaresine bakabilirim.”

“Sana öyle geliyor.” Dudakları kıvrıldı, gözleri ışıldadı ve o karanlık hali her zamanki gibi bir anda aydınlandı.

“Ben ikimize de dikkat ediyorum,” dedi. “Sana canlı ihtiyacım var. İsmim hatırından çıkmayana kadar becereceğim seni.”

Tüm bedenimi ateş basmış gibi hissettim ve daha önce söylemeye fırsat bulamadığım şeyi söyledim. “Onu zaten yaptın ama kendini aşmak istersen çekinme.”

“Dileğin benim için emirdir,” dedi.

“Nedense şüpheliyim.”

“Şüphelen olmasın, bebeğim.”

Aramızdaki karanlık, erotik hazzın ve çok daha fazlasının vaadiyle birbirimize bakarken kahkahalarla gülüyorduk. Yanığına dokundum. “Burada olduğun için gerçekten mutluyum.”

Alt dudağımı takip ederek beni öptü, dilinin hızlıca ağzıma kayışıyla benim açlığım onunkiyle birleşti ve inledim. “Bırak gidip kapıyı kilitleyelim, böylece buradan çekip gidebiliriz.”

Hareket etmeye yeltenince elini tuttum. “Orada kilitleyeceğin yeri göremezsın.”

“Bagajda el feneri var.”

“Ya içerideki her kimse hâlâ oradaysa?”

“Eğer yanlış bir hareket yaparlarsa, el feneriyle vururum.” Kaşını oynattı. “Hızlı ve güçlüyümdür, özellikle de yapacak daha iyi şeylerim varken.” Sırıttı. “Senin gibi.” Onu durduramadan arabadan dışarı çıktı, o karanlık koridora gireceği düşüncesine dayanamıyordum. Ben de dışarı çıkıp, bagajın yanına gittim.

“Kadın...”

“Yorumlarını başka bir ateşli zamana sakla, Chris. Arabada kalmayacağım. 13. Cuma’yı izlemedin mi? Michael kızı arabada doğramıştı.”

“Michael, *Cadılar Bayramı*’ndaydı. 13. Cuma’dakinin adı Jason.”

“Her kimse, kızı arabada doğruyordu. Arabada kalmayacağım.”

Chris bagajı sertçe kapattı. Elinde uzun, gümüş rengi bir el feneri vardı. “Ve sen de elinde el feneri olan bir adamla karanlık bir depoya girmenin daha güvenli bir seçim olduğunu düşündün?”

“Seninle geliyorum, Chris.”

“Sara...”

Arkamızdaki ışıklar yanıp sönünce ikimiz de gelen araca doğru döndük. “Tamirci gelmiş gibi görünüyor.”

Araç ileriye park etti. Bakışlarım ofis binasının oradan bize doğru yürüyen turuncu üniformalı adama çevrildi. Attığı her adımla ayaklarının altında ezilen çakıltaşları çatırdıyordu.

“Şu hoşlanmadığın adam mı?” diye sordu Chris.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Bu o değil.” Bu adam en azından yirmi yaş daha büyüktü. Gerçi bu da huysuz biri gibi görünüyordu ama ürperticiliği yoktu. Chris’e göz attım. “Sanırım önce müdüriyete gitmeliyim.” Kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Bu tehlikeyi kafamda kendim mi yaratmıştım? Aşırı tepki vermiş olabilir miydim?

Chris yüz yüze gelmemiz için beni kendine döndürdü. Kollarımı ceketinden içeri kaydırdım. Esen rüzgâra inat Chris sıcaktı. “Ne yapıyorsan yapma,” diye buyurdu.

“Ne yapıyorum?”

“Eğer tehlikede hissettiysen ve ne zaman olursa olsun tehlikede hissedersen, bu duyguyu görmezden gelme.”

“Ya sıradan bir elektrik kesintisiyse?”

“Sıradanı nasıl tanımlıyorsun?”

“Bilmiyorum. Benim düşündüğüm gibi şehir çapında bir şey değildi. Ben sadece... Ne düşündüğümü bilmiyorum.”

“Birlikte anlayacağız.” Parmakları kalçamı kavradı. Sıcaklığı sahiplenici bir şekilde içime yayılırken ona inanmamı sağladı.

“Yardımcı olabilir miyim, arkadaşlar?”

Arkamızı dönünce bakım sorumlusu adamla karşılaştık. Bu kadar hızlı gelmesinden etkilenmişim ya da belki Chris beni tutarken zaman çok hızlı geçmişti. Bırakmasını istemesem de Chris beni serbest bıraktığında asıl niyetinin bu olduğundan şüphelendim.

Chris elini kaldırıp el fenerini gösterdi. “Kapıyı kilitleyemeden elektrik kesildi. Sadece içeri girip işimizi hallettikten sonra kendi yolumuza gitmek istiyoruz.”

Adam çenesini ovdu. “Elektrik kesildiğinde içeride birinin olduğunu fark etmemiştim. İçeri girip yardıma ihtiyacı olan biri var mı diye kontrol etmişim.”

“Ben içerideydim,” dedim. “Ve hiç eğlenceli değildi. Biri dış kapıyı kapattı. Bir daha dışarı çıkamayacağımı sandım.”

Surat astı. “Kapı açık, hanımefendi. Ben içeri girerken de açıldı.”

“Çünkü ben açtım.” Zaten ortada olan bir durumu açıklamaya çalışınca sesimdeki savunmacı tona engel olamamıştım.

“Burada güvenlik kameranız var mı?” diye sordu Chris adama.

“Var fakat elektrik yoksa kamera da yok.”

“Eminim uzaktan izleme yapan sistemin kendi kaynağı vardır,” diye karşı çıktı Chris.

“Burada çok ileri teknolojimiz yok, bayım. Sadece biz varız.”

Chris kaşlarını çatı. “Belki de daha ileri teknolojiniz olmalı. O yaralanabilirdi.”

“Burada hiç kimse yaralanmadı,” diye karşı çıktı adam.

Chris tartışacak gibi görünüyordu ama dudaklarını sıktı. “Sadece depomuzu kilitlemek ve yolunuzdan çekilmek istiyoruz.”

“Numarası kaç?” diye sordu adam.

“Yüz on iki,” dedim.

Çenesini ovdu. “Ah, doğru. Telefonda sizinle konuşmuştum. Size fazladan bir hafta daha vermiştim ama görüyorum ki yeniden açık artırma listeme girecek gibi. Zamanı geçmiş.”

“Ama deponun müdürü bana fazladan bir hafta daha vermişti.”

“Neredeyse iki hafta önce,” dedi. “Ve o bendim.”

Chris, “Bir ay daha ödeyeceğiz,” deyince geri çekildim.

Ona döndüm ama o yüzümdeki itiraz eden ifadeyi görmemiş gibi davrandı. Görevliye odaklanmıştı. “Bırak kilitleyelim, sonra ofise gelip ödeme yapacağız.”

“İyi olur,” diye katıldı adam.

Chris elimi tuttu. “İtiraz etme.”

Binaya doğru yürürken, “Benim faturalarımı senin ödemeni istemiyorum,” dedim usulca.

“Biliyorum.”

“Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok, Chris.”

Bana baktı. “Bu geceden sonra bu konu tartışılabilir.”

“Bunu dememişsin gibi davranacağım çünkü eminim kararlarımın dolaylı bir kez daha incinmemi istemezsin. Bu hiç de kibarca olmaz.”

“Güvende olmanı istiyorum.”

“Öyleyim. Güvendeyim. Ve galeriden yakında ödenecek bir çekim var, buranın kirasını ödeyeceğim. Biraz daha süre tanımları için yalvarmayı, sonra ödeme yapmayı planlamıştım.”

“Artık buna gerek yok,” dedi. “Bu arada okuldaki işinle ilgili ne yapacaksın?”

“Konuyu değiştiriyorsun.”

“Soruyu cevaplamadın.”

“Karar vermek için süreye ihtiyacım var.” Yılın yarısında Paris’te olduğu için okul sistemiyle ve yeni belediye başkanının bütçe kesintisiyle ne kadar alakalı olduğunu bilmiyordum. “Devlet liseleri eğitim süresi geçen yıldan beri yıl olarak kısaldı, gün olarak uzadı. Ekim ayının birine kadar okula başlamıyorum.”

Binanın kapısında durunca Chris el fenerini yaktı. “Geri dönmeyeceğini biliyorsun. Onlara şimdi söylemelisin ki yerine yeni birini bulsunlar.”

“Şu an bununla ilgili konuşamam,” dedim. Karanlık beni ürkütmeye başlamıştı. Chris’e yaklaşıp kollarımı ona sardım. “Sadece içeri girmek ve şu işi halledip buradan çıkmak istiyorum.”

Chris el fenerini çalıştırdı. İleri doğru yürümeye başlamıştık ki karanlıkta tek başınayken duyduğum sesi duydum. Pat. Pat. Olduğum yerde donakaldım. “Bu da ne?”

Chris el fenerini yavaşça karanlıkta gezdirdi. Cızırtı ve başka bir patlama sesi. Işığı duvara tutarak önümde ilerledi. Elektrik prizinin yanına eğilince ben de onunla birlikte eğildim, kirişin oradan çıkan ışığa baktım. Prizin deliklerinden birinde ataç vardı.

Göğsüm sıkıştı. “Sanırım artık sıradanı nasıl tarif edeceğimizi biliyoruz.” Bakışlarımız buluştu. “Depodan hiçbir şeyin kaybolmadığından emin olmam gerekiyor.”

Chris ayağa kalkıp beni çekiştirerek yanında götürdü, deponun kapısı kapalıydı. “Az önce konuştuğumuz adamın kapattığından şüpheleniyorum.”

Doğru. Tabii ya. Çok mantıklıydı. “Yine de içeri bakmak istiyorum,” dedim.

Chris kapıyı açtı ve ışığın odanın içinde parlamasıyla yerdeki kâğıtlara odaklandı. “Bunları ben düşürdüm,” dedim o paniği tekrar yaşarken.

“Gerekliler mi?”

“Hayır, şimdilik değil.” Sadece buradan çıkmak istiyordum.

“Başka bakılacak bir şey var mı?”

“Hayır. Buradaki her kimse bir şeye dokunmamış gibi görünüyor.” *Tabii ne istediğini ve nerede bulacağını tam olarak bilmiyorsa. Belki başka günlükler?*

Okuduğum kadarıyla galeriye nasıl geldiği ve ordan nasıl ayrıldığı da dahil olmak üzere Rebecca’nın hayatının çok fazla kayıp parçası vardı. Neden şu ana kadar aklıma gelmemişti bilmiyordum. Rebecca uzun zaman aralıkları vermeyecek kadar istikrarlı yazıyordu. Eğer haklıysam, en azından birkaç tane daha günlük vardı. Mantiken depoda olmalıydılar. Ya da bu geceye kadar öyleydiler.

Yarım saat sonra deponun kutu gibi ofisinde, duvara dayanmış haldeydim. Chris’in yöneticiyle derin bir sohbette olduğunu fark etmiştim. Karanlık Prensini beni buradan en kısa sürede çıkarabilmek için muhtemelen adamın istediği şeyleri yapıyor ya da söylüyordu. Chris’in depoyu bir ay daha ücretsiz kiraladığını duyabilmişim. Chris’in yöneticiyi içine düştüğüm tehlikeyle ilgili dava etmekle tehdit etmesinden sonra bu sürpriz olmamıştı.

Tehlike. Bu kelime zihnimi adeta teslim alıyordu. Kendime

Chris'in aşırı korumacı olduğunu söyledim, birinin benimle ilgilenmesi iyi hissettirse de onun yardımı olmadan kolayca abartabildiğim zihnimdeki o korkuyu da büyütüyordu. Düşüncelerim zihnimi kördüğüm eden kötü ihtimaller arasında gidip geliyordu. Eğer depoda tehlikedeysem, şimdi de tehlikede miydim? Kendimi nasıl bir durumun içine sokmuştum? Peki, Rebecca kendini nasıl bir durumun içine sokmuştu? Karanlıkta olanları aklımda tekrar tekrar oynatmaktan başka bir şey yapamıyordum. Her seferinde farklı sonlar hayal ediyordum ve hiçbirisi de mutlu bitmiyordu. Herkes nasıl seksi bir adamla izinde olduğunu söyleyebiliyor ve hiç kimse onu özlemiyordu?

Midem düğümlendi, aklım Ella'ya kaydı. Sessizliğini keyifli bir balayında olduğu ve yeni bulduğu aşkla tutkunun ortasında arkadaşını unuttuğu şeklinde yorumlamıştım. Benim için Ella'ya inanmak zor değildi. Yalnızdı ve bir adama ait olmanın ona hissettirdiklerine açtı. Ama bu açlık, onu kullanabilecek yanlış bir adam tarafından yaralanmaya açık olması anlamına gelmiyor muydu?

Aniden Ella'nın sesini duymak istedim. Eğer evlilik sevinçle beni unuttuysa da onu seve seve azarlardım. Sadece iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Ella'nın özlemesi gereken tek kişi bendim. Ella, onunla ilgilenilmesini sevmese de onun için burada olduğumu biliyordu, benim için de önemli olan buydu.

Duvardan uzaklaşıp ceketimden telefonumu alarak dışarı çıktım. Chris'le birbirimizi görebileceğimiz cam kapının orada duracak kadar dikkatliydim. Bir kere aptallık yapmıştım, ikinci kere olmazdı. Dışardaki hava bana göre değildi ama serinliği umursamadım.

Ella'nın numarasını tuşlarken cevap vermesi için dua ettim. Ancak duyabildiğim tek şey meşgul tonuydu. Telefonu alnıma bastırdım. Neden başka bir numara daha almamıştım? Neden? Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne zaman geri döneceğini bile bilmiyordum. Aklıma gelen en iyi fikir, yarın yeni kocasının çalıştığı hastaneyi aramaktı.

Kapı açıldı ve Chris göründü. Nasıl oluyordu bilmiyorum ama onu her gördüğümde ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum. Sanki içime işliyor, tüm boşlukları dolduruyordu. Elini yanımdaki duvara yaslayıp beni rüzgârdan ve tüm dünyadan korudu. Tamamen güçten ve dayanıklılıktan ibaretti, daha önce hiçbir erkeğin yapamadığı şekillerde içimdeki kadına sesleniyordu.

"Nasılsın?" diye sordu. Her zaman daha fazlasını görüyormuş gibi görünen soluk yeşil gözleriyle beni inceliyordu. "İyi misin?"

Elimi çenesine sürttüm, koyu sarı kirli sakalının parmaklarımı okşamasına izin verdim. "Buradan gittiğimizde iyi olacağım." Elimin düşmesine izin verdim. "Yönetici ataclar hakkında ne söyledi?"

"Binaya dadanan çocuklarla problemleri olduğunu iddia etti. Zorbalar."

Bu haksızlık karşısında öfkelenmiştim. "Açıklaması bu mu yani? Çocuklar mı yapmış?"

"Kendi kışını koruyor, Sara." Elini belime kaydırdı, beni sardı ve içtenlikle okşadı. "Ben de seninkini korumayı planlıyorum." Gözümün önündeki saçları çekti.

"Özel dedektif endişelenecek bir şey olmadığını söyleyene kadar bende kalacaksın. Bu sayede benden başka kimse seni ele geçiremez." Sesi alçalıp çatallaştı. "Tamamen benim olacaksın."

Benimkini çevreleyen bedeninin sahiplenici tavrı, sözcükleri söyleyiş şekli tüm vücudumun karıncalanmasına neden oluyordu. Kendimi Chris'e -beni tüketeceğini, belki de yok edeceğini bildiğim bir adama- vermenin sonuçlarını düşünmek istemiyordum. Şu anda her şeyiyle beni koruduğunu hissediyordum. Gönüllü bir şekilde tamamen onundum.

Dördüncü Bölüm

Benim daireme yaptığımız kısacık bir ziyaretten sonra, evine giden yolda Chris'i memnuniyetle takip ediyordum. Eşyalarımı almak için bana uğramak neden beni huzursuz etmişti, bilmiyordum. Belki de bunun nedeni, depoda karanlıkta kaldığımda hissettiğim klostrofobiden ve dairemin çok küçük olmasındandı. Yeterince hızlı hazırlanamamıştım. Chris hemen gitmeye hevesli bir şekilde kapıda bekliyordu, yardımcı da olmamıştı. İkimizin de içine kötü bir his doğmuş gibiydi.

Chris'in evinin hemen yanındaki yoldayken arabasını ışıklarda durdurdu; ben de hemen arkasında durdum. Bu fırsatı Ella'yı on beşinci kez aramak için kullandım. Ancak yine o meşgul tonuyla karşılaştım. Ona hiçbir şekilde ulaşamadığım için şaşkındım. Ben güven içerisinde buraya geri dönmüşken, onun başına gelmiş olabilecek şeyleri düşünüp duruyordum. Bu gece vahim bir haldeydim, karanlık bir depoda kilitli kalmıştım ve korkudan ödüm kopmuştu. Bedenimi ve zihnimi toparlamalıydim. Bunları düşünürken gözlerimi açtım ve nasıl olduğunu hatırlamasam da Chris'in evinin araç yoluna girdiğimi fark ettim. Kapı

görevlisi arabamın yanında duruyordu. Omzumda çantamla arabadan inip, yirmilerindeki kapı görevlisine anahtarları verdim. Apartmandan çok lüks bir otele benzeyen yüksek binaya bakarken Chris'in ne kadar zengin ve güçlü olduğunu ama başarısını alçakgönüllülükle taşıdığını hatırladım. "Teşekkürler," diye mırıldandım görevliye.

"Bagajdan çantanı alalım," diye hatırlattı Chris. Bunu duyan kapı görevlisi bagaja doğru fırladı. Chris'in deri ceketi inanılmaz seksi vücuduna giydiği dar, siyah tişörtü açığa çıkarırken, kendime biraz izin vermeye karar verdim. Bu gece Chris'in içinde kaybolacaktım.

"Ben getiririm," diye önerdi kapı görevlisi.

"Ben hallettim, Rich," dedi Chris. Çantamı hızlıca almasının üst kata çıktığımızda rahatsız edilmek istememesinden dolayı olduğunu biliyordum. Hoşuma gitmişti. Ah, evet, çok hoşuma gitmişti.

Chris'e ayak uydurdum, onun etrafındayken bu kadar rahat hissetmek beni şaşırtmıyordu. Beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde hayatta ve huzurlu hissettiriyordu. Başından beri onun çekimine kapılmamın en büyük nedeni buydu. Ayrıca başka kimsenin beni sürükleyemeyeceği yerlere onunla gidebilecek olmamın nedeni de buydu.

Ayağımızın altında parlak mermerlerin olduğu lobide durduk, solumuzdaki bekleme odası pahalı mobilyalarla döşenmişti. Önceki gelişimde tanıştığım binanın güvenlik görevlisi Jacob kulaklığı ve siyah takım elbisesiyle bankoda beklerken aynı hatırladığım gibiydi. Suratına ciddi bir ifade takınmak konusunda şaşırtıcı derecede yetenekliydi ama beni görünce gözleri memnuniyetle ışıldadı.

“Tekrar hoş geldiniz, Bayan McMillan.”

“Bayan McMillan ben seyahatleyken tüm hafta burada kalacak,” dedi Chris. “Ben yokken çok iyi bakıldığından emin olmanı istiyorum.”

Jacob’ın görünüşü tekrar taşa dönse de gözleri benimkilerle buluşurken hafifçe başını salladı. “Neye ihtiyacınız olursa, söylemeniz yeter.”

“Teşekkürler Jacob,” dedim samimiyetle. Bir şekilde ona güvenmemi sağlıyordu. Sanırım Chris ona güvendiği için böyle hissediyordum ve Chris’in kolay kolay kimseye güvenmediğinin farkındaydım.

İkisi havadan sudan konuştuktan sonra nihayet Chris’le asansöre adım attığımızda aniden, anlamsızca gerildim. Bu Chris’in dairesine ilk kez gelişim değildi, hatta daha birkaç gün önce buradaydım. Chris’ten beklenmedik olması dışında ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Bu da beni hem heyecanlandırıyor hem de endişelendiriyordu.

Duvara yaslandığımda gözlerimiz buluştu. Gerginken her ne kadar saçma sapan konuşmamaya çalışsam da işe yaramıyor gibi görünüyordu. “Sen Paris’teyken seni arasam, sana ulaşabilir miyim?”

Chris’in gözleri karardı ve kısıldı. “Yakın zamanda hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum, Sara.” Cevabı bende ani bir gerginlik yarattı. Onun yanında kalacak olmam, ilişkimizde bir şeyleri değiştirdiği için böyle olduğunu biliyordum. O gece yaşananların ardından ilişkimiz bambaşka bir evreye geçmişti. Böyle hissettiğimi görmemesi için bakışlarımı yere indirdim. Hislerimle savaşmayı denedim ama sözcükleri kafamın içinde

dönüp duruyordu. *Yakın zamanda gitmeyeceğim.* Fakat eninde sonunda gidecekti. Kendime derin yaralarla bağlı iki insan olarak birbirimize şimdi ihtiyacımız olduğunu hatırlattım. Daha birkaç gün önce istediğim tam olarak buyken, neden şimdi yeterli gelmiyordu?

Kapılar dairesinin içine açılırken bakışlarımı Chris'e çevirdim. Anlayamadığım bir ifadeyle beni izliyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirip, asansörden çıkarak dairesine doğru yürüdüm. Titreşen şehir ışıklarıyla tamamen camdan oluşan duvar, en erotik anılarımı canlandırdı. Beni cama yaslayış, camın kırılma tehlikesi, buna rağmen o beni duygusuzca becerirken ona güvenmem. Şu an benim de istediğim tek şey duygusuz olabilmekti.

"Sara," dedi Chris arkamdan usulca.

Ona döndüm. Neden yaptığımı fark edecek kadar zeki olsa da konuyu değiştirdim. "Sana bahsettiğim Paris'teki arkadaşım var ya. Ona ulaşamıyorum. Telefonu sürekli meşgul sinyali veriyor."

Bir anlığına tereddüt etti, az önce asansörde olanlarla ilgili beni konuşmaya zorlamak niyetinde olduğunu biliyordum ama yapmadı. "Kulağa çekim alanı dışındaymış gibi geliyor, insanlar tura katıldığında olmayacak şey değil."

Hâlâ asansörün yanında duruyorduk, tuhafıma gidiyor olsa da nereye gideceğimi bilemiyordum. Oturma odasına mı? Onun yatak odasına mı? "Sanırım mantıklı," dedim. Ben de öyle olmasını umuyordum. "Bu onun balayı, hazır oradayken şehri gezmek istemesi çok normal."

"Onun için aniden bu kadar endişelenmenin nedeni ne?"

“Aniden değil. Kimse... Rebecca ve Ella için endişelenmiyor. Onun endişelenecek benden başka kimsesi yok.”

Saniyeler geçerken Chris’ten bir cevap duymayı bekledim. Sonunda, “Senin için ben varım. Biliyorsun, değil mi?” dedi.

Boğazımdaki yumruyu sertçe yuttum. “Biliyorum.” Öte yandan içimden bir ses bu sözlere inanmayı reddediyordu. Chris’in gözleri bir an farkındalıkla parladı. Saklamaya çalıştığım hislerimi fark etmişti. Beni kendine çekerek öptü. “Bir dahaki sefere bunu inanarak söylemeni sağlayacağım.” Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “Ve bunu gece bitmeden önce yapacağım. Şimdi tüm gece olmanı istediğim yere, yatak odama gidiyorsun.” Beni döndürüp sırtıma vurdu.

İlkel emrinden ve bana erotik ve heyecan verici dakikalar vaat eden sırtımdaki elinden zevk almıştım. Yıllarca özgür olmak, kontrolcü erkeklerden kurtulmak için bu kadar mücadele etmişken, bu hislerime anlam veremiyordum.

Yatak odasına girince gerilimden oluşan ateşli fırtınaya kapılmış ve aklımı yitirmiştim. Bu ilk kez birlikte oluşumuz değildi.

Zevk dolu dakikaların sözünü veren kaide üzerindeki devasa yatağa baktım. Diğer odadan bir vızıldama sesi geldi. Mutfaktaki, arabalara yemek servisi yapan yerlere benzeyen teslimat kanallından geliyor olmalıydı.

“Bana mesaj gelmiş gibi görünüyor,” dedi Chris arkamdan ve çantalarımı kaidenin üzerine bıraktı. “Hemen geleceğim.” Banyonun yanındaki açık kapıyı işaret etti. “İşte gardırop. İstediyin kısmını seçebilirsin. Sınır yok.”

Sınır yok. Bunu söyleyip o yokken de burada kalmamı sağla-

arak beni hayatına, sırlarına mı davet ediyordu? Bu zeytin dalı uzatmanın da ötesindeydi. Bu koca ağacı vermektir.

Chris'in geçen hafta sonu gittiğimiz Napa gezisinden önce benim için aldığı Louis Vuitton valizimin yanına eğilip fermuarını açtım. Omzumdaki çantayı çıkarıp valizin yanına yere koydum. Valizin kapağını açtığımda eşyalarımın üstünde günlükler ve Rebecca'nın deposundan aldığım kutu duruyordu. Yanlış ellere düşebilme ihtimali varken onları dairemde bırakamazdım.

Bu sayfalarda onun sırları vardı. Üstelik sadece onun değil, diye düşündüm. *Bir başkasının da*. Günlükleri ve kutuyu Chris'in dolabına sıkıştırıracaktım ama aniden zihnimde daha önce okuduğum bir bölüm canlandı. En üstteki işaretlenmiş günlüğe uzandım. Kaidenin yatağın yanındaki tarafına doğru yürüyüp, kapı girişinin görüş alanından çıktım ve oturdum. Dizlerimi göğsüme çekip tanıdık bölümü okumaya başladım. Sözcükler acı dolu bir berraklıkla bana doğru dalgalandı. Bu Chris'in dünyasıydı.

Aniden önümdeydi, başımda dikiliyordu. Daha gözlerimi ona çevirmeden bile onu varlığının her bir zerresiyle hissediyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama korkuyordum. Ona korkmadığımı söylemiştim. Kendime korkmadığımı söylemiştim. Ama korkuyordum.

Chris önümde diz çöktü, günlüğe bakmıyordu, bu artık aramızda önemsiz bir meseleydi. Ceketini çıkarınca gözlerim sağ kolundaki parlak renkli ejderha dövmesine kaydı. Uzanıp dövmesine dokundum. Bu onun bir parçasıydı; geçmişinin, acısının bir parçası. Tamamen anlayabilmek için ben de onun bir parçası olmak istiyordum.

“Günlükte okuduğın hiçbir şeyin seninle ve benimle bir alakası yok,” dedi. Karmakarışık duyguların içinde boğuluyordum, başımı kaldırıp ona bakamadım. Dövmeyi seyrettim, Chris dizüstü çökerken ejderhanın parlak kırmızı kanatları esniyordu. “Ama var,” diye fısıldadım.

“Hayır, yok.”

Anlamasını sağlamanın tek yolu ona bir bölüm okumak gibi görünüyordu. Gözlerimi onun kolundan Rebecca’nın yazdıklarına çevirebilmek için kendimi zorladım.

“Tıpkı bana hediye etmeyi sevdiği güllerin üzerindeki dikenler gibi, ben de arkamı ısırın işkencenin verdiği acıyı karşıladım,” diye okumaya başladım. “Bu kaybettığım, gördüğüm, yaptığım ve yapmayı reddettiğim her şeyden kaçıştı. O bana bunu veriyordu. O benim uyuşturucumdu. Acı benim uyuşturucumdu. Onunlayken derinin tenimdeki acı ısırığından, karanlığın ipeksi tatlılığından ve onu takip eden zevkten başka bir şey hissetmedim.”

Gözlerimi Chris’e çevirdim. Bedeninden gerildiğini anlayabiliyordum. Günlüğü benden alıp komodinin üzerine koydu. “Eğer seni bana bu günlükler getirmemiş olsaydı, onları bulduğün güne lanet ederdim.” Elini yüzüme koyarak ona bakmamı sağladı. “Sen Rebecca değilsin ve bizim ilişkimiz Mark ile Rebecca’ninkine benzemiyor, asla da benzemeyecek.”

“Mark.”

“Evet, Mark.”

“Onun olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çünkü o böyle bir hayat tarzını kabul edip onaylayan kimseyle mutlu olamaz. Bu dünyaya ait olmayan masum kişileri ken-

dine çekerek, ona itaat etmelerini sağlamak gibi bir huyu var. Bunun sağladığı güçten tatmin oluyor.”

Zihnimin derinliklerinde Mark’la ilgili sorular olsa da şimdilik sadece bunun, Chris’le beni nereye götüreceğini düşünüyordum.

“Sen de sana itaat etmelerini... sağladın mı?”

Chris çenesini ovup ellerini kot pantolonunun kapladığı dizlerinden aşağı kaydırdı. “Kendine ve bize bunu yapma.”

“Yani evet.” Sesim güçlkle duyuluyordu. Benden istediği böyle olmam mıydı? Nereye doğru gittiğimiz hakkında kafam neden karışıyordu ki? Dahası bu konuda gerçekten bir fikrim var mıydı?

“Hayır, Sara. Ben Mark değilim. Böylesi bir bağlılık benim için fazlaydı. Kimseden sorumlu olmak istemiyordum. Benim için hep tek seferlikti. Uyuşturucumu alır, çabucak yoluma devam ederdim.”

Uyuşturucusunu almış. Bu kelime seçiminden nefret etmiştim. Bunları yapan, bunlarla yaşayan adamı çok az tanıyordum. Ama bu Chris’ti ve kafamı karıştırıyordu.

“Bu ne anlama geliyor.”

Çenesini sıkı.

“Anlamam gerek, Chris.”

Bakışlarını yere indirdi, yüz hatları sertleşmişti. “Senin gitmiş gibi odalar var,” diye açıklamaya başladığında şaşırdım. “Maskeli olmayı seçebiliyorsun, ben de öyle yaptım. Yüzler ve isimler olsun istemedim.”

O odalarda olabilecek şeyleri düşündükçe çıldıracak gibi oldum. “Hiçbir zaman mı?”

“Benim tarzım buydu, Sara. Bağlılık yok.”

Hiçbir zaman dememişti. Geçmişinin bizi ne kadar etkilediğini düşününce biraz daha zorladım.

“Buna rağmen hâlâ buradayım,” dedim.

“Sana söylemiştim. Tüm kurallarımı seninle yıktım.”

“Neden ben?”

“Çünkü sen sensin, Sara. Bunun başka bir cevabı yok.”

Bu yetenekli ve ünlü adamın gerçekten beni isteyebileceğine asla ikna olmayan bir parçam, bu cevaba karşı gelmeye çalışsa da ona inanıyordum. Chris, benim kaçışım ve sığınağım haline gelmişti. O da beni aynı şekilde gördüğünü söylüyordu. Fakat başka hiçbir şeyin önemi olmadığını düşünürken kendimize ve birbirimize yalan söylediğimizi de biliyordum.

“Bunu böylece kapatamazsın, Chris. Benimle tanıştıktan sonra önceden olduğun kişi olamazsın. Bunu anlamalı ve bir parçası olmalıyım.”

“Hayır, olmaz.”

“Ama geçen gece beni kulübe götürdün. Anlamamı istedin.”

“Ben Mark’ın seni nereye sürükleyebileceğini ve benim buna neden izin vermeyeceğimi anlamamı istedim. Rebecca o dünyaya ait değildi ve orada olabilmek için ne tür işkenceler gördüğünü kendin okudun.”

“Benim de o dünyaya ait olmadığımı söylemiştin.” Boğulacak gibiydim.

“Değilsin.” Çenesini sıktı. “Bu yüzden seni uzak durman için uyardım ve kendim de uzak durmayı denedim.”

Midem düğümlendi. “Hâlâ yeniden oraya dönebilirsin.” Aniden doğan kaçma ihtiyacıyla doğruldum ama Chris izin ver-

medi. Bileklerimi kavrayıp beni kendine çekti. Dizlerimin üzerinde, onun bacaklarının arasındaydım.

“Olay da bu. Yapamam ve denemek bile istemiyorum. Senin yapmanı da istemiyorum.”

Chris’in ifadesi yumuşadı, parmağıyla çenemi okşadı. “İçime işledin, bebeğim. Geri kalan her şey ise kendimden ne kadar koptuğumla ilgiliydi. Bunun bizi altüst etmesine izin verirsem lanetleneceğim.”

İtirafı içimi eritmişti, elimi yüzüne uzattım. “Bilinmezlik beni korkutuyor, Chris,” dedim. “Ben anlayamasam da, beni korkutsa da senin ihtiyacın olan bu, acıdaki zevk. Anlamamı sağlaman lazım.”

“Anlayacaksın, Sara. Bildiğinden fazlasını. Bilmeni istediğimden fazlasını.”

İstekli ve ateşli dudakları benimkilerin üzerine kapandı. Bu konuşmanın bittiğini sanıyordu. Dilinin ahlaksızca benimkini okşaması, ellerinin sahiplenircesine vücudumda dolaşması konuşmanın bittiğini söylüyordu. Fakat ben tutkuyla susturulmuş güçsüz kadın olmayı reddediyordum.

“Hayır,” diye soludum onu iterken. Bakışlarıyla karşılaştığımda soluğum kesilse de direndim. “Anlamamı sağla, Chris.”

Bir yanımda bu bilinmez yerin onunla gitmeye can attığım yer olduğunu biliyordu. Benden sakladığı yer, aynı zamanda beni götürmek istediği yerdin. Bu gitmemiz gereken ve aslında başından beri gittiğimiz yerdin.

Beşinci Bölüm

“Anlamak mı istiyorsun?” diye sordu. Fısıldayarak konuşurken, gözleri açıkça meydan okuyordu.

“Bu istemekle alakalı değil. Bu ihtiyaçla alakalı, Chris. Anlamaya *ihtiyacım* var.”

Söylediklerimi düşünürken umursamaz ifadesi değişti, soluk yeşil gözlerindeki ateş parıldadı, en sonunda da tutuştu.

“Ayağa kalk ve kıyafetlerini çıkar, Sara,” diye emretti.

Bir an tereddüt ettikten sonra bunun, istediğimi alacağıma dair bir anlaşma olduğunu düşündüm.

Bu kadarı yeterliydi. Ayağa kalkıp kaidenin ucuna doğru yürüdüm. Chris yatağa yerleşti. Üzerimde kullandığı güç oyununa rağmen ya da belki bu yüzden, onun önünde çıırılçıplak dikilmenin ahlaksız ve erotik bir yanı vardı. Bu durum benim kırılganlığımı da ortaya çıkarıyordu. Bir tür güven meselesiydi. Kendimi ona teslim etmemin, benden bunu neden istemiş olmasının düşüncesiyle göğsüm sıkıştı. Bence... bence karanlık tarafını göstermesi için geri adım atmadığımı bilmesi gerekiyordu ve ben hâlâ onun olmaya gönüllüydüm.

Evet. Onun olmaya *gönüllüydüm*. Aniden, onun da bunu bilmesini her zamankinden çok istedim.

Kollarımı kaldırarak tişörtümü çıkarıp attım. Saçlarım dudaklarımın kenarına takıldı. Uzun, koyu kahverengi tutamları yüzümden çekerken Chris'in bakışları dudaklarıma kaydı. Sevişmek için inanılmaz bir arzu duyuyordum çünkü dudaklarımın vücudunda gezindiğini hayal ettiğini biliyor ve bunu yapmayı ben de çok istiyordum. Öte yandan ne yapıp yapmayacağım her zaman onun kontrolündeydi. Bu gece böyle olmayacağına söz verdim. Şu an için öyle olsa da bu, tüm gece boyunca sürmeyecekti. O yeniden Los Angeles'a gitmeden önce dudaklarım nerede isterse oralarda gezinecekti. Yeterince hızlı soyunamazdım. Sabah, bir haftalığına gidecekti ve aramızda çok fazla çözülmemiş şey vardı. Çok fazla.

Ancak saniyeler içerisinde kıyafetlerimi çıkardım. Baştan çıkarma sanatının yavaş soyunma kısmı benim uzmanlık alanım değildi. Söz konusu onu baştan çıkarmak olduğunda kendime hâkim olamıyordum. Chris'e hemen şu an ihtiyacım vardı. İkimizin de çıplak olmasına, sınırların kalkmasına ihtiyacım vardı. Onun önemli olduğunu, bizim önemli olduğumuzu anlamasını istiyordum. Çünkü hayat beni, aramızda filizlenen şeylerin mümkün olmadığına inandırmıştı. Ama belki, sadece belki, mümkün olabilirdi.

Kıyafetlerimi bir kenara atarken, "Buraya gel," diye emretti heyecanla. Sesi şehvet doluydu. Benim gibi sabırsız olmasından zevk almıştım. Onu etkileyebildiğime inanmak benim için hâlâ zordu. Onda imrendiğim çok fazla şey vardı; gücü, dayanıklılığı, kendinden emin olması, kaderinin ve hayatının sorumluluğunu

elinde tutması. Bu adamı, tıpkı onun da bana yaptığı gibi heyecanlandırıyordum. Bu beni güçlü hissettiriyordu. O beni güçlü hissettiriyordu.

Yanma gidip beni kucağına çekmesine izin verdim, bacaklarımı iki yana açarak oturdum. Erekte olmuş kalın penisi, bacaklarımın arasına baskı yapıyordu. Tamamen giyinik olmasından hoşnut değildim ama bunun Chris'in kontrolü elinde tutmasıyla alakalı olduğunu biliyordum. Bazen bunu elinden aldığımda, kontrolü geri almaya ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

“Ellerini arkada birleştir,” diye buyurdu.

Adrenalin aniden her yanıma sardı. Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Evet, bu Chris'in kontrol duygusuyla alakalıydı ama bu haldeyken kendini, fark ettiğinden daha fazla açığa çıkarıyordu. Kontrol ihtiyacı onun hakkında çok fazla şey anlatıyordu. Derinlerde kontrolü ele alması için yanıp tutuşmam da benim hakkımda çok fazla şey anlatıyordu, biliyordum.

Yüzünü inceledim fakat elimi arkamda birleştirirken tepkisizdi. Elleriyle sıkıca kollarımın yukarısını kavradı, bakışları göğüslerimdeyken dokunuşu beni dağladı. Gözleri benimkilerle buluşmadan ve sesi daha pürüzlü bir hal almadan önce havada oluşan elektriklenmeyi vücudumun her yerinde hissettim. “Ellerini birleştir, bebeğim.”

İtaat ederek söylediğini yaptığım anda, dudakları dudaklarımı buldu ve orada oyalandı. Hâlâ kollarımı tutuyordu. Nefesi sıcacıktı, hasret kaldığım dudakları beni alıkoyuyordu. Dudaklarını benimkilere sürterken nefessiz kaldım. Alt dudağımı ısırduğunda ise şaşırdım. Acıyla bağırdım, arkamda birleştirdiğim ellerim gevşedi. Chris kollarımı sabitledi, bu yüzden ona uzana-

madım. Dili ileri doğru kıvrıldı. Diliyle ağzımın derinliklerini araştırmadan önce berelediği dudagımı yaladığında, itaatkâr bir şekilde inledim.

“Acı,” diye açıkladı biraz sonra, kolları hâlâ omuzlarımı kavırıyordu. “Zevke dönüşecek.” Benimkilere bakan gözleri yanıyordu. “Ellerini tekrar birleştir.”

İçten içe titrerken kafamı salladım. Konuşmaktan korkuyordum, benim için araladığı kapıyı kapatmasına neden olacak bir şey yapmaktan korkuyordum. Elleriyle kollarımı okşayarak yukarı çıktı ve omuzlarımdan aşağı indi. Aşağı doğru inerken dokunuşları göğüslerimin üzerine kaydı, parmakları göğüs uçlarımdaydı. Gittikçe sertleşen hassas ve şehvetli okşamalarıyla vücudumu bir duygu seline sürüklüyordu. Sertleşen göğüs uçlarımı çekiştiriyordu. Hissettiğim gerilimin sızısıyla gözlerimi kapattım.

“Bana bak,” diye emretti. “Bırak ne hissettiğini göreyim.”

Gözlerimi açmaya çalıştım. Chris’in yeşil gözlerindeki kehribar parıltılar da dokunuşu kadar günahkârdı. Bu sadece Chris’in bana yaptığı baştan çıkartıcı derecede erotik şeyler yüzünden değildi; her hareketiyle, her tepkisiyle bana hükmetmesinden ve beni talep etmesindendi.

Göğüs uçlarımı çimdiklerken aynı zamanda sertçe çekiştir-di. Bedenim ve kadınlığımla ilgili acı ve zevkin birbirine karıştığı çelişkili duygular içindeydim. Zorbalığındaki şehvetle nefessiz kaldım ve kalçalarına, fermuarına baskı yapan kalın, sert penisine doğru yay gibi kıvrıldım.

Dudaklarını kulağıma bastırıp kulak mememi ufak ufak ısırıdı. Göğüslerimi çimdikleyip çekiştirirken bile dokunuşlarındaki

nazikliğin devam ettiği düşünülduğünde bu, şaşırtıcı bir zıtlık oluşturuyordu, artık zor dayanıyordum. Ona uzanmak, dokunmak istiyordum ama durmasından korkuyor ve bu düşünceye dayanamıyordum. Daha fazlasını istiyordum, azını değil. Üstelik ıslanmıştım, sızılıyordum ve ben... ah... zevkten inlemek üzereydim. İnanılmaz olsa da neredeyse boşalacaktım.

Ben altüst olmadan saniyeler önce elleri göğüslerimden ayrılıp kollarımdan aşağı kaydı. Ellerimi arkamda tutuyordu ve bunun kazara olmadığını biliyordum. Kasten beni sınıra getirip geri çekiyordu. Soluk soluğaydım. Rahatlama ihtiyacının verdiği acı, engellenmiş olmanın hayal kırıklığına karışmıştı. Çığlık atmak istiyordum.

Arkasına yaslanıp dudaklarımızın ve vücutlarımızın arasına dayanılmaz bir mesafe koydu. “Acı, zevkle ilgilidir,” diye tekrarladı boğuk bir sesle. “Ve bazen, bebeğim, acı çok yoğun olduğunda, zevk haline gelir.”

Anlamıştım. Şu an bunu çok iyi anlamıştım. “Ve sen de karşındakine nasıl böyle hissettireceğini çok iyi biliyorsun.” Sesimde suçlama vardı. Elimde değildi. Bana ne yaptığını biliyordu. Sınırlarında takılıp kalmıştım.

Chris’in ruh hali aniden değişti. Oynadığımız oyun ansızın sona ermişti. Arkama uzandı ve ayırdığı ellerimi omuzlarına koydu. “Evet, bebeğim. Biliyorum. Ama asla birini incitmedim. Seni de asla incitmeyeceğim.”

Ona hissettirdiğim şey yüzünden suçluluk duymaya başlamıştım. “Bunu biliyorum. Biliyorum, Chris.”

“Dün gece bilmiyordun.” Sesi hem sert hem de gergindi. Neden olduğum azap yüzündeki sert çizgilere ve sözcüklerine yansımıştı.

“Korkmuştum, kafam karışmıştı.”

“Peki, tekrar böyle hissettiğin zaman?”

“Hissetmeyeceğim.” Ona, onu sevdiğimi söylememek için kendimi zor tuttum. Onu ürkütmekten, beni, hatta bizi reddetmesinden korktum. “Hissetmeyeceğim,” diye tekrarladım.

Uzun bir süre beni inceledi. Ne düşündüğünü anlamak için ne kadar çabalasam da ifadesini anlamak imkânsızdı. Dudaklarını benimkilere yapıştırdığında hâlâ onu çözmeye çalışıyordum. Beni öpüyor, tadıyor, sözlerimi diliyle test ediyordu. Ona tutundum, okşamalarını okşamayla karşıladım, ona karşılık vermeye, burada olduğumu göstermeye çalıştım. Hiçbir yere gitmiyordum.

Sonra o kırılma anını hissettim; talep etmeye ve ele geçirmeye ihtiyaç duyduğu anı. Sormaya gerek yoktu. Görevini yapan bir adam gibi beni kaldırıp yatağa taşıdı. Ben de bu vazife için gönüllüydüm. Beni yatağın kenarına bıraktı ve uzanıp tişörtünü hızlıca çıkardı. Chris bacaklarımı ayırmadan önce ona hayranlık duyacak çok az zamanım oldu. Dizlerinin üzerine çöktü ve ağzı klitorisimin üzerine kapandı. Emdi ve yaladı. Nefesim kesilince tekrar yatağın üzerine düştüm, parmaklarım siyah çarşafı sıkıyordu. Hızlı hızlı nefes alarak geri çekilmeyi denedim ama parmakları içimdeydi ve diliyle doğru noktaları bularak beni adeta kıvrandırıyor. Bana sahip olurken attığım çığlıkla hızla paramparça oldum. Duyduğum zevk ona aitti. Ben ona aittim. Bu ürkütücü bir düşünceydi çünkü onun üzerinde her zaman böyle bir gücüm olacağından emin değildim. Onun benim üzerimde olan gücü gibi değildi. Duygularım yüzünden nefes nefese kalmış bir şekilde yataktan kaçacaktım ama o çoktan soyunmuş ve

beni altına çekmişti. Direnemeyecek kadar çaresizdim. Tabii ki öyleydim. Bana sahipti. Lanet olsun, bana sahipti.

Kollarımı boynuna doladım. Bütün ağırlığını bana vererek üzerimdeydi. Ansızın daha önce hiç böyle, yani yatakta, benim üzerimde olmadığını fark ettim. Beni her türlü becermişti ama asla yatakta olmamıştı, asla onun yatağında olmamıştı. Düşünceler beni sararken, gerilmeme de neden oldu. Farklı bir bölgede, bu gecenin yakınlığının bizi götürdüğü yeni bir yerdeydik.

“Şimdi seninle sevişeceğim, Sara.”

Bu beklediğim son şeydi. İstedğim ama korktuğum her şeydi. Dünyam kontrolden çıkıyordu ve daha önceden aşına olduğum bir yerde duracağından emin değildim. “Becerip, becerilmeye ne oldu?”

“Bebeğim, seni becereceğim sayısız yol var ama bu gece değil. Bu gece, seninle sevişeceğim.” Dudakları benimkileri araladı. Dili beni keşfederek derinlere ilerledi. Birkaç dakika önceki ihtiyaç, tutkulu ve duygusal bir okşamaya dönüşmüştü. Tüm duvarlarımı yıkmıştı, onunla ya da bu durumla savaşıyordum.

Bacaklarımı ayırıp arasına yerleşti. Nabız gibi atan kalın penisi, nihayet bendeki boşluğu dolduracağını vaat ediyordu. İçime doğru baskı yaptığında boynundaki kollarım sıkılaştı. Kalçamı kaldırıp onu karşıladım, daha derinlere girmesi, daha fazlasını vermesi için acil bir ihtiyaç hissediyordum. Beni daha fazla arzuladığını bildiğimden, kendimi tutmaya çalışsam da yapamıyordum.

Aletini tamamen içime gömdü. Orada uzanırken alınlarımız birbirine dokunuyordu, birlikte nefes alıyorduk. Daha önce hiç şu anki gibi bir adamın parçası olduğumu hissetmemiştim. Asla

birinin parçası gibi hissetmemiştim. İçimdeki duygularla ne yapacağımı bilmiyordum. Biriyle bu kadar yakın olmak konusunda hiçbir fikrim yoktu, hâlâ kendimi tutuyordum.

“Chris?” diye çaresizce soludum. Bundan korkuyordum, ondan korkuyordum. Gittiğim yerden ve bir daha asla bulunamayacak olmaktan korkuyordum.

Kıpırdandığında, kalın penisinin okşarcasına geri çekilmesi, uzaklaşmak için içimden çıkıyor olduğunu düşündürdü. Çaresizce onu geri getirebilmek için öne doğru kıvrıldım. Sert bir şekilde içime girerek karşılık verdi. Çığlık attım ve bacaklarımı onun etrafına dolayıp vücudumu kaldırdım. Elleri arkamı okşayıp, beni daha yakına çekerken, kendini daha derine gömerken inledim. Defalarca içime girip çıktı. Sarsıldığını hissettim, belki de sarsılan bendim. Bunun bitmesini istemiyordum, o da istemiyor gibiydi. İkimiz de sırada ne olduğundan, bittikten sonraki andan korkarken bitmemesi için direndik. Ancak zevk devam edemeyeceğimiz kadar yoğun ve eziciydi. Chris’in penisinin çevresinde kenetlenerek hayatımın en yoğun orgazmıyla kasıldım. Boğazından sessiz bir hırıltı çıktı. Ben rahatlamasının ıslak sıcaklığını hissetmeden önce tekrar derinliklerime gömüldü. Ve bir an sonra yine oradaydık, o üzerimdeyken yatağındaydık. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Göğsümdeki patlamak üzere olan duygu yumağıyla ne yapacağımı da kestiremiyordum.

Önce Chris hareket etti, yanına uzanmamı sağladı ve batteniyeyi üzerime örttü. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissettim ama umursamadım. Chris beni sararken uzun dakikalar boyunca sessizce uzandık ama uyumak istemiyordum. Sadece onun burada, benimle olduğunu hissetmek istiyordum.

“Benimle Los Angeles’a gel.”

Bir an evet demeyi düşündüm ki bunun için çok sebebim vardı. Chris, bir şekilde hayatımdaki belirsizliklerin kaygan zeminini düzeltiyordu.

“Sana uçak bileti aldım.”

“Chris,” dedim fikrimi değiştirerek. Korumacı davranmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. “Biliyorsun ki gelemem. Çalışıyorum. Hem ne ara bana bilet alacak zaman buldun?”

“Depodaki elektriklerin kesildiğini öğrendiğimden de önceydi. Bu gece buraya sen tartışmaya başlamadan önce, seni benimle gelmeye ikna etmek için gelmiştim. Şehir dışına çıkmak, dün gece ne olduğunu kontrol etmek ve endişelenecek bir şey olmadığını anlamak için bize biraz zaman verecekti.”

Midem altüst oldu. “Sence tehlikede miyim?”

“Sadece ihtimalleri ortadan kaldırmak istiyorum, Sara.”

“Tehlikede olduğumu düşünüyorsun.”

“Seni korkutmak istemiyorum ama sana, seni korumak istediğimi söylemiştim ve bunda samimiydim. Bu da tedbirli olmak demek.” Alnıma düşen saç tutamını yüzümden çekti. “Ve yanımda olmanı istiyorum. Bu mesele olmasaydı da benimle olmanı isterdim.”

Yanımda olmamı istiyordu. Sözcükleri beni içten içe memnun etmişti. Evet demek için can atıyor olsam da işle alakalı endişelerim beni bundan alıkoyuyordu. “Gelmek isterdim ama yapamam,” dedim. “Kalmak zorundayım. Ve sayende iyi olacağım. Burada güvende hissediyorum.”

Chris’in ifadesi karardı. “Bütün gün dairemde olmayacaksın.”

“Galeride olacağım. Orası da güvenli.”

“Sana öyle geliyor,” dedi kuru bir sesle. Güvenlikten değil, Mark’ın oradaki varlığından bahsediyordu. Elini boynundan aşağı kaydırıp bana alaycı bir bakış attı. “Fikrini değiştirme ihtimalim, seni birlikte *13. Cuma*’yı izlemeye ikna etme ihtimalimle aynı, değil mi?”

“Daha da az.” Çenesini tutup, dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. “Tereyağlı patlamış mısır ve ardından izleyeceğimiz bir romantik komedi filmi beni *13. Cuma*’yı izlemeye ikna edebilir.” Tekrar arkamı döndüğümde benden uzaklaşmıştı. Beni yanına çekmeden önce ışığı kapattı. Evet, kaşık pozisyonunda yatıyorduk. Harikaydı.

“Beni gerçekten çıldırtıyorsun, kadın,” diye homurdandı burnuyla kulağımı dürterken.

“Güzel,” dedim etrafımızı saran karanlığın içinde gülümseyerek. “Çünkü sen de beni çıldırtıyorsun.”

“Bu doğru mu?” diye meydan okudu.

“Hmm...” İçinde olduğum duygusal ve fiziksel tükenmişlik hissi bacaklarıma vurmaya başlamıştı. “Evet. Beni tamamen deliye döndürüyorsun.” *Ve bu delice güzel,* diye ekledim içimden. Bastıran uykunun sersemliğiyle gözkapaklarımın kapanmasına izin verdim.

Gözlerimi açtığımda Chris’in gitmiş olduğunu fark ettim. Bir an, o sabahın gelmiş olduğunu ve bana veda edemedi Los Angeles’a gittiğini düşünüp korktum. Kapının arkasından gelen ışık ve hafif uğultu bana hâlâ gitmemiş olduğuna dair umut verdi. Boğuk müzik sesini duyduğumda her yanıma bir rahat-

lama sardı. Yalnız olmadığımı biliyordum ama Chris'i arayıp bulmak istedim.

Kalkınca battaniye bileklerime düştü ve serin hava, çıplak vücudumu ürpertti. Yine de battaniyeyi üzerimden attım. Yerde Chris'in tişörtünü bulmuştum. Saate baktım, neredeyse sabahın beşiydi. Uçuşunun ne kadar erken saatte olduğunu merak ettim. Çok erken olmamasını umuyordum. Ancak bu saatte kalktığına göre erkenden olmalıydı. Chris olmadan burada olduğumu hayal etmek tuhaftı. Bana bu kadar özgürlük vermeye gönüllü olması, beni hem şaşırtmış hem mutlu etmişti.

Tişörtü kafamdan geçirdim ve hayatımın büyük bir parçasını dolduran adamın lezzetli kokusunu içime çektim. Bu tişörtü o dönene kadar uyumak için saklamaya karar verdim. Kapıya kadar yalınayak yürüyüp boş oturma odasına baktım. Müzik beni sol tarafa yönlendirdi. Uzun, dar bir koridordan ve bir sürü kapalı kapının önünden geçtim. Koridorun en ucundaki kapı aralıktı, elimi üzerine koydum. Buranın Chris'in görmek için can attığım atölyesi olduğundan emindim. Kapının aralık bırakılması bir davetti. Müzik değişti, bir Matchbox Twenty parçası olan *You Taste Like Sugar** çalmaya başladı. Chris resim yaparken müzik dinlediğini söylemişti. Bu şarkının ona nasıl bir ilham verdiğini merak ediyordum ve neredeyse öğrenmek üzereydim.

Kapı aniden açılarak beni savunmasız yakaladı. Chris üzerinde düşük bel pantolon dışında bir şey olmadan dikiliyordu. Tıpkı şarkıdaki gibi şeker tadındaydı. Gözlerim gergin esmer teninde ve sert kaslarını çevreleyen ejderha dövmesinin canlı kırmızı, mavi, sarı renklerinde gezindi. Zihnimde bana uzun süre önce söylediği

* İng. Şeker Gibi Tadin. (Çev. N.)

bir söz canlandı. *Bir ejderhayı dürtersen ne olur biliyor musun? Seni kül eder, bebeğim. Ateşle oynuyorsun.* Bu gece Chris'leyken ateşle oynamıştım, onu o ejderha olmaya zorlamıştım. Şimdiyse bana bakışı, görmesini istemediğim şeyleri görmesi, beni kül ediyordu. Şu andan itibaren Chris'ten bana kim olduğunu göstermesini isteyip duramazdım. Kendimi tamamen ona açmaya da gönüllü değildim. Midem düğümlendi çünkü bu, ona karşı tamamen dürüst olmadığım, bilmesini istemediğim şeyler olduğunu kabul ettiğim anlamına geliyordu. Sonsuza kadar unutmak istediğim, aklımdan silmeye kalktığımda ise daha da derinleşen şeyler, göğsüme adeta bir amblem gibi kazınmıştı.

Chris elimi avucuna aldığı anda gözlerine baktım. Bakışlarının derinliklerinde muzip parıltılar dans ediyordu.

“Gizli mağarama gel, bebeğim.”

Kahkaha attım. Chris beni bir anda karamsarlıktan çekip çıkarabiliyordu. Bu yönünü seviyordum. “Gizli mağaran mı?”

“Doğru. Korktun mu?”

“Sanırım bu ne tür bir gizli mağaradan bahsettiğimize göre değişir. Kulüpte beni götürdüğün odanın adı ‘Aslanın İni’ değil miydi?”

“Korkma. Nazik olacağım.” Kaşını oynattı ve beni içeri çekti. Gizli mağarayı ve Mark'ın kulübünü unutuvermişim. Çember biçiminde devasa bir odada duruyordum, her bir yanıma pencereler çevreliyordu. Şehrin parlayan aydınlığı beni bir eldiven gibi sarmıştı. Sanki uçsuz bucaksız bir okyanusa atılmış, büyük bir geminin kaptan köşkünde gibiydim.

“Bu harika,” diye fısıldarken bakışlarımı onunkilere çevirdim.

“Sana söylemiştim,” dedi. “Bu daireyi bu yüzden satın aldım.”

Başımı salladım. “Evet. Anlıyorum.”

Chris özgürce etrafı keşfetmem için beni serbest bırakmıştı. Görkemli atölyenin içine doğru yürüdüm. Hepsinin üzeri kumaşla kaplı, rasgele koyulmuş şövaleler odanın ortasında duruyordu. Kumaşları kaldırıp altındakileri görmek için can atıyordum. Gözlerim ayağımın altındaki oraya buraya damlamış boya lekelerine takılınca tuvalin üzerine yansıttığı işinden, hayal kırıklıklarından, heyecanından arta kalan şeyleri görmek beni gülümsetti.

“Çalışırken biraz dağınık olabiliyorum,” diye bilgilendirdi beni Chris. Arkamda duruyordu, elleri belimdeydi ve tüm bedenim ona cevap veriyordu. Şarkının ateşli sözleri havaya karıştı. *Sadece seni uzaklaştırmak istedim ama şeker gibi tadın.* Chris eğilip kulağıma Fransızca bir şeyler mırıldandı.

Kelimelerin dilinde erotik bir tınıyla yuvarlanışı titrememe neden oldu. Yüz yüze gelmek için ona dönüp kollarımı boynuna doladım. “Ne dedin?”

“Dedim ki,” diye yumuşakça mırıldandı. “Seni dilimde şeker gibi eritmek istiyorum.” Üzerimdeki tişörtü çekiştirdi ve çıplak popomu avuçlayıp beni erekte olmuş, kalın penisine doğru çekti. “Eğer iki saat içinde uçuşum olmasaydı, tüm tatlı yerlerini sen durmam için yalvarana kadar yalardım.”

“Ben yalvarmam,” diye belirttim. Gerçi parmakları popomun arasına doğru ilerleyip bana enfes bir keşif vaat ederken, nasıl cümle kurabildiğim hakkında bile fikrim yoktu.

“Ah, yalvaracaksın, bebeğim. Bahse girerim yapacaksın. Ve eğer beni biraz daha fazla kışkırtırsan ne kadar çabuk olabileceğini de kanıtlayabilirim.” Beni şövalelerden birinin önündeki tabureye yönlendirdi. “Açıkçası vaktim var.”

Evet. Lütfen. “İki saatin var ve hâlâ köprünün diğer yanındaki havaalanına gitmen gerekiyor? Vaktin yok.”

“Vaktim var.” Chris beni tabureye oturtup ellerini belime koydu. “Şimdi, yalvarma kısmına gelirsek.”

Gülümsedim. “Uçağı kaçıracaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Beni şövaleye doğru döndürdü ve tişörtümü kafamdan çıkardı. Saçlarımı gözümünden çektim. Önümdeki resmi görünce nefes alamadım. Bu bendim. Gizemli mağarasının ortasında, ellerim önümde bağlı bir şekilde dizlerimin üzerinde oturuyordum.

“Bileklerimi saran da ne?” diye sordum. Aniden ellerimi arkamda birleştirdiğinde boğazım kurumuştı. Elindeki şeyi bileklerime dolayıp beni bağladığını hissettim.

Chris önümde durdu, elinde koli bandı vardı. “Çok kullanışlı.”

“Chris,” diye fısıldadım. “Uçağı kaçıracaksın.”

Dudakları baştan çıkarırcasına kıvrıldı. “Açıkça yetenekleri mi küçümsüyorsun.” Önümde tek dizinin üzerine çöktü ve bacaklarımı ayırdı. “Şimdi. Sıra yalvarmakta.” Elleri, o yetenekli, artistik elleri kalçalarımda gezinirken başparmağı klitorisimi okşadı. “Sürem kısıtlı, değil mi? İşe koyulsam iyi olacak?” Dili yavaşça ama şehvetle üzerimde dolaştı. “Şeker gibi, bebeğim. Ve seni bal gibi eriteceğim.”

Sallandım. “Tabureden aşağı düşeceğim.”

“Eğer bana yaslanırsan düşmezsin,” dedi ve iki parmağını içime kaydırды. “Yaslan.”

Öne doğru kıvrılarak kaydım. “Düşeceğim.”

“Tuttum seni, Sara.” Parmakları kalçama yayıldı. “Güven bana. Seni tutuyorum.” Gözleri benimkileri buldu. Orada gör-

düğüm derin güç ve ateş, bana hissettirdiği kadar uçsuz bucaksızdı. Sesi bir okşama gibi yumuşadı. “Benim için rahatla.”

Onun için rahatladım. Yatakta rahatladığım gibi. Başımı salladım. “Evet.”

Chris yavaşça başını eğdiğinde bir anlığına sıcak nefesini hissettim, ardından dudakları klitorisimin üzerine kapandı. Elleri bacaklarımdan ayrılırken soluk soluğaydım. Vücudum öne doğru uzandı ama sonra parmaklarını içime kaydırды. Bu tatlı, dayanılmaz, gerekli bir baskı gibiydi. Saniyeler içinde sınıra gelmiştim. Chris yanıliyordu, hem de çok yanıliyordu. Yalvarmayacaktım. Zamanı değildi. Boşalmak üzereydim. Bu adam bana sahipti, bu konuda hiçbir soru işareti ve şüphe yoktu. Dahası aklıma, bunda kötü bir yan olabileceğine dair en ufak bir neden bile gelmiyordu.

Kırk beş dakika sonra atölyeden mutfığa geçmiştik ve üzerimde hâlâ sadece Chris’in tişörtü vardı. Bardağına koyduğum ılık kahvesini içerken onu izliyordum. Saçları nemli, dağınık ve seksiydi. Üzerinde hastanede ziyaret ettiği bir çocuğun hediye ettiği Örümcek Adam figürlü açık mavi bir tişört ve siyah kot pantolon vardı. Böylesi bir hayır etkinliği için ona neyin ilham verdiğini keşfetmeye can atıyordum. Bu etkinliğe nasıl dahil olmuştu ki?

“Hiç uyudun mu?” diye sordum. Güvensizlik duygusunun beni esir almasını engellemeye çalışıyordum. Ama eğer beni yatağında istiyorsa, neden yatağın içinde benimle değildi?

“Resim yaptığım zamanlar geceleri pek uyumam,” dedi.

Elimde tuttuğum kupayı aldı ve kahvemden biraz içti. “Çocuklardan biri için resim yapmak istedim. Benim gibi filmlere bayılan bir çocuk var. İkimizin de sevdiği filmler sayesinde birbirimize bağlandık.”

“Kaç yaşında.”

“On üç.”

“Kanser mi?”

Başını salladı, yüzü asılmıştı. “Lösemi. Son evrelerinde. Bu durum ailesini mahvediyor. Çocuklarının ölümünü izlemek zorunda olan iyi insanlar.”

Göğsüm sıkışmıştı. “Öleceğinden emin misin?”

“Evet. Ölecek. Ancak inan bana, para ya da ilaçlar bu durumu değiştirecek olsaydı hemen yapardım.” Ellerini çabucak kuruyan saçlarından geçirdi ve arkasını dönüp telefonla taksi çağırdı. Omuzlarının seğirışinden gerginliği belli oluyordu. Sevdiği birinin ölüyor olduğunu ve durdurmak için elinden hiçbir şey gelmediğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Fakat sanırım Chris biliyordu. Yani babasının alkol alarak yavaşça kendini öldürmesini izlememiş miydi? Aniden onunla gitme teklifini kabul etmiş olmayı diledim. Yardım etkinliğini galeriyi tanıtmak için kullanmak zorunda kalsam bile cumartesi gününü boşaltıp, bunu gerçekleştirmeyi deneyebilirdim. Ve eminim bu Mark’ın o sıkı cüzdanını büyük bir bağış için açmasına neden olurdu.

Chris telefonu tutarken bana döndü. Neden taksi çağırdığını soracak fırsat bile bulamamıştım.

“Benimle gel,” dedi. “Rezervasyonunu iptal ettirmedim.”

Yardım etkinliği hakkında daha çok şey bilmek, kararımı daha da kesinleştirmişti. “Bu sefer olmaz.”

Gelecekte yapacağı bir daveti kabul edeceğimi ima etmiş olmam, onu pek yatıştırmış görünmüyordu.

“Yanlış cevap.”

“Elimdeki tek cevap bu.”

Çenesini sıvazlayıp ellerini yanımdaki tezgâha bastırdı. Başını öne düştü ve bir süre orada öylece kaldı. Üzerinde dalgalanan gerilim bulutlarını görebiliyordum.

Uzanıp ellerimi inatçı sarı saçlarından geçirdim. Başını kaldırdı, arkamızdaki pencereden yansıyan güneş ışığında yeşil gözleri kaygıyla parlıyordu. “Kaygıdan aklımı kaçıracağım. Seni böyle bırakıp gitmenin benim için ne kadar zor olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Beni bırakmana izin vermek de benim için zor.”

Sözlerimle onu memnun ettiğimi biliyordum. Birden ifadesi değişerek çenesi kasıldı. “Benim için bir şey yap, Sara. Günlükleri dolabımdaki kasaya kilitle, orada kalsınlar. Sana şifreyi vereceğim.”

Kalbim hızla atmaya başladı, onu daha iyi görebilmek için tezgâha yaslandım. “Birinin onları çalmaya çalışacağından mı endişeleniyorsun? Dairenin güvenli olduğunu söylediğini sanıyordum.”

Dönüp benimle yüz yüze geldi. “Güvenli. Kaygılandığım bu değil ya da benimle gelmen için seni ikna etmeye çalışmıyorum. Öyle olsa bunun yerine ısrar ederdim. Beni asıl endişelendiren, bu kahrolası şeyleri okuman ve kendini kaptırıp anlamlar çıkarmaya çalışman. Ben yokken onlardan uzak kalmanı istiyorum. Merakını ben gelene kadar sakla, böylece dün geceki gibi okuduklarını bizimle ilişkilendirmeden önce açıklamama izin vermiş olursun.”

“Merak değil, Chris. Bu Rebecca’yı bulmakla alakalı.”

“Bırakalım da özel dedektif işini yapsın. Dün gece olanlarla ilgili onu bu sabah arayacağım. Bakalım dünkü olayla ilgili depo yönetiminden bizim öğrendiklerimiz dışında bir şeyler öğrenebilecek mi?” Elini saçlarımdan aşağı kaydırды. “Lütfen, Sara. Kilitle şu günlükleri.”

Dudaklarımdan dökülmek üzere olan itiraz cümlelerini yuttum. Bu onun için önemliydi ve günlüklerde daha önce okumadığım hiçbir şey yoktu.

Tereddütle başımı salladım. “Peki. Tamam. Kilitleyeceğim.”

Yüzü rahatlamayla aydınlanmıştı. “Teşekkürler.”

Teşekkür ettiğini duyunca tebessüm etmeden duramadım.

Kaşını kaldırdı. “Neden gülüyorsun?”

“Çünkü çoğu kontrol manyağı maço teşekkür etmez. Hoşuma gitti.”

“Peki, bu seni cumartesi günü işten sonra benimle Los Angeles’a uçmana ve o akşamki galada smokin içindeyken hayatta kalmama yardım etmene ikna eder mi?”

Kaşımı oynattım. “Seni smokin içinde mi göreceğim?”

“Daha da iyisi. Çıkarmama da yardım edebilirsin.”

“Anlaştık,” dedim gülümseyerek. “Gerçi soyunma kısmı başlamadan önce bir de fotoğraf isterim.”

“Fotoğrafı dün gece yaptığım resmi gelirken yanında getirmen şartıyla veririm. Ben götürürdüm ama yeterince kurumadı.”

“Tabii. Hiç sorun değil.”

“Harika. Atölyenin arka tarafında yüksek teknoloji bir kuru-tucunun da olduğu küçük bir oda var. Resim de orada. Yerleşip, yolculukla ilgili işlemlerini hallettiğimde seni arayacağım.”

Duvardaki telefon çalınca açtı. “Aşağı iniyorum,” diye mırıldandı ve ahizeyi yerine koydu. “Taksim gelmiş.”

“Neden kendi arabanla gitmiyorsun?”

“Porsche’u senin almanı istiyorum.”

“Benim arabam var.”

“Porsche’un üst sınıf güvenliği var. Her an nerede olduğunu bilecek.”

Geçmişe dair unutmak istediğim bir anı zihnimde belirince ses tonum elimde olmadan sertleşti. “Başka bir deyişle, her an nerede olduğumu bilmek mi istiyorsun?”

Tepkimden etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Seni bulmak zorunda kalırsam bulurum ama esas mesele bu değil. Başın derde girerse bulunmanı sağlayacak, kolayca bulunmanı. Yardım ihtiyacın olursa sadece bilgisayara söyleyeceksin ve o da yardım çağırarak. İkimizin de kafası rahat olacak.”

Gerekçesi hiç de korkunç değildi. Geçmiş uzaklaşmaya başladı ve başka, muhtemelen daha belirgin bir gerekçe ortaya çıktı. “Ve ek olarak senin arabanı kullanmam Mark’a gereken mesajı verecek.”

Kollarını göğsünde kenetledi. “Ek olarak, evet.”

Ellerimi kalçama koydum. “İkinizin arasındaki savaşın ortasında kalmak istemiyorum. Ben oyun jetonu değilim, Chris.”

Sırtımı tezgâha yaslayıp bacaklarımı kendi bacakları arasına aldı. Üzerimde sadece onun tişörtüyle ve yalın ayak halimle ufacık hissettim. O ise normalden daha büyüktü. “Bu senin benim olduğunu gösterecek,” diye belirtti. Sesi kısık ve toktu. “Ve onun, senin benim olduğunu bilmesini istiyorum.”

İtiraz etmem gerekirken titredim. “Ya sen Chris?” Bunun yerine meydan okudum. “Sen benim misin?”

“İyi ve kötü, her parçamla, bebeğim.”

Açıklamasının dudaklarından bu kadar kolay dökülmesi beni çok şaşırttı. Ağzım açıldı ama tek kelime edemedim.

“Porsche’u al.” Sesi artık yumuşak, pürüzlü ve baştan çıkarıcıydı.

Sabah söylediklerinde haklıydı diye düşündüm. Beni istediğinde gerçekten bu adam için bal gibi eriyordum. “Porsche’u alacağım.”

Chris’in eli yanağıma kaydı. “Doğru cevap, bebeğim,” diye mırıldandı. Dudaklarını benimkilere doğru eğdi ve dilini dudaklarıma bastırdı. Fındık aromalı kahveyle karışık müstehcen tadı, tat tomurcuklarımı istila ederek beni tüketti. Çok uzun zamandır ilk kez mutluydum.

Altıncı Bölüm

Chris'in arkasından, beni içeride yapayalnız bırakarak kapanan asansör kapısını izledim. Dairesinde tek başındım ve son birkaç dakikadaki mutluluğum, kaybetme hissiyle yok olup gitmişti. Bu kısa süreli uzaklığın bizi ayırmayacağını biliyordum ama kurduğumuz yakınlığımız oldukça hassastı.

Uzun bir süre çelik kapılarla bakiştım. Kapıların tekrar açılmasını istesem de açılmadılar, ancak bu iyi bir sebepten ötürüydü. Chris'in yakalaması gereken bir uçağı ve ayrılmak için iyi bir sebebi vardı. Diğer yandan işe gitmek için saatlerim, yani düşünmek için çok uzun bir sürem vardı. Çok az uyuyabildiğimden, kendime uyumam gerektiğini söyledim ama yapamayacağımı biliyordum. Kafamda dönüp duran çok fazla şey vardı. Ayrıca eşyalarımı yerleştirip düşünmem gerekiyordu.

Hızlıca yatak odasına gittim, neredeyse şarjı biten telefonumu aldım ve valizimde şarj aletimi aradım. Telefonumu şarja takıp dağınık yatağın başucundaki komodinin üzerine koydum. Kıyafet dolabına baktım. Daha önce hiçbir erkekle dolap paylaşmamıştım, bu yüzden içimdeki rahatsızlık hissiyle savaştım.

O hissi def ettim. Chris'e deli oluyordum. İlişkimizin gelişimi beni heyecanlandırıyordu. O zaman neden depoda hissettiğim klostrofobiden çok da farklı olmayan bu hisle savaşıyordum?

"Bu çok saçma," diye kızdım kendime. Valizin fermuarını tekrar kapatıp kulpundan tuttum. "Bu adamı istiyorsun. Ona daha yakın olmak istiyorsun." Valizi dolaba doğru sürükledim ve ışığı yaktım. Gördüklerim karşısında gözlerim iri iri açıldı. Bu dolap harikaydı, her kızın rüyasıydı. Küçük bir yatak odası boyutundaydı, üç yanda kapısı olmayan kıyafet rafları vardı. Sadece ikisinde Chris'in kıyafetleri vardı.

Önce valizi yere koydum, eğilip fermuarını açtım. Gözlerim sağdaki duvara gömülü olan kasaya takıldı. Kapağı açıktı. Chris henüz bana şifresini vermemişti. Rebecca'nın günlüklerini geri alabileceğim bir yol olmadan kilitlemek sinir bozucuydu.

Alt dudağımı ısırıp açık olan valizime, küçük hatıra kutusuna ve eşyalarımın üzerinde duran günlüklere baktım. Chris'e günlükleri kilitleyeceğime dair söz vermiştim. Üç günlüğü ve kutuyu topladım, kasaya taşıyıp yerleştirdim. Ama kapıyı kilitlemedim. Dördüncü günlük yatağın üzerinde, önceki gece bıraktığım yerdeydi. Ayağa kalktım ve onu bulmak için diğer odaya gittim. Yatağın yanında duruyordu. Almak için uzandım ama elim kayınca günlük yere düşüp açıldı. Günlüğü alıp yatağa oturdum ve açık sayfaya baktım. Bu kısmı biliyordum, bildiğim için de okuma arzum neredeyse dayanılmazdı. Derin bir nefes alıp kendime, bunun Chris dönene kadar günlüklere son dokunuşum olduğuna dair söz verdim. Uçağı kalkmadan önce onu arayacak, kasanın şifresini öğrenip onları kilitleyecektim. Tuttuğum nefesi bırakıp bakışlarımı deftere indirdim.

Bu sabah derisi soyulmuş sırtımın hafif ağrısıyla uyandım. Bu, cezamin kanıtıydı. İş için hazırlanırken iç çamaşırı giymedim. Tenime hiçbir şeyin dokunmasına dayanamıyordum. Ağrım gün içinde hafıfledi ama cezalandırılmamın anısı geçmedi. Bugün büyük satışlar yapmıştım. Akşam, ünlü bir ressamın koleksiyonunun özel gösterimiyle bitmişti. Müşterilerim ressamla tanışmak için çıldırıyorlardı ve nedenini anlayabiliyordum. Fırçasına yansıtılabildiği nazik bir gücü vardı. Tutkusunu canlandırabiliyordu. Benim için böyle bir tutku besleyen bir adama sahip olmak nasıl olurdu merak ettim. Yeni oyunun ne olabileceğini düşünmek yerine, yaşama karşı yeniden tutkuyla uyanmak nasıl olurdu acaba? Oyunlar artık eğlenceli değildi. Artık önceden oldukları gibi kaçış değillerdi. Eskiden olduğu Efendi değildi. Karanlığın içine doğru ilerliyormuşum gibi hissediyordum ve bu ressamın hayata karşı hissettiği tutku gibi bir tutkuya açtım. Daha fazlasına açtım... ama beni ilk başta galeriye getiren de bu değil miydi? Daha fazlasına olan açlık? Belki de tehlikeli olan daha fazla kısmıydı... çünkü daha fazlası asla yeterli gelmezdi.

Günlüğü kapattığımda aklım tek bir yerdeydi; Rebecca'nın bahsettiği ressam. Chris değildi, dedim kendi kendime. Chris asla özel gösterim için yabancıları evine ve atölyesine davet etmezdi. Bu önceden Rebecca'yla olduğu gibi benimle özel gösterimler için görüşecek olan Ricco Alvarez olmalıydı. O zaman neden hâlâ Chris'i düşünüyordum? Bu delilikti. *Doğası gereği*

özelinde yaşayan biri, kendini böyle tanımlamıştı. Hem Rebecca burada Chris'ten bahsediyor bile olsa ne bu yazıda ne de diğer yazılarda, Rebecca'nın sevgilisinin ressam olduğuna dair hiçbir ima yoktu. Midem kasıldı, ayağa kalkıp hızla dolaba gittim. Elimdeki günlüğü koymadan önce kasanın önünde durdum. Kadife kutuyu çıkarıp kapağını açtım. İçindeki fırçaya ve yırtık olduğu için yanındaki kişiyi göremediğim Rebecca'nın fotoğrafına baktım.

"Chris değil," diye fısıldadım. "O değil."

Telefonum çalmaya başlayınca kapağını kapatıp kutuyu tekrar kasaya koydum. Günlüğe göz atıp onu da kasaya bıraktım. Ardından kapağı kilitleyip şifreyi devreye soktum. Kendimi delirtmeden önce durmam gerekiyordu.

Aramayı kaçıracağımdan korkarak ayağa kalktım ve yatak odasına koştum. Chris olduğundan emindim. Arama kesildiği an telefona ulaştım. Arayan isme baktım, Chris'ti. Geri arama tuşuna basmak üzereydim ki telefon tekrar çaldı.

"Chris," diye aceleyle cevapladım. Yatağın kenarına oturup, günlükte okuduğum kısmın bana hissettirdiklerini unutturacak bir şeyler duymayı umdum.

"Eğer bu farklı bir nedenle yaptığım bir yolculuk olsaydı gitmezdim."

"Biliyorum." Şu anda normalden daha güvensiz hissetsem de bu adamla kendim arasındaki bağı hissediyordum. "Ayrıca hastanede yapacağın şeyin ne kadar önemli olduğunu da biliyorum. Şu an neredesin?"

"Köprüyü yeni geçiyoruz. Uçuşumu bir saat sonraya ertelemiştim ama hâlâ tüm planlanmış etkinliklerime katılmalıyım."

“Uçağa yetişmek için böyle yaptığını biliyordum.” Günlüğü okumuş olmamın suçluluğu beni içten içe sarınca daha fazla içimde tutamadım. “Ben zayıf biriyim, Chris,” diye söyleyiverdim. “Sen gittikten sonra günlükten başka bir bölüm daha okudum ama artık bitti. Bir daha yok. Dördünü de kasaya kilitledim, şifreyi de istemiyorum. Geri döndüğünde söylersin.”

Sessizliği sonsuzluk gibiydi. “Ne okuduğunu ve bunun bizim hakkımızda sana ne düşündürdüğünü bilmem gerekiyor mu?”

“Hayır,” dedim kesin bir dille. Sadece onu değil, kendimi de inandırmaya çalışıyordum. “Önemli olan artık kilitliler.” Telefonu daha sıkı kavradım. “Sen dönene kadar günlükleri okumayacağıma söz vermiştim ama okudum. Özür dilerim. Verdiğim sözlerin bir anlamı yokmuş gibi hissetmeni istemiyorum.”

“Söylemek zorunda olmadığın halde söyledin,” dedi uysallıklarla. “Önemli olan bu, Sara.”

“Sen önemlisin. Dün gece beni görmeye geldin, benim hakkımda endişelendin ve daha birçok şey, Chris. Sana bunların benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini daha önce söyledim mi emin değilim, ama öyle. Gerçekten çok şey ifade ediyor.”

“Eğer istediğin taksiyi döndürüp geri gelmemse işe yarıyor. Cumartesi günü seni görene kadar geçecek olan süre sonsuzluk gibi.”

“Evet,” diye katıldım. “Sonsuzluk gibi.”

“En çok da senin için endişelendiğimden. Yola çıkmadan önce Jacob’la konuştum. Sana cep telefonu numarasını verecek. Bir şeye ihtiyacın olduğunda onu ara. Eğer istersen seni işe bile götürüp getirebilir. Gerçi bunu istemeyeceğini tahmin edecek kadar iyi tanıyorum seni.”

“Hayır, depoda olanlardan sonra ihtiyacım olduğunda araya-
bileceğim birinin olmasına itiraz etmem.” Eğer dün gece Chris
çıkagelmeseydi, güvenilebileceğim hiç kimsem olmayacaktı ve bu
hiç güzel bir duygu değildi. “Teşekkür ederim, Chris.”

“Bana güvende olarak ve dışarı çıkmadan önce Jacob’la ko-
nuşarak teşekkür et. Eğer ortalarda yoksa onu resepsiyondan
aratabilirsin.”

“Tamam, yapacağım.”

“Los Angeles’a vardığımda seni kontrol etmek için arayaca-
ğım.” Sesi alçaldı, yumuşadı ve yoğunlaştı. “Hoşça kal, bebeğim.”

“Hoşça kal, Chris,” diye fısıldayıp telefonu kapattım. Tekrar ya-
tağın üzerine attım kendimi. Tavanı izlerken tüm duygularım açığa
çıkıyordu. Duygularım ya da kendimle ne yapacağımı ciddi-
den bilmiyordum. Telefonumu alıp alarmı yarım saat sonraya kurdum ve
yastığa gömüldüm. Burnum beni delirten adamın sarhoş edici ko-
kusuyla dolduğunda gülümsedim. “İyi bir delilik,” diye fısıldadım.

“Kahve hazır.”

Kafamı Ella’nın yeni kocası David hakkında notlar aldığım
-iş numarasını bile yazmıştım- kâğıt yığınınından kaldırdım.
Galerinin muhasebecisi ve hatta komedyeni Ralph başını
kapıma yaslamıştı. Ralph’in Asyalı olduğu düşünülürse, anne
babasının da Ralph’teki o bulaşıcı espri yeteneğine sahip olup
olmadığını merak ettim. Kesinlikle bu yeteneğine hayrandım.

“Teşekkür ederim,” dedim. Rebecca ve onun önümüzdeki ak-
şam ziyaret edeceğim Alvarez’le olan ilişkisi hakkında bir şeyler
bilmek için Ralph’in beynini alabilseydim keşke.

“Büyük Patron hepsini içmeden önce bardağını doldurmanı öneririm,” diye fısıldadı Ralph planlı bir şekilde ve Mark için sürekli değiştirdiği lakaplardan birini kullanarak. “Zor bir gece geçirmiş gibi görünüyor.” Komik bir yüz ifadesiyle hayali bir bardağı dolduruyormuş gibi yaptı. “Şarap uzmanına şarap biraz fazla gelmiş bence.”

Bu düşüncesine aldırmadan saate baktım. Neredeyse dokuza geliyordu ve David’in işyeri açılmak üzereydi. “Mark, bu söylediklerinin olmasına izin vermeyecek kadar kontrollü.”

Ralph homurdandı. “Sen onu bugün görmedin.”

Yüzünü buruşturup köşeyi dönerek kayboldu. Mark’ın muhteşem görünmek dışında başka bir şeymiş gibi görüldüğünü düşünmek zordu. Öte yandan Mark benim geleceğim konusunda fazlasıyla etkili olduğundan gelişmeleri merak ediyordum.

Ayağa kalkıp tam da bilgi paylaşma havasındayken Ralph’in peşinden gittim. Yanımdaki ofisinde, masasında oturuyordu. “Ricco Alvarez’le yarına bir buluşma ayarladım,” derken masasının önündeki sandalyeyi çektim. Mark’la ilgili konuşmak istediğimin çok belli olmasını istemiyordum.

Kaşını gösterişli bir şekilde kaldırdı. “Şimdi mi? Büyük Patron biliyor mu?”

“Henüz değil.”

“Eminim pek şaşırmayacaktır. Alvarez’in, resimlerinin Meksika Tanrıları gibi olduğunu söyleyen güzel kadınlara zaafı vardır. Sen de resimlerine ahlayıp, ohladıysan ki yaptığını varsayıyorum, bu taktiğe yapış ve onla iyi geçinmeye çalış.”

“Meksika Tanrısı mı?” diyerek güldüm.

Omuz silkti. “Gördüğümü söylüyorum. Onun egosunu ancak bizim çekleri yazan kişi aşabilir.”

“Amanda’nın Alvarez’in berbat olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

Burnunun üzerindeki gözlüğünü düzeltti. “Bence bu düşünce meselesi. Açıkçası Amanda haklı. Büyük Patron burayı demir yumrukla yönetir ama çalışanlarıyla ilgilenir. Ve bize asla büyük veya küçük bir hatamızdan ötürü küfretmez. Gerçi, seni tek bir bakışıyla dümdüz edebilir ve bunda başarılıdır. Alvarez bir keresinde ödemesinde bir dolarlık hata olduğu için bana küfretmişti.”

“Açıkça küfür mü etti?”

“Bolca.”

“İnanılmaz,” dedim. Zihnimde günlüğü tekrarlıyordum. Rebecca ressamın nazik bir gücü olduğundan bahsetmişti. Bu bana hiç de Ricco Alvarez’i hatırlatmıyordu. Bu bana Chris’i hatırlatıyordu. Bu saçma düşünceyi kafamdan atmaya ve Ralph’in söylediklerine odaklanmaya çalıştım.

“Alvarez’e âşık olan tek kişi, işine olan hayranlıkları saymazsak, gitti. Rebecca’nın ona karşı hassas bir yanı vardı, Ricco’nun da ona. Ve nedense Rebecca gittikten sonra Ricco çalışmalarını galeriden çekti.”

“Ama yardım etkinliğini yaptı?”

“Ayrılmadan önce Rebecca tarafından ayarlanmıştı.”

“Doğru. Amanda da böyle söylemişti.” Kaşlarımı çattım. “Alvarez’in neden çalışmalarını galeriden çektiğine dair hiçbir fikrin yok mu?”

“Adam bir doların üzerine gitti, Sara. İhtimaller sonsuz.”

“Rebecca gelmeden önce de Ricco, Mark’la çalışıyor muydu?” diye sordum. Zaten anladığım şeyi bir de onun ağzından duymak istemiştim.

“Yıllardır.”

Alvarez’in, Rebecca’nın çıktığı adam olup olmadığını merak ettim. Ancak tabii ki bu Ricco şehirde olup, Rebecca olmadığından bir anlam ifade etmiyordu. Belki bir şekilde sevgililerdi.

“Rebecca ve Alvarez çıkıyorlar mıydı?”

“Sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla hiçbir erkekten bahsetmedi. Onca zaman neden biriyle çıkmadı bilmiyorum. Burada çalışmaya başladığında iki işte birden çalışıyordu.”

“İki mi?”

“Geceleri garsonluk yapıyordu.”

Midem düğümlendi. “Faturalarını ödemek için.” Rebecca beni fark etmeden buraya yönlendirmeden önce benim yapmaya cesaret edemediğim şeyi yapmıştı. Hayallerini gerçekleştirecek bir yol bulabilmek için hayatıyla bir kumar oynamıştı.

“Kesinlikle,” diye onayladı Ralph. “Hiç uyumazdı. Öğlenleri arka ofisteki sandalyelerde kestirirdi. Büyük Patron rekabetten hoşlanmazdı ama Rebecca her nasılsa komisyon alacak kadar iyiydi.”

“Her nasılsa? Şaşırmış mıydın?”

“Sen şaşırmadın mı? Genç ve tecrübesizdi, okuldan mezun olalı ancak bir yıl olmuştu.”

“Birkaç yaş daha büyük olduğunu düşünüyordum.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, gördüğün gibi bu işte tutunacak bir dal yakalamak çok önemli, çoğu işinin ehli kişinin arayıp da bulamadığı bir şey. Ama Rebecca’ya hakkını teslim etmek

gerek. Asla kendini bir şey sanmazdı ya da imtiyazlı görmezdi. Öğle aralarında ve gece geç saatlere kadar deliler gibi çalıştı. Tatile ihtiyacı vardı ama yine de bu kadarı biraz aşırı. Geri döneceğine inanmak güç. Belki de zengin erkeği onu paralı bir sevgiliye ihtiyacı olduğuna inandırmıştır.”

“Adamla tanıştın mı?”

“Rebecca gidene kadar bahsini duymamıştım bile. Dediğim gibi, hayatındaki erkeklerden bahsetmezdi.”

Ama Ava adamı duymuştu, hatta onunla tanışmıştı, değil mi? Rebecca yeni sevgilisini galeridekilerden ve Mark’tan saklamak zorundaydı, yani Ava’yla sandığımdan daha yakındı.

Rebecca’yla ya da Mark’la ilgili gizemi çözmeye çalıştığım her seferde başıma ağrılar giriyordu. Saate baktığımda çoktan dokuz olduğunu gördüm. David’in işyerine ulaşip Ella’nın balayının harika geçtiğini duymak beni tamamen yatıştırırdı, aklımdaki bir şey aradan çıkmış olurdu.

“Kahvemi kapmaya gidiyorum,” diye belirtip ayağa kalktım. Kafeinimi almanın yapacağım aramaya yardım edeceğini umdum.

Ralph, “Benim bardağımı da tekrar doldurur musun, chica?” diyerek bardağını bana uzattı. Üzerinde ‘Sayılar hesap yapamaz ama ben yaparım’ yazıyordu.

“Chica mı?” diye sordum kaşımı kaldırırken.

“Birkaç kelimedenden fazla olmasa da çoğu dili konuşuyorum.”

“Bunu tekrar söyleyebilirsin.” Gülerek mutfağa yöneldim. Resepsiyonda oturan Amanda’ya geçerken el salladım. Üzerindeki pembe elbise ve saçlarını tutturduğu tokasıyla sevimli bir oyun-

* *İsp.* Kız. (Çev. N.)

cak bebek gibi duruyordu. Aklıma Chris'in, Mark için uygun olmayan kişileri bu dünyaya çektiğini söylediği geldi. Mark'ın hayat tecrübesi olmayan, onu memnun etmeye istekli üniversite öğrencisi Amanda'yı işe almayı tercih etmesi, bu düşünceye uyuyordu. Ama beni işe alma nedeni neydi? Ben Amanda değildim. Rebecca hakkında sorduğum sorular mı işe alınmama neden oldu diye meraklanmadan edemedim. Belki neler keşfettiğimi kontrol etmek ya da kimlere ne sorduğumu bilmek istiyordu. Belki de onu sadece sanat bilginle etkilemişsindir ve gerçekten yeni bir elemana ihtiyacı vardı, diyerek sessizce kendime kızdım. Sanat hakkında bilgiliydim, bu dünyaya aittim. Belki Aslanın İni'ne ya da Mark'ın kulübüne ait değildim ama galeriye, sanat endüstrisine aittim. Eğer gerçekten öğretmenlikten istifa edip istediğim kariyer yolunda ilerlemek istiyorsam buna inanmak zorundaydım.

Kendimden şüphe etmekten vazgeçmeye çalışarak kendi kendime konuşmaya o kadar dalmıştım ki küçük mutfağa girdiğimde donakaldım. Mark'ı görünce kan kulaklarıma hücum etti. Bana arkası dönük bir şekilde duruyordu ve üzerinde geniş omuzlarını saran gri bir ceket vardı. Bu onu, önceki günkü birkaç saniyelik sefer hariç kulübüne gittiğimden beri ilk kez görüşmüdü. Aniden sinirlerim bozuldu. Odadan çıkmaya çalıştım.

“O kadar çabuk değil, Bayan McMillan.”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. “Ben olduğumu nasıl anladınız?”

Döndüğünde erkeksi güzelliği ve çelik grisi gözlerinin etkisiyle nefesim boğazımda düğümlendi. Üzerinden güç akıyordu. Tüm odayı ve beni tüketiyordu ama bu etkiyi, herkesin üzerinde

bıraktığını kendime hatırlattım. Erkek ya da kadın hiç kimsenin bu etkisine bağışıklığı olduğuna inanmıyordum.

“Parfümünün kokusunu aldım,” dedi. “Ve genelde kullandığın koku değil.”

Beklenmedik gözlemiyle şaşkınlığa uğradım. Mark benim her zamanki kokumu mu biliyordu? Beni nasıl savunmasız bırakacağından haberdardı ama kan çanağına dönmüş gözlemindeki parlamayla o kadar etkili değildi. Üzerimdeki erkek misk kokusu olduğunu -ki böyle bakıldığında Chris gibi kokuyordum- fark edip etmediğini merak ettim. Son zamanlarda, daha doğrusu hayatım boyunca yaptığım şeyi yapmaya karar verdim. Konuyu değiştirdim. “Pek iyi görünmüyorsunuz, Büyük Patron.” Ona Bay Compton demeye dilim varmıyor gibi görünüyordu.

“Teşekkür ederim, Bayan McMillan,” dedi umursamaz bir alaycılıkla. “İltifat etmek her kapıyı açar.”

Daha önce yaptığım bir yorumu bu şekilde hatırlatması karşısında gülümsememek imkânsızdı. “Üzerinizde bir şeylerin işe yaradığını bilmek güzel.”

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Sanki beni memnun etmek imkânsızmış gibi söyledin.”

Ralph’in bardağını odanın ortasındaki küçük masaya koydum. “Biraz zorlu biri gibi görünmüyorsunuz.”

Dudakları tekrar kıvrıldı. “Söylenmiş çok daha kötü şeyler anımsıyorum.”

“Zengin ve kendini beğenmiş gibi mi?” diye sataştım çünkü birkaç gün önce ona bunları söylemiştim.

“Söylemiştim, ben...”

“Zengin ve kendinizi beğenmişsiniz,” diye tamamladım. “İnanın bana, biliyorum.” Nedense çok rahat hissediyordum ve bu ona soru sormaya cesaret edebilmem için yeterliydi. “Gerçekten kendinizde değilsiniz. Hasta mısınız?”

Arkasını dönüp bardağını doldurduktan sonra, “Bazen çok çabuk sabah oluyor,” dedi alaycı bir sesle. Daha fazla detay vermek istemediği açıkça ortadaydı.

Kaşlarımı çattım. Yüz ifadesini benden saklamak için arkasını döndüğünden emindim, bu kurnaz hareketi gözden kaçırmazdım. Ama üzerinde daha önce hiç görmediğim apaçık bir huzursuzluk vardı. Az önce aramıza ördüğü duvarı yıkmak için mantıksız bir ihtiyaç duyarak espri yaptım.

“Özellikle patronum, müşterileri etkileyebileceğime inansın diye şarap, opera ve klasik müzik çalışarak sabahladığım gecelerden sonra.”

Dönüp tezgâha yaslanarak kahvesini yudumladı. Üzerindeki huzursuzluğun tüm belirtileri kaybolmuştu ve gözleri güçle yanıyordu. “Sadece sana en uygun ilgi alanlarını seçiyordum.”

Tedirginlikle kıpırdandım. Havadan sudan konuşmamız sona ermişti. Artık bataklık bir alana yönelmiştik ve kendimi şimdiden batmış gibi hissediyordum. “Ve kendinize en uygun,” diye belirttim.

Başını yana eğdi. “Senin ilgi alanların bana ait. Bu konuyu konuşmuştuk.”

Chris’le galeride öpüşürken kaydedilen videoyu gösterdiği ve beni, Chris tarafından kullanıldığımı inandırdığı iki gece önceki konuşmamızdan bahsediyordu. Kendimi bir oyundaki jeton gibi hissetmiştim. Aynı gece Chris beni kulübe götür-

müştü; Mark'ın kulübüne. Aniden göğsüm sıkıştı, bardağı alıp kahve makinesine doğru yürüdüm. Her nasılsa topuğum bir yere takıldı ve sendeledim. Mark uzanıp beni kolumdan yakaladı. Dokunuşu nefesimi kesmişti, gözlerim onun keskin, çelik gibi, korktuğumdan daha ilkel bakan gözlerine odaklandı. Nefesimin akciğerlerimden boşaldığını hissettim. Uzaklaşmak istedim ama ellerim doluydu.

“İyi misin, Bayan McMillan?” diye sordu. Derin, baştan çıkarıcı bir tonla çatlayan sesi bir uyarı gibiydi. Bu durumla şu an nasıl baş edeceğim, ilişkimizin bundan sonra nasıl olacağını, belki de korumak istediğim işimin geleceğini etkileyecekti.

“Kafeinimi aldıktan sonra topuklularla daha iyi idare edeceğim,” diye cevapladım.

Dudakları kıvrıldı, şaşırtıcı olsa da bana o nadir gülümsemelerinden birini sunmuştu. “Oldukça hazırcevapsın, değil mi?”

Elini kolumdan aşağı kaydırdı. Rebecca'nın, Mark'ın oyunları hakkında yazdığı şeyleri hatırladım. Ruh halimin böyle değişmesinin sebebi, onun insanlarla oynadığı oyunun bir parçası olabilir miydi? Bardağı bırakıp kahve demliğine uzandım.

“Sen kahveni koymadan önce konuşmamız gerek,” dedi Mark. Elim hâlâ havadaydı.

Gözlerimi bir süreliğine kapattım ve yüzümü ona dönmeden önce kendimi geleceğini bildiğim konuşmaya hazırladım. Mark kendi bardağını bırakınca ikimiz de tezgâha yaslandık.

“Konuşmak?” diye sordum. “Onu zaten yaptığımızı sanıyordum?”

“Benim dünyama sadece davetle girilir, Sara.”

Sara. İlk adımı kullanmıştı ve bunun gözdağı anlamına geldiğini biliyordum. “Beni siz işe aldınız. Bu bir davetti.”

“Bilmiyor gibi davranmak sana yakışmıyor.”

Haklıydı. Kulüpten bahsettiğini ikimiz de biliyorduk. “Davet edilmiştim.”

“Yanlış kişi tarafından.”

“Hayır. Yanlış kişi değildi.”

“O gece sana onun hakkındaki gerçekleri anlatmıştım. Hatırladığım kadarıyla sen de ona fazlasıyla gücenmiştin. Ancak gördüğüm kadarıyla fikrin değişmiş.”

Chris’le olma nedenimi savunmamaya karar verdim. Bunlar Mark’ın kabul edeceği şeyler değildi. Chris’in adını bile söylememişti. “İşimde iyiyim. Size çok fazla para kazandıracağım ama özel hayatım bana özeldir. Ben sana ait değilim, Mark.” Kasten onun ilk ismini kullanmıştım.

“Peki o zaman kime aitsin, Bayan McMillan?”

Chris’e. Bu onun beklediği cevaptı, Chris’in vermemi isteyeceği cevaptı ama geçmişin hayaletleri içimde yeniden canlandı. Hayatta kalma içgüdüm, son birkaç yılda uğruna savaşıp elde ettiğim bağımsızlığımı öylece bırakmayı reddetti. “Ben kendime aitim.”

Mark’ın gözleri tatminle parıldadı. Tamamen yanlış bir adım attığımı biliyordum. “İyi bir cevap ve bununla yaşayabilirim,” dedi. Dudakları kıvrıldı, arkasını dönüp çıkışa yöneldi. Sadece bir anlığına durup bana bir bakış attı. “Arası yok. Onun seni arası olduğuna inandırmasına izin verme.”

Ben cevap veremeden gitmişti. Sözleri yüzünden dizlerim titredi. Chris de Napa Vadisi’ne gitmeden önce beni dairesine

getirdiğinde aynı şeyi söylemişti. *Arası yok*, diye kafamda tekrarlardım. Bu bütün sabah zihnimde dönüp duran bir gerçektir. Beni ve bizi nereye götürürse götürsün, Chris'in karanlık tarafını tamamen sahiplenmem anlamına gelmediğini söyleyen bir gerçektir. Ben de kendi karanlığımı göstermeliydim ve buna hazır olduğumdan emin değildim. Hazır olacağım günün geleceğinden de şüpheliydim. Dahası Chris'in buna hazır olacağını da sanmıyordum.

Kahve bardaklarını doldurdum. Ralph'i telefonla konuşurken bulduğumda rahatladım, böylece hiç konuşmadan tekrar ofisime kaçabilmişim, çabuk ve acısız. Masama yerleştim, bardağımı masaya koyup David'in ofisini aradım. Fakat çağrı yanıtlama sistemi cevapladı. Ofis "süresi belirsiz olarak" kapalıydı. Operatörün kelime seçimleri omurgamdan aşağı inen bir ürperti hissetmeme neden oldu. Ahizeyi yerine koydum ve boş boş masaüstüne baktım.

Aklımı kaçırıyor gibi hissediyordum. Her yerde tehlike göremezdim. Ella, Paris'te balayındaydı. İyiydi. Rebecca gizeminin zihnimi yoldan çıkarmasına fazla izin veriyordum. Açıkçası daha birkaç hafta önce sakın ve hareketsiz olan yaşamım tamamen yoldan çıkmış gibiydi. Sanki yüksek bir uçurumun kenarında duruyordum ve sınıra doğru yürüyordum. Korkup endişelensem de sadece adrenalin patlaması diyebileceğim, günden güne daha fazlasını istememe neden olan bir şey vardı.

Cep telefonum çaldı. Ekranda Chris'in adı ve numarası vardı. "İyi misin?" diye sordum telefonu açar açmaz.

"Uçaktan yeni indim. Bütün uçuşu nasıl geçirdiğimi bilmek ister misin?"

Sesi biraz sınırdaki gibi geliyordu, belki sınırda olan bendim. Belki ikimiz de sınırdaydık. “Uyuyarak geçirdiğini umuyorum.”

“Seni düşünerek ama seni becermeyi değil, Sara. Yatağıma uzanıp, kollarımda uykuya daldığını düşündüm.”

İtirafı beni hem heyecanlandırdı hem de endişelendirdi. “Neden özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum?”

“Çünkü orada kalmayı sen seçtin ve bu gece benimle uyumayacaksın.”

“Ah,” dedim rahatlayarak. Chris bu gece birlikte uyuyamayacağımız için hayal kırıklığına mı uğramıştı?

“Daha önce hiç kimsenin üzerimde bu tür bir etkisi olmamıştı,” diye sözlerine devam ederken sesi karanlık ve sıkıntılıydı. “Sanki yerimde duramayacak kadar huzursuzum.”

Kontrole bu kadar derinden ihtiyaç duyması beni şaşırtmıştı. Onun benim üzerimde etkisi olduğu kadar, benim de onun üzerinde etkim olduğu düşüncesiyle mücadele ediyordum. Bu beni memnun etse de onu tedirgin ettiğinden emindim. “Sadece sesini duymak bile beni etkiliyor,” dedim. Endişelerini gidermeye çalışıyordum. Onun bana söylediği şeyi ben de ona söyledim. “Bu senin de benim üzerimde ne kadar etkili olduğunu gösteriyor.”

“Güzel.” Derin bir nefes aldı, telefon hattından bile rahatladığını hissedebiliyordum. “Çünkü bunu tek başına hissetmek berbat bir şey.”

“Evet,” dedim gülümseyerek. “Berbat olmalı.” Arka plandan birinin seslendiğini duydum. Muhtemelen havaalanının dışında taksi bulmaya çalışıyordu.

“Bu benim taksim olmalı,” diye onayladı Chris. “Ya da biri-

leri taksimi kapmaya çalışıyor. Seni sonra arayacağım. Ve öğle yemeğini ofise sipariş et. Dışarı çıkmak konusunda endişeliyim.” Taksi şoförü olduğunu varsaydığım birinin daha sesini duydum, Chris’e valizini soruyordu. Cevaplamadan önce dikkatini bana verdi. “Öğle yemeği konusunda ciddiym, Sara. Sipariş et.”

“Dikkatli olacağım, söz veriyorum. Taksini yakala ve müsait olduğunda beni ara.”

“Dikkatli, beklediğim cevap değil. Bunu sen de biliyorsun.” Arkadan daha çok ses geldi. Chris’in sessizce küfrettiğini duydum. “Gitmem gerek ama bu konuşma henüz bitmedi. Jacob’la konuştun mu?”

“Ortalıklarda yoktu...”

“Sara...”

“Ben iyiyim.”

“Asıl mesele iyi olmaya devam etmeni sağlamak,” dedi Chris hayal kırıklığına uğramış bir sesle. “Ara verdiğimde seni bedenim ve senin dikkatli kavramınla benimki hakkında konuşacağız.” Ben cevap veremeden telefonu kapatmıştı; kontrol manyağı tavırlarından biri daha.

Telefonu masamdaki çekmeceye koydum. Chris’in itiraflarını, hatta güvenliğimle ilgili endişelerini anımsayınca bedenimi alev aldı. Chris bana patronluk taslarken bile bunun, neden ah-laksız ve harika hissettirdiğini bilmiyordum ama hissettiriyordu. Chris Merit benim adrenalin patlamamdı.

O sırada ofis telefonum çaldı. Karşıdaki ses Amanda’ya aitti. “Jacob diye biri seni arıyor.”

Yedinci Bölüm

Jacob'la konuşmamızdan sonra -neredeyse telefonu kapatır kapatmaz- Mark'tan *Riptide* başlıklı bir e-posta aldım. Ailesinin sahip olduğu ünlü açık artırma eviyle ilgili aldığım bu mesajın zamanlamasıyla gerilim her yanıma sardı. *Riptide*'da çalışma şansı yakalamayı ne kadar çok istediğimi biliyordu ve konumumla ilgili tedirgin olduğumu tahmin edecek kadar zekiydi. Huzursuzca e-postaya tıkladım.

Bayan McMillan,

Riptide'da şu andan itibaren iki aylık bir açık artırma süreci planlandı. Satışa sunulacak eşyaların listesini, tahmini fiyatlarıyla birlikte mesaja ekliyorum. Bu size en ufak bir parça sanat eserinin bile Riptide'da açık artırmaya sunulmasının, o eserin değerine nasıl etki ettiğine dair tam olarak bir fikir verecektir. Bu size neden bir müşteri ya da koleksiyonlarının eşsiz parçalarını satmaya gönüllü bir sanatçı bulmanız ve bunu Riptide'i bir geçiş yolu olarak kullanarak yapmanız gerektiğini açıkça gösterecektir. Yanı sıra galerimizin satış acentesi

olarak listelenip, saygın bir galeri olarak ünlenmesinin, en kaliteli müşterileri ve çalışmalarını sergilemek için en kaliteli ressamı bir araya getirmemizi gerektirdiğini de anlamanızı sağlayacaktır.

Bunun gerçekleşecek açık artırmaya uygun materyalleri bulmanız için bir davet olduğunu göz önünde bulundurun. Eğer başarılırsanız, etkinlik hazırlandığında katılım daveti alacaksınız. Ayrıca satıştan azımsanmayacak bir miktar komisyon da elde edeceksiniz.

*Saygılarımla,
Büyük Patron*

Mark'ın e-postayı Büyük Patron diye bitirerek yaptığı espri, mesajın gelişile yaşadığım ani tedirginliği hiç azaltmamıştı. Mark içindeki çelişkili hisleri uyandırmıştı. Başarısına saygı duyuyordum, bana ve diğer çalışanlarına karşı koruyucu tavırlarını görmüştüm. Bu tavır Chris'in, Mark olduğuna dair ısrar ettiği günlükteki adamla çelişiyordu. Gözlerim önümdeki duvarda asılı olan Georgia O'Nay'in, kırmızı ve beyaz güllerden oluşan muhteşem yağlıboya tablosuna kaydı. Tablo Mark'ın özel koleksiyonuna aitti ve Rebecca'nın ofisinde asılıydı. Rebecca'nın efendisinin ona gönderdiği gülleri ve Rebecca'nın onları aldıktan sonra yazdıklarını hatırladım. *Ben de çiçek açmaya hazırdım ve o beni nereye sürüklerse peşinden gitmeye gönüllüydüm.* Mark'ın beni yönetmeye çalıştığını hissediyordum. Omurgam kaskatı kesildi. Onun günlükteki adam olup olmadığını bilmiyordum ama ben onun kölesi, itaatkârı ya da neyi olmamı bekliyorsa o

değildim. Değildim ama yine de hissettiğim bu korku, onun beni götürmek istediği yerdi. Bu *Riptide* önerisinin Chris'le ve Mark'a bana sahip olmadığını söylememle alakalı olduğunu hissediyordum. Mark bana sahip olmaya çalışıyordu. Nihayet bu sektördeki kariyer hayallerimin peşinden koşmayı göze alabilmiştim ama o bunu bana karşı kullanıyordu. Buradan başka bir yerde iş bulabileceğimi ancak ödemelerin öğretmenliği bırakamayacağım kadar düşük olacağını biliyordu. Öylece oturup bunun benim için ne anlama gelebileceğini göz ardı edemezdim.

Masamdan kalkıp koridora yöneldiğimde zihnim hızla çalışıyordu. Hayalimi kaybetme korkusunun beni kontrol etmesine izin verirsem, Mark'ın da beni kontrol etmesine izin vermiş olurum. Kendi hayatımı kendim yönetebilmek için bunun olmasına izin veremeyecek kadar çok çalışmışım. Ve kahretsin, eğer bu hayalim gerçekleşmeyecekse kendimle uğraşmayı bırakmalıydım. Artık öğretmenlik öncekinden daha zor gelecekti. *Riptide*'dan gelecek komisyonları almadan hayatımı idam ettiremezdim.

Endişelerim Mark'ın ofisine giden yolu kısaltmıştı. Kapıyı kapalı bulduğuma şaşırmadım. O, insanları sıcak ve yumuşak bir ortama davet eden türden bir adam değildi. Elimi kapıyı çalmak için kaldırdım. Kalbim heyecanla çarpıyordu. O an ruhumu sıkıştıran bu gerginlikten nefret ettim. Bunlar zayıflıktı ve zayıf olmaktan bıkmışım. Bu görüşmenin hayallerimi yıkacağına dair gerçek korkuma karşı dişlerimi bileddim. Cesaretimle içten içe dalga geçerken kapıyı çaldım. Mark'ın içeri gelmemi emreden derin sesinin yankılanışını duydum. Mark'ın her şeyi emir şeklindeydi.

Kapıyı açıp içeri girdim. O bana söylemeden önce kapıyı ar-

kamdan kapattım. Kontrolü ele almalıyım. Yüzümü ona dönüp oval şekilli ofisine ve duvarlarındaki beni çevreleyen olağanüstü sanat eserlerine doğru ilerledim. Sonunda kendime, devasa cam masasının arkasında oturan ve üzerinden aşırı derecede güç ile cinsellik akan adama bir anlığına bakma izni verdim. Masasının arkasında onu ilk gördüğümde Mark'a kral unvanı vermiştim. Onu etkileyici derecede erkeksi, aşırı göz korkutucu bulmamak, ona kapılmamak çok zordu. Ama dikkatimi daha çok çeken bir şey vardı. Gözlerim Mark'tan, tüm duvarı kaplayan devasa Paris temalı duvar resmine kaydı. Chris'e ait olduğunu bildiğim tanıdık narin fırça darbelerini gördüğümde alt dudağımı ısırdım.

"Evet," dedi Mark, benim sorulmamış sorumu cevaplayarak. "Chris'e ait bir çalışma."

Dikkatimi tekrar onun yüzüne vererek onu çözmeye çalıştım. Bu iki adam arasında ne olduğunu bilmiyordum ama ikisini de derinden öfkeliendirdiğine şüphe yoktu çünkü bir zamanlar dosttular.

Mark yüz ifadesini dikkatle kontrol ediyordu. Yüzünden hiçbir şey okuyamayınca, "Tahmin etmiştim," diye cevapladım. Daha fazlasını söylemeye niyeti yok gibiydi. "Ama bu beni şaşırttı. Bu aralar ikiniz pek yakınmış gibi görünmüyorsunuz."

"Para tüm kapıları açar," dedi Mark. Zapt edilemez hale gelen Chris'i koruma içgüdümü bastırmaya çalıştım, kaşlarım inip kalktı.

"Chris parayla motive edilecek birine benzemiyor."

Mark bana içinde biraz da öfke barındırdığını düşündüğüm duygusuz bir bakış attı. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan McMillan?" diye sordu, açıkça konuyu değiştiriyordu. Chris'i

savunmamdan hiç memnun olmamıştı. Bu bana, Chris'le onun arasındaki irade savaşının ortasında sıkışıp kaldığımı hatırlatmıştı. Almak için geldiğim cevapları almak zorundaydım.

Oturmamı söylemesini beklemedim. Ayağımın yine bir yerlere takılmadığına şükrederek ileri doğru yürüdüm ve masasının önündeki iki koltuktan birine oturup, pahalı deriye gömüldüm. “Riptide hakkında konuşmak istiyorum.”

Arkasına yaslanıp dirseklerini sandalyesinin kolçağına koydu ve iki elinin parmak uçlarını bir tepe oluşturacak şekilde önünde birleştirdi.

“Ne olmuş Riptide’a?”

“Riptide için hazır olmadığımı söylemişsiniz. Neden şimdi bir anda uygun oldum?”

İfadesi anlaşılmaz ve sabitti. Zor durumdaysa da hiçbir şey belli etmiyordu. “Bir anda olan bir şey değil bu.”

“Şarap, opera ve klasik müzik öğrenmem gerektiğini söylemişsiniz.”

“Sana söylemiştim,” dedi yavaşça. “Kendini ne kadar adadığınızı test ediyordum. Ve bunları öğrenmenden yine de memnun olurum. Hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Tabii... yaz bittikten sonra burada kalmayı planlamıyorsan?”

“Rebecca’nın yerini doldurmaktan öte bir iş teklifi almadım.” Kendi yorumum aklıma başka bir düşünceyi getirmişti. Sorarken içimdeki telaşı güçlkle bastırdım. “İstifa mı etti?” Etseydi bile Mark bana söyler miydi?

“Haftalardır Rebecca’dan haber almadım,” diye bilgilendirdi beni. “Eğer geri dönmeye karar verirse, ona da bir oda ayarlarım ama işlerimi devamsızlık yapan bir çalışanla yürütemem.”

Onu inceledim, yüzünde bir parça huzursuzluk, biraz yalan aradım ama hiçbir şey göremedim. Rebecca'dan haber almadığına inanmıyordum. "Döneceğini düşünüyor musunuz ya da en azından iletişime geçeceğini?"

"Evet," diye cevapladı hiç tereddüt etmeden.

"Onun için endişeleniyor musunuz?"

"Hoşnutsuzluk hissediyorum," dedi. Bu sesinden de anlaşılıyordu ama dahası vardı. Onun için endişelenmiyordu. İtaat-sizlik ettiği için ona kızıyordu. O an, Mark'ın günlükteki adam olduğundan emin oldum. İtaatkâr kölesini başka birine kaptırmıştı. Ve bu yaramazlığı için döndüğünde onu cezalandıracaktı. Ortadan kaybolmak açıkça yaramazlık yapmaktı.

"İşlerinizi bu şekilde yürütemeyeceğinizi söylüyorsunuz ama yine de bana tam zamanlı bir iş teklif etmiyorsunuz," diye yorumda bulundum onu test ederek. Rebecca'nın döneceğini bildiğine göre eğer onunla konuştuysa, bana bir işaret vermesini sağlamaya çalışıyordum.

"Çünkü reddedileceğini bildiğim teklifler yapmam. Chris sana başka bir iş önerdiğini iddia ediyor ama hâlâ buradasın. Bunun kontrol edilmeyi reddetmen yüzünden olduğunu varsayıyorum. Yine de Riptide'dan alacağın komisyonların sana sunacağı güvenliği istemeni anlıyorum. Dolayısıyla bu da kendine destek olarak kontrolden kaçınmanın başka bir işareti. Ben sadece sana istediğin şeyi veriyorum."

"Yani işin doğrusu," dedim. "Bu Chris'in bana verebileceklerine karşı sizin bana verebilecekleriniz." Bunun asla işimle, kendime saygımla ya da gelecek planlarımla alakası olmadığını görmek ezi-ci bir darbeydi. Onların güç oyununda bir piyon olduğum sürece

var olacak bir iş için öğretmenliği bırakamazdım. Aniden aklımdakileri söylemek için şaraba ihtiyaç duymayacak kadar sinirlendim. “Bu ikinizin asla aşamadığı kahrolası horoz dövüşüyle ilgili.”

Arkasına yaslandı. Gözleri kararmıştı, gümüş rengi koyu bir griye dönüşmüştü. “Bu benim seni istiyor olmamla ilgili. Başka bir şeyle değil. Ve isteklerimin peşinden giderim, Bayan McMillan.”

Doğruydı. Beni becermek istiyordu. Çünkü Chris’in çoktan yaptığını biliyordu. Üstelik içimde doğuştan Mark gibi adamlara çekilmeme neden olan bir zayıflık vardı. Zihnimden bir ses, *Chris gibi* diye ekledi. Aniden sarsıldım. Chris, Mark değildi. Yanından bile geçmiyordu.

“Kes şunu Bayan McMillan.”

Emrinin keskinliğiyle bakışlarım Mark’inkine çekildi. “Neyi keseyim?”

“Kendinden şüphe duymayı ki bu benden de şüphe duymana neden oluyor. Bizi başarısızlığa yöneltiyorsunuz ve ben başarısız olmam. Üstelik neye karar verirsen ver, Riptide’la ya da bu tam zamanlı işle ilgili tüm konuşmalar ikimiz için de zaman kaybı.”

Nefesim kesildi. Bu adam, onlar gibi olduğunu düşündüğüm diğer adamlara nazaran, az önce beni tekrar çukura itmektense bana kendime güvenmem için meydan okumuştı. Bu yeni bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Bunu kadınları kölesi olmaya zorlayan bir efendiyle nasıl bağdaştırabilirdim? Onları zorlamıyordu, cevap buydu. O kadınlar bunu özgür iradeleriyle seçiyorlardı, tıpkı benim Chris’le yaptığım gibi.

Mark, “Başarıyı seç,” dediğinde, o kelimeyi sanki zihnimden söküp almış gibi gözlerim iri iri açıldı.

“Seeeğim.”

“O zaman neden burada olduğunu sorgulamayı bırak. Seni işe aldım çünkü Alvarez’in etkinliğinde iki müşteriye yardım ettiğın videoyu izledim. Sanat hakkında bilgilisin, onları satın almaya ikna ettin ve henüz burada alışmıyordun bile. Bizim için satış yaptın. Hâlâ da yapmaya devam ediyorsun. Burada işle ilgili olan her şey performansına bağlıdır. Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey bunu etkilemez. Anlaştık mı?”

“Evet. Teşekkür ederim.”

“Bana satış yapmaya devam ederek teşekkür edin. Buna, bugün buraya gelecek olan yakın bir arkadaşım ile başlayabilirsiniz. Cebi doludur, boşaltmanı umuyorum.”

Yüzümde beklenmedik bir gülümseme belirdi. “Elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Gördüğüm kadarıyla, elinden gayet iyi geliyor.”

Övgüsü resmen işildamama neden oldu. Onun onayına bu kadar ihtiyacım olması korkutucuydu. Öte yandan son birkaç yıldır kendimi ondan daha çok tanıyacak kadar kendim hakkında düşünmüştüm. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım hâlâ tamamen silemediğim güçlü bir adamla olan geçmişim hakkında da.

“Yarın akşam için Alvarez’le bir görüşme ayarladım.”

“Yarın gece galeride bir etkinliğimiz var,” dedi. Alvarez’le görüşecek olmama beklediğim kadar sevinmediğini hissettim.

“Onu müşterimiz için özel gösterim yapmaya ve galeride daha fazla eserini sergilemeye ikna edeceğime inanıyorum.”

Arkasına yaslanıp yeniden parmak uçlarını birleştirdi. “Sana Alvarez hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?”

“Bu görüşmeyi başarırısam, sizi etkileyeceğimi söylemiştiniz. Ve duyduklarımdan yola çıkarak bunun Rebecca gittikten sonra eserlerini galeriden çekmesi yüzünden olduğunu tahmin ediyorum. Bana nedenini anlatacak mısınız?”

“Rebecca gittikten sonra Alvarez benden onun iletişim bilgilerini istedi. Ona bende olmadığını söyledim, olsa da yasal olarak ona veremezdim. Hoşuna gitmedi. Kendi yöntemini uygulamayı sever. Sana Alvarez hakkında başka ne anlatmıştım?”

Önceki konuşmamızı zihnimden geçirdim. *Biz yalvarmayız ve siz de kendinizi kullandırmazsınız. Nokta. Bitti. Ressamlar bu saçmalıkları kaldıramadığını bilirler ve sana sahip olduğumu bildikleri sürece, senin de kaldıramayacağını bilirler. Yani sana sahip olduğumu söylediğimde, Sara; kastettiğim şey sana sahip olduğumdu.*

Sahip olmak. Mark bu kelimeyi çok fazla seviyordu. Yine de ondan patron olarak ne öğrendiğimi gözden geçirdiğimde, sahiplenici tavrının içinde bir koruma içgüdüğü yatığına inanmaya başlamıştım. Sana sahip olurdu ve böylece senin iyi olup olmadığından sorumlu hissederdi. Bu fikre körü körüne inanmıyordum ama aklıma galerideki şarap tadımından sonra, tüm çalışanlara ve müşterilere taksit tutmaları konusunda ısrar edişi ve masrafları kendisinin karşıladığı geldi. Bunun onun düşünme şeklini gösterdiğine inanıyordum.

“Onlara yalvarmayız ve onlar da bize sahip olamaz.”

Kaşını kaldırdı, beni kafamı karıştıracak bir zihin oyununun içine çekmeden önce neyse ki masasındaki telefon çaldı ve o da açtı. Hemen cevap vermedi, çelik gibi sabit bakışları yüzüme odaklanmıştı. Heyecan damarlarımda dolaşırken parmaklarımı

bacaklarıma bastırdım. Mark'tan karanlık bir şekilde bağımlılık yapan huzursuzluğun yanı sıra ne beklediğimi bilmiyordum.

Mark beni incelemeyi kesmeden telefonun hoparlörünü açtı. "Ryan Kilmer burada," diye bildirdi Amanda. "Randevusu olduğunu söylüyor."

"Kendisiyle hemen görüşeceğiz," diye cevaplayıp telefonu kapattı Mark. Sonra da göz temasımızı kesti. "Benim yakın arkadaşım ve senin yeni müşterin gelmiş, Bayan McMillan. Acele edip onu karşıla."

Beni göndermişti ama kıpırdamadım. Bu konuşma, işimle ilgili düşündüğüm kararı vermeden önce gerekliydi. Kendi kendime söylediklerimi, ona da söyleyiverdim. "Öğretmenlikten istifa edebilmem ve önümüzdeki sene için yerime birilerini bulabilmeleri için iki hafta önceden haber vermem gerekiyor. O zamana kadar o iş teklifini almalıyım, güvende hissetmeye ihtiyacım var. Eğer bu gerçekleşmeyecek bir şeyse, bunu şimdi kararlaştırmalıyız."

"Takdir edersin ki bunu konuşmak için çok erken."

"Bu bir cevap değil," diye yanıtladım ama gerçekten ne beklemiştim? Mark gibi erkekler az önce yaptığım gibi kendilerinin köşeye sıkıştırılmasına ya da belli bir tarih vermeye zorlanmaya izin vermezlerdi.

"Ah, hayır. Sadece istediğin cevap değil."

"Doğru. O zaman neden bana başta istediğim cevabı verdiniz?"

"Sana duymaya ihtiyacın olan cevabı verdim, hayatını kolaylaştıracak olanı değil. Kolay daha iyi değildir."

Bu zihin oyunları hoşuma gitmiyordu. Ayağa kalktım. "Müşterimle buluşsam iyi olacak." Dönüp kapıya yöneldim. Günler

tükenene kadar daha kaç kere, “Takdir edersin ki bunu konuşmak için çok erken,” cevabını alacağımı merak ettim.

“Bayan McMillan.”

Durdum ama ona dönmedim. Konuşmamızı sınırda bırakarak sonlandırdığı için hayal kırıklığına uğramıştım.

“İsteklerimin peşinden giderim ama kesin sınırlara saygı duyarım. Bana ona ait olduğunu söyle, ben de geri çekileyim.”

Chris de Mark da bana *arası yok*, demişti. Chris’e ait olduğumu bir türlü söyleyemiyordum, sanki onun mülküymüşüm gibi. Chris’in sözleri zihnimde tekrarlanırken gözlerimi kapattım. *Onun, senin benim olduğunu bilmesini istiyorum.* Bu ait olmakla aynı şeydi ama biz konuşurken farklı hissettiriyordu ve Chris kendinin de benim olduğunu söylemişti. Aramızdaki ilişkinin dinamiklerini ve birbirimize karşı beklentilerimizi değiştiren, bağlılığımızı tanımladığımız konuşmada bunları dile getirmiştik. *Geçmişin hayaletlerinin seni ve Chris’i yok etmesine izin verme. Benzer bir durumda Chris ilişkinizi netleştirmese nasıl ihanete uğramış hissedeceğini düşün.*

Mark’ın sözlerimi anladığı kadar yüzümden de okuduğundan emin olmak için ona döndüm. “Ben Chris’le birlikteyim ve bu da hemen hemen birbirimize ait olduğumuz anlamına geliyor.”

Ona cevap verme fırsatı tanımadan odasından ayrıldım, kendimle gurur duyuyordum. Artık galeride işle ilgili ne olursa olsun sadece performansım yüzünden olacağını biliyordum. Ve geçmişin Chris’le bize darbe vurmasına izin vermemiştim. En azından bu sefer değil.

Sekizinci Bölüm

Ryan Kilmer uzun, esmer ve yakışıklı bir çapkındı. Görünüşü ile göz rengine harika bir şekilde uyan pahalı, açık kahverengi takım elbisesiyle üzerinden mükemmellik akıyordu.

“Sen Rebecca’nın yerine geçen kişisin,” dedi tanışırken ve elimi normalden biraz daha uzun süre tuttu.

“Onun yerine geçen kişi olarak ilan edildiğimin farkında değildim,” dedim elimi bıraktığında. “Daha çok yerini dolduran kişiyim.”

“Ah, evet,” diye cevapladı. Ses tonunun altında yatan manayı merak etmiştim. “Yerini dolduran. Umarım burada ihtiyaçlarımı karşılayacak kadar uzun kalırsın.”

Yorumunun altında gizlenen şeyi öğrenmeyi reddettim. Öte yandan o Mark’ın arkadaşıydı. Ya günlükteki diğer adam oysa diye düşünmeden edemiyordum. Sözcüklerimi dikkatle seçtim. “Sanat eserlerine ihtiyaç duyacağınız bir projeniz mi var?”

“Gayrimenkul yatırımcısıyım ve birkaç bir blok ötedeki yüksek binayla çalışıyorum. Lobiyi düzenlemeye hazırlanıyoruz, seyir için birkaç tane görsel ünite koyacağız. Varlıklı izleyici-

lerimizi etkilememiz gerekiyor. Rebecca birkaç ay önce başka bir emlak için tüm projenin kontrolünü ele almıştı.” Bir dosya gösterdi. “Sana onun çalışmasının resimlerini, senin çalışacağı yerin zemininin planını ve fotoğraflarını getirdim. En yakın zamanda gelip yeri görürsen çok sevinirim.”

“Tabii ki. Getirdiklerini görmekten çok mutlu olurum. Neden ofisime geçmiyoruz?”

“Harika olur.”

Bir sonraki saati Rebecca’nın geçen sefer Ryan için yaptığı işi inceleyerek geçirdim. Ryan’ın bir sonraki iş için ne beklediğini sonunda anlamıştım. Bu adamı çekici bulmuyor değildim ama Mark gibi değildi. Kaygısız hali, çabuk neşelenmesi bulaşıcıydı ve beni rahatlatıyordu. Onu Mark’ın yakın arkadaşı olarak görmek zordu, belki farklı oluşu bunu mümkün kılmıştı. Belki de Mark ile Chris birbirlerine çok benziyordu. İkisi de kontrolü almak için çok fazla yarış içindeydi.

Dosyayı kapatarak, “Projeyi gördüğüme sevindim,” dedim. Üstelik bana sağladığı geniş bütçeyle orayı muhteşem parçalarla donatacaktım. Ama aniden Mark’la Chris’i düşünmeye başladım ve ilişkilerinin böyle kötüye gitmesinin nedenini merak ettim.

“...ve gelecek hafta mobilyaları döşeme aşamasına gelebiliriz.”

Gözlerimi kırıştırdım. Ryan’ın söylediklerinin bir kısmını kaçırmışım gibi görünüyordu. “Ah evet. Mobilyaların yerleştirilmiş olması daha iyi olur. Etrafa neyin yakışacağını anlamış olurum.”

“Eminim dekoratörümüz de birkaç şey söylemek isteyecektir,” diye ekledi Ryan. “Rebecca’yla birlikte çalışmıştı. Dekorasyon kadar sanat eserleriyle de ziyaretçileri etkileme fikrini anlıyor.”

Bir dekoratörle hiç çalışmamıştım, bu biraz göz korkutucuydu. Rebecca galeride çalışmadan önce de bunu yapmış mıydı, diye merak ettim. Onun buradaki yaşamından önce neler yaptığına dair hiçbir şey bilmiyordum. Onu bulabilmeme yardım edebilecek bu kadar önemli bir ipucunu nasıl atlamıştım?

“Şimdilik,” diye devam etti Ryan. “Seçenekleri düşünebilirsin. Parçaların hacmine göre bazı dışarıdan alımlara ihtiyacım olabilir. Senin de düzenleme yapmak için zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

Ayağa kalktı, ben de onu takip ettim. Birlikte lobiye doğru yürürken, Amanda’nın masasına geldiğimizde durup Amanda’ya gülümsedi. İkisi birlikte havadan sudan konuşmaya başladı. Amanda’yla flört ettiğini fark ettiğimde anaç öğretmen yanıma ortaya çıktı. Bu adam Mark’la yakındı, muhtemelen onun kulübüne üyeydi ve Amanda ondan on yaş küçük, üniversiteli bir genç kızdı. Diken üstünde bekledim, kendimi durduramıyordum. Flört etmesi bitince, ona kapıya kadar eşlik ettim. Ofisime geri dönerken Amanda’nın masasında biraz sohbet etmek için durdum. “Çok seksi,” dedi gördüğü ilgiden ısıldıyordu. “Ve hiç durup benimle böyle konuşmazdı.”

“Senin için yaşı çok büyük,” diye belirttim.

“Hayır, değil,” diye karşı çıktı. “Olgun erkekler daha seksidir.”

Yine aynı kelimeyi kullanmıştı. “Ve daha çok patronluk taslarlar,” diye ekledim.

Sırıttı. “Bana her gün patronluk taslayabilir.” Sesini alçalttı. “Bana ve tüm kadın nüfusuna seksi ama huzursuz edici gelen Büyük Patron’un aksine Ryan beni korkutmuyor. Rebecca’nın ondan bu kadar hoşlanmasına şaşmamalı.”

“Hoş biri,” dedim ona katılarak. Fakat aynı zamanda günlükteki Rebecca’nın, Mark’la ilişkisine dahil olan diğer adam aklımı kurcalıyordu. Nedense onun Ryan olduğunu düşünmeden edemiyordum. Mark’ın neden Ryan’ı seçebileceğini anlıyordum. Çünkü onun Kral rolünü tehdit etmeyecek biriydi.

“Ama?” diye sordu Amanda, ben hiçbir şey söylemeyince.

“Aklında bulunsun, bazen hoş olanlar, en karanlık sıklara sahip olanlardır.” Bu söylediğimle kaçınmaya karar verdiğim tehlikeli bölgeye doğru yönelmiştim. “Mary geldi mi?”

“Hâlâ hasta,” dedi Amanda. “Bugün tek başınasın.”

Mary benden pek hoşlanmazdı o yüzden üzülmeydim. Ayrıca katlarda çalışmayı seviyordum. “Sorun değil. Ofisimde hazırda bekliyor olacağım.”

Birkaç saniye sonra masama yerleştiğimde, çekmecemdeki telefon gelen mesajla titredi. Telefonumu alırken, mesajın kısa bir zaman önceye ait olduğunu fark ettim. Kendimi lösemi hastası olduğunu anladığım genç bir çocukla Chris’in fotoğrafına bakarken buldum. Çocuk mutlu görünüyordu ama zayıf ve solgundu. Chris de gülüyordu ama gözlerinin derinliklerine gizlenmiş üzüntüyü fark etmiştim. O çocukla olmak ve kurtulamayacağını bilmek Chris’i yiyip bitiriyordu. Katmanlar diye düşündüm. Chris’in çok fazla katmanı vardı.

Mesaj attım. *Harikasin.*

Cevap yazdı. *Samimi olduğunu seni tekrar gördüğümde kanıtlayabilirsin.*

Güldüm. *Nasıl?*

Hayal gücünü kullanmayı dene.

Beni kısa bir süre önce onun hayal gücünden korkmakla suç-

lamıştı. Korkmuyordum. *Belki de bana yeni bir resim çizmen gerekiyordur.*

Evet. Belki öyle yapmalıyım.

Mesajlaşmamız bittiğinde sırtıyordum. Öğle yemeğini düşünerek muhtemel müşterilerimin listesini karıştırmaya başladım. Ancak yine bir şekilde zihnim, Chris'in Mark'la ilişkisine kaydı. İkisi de kontrol manyağıydı. İkisi de bu kulüp etkinlikleriyle iç içeydi. *Ya bir kadını paylaşmayı denemişler ve işler kötü gitmişse?*

Düşünmenin dahi içimi düğüm düğüm ettiği bu fikri bir kenara ittim. Hayır, böyle olmamıştı. Bu Chris'in cinsel tercihleri konusunda bana yalan söylediği anlamına gelirdi. Ya da gelirmiydi? Neyi tercih ettiğini söylemişti. Fakat diğer yönlere asla kaymadığını söylemiş miydi? Chris bana yalan söylemezdi ama tam olarak gerçeği söylememiş olması mümkün müydü? Sertçe yutkundum. Ben kimdim de nereye sınır çektiğini yargılıyordum? Ben de ona karşı tamamen dürüst olmamıştım ve olabilir miydim bilmiyordum. Bunu bizi yok etmeden yapamazdım.

Saat yediye geliyordu, gün neredeyse sona ermek üzereydi. Ayrılmadan önce eşyalarımı toplayacaktım. “Çıkmaya hazır mısın?” diye sordu Ralph kapı eşiğinden. “Sana ve Amanda’ya arabalarınıza kadar eşlik edeceğim.”

Arabama, daha doğrusu Chris'in arabasına kadar yalnız yürümek istemiyordum. Öte yandan 911 aracını kullandığımı gördüklerinde soracakları soruları cevaplayacak gücüm de yoktu. Getireceği zorluklar yüzünden arabayı kullanmayı reddetmiştim. Neyse ki park alanında birçok kamera vardı ve Mark hâlâ

buradaydı. “Büyük Patron’la üstünden geçmem gereken birkaç şey var, o yüzden bensiz gidin.”

Amanda kapı eşiğinde göründü. “Salı günleri işler az olurdu. Bu yüzden fazla çalışan gelmezdi. Ama bugün çılgınlar gibi geçti. Bu kadar çok müşteri getirmek için ne yaptın? Hepsini seni soruyordu.”

“Mark’ın bana verdiği müşteri listesindekileri aradım,” dedim. “Sanırım aramalar işe yaradı. Ne yazık ki hiçbirisi bir şey satın almadı ama birkaçının dönüş yapacağına dair büyük umutlarım var.”

Nihayet gidene kadar onlarla birkaç dakika daha sohbet ettim. Bense henüz gitmek için hazır değildim. Soğuyan Çin yemeğim ve çoktan gitmiş olan müşterilerim arasında kalmıştım. Önceki gecedен uykusuz olmam da durumu kötüleştirmişti.

“Benimle tam olarak ne üzerine çalışmanız gerekiyor?”

Kapının eşiğinde duran Mark’a baktım; kravatını çıkarmıştı ve saçları darmadağındı. Bugün birkaç saat önceye kadar bir sürü insanla görüşmüştü ve garip bir şekilde rahatsız görünüyordu.

“Müşteri listesi,” diye cevapladım. “Hangilerinin kendilerine ait parçaları olduğunu söyleyebileceğinizi umuyordum, yani yarın Riptide’in bağlantı kurabileceği kişileri.”

“Bu öğlen size bu alıcıların bir listesini e-postayla göndermiştim.”

“Ah. Hımm. Sanırım e-postalarımı kontrol etmem gerekiyor. Bugün bir sürü insanla uğraştım.”

“Ve yine de hiç satış yapamadık.”

Omurgam kaskatı kesildi, aniden geçmişime ışınlanmıştım. Babam ve evet, Michael bir şeyler ters gittiğinde hemen üzerime

gelirlerdi. İçimdeki öfke uyanmaya başladı ama Mark'a değildi. Oysa bunları geride bıraktığımı düşünüyordum. Fakat açıkça görülüyordu ki bırakmamıştım. Mark, başarıyı seç, demişti. Yine de henüz ortada olmayan bir başarısızlığı bana kabul ettirmeye mi çalışıyordu? Öfkem şekil değiştirerek tüm bedenimi ele geçirdi. Sonucu ne olursa olsun, geçmişte başkalarına yaptığım gibi Mark yüzünden vazgeçmeyecektim.

“Biliyorsunuz,” dedim. Güçlü sesimden, sabit bakışlarımdan gurur duyuyordum. “Eğer başarıyı seçmemi istiyorsanız, başarısızlığa uğradığımı varsaymak yardımcı olmayacak. Bugün hiç satış olmadığı doğru olabilir ama bir şeyler alacağını düşündüğüm birçok müşteri var, hem de yüklü miktarda.”

Dudakları kıvrıldı. “Bu kadar kendinden emin olmanız iyi bir şey. Bana haddimi bildirmek için de yeterli.”

Gözlerim iri iri açıldı. Gerçekten ona haddini mi bildirmiştim? Ve o da buna izin mi vermişti? Hatta ben onun böyle bir yeteneği olmadığını sanırken eğleniyor gibi bile görünmüştü. Kendime olan şüphem beni kasıp kavurdu. Şüphemi ortadan kaldırmaya, kendime Mark'ın hayal kırıklığına uğramış görünmediğini hatırlatmaya çalıştım ama yapamadım. O benim patronumdu. Maddi güvenceme gidiş yolumdu. Cevabımı gerekçelendirmeliydim.

“Ben sadece... Benim de başarısız olmaktan hoşlanmadığımı bilmenizi istedim.”

“Ve ben de bunu onaylıyorum.”

Hem sözleri hem de gözlerindeki ışıltı görmek beni öyle mutlu etmişti ki. Mark'ı memnun etmek hoşuma gidiyordu ve bu cinsel bir şey değildi. Hayır. Chris bu konuda beni başka bi-

rinin araya giremeyeceği kadar sıkı bir şekilde çevrelemişti. Bu Mark'ın otorite rolüyle birlikte sahip olduğu güçle ilgiliydi. Ancak saniyeler önce hissettiğim haz, ona karşı geldikten sonra bile hatırlattığı nahoş şeylerle azalmaya ve solmaya başladı. Geçmişim beni o kadar etkisi altına alıyordu ki hâlâ tam olarak kontrol altında değildim.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Mark. “Ben de öyleyim. Sana arabana kadar eşlik edeyim mi?”

“Yorgun görünüyorum,” diye tekrarladım. “İltifat her kapıyı açar, Büyük Patron.”

“Ah, şimdi,” diye mırıldandı, sesi alçak ve pürüzlüydü, “Sadece iltifat etmesi bu kadar kolayken.”

Bakışındaki ateşi gördüğümde sertçe yutkundum. Hızla çantama uzandım. Sözcükler, ah asla kontrol edemediğim sözcükler, dudaklarımdan dökülüverdi. “Nedense kolay şeylerin ilginizi çektiğinden şüpheliyim.” Ah, kahretsin. Az önce ona bu konuda meydan mı okumuştum! Bakışlarımı onunkilerden çektim. “Ben öyle de...”

Mark'ın dudaklarından bir kahkaha döküldü, sesi gibi derin ve kulak tırmalayıcıydı. “Rahatla Bayan McMillan. Bana meydan okumadığını biliyorum. Gerçi benden yana fikir değiştirseydin önerini kabul etmekten mutluluk duyardım.” Cebinden anahtarını çıkardı. “Haydi gidelim. İkimiz için de uzun bir gece ve bugünkü gibi uzun bir gün geçirdiğini düşünüyorum.”

Hayır, diye düşündüm ayağa kalkarken, şimdiden Chris'in apartmanında onun yokluğunu hissediyordum. Chris'in birkaç günlüğüne gittiği düşünülürse benimki oldukça kısaydı.

Galeriden dışarı çıktık. Binanın arkasını ve sadece ikimizin

arabasının kaldığı park alanını loş bir sokak lambası aydınlatıyordu. O zaman gümüş rengi spor Jaguar, Mark'ındı. 911'e baktı.

"Seni sahiplendiğinden emin olmaya çalıştığını görüyorum," diye belirtti alaycı bir tonla.

"Ya da sadece benim Ford Focus'umdan nefret ediyor."

Keskin bakışlı gözleri kısıldı. "Onun sana verdiklerine alışma yoksa kendi başına kazanmak istemeyeceksin. Ve bu, Bayan McMillan, aramızda bir sorun olabilir. Yarın görüşürüz."

Beni göndermişti ama yürüyüp gitmemişi. Arabaya binmemi beklediğini fark ettim. İçimdeki hassas bir noktaya dokunmuştu, bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Tereddüt ederek boş vermeyi düşünsem de yapmadım. "Ben paranın içinden geliyorum, Mark. Param vardı, bir sürü ve bazı beklentilere boyun eğmeyi tercih edersem hâlâ sahip olabilirim. Bu yüzden Chris beni zaten bilmediğim ve uzaklaşmaya gönüllü olmadığım hiçbir şeye alıştıramaz. Ben kendi paramı kazanmak istiyorum. Ve..." Tereddüt ettiğimde kaşını kaldırdı. O an daha fazlasını söylemek istemediğimi, söylemeye ihtiyacım olmadığını fark ettim. Bu Mark'ı ilgilendirmezdi. "Ve iyi geceler."

Ona konuşma fırsatı tanımadan arabaya bindim. Bu arabayı sürmekle ilgili pişmanlığım silinip gitmişti. Chris'le olan ilişkiyi saklamak ya da onun arabasını kullandığım için özür dilemek istemiyordum. Bu benim hayatımdı, nasıl yaşayacağımı da ben planlardım.

Yola koyulduğumda heyecanım yükselerek geri geldi. Bunun kendi davranışlarımdan kaynaklanmasına çok sevinmiştim. Düşüncelerim Rebecca'ya kaydı, onun günlükteki adamı kendi

lüksü için nasıl kullandığını ve Chris dışında başka birinin bunu nasıl kolayca benim içimde uyandırdığını düşündüm. Onu bulma arzum, hayallerine giden bir yol bulduğunu, güvende ve mutlu olduğunu doğrulama isteğim her zamankinden daha güçlüydü artık.

Aracının babamın araba seçimlerinden aşına olduğum kaygan, lüks bir sürüşü vardı. Böyle bir arabaya binmeyeli yıllar olmuştu ve asla böyle bir araba kullanmamıştım. Chris'in bana kolayca arabasının anahtarlarını vermesinin benim için onun düşündüğünden daha fazla anlamı vardı. Böyle hoş bir arabam olmadığından değildi. Babam şimdi olduğu gibi kızının kendini utanıracak bir Ford Focus'u olmasına izin vermezdi.

Lise ve üniversite yıllarımda, her iki senede bir değiştirilmek üzere sade, küçük bir Audi kullanmıştım. İlk arabamı çok sevmiş olsam da annemle benim hayatımın ardındaki gerçekleri görmeye başladıktan sonra diğerlerinden nefret etmiştim. Artık üstü örtülü gerçekler yoktu. Kendi başımaydım ve bir 911'deydim.

Gülümseyerek gaza bastım. Kendimi yarım blok mesafelik de olsa şımarttım. Ayağımı gazdan çekmeye başladığım an araba sessizce ve kayarak ilerledi. Arabanın hız kazandıktan sonra hemen yumuşak sürüşe geçmesi bana Chris'in ruh halindeki hızlı geçişleri hatırlattı. Bu araba kesinlikle tam ona göre idi.

Chris'in ruh halindeki değişimlere neden olan, görünen yüzünün altında yatan şeyi gerçekten tam anlamıyla görebilmiş miydim? Peki ya o benim gerçek yüzümü görse ne hissederd?

Merak etmeden duramıyordum. Galeriden sadece birkaç blok ilerideki Chris'in gösterişli apartmanın önüne yaklaştığımda bu düşünceleri kafamdan attım. Rich kapımı açıp beni karşıladı. "İyi akşamlar, Bayan McMillan."

Anahtarları verirken aklıma Chris'in ona arabayla turlamasını söyleyip takıldığı geldi. "Arabayla turlamadım," diye sırttım. "Çok fazla değil."

O da bana sırttı. "Ona söylemem."

"Teşekkür ederim," dedim. Çantamı omzuma asıp ona kısaca başımla selam verdim. Binaya yönelince resepsiyonda duran Jacob'ı gördüm.

Önünde durduğumda, "Bayan McMillan," dedi başını sallayarak. "Bu sabahtan sonra sizden bir arama gelmediğine göre bu günün iyi bir yönde olaysız geçtiğini varsayıyorum."

"Öyleydi," diye bildirdim. "Bugün izin günün olabilir diye seni rahatsız etmek istedim."

"Ben sürekli görev başındayım," diye bilgilendirdi beni. "Bu apartmanda yaşıyorum ve Chris'e size göz kulak olacağıma dair özel bir söz verdim. Normalde iyilik istemez, Bayan McMillan. Sizin için yaptı. Onu yüzüstü bırakmak istemem. Radarımdasınız ama benimle bağlantıda olmanız lazım. Dışarı çıkarken, bana haber verin."

Yıllarca annemle ihtiyacımız olmadığı halde dışarıya özel koruma olmadan çıkamadığımızı hatırladım. Gençken bunu anlayamamıştım tabii ki. Üniversiteye başlayıp hayata baktığım pembe gözlüklerimi çıkarana kadar babam tarafından hayvanlar gibi kafeste yaşatıldığımızı, korunmadığımızı, kontrol edildiğimizi anlayamamıştım. Onun yüzünden birçok şeyden ve anne-

min babamı paylaşmıyormuş gibi davrandığı birçok kadından korunarak yaşamıştık.

“Bayan McMillan?” diye sordu Jacob. Gözlerimi yerden kaldırıp ona baktım.

“Evet,” diye mırıldandım. “Teşekkürler, Jacob.” Anılarıma yaptığım yolculuğa rağmen bu sözümde samimiydim. Dün geceki davranışımın tersine, babam aksini söyleyecek olsa da bu aptallığı alışkanlık haline getirmeyecektim. Dün gece depoda yanımda biri vardı. Belki gerçekten macera arayan gençlerdi, belki değildi. Ancak Rebecca’yla ilgili endişelerimin dışında, karanlıkta hissettiğim korkuyu hâlâ tam olarak atlatamamıştım. Jacob’ın gözleri anlayışla parladı ve kısıldı. “Gece gündüz, ne zaman olursa olsun ihtiyacınız olduğunda beni arayın. Çok ufak bir neden olması bile fark etmez. Sonradan pişman...”

“Olmaktan iyidir,” diye tamamladım sözünü. “Evet, biliyorum.” Başımı salladım. “İhtiyacım olursa seni arayacağım.”

Birkaç dakika sonra asansörden çıkıp, parıldayan gökdenin içindeki Chris’in dairesine girdim. Bitkinlik kemiklerime kadar işlemişti, bu yüzden yatak odasına yollandım. Kapı girişinde durdum ve devasa, dağınık yatağın olduğu odaya girdim.

Bebeğim, seni becereceğim sayısız yol var ama bu gece değil. Bu gece seninle sevişeceğim.

Ve sevişmiştik. Bunun bana âşık olduğu anlamına gelip gelmediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama ben ona âşık oluyordum. Hatta olmuştum.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım ve ayağımdaki

ayakkabıları fırlattım. Chris'in tişörtünü bulmak için banyoya yürüdüm. Birlikte uyumak için tişörtü önceden saklamıştım. Soyunduktan sonra tişörtü başımdan geçirdim ve kokusunu derin derin içime çektim. Chris'in kokusu cennetten bir parça gibiydi. Mutfağa gidip biraz araştırma yaparak vakit harcadım. Bir kutu makarna ile peynir bulduğumda sevindim. Hızla yemek yapmaya giriştim. Yemek hazır olunca merakıma yenik düşerek yemeğimi, dizüstü bilgisayarımı, telefonumu alıp Chris'in atölyesinin kapısında bittim.

Işığı açtım ama beni çevreleyen mükemmel şehir manzarasını bile görmedim. Sadece taburenin üzerinde duran bandı görüyordum. Gözlerimi kapatınca neredeyse kendimi Chris'in dudaklarının ve ellerinin üzerimde dolaştığı o taburede otururken hayal edebiliyordum. Eşyalarımı rahatlamaya niyetlenerek duvarın dibine, yere koydum ama oturmadım. Şimdi, ancak şimdi kaçmaya çalıştığım düşüncelerin zihnimi istila etmesine izin verebilirdim. Resim.

Yavaşça ileri doğru birkaç adım attım. Chris'in çizdiği tasvirime doğru yürürken nabzım hızlandı. Resimde atölyesinin ortasında el ve ayak bileklerimden bağlanmış bir şekilde duruyordum. Resme bakarken boğazım kurudu, karnımın altında bir ateş yanmaya başladı. Bana iltimas geçip güzel detaylarla süslediği siyah-beyaz bir resimdi. Taslak olmak için fazla gelişmişti. Bir süredir bunun üzerinde çalışıyordu, benim görmem için üzerini özellikle açık bırakmıştı, bu sabah ve şimdi. Chris amaçsız hiçbir şey yapmazdı. Bu bir mesaj ya da bir meydan okumaydı. Hangisi olduğundan emin değildim, belki ikisi birdendi. Bundan da emin değildim.

Tahrik olmamın yanı sıra rahatsız da olduğum düşünülürse, daha ne hissedeceğimi bile bilmiyordum. Bu Chris'in sığınağıydı. Peki, beni hem gerçek hayatta hem de tuvalin üzerinde bağlaması ne anlama geliyordu?

Dokuzuncu Bölüm

Gözlerimi resimden ayırıp eşyalarımı bıraktığım yere döndüm. Dizlerim güçsüzleşmişti. Duvarın dibine çöküp hissettiklerimi anlamlandırmaya çalışarak orada biraz oturdum. Öğrenmek zorundaydım. Bilgisayarımı açıp Google’da, “zevk için acı” sözcüklerini arattırdım. Beni zindana benzeyen oyun odalarında bağlanmış çıplak vücutlar karşıladı. Kırbaçlar ve zincirler bir köle-efendi oyunu teması gibi görünüyordu. Bu şekilde bir yere varamayacaktım. Sadece kendimi korkutuyordum. Bağlanma ile BDSM kelimelerini de arattım ve neredeyse aynı sonuçlara ulaştım.

En sonunda içinde, *Sevgililerinizle Oynayın* gibi ilgi çekici hikâyelerin olduğu bir siteye ulaştım. Pembe, tüylü kısa kürek ve kelebek şeklinde göğüs kısıkaçı gibi ürünlerin linklerini içeriyordu. Chris’i yumuşak, pembe ve kelebek gibi kelimelerle hayal etmek neredeyse komikti.

O sırada telefonum her zamanki harika zamanlamasıyla çaldı, arayan Chris’ti. Cevaplama tuşuna bastım. “Selam.”

* İsteğe bağlı olarak fiziksel baskı ve kuvvetli duyuşal uyarımın uygulandığı cinsel tercih ve kişisel ilişki türüdür. (Ed. N.)

“Selam.”

Sesini duyduğum an, daha önce hissettiğim tedirginlik çözülp dağılmaya başladı. Chris’in sayesindeydi. Tek açıklaması buydu. Dudaklarım kıvrıldı, onun da gülümsediğine emindim. Ancak ne yazık ki bunu bilmek tedirginliğimi hiç azaltmamıştı, hatta internet araştırmam daha da paranoyak hissetmeme neden olmuştu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Chris.

Birkaç saniye tereddüt ettim. Fakat az önceki tedirginliğim her şeyi kolayca itiraf etmeme neden oldu. “Makarna ve peynir yiyip Âdem ile Havva isimli bir internet sitesinde dolaşıyorum.”

Kısık sesli, seksi, biraz mesafeli bir kahkaha hattı doldurarak kanımı kaydattı. “Âdem ile Havva ve makarnayla peynir. Keşke orada olsaydım. Sitede hoşlandığın bir şeyler gördün mü?”

Sesinde muziplik vardı. Yeşil gözlerinin derinliklerinde ah-laksız parıltıların dans ettiğini hayal edebiliyordum. “Yani bu mağazayı biliyor musun?”

“Evet. Biliyorum.”

Beni şaşırtmıştı. Başka bir kadının, Chris’e BDSM’nin yumuşak yanlarını göstererek onun karanlık yanlarını yumuşatmayı deneyip denemediğini merak ettim. Belki de ben tanışmadan önce çıktığını okuduğum Los Angeles’lı oyuncuların biriydi. Sayamayacak kadar çok nedenle mutsuz edici bir düşünceydi. Ve bu parça Chris’le ilgili yapboza uymuyordu.

“Kendimi en az göz korkutucu olan pembe tüylü kısa kürek ve kelebek şeklindeki göğüs kısılacına bakarken buldum. Pek senin seviyende şeyler değil.”

“Benim adıma karar verme,” diye emretti Chris. Sesi gittikçe

alçalıp çatallaştı ama hâlâ oldukça nazik ve baştan çıkarıcıydı. “Hangisinin bize göre olduğunu birlikte keşfedelim. Bu arada seni seks oyuncaklarına bakmaya ne itti?”

“Resim.”

“Atölyemdeki, sana ait olan.”

“Evet, benimki. Sabah akşam onu görmemi istedin.” Bu bir soru değildi.

Bir süre sessiz kaldı, ruh halinin değiştiğini hissetmiştim. Derinlerdeki katmanlarından birine geçmişti. “Evet. Görmeni istedim.”

“Beni korkutmak için mi?”

“Korkuttu mu?”

Uzun bir süre tereddüt edince bastırdı. “Seni korkuttu mu, Sara?”

“Umduğun bu mu, Chris? Beni korkutup kaçırmak mı?”

Şimdi uzun süre sessiz kalan oydu, bastırmak üzereydim ki şaşırtıcı bir itirafla sorudan kaçındı. “Bana göre resim bağlamakla alakalı değil. Güvenle alakalı.”

Sırrımı, kaçamadığım zehrimi düşününce boğazımda bir yumru oluşmaya başladı. “Güven mi?”

“Senden istediğim ama talep etmeye hakkımın olmadığı bir güven.”

Ancak talep etmesini istiyordum. Bana güvenmesini istiyordum. “Ben de senden aynısını istiyorum.”

Daha fazla sessizlik oldu, çok fazla sessizlik. Beni onun yüz ifadesini okumaktan alıkoyan mesafeden nefret ediyordum. “Neredesin?” diye sordu sonunda.

“Atölyede.” Duvarlarımdan birini yıkmaya ve onunkilerden

birine ulaşmaya çalıştım. “Sana en yakın hissettiğim yerde olmak istedim.”

“Sara.” Sesi boğuktu. Adım sanki bir duygu, ilkel bir ateş gibi boğazından dökülmüştü. Bu onun içinde yarattığım yoğunluktandı ama onun, bana hissettirdiklerini tamamen anladığından emin değildim.

“Sen neredesin?” diye sordum usulca. Konunun, hislerinden başka bir şeylere odaklanmış olmasının verdiği rahatlıkla bir anlığına tereddüt etti. “Sonunda otel odasımdayım. Dylan için yaptığım resme baktın mı, hani şu sana bahsettiğim çocuk.”

“Hayır, henüz bakmadım. Bakmamı mı istiyorsun?”

“Evet, gidip bak.”

Hiçbir Chris Merit çalışmasını keşfetmenin verdiği heyecan, onun benden bunu istemesi kadar vurucu değildi.

“Tamam. Bakmaya gidiyorum.” Ayağa kalkıp odanın arkasına yürüdüm. İçinde üzeri örtülü birkaç şövalenin bulunduğu küçük odanın ışığını yaktım. Üzeri örtülü olmayan tek resme baktım ve gördüğümde kahkaha attım.

“Gerçekten Freddy Kruger ve 13. Cuma’dan Jason’ın resmi ne mi bakıyorum şu an?”

Güldü ama biraz gergindi. “Evet. Çocuk tam bir korku filmi manyağı. Resimdekilerin hangisinin, hangisi olduğunu biliyor musun?”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun? Tabii ki biliyorum.”

“Depodayken bilememiştin.”

“Tamam, arada Michael ve Jason’ı karıştırıyorum ama Freddy’yi görünüşünden tanıyorum çünkü korkudan ödümü koparıyor. Şunu söylemeliyim ki onu, neden ondan korktuğu-

mu tekrar anlayacağım şekilde canlı renklerle çizerek iyi iş çıkarmışsın.” Pürüzlü, kırmızı-turuncu surata bakarken titredim. “Şehir manzarası çizdiğin gibi yaratık resimlerinde de bu kadar usta olduğunu kim bilebilirdi ki?”

“Görünen o ki Dylan biliyor. Kâğıtlara, bu tarz şeylerden koleksiyon olacak kadar çok çizdim onun için. Bu ilk kez tuval üzerine yapışım.” Chris’in sesinde duymayı sevdiğim en ufak neşe kırıntısı da kayboldu ve saf bir rahatsızlığa dönüştü. “Bence korku filmlerini seviyor çünkü cesur görünmeye çalışıyor. Ancak korktuğunu gözlerinde görebiliyorum. Ölmek istemiyor.”

Sözcükleri, omurgamdan aşağı sert bir ürperti şeklinde indi. İçinde acı ve zevkten çok daha fazlası olduğunu anlamaya başladığım bu adamla birlikte canım yanıyordu. “Sadece hayatının bir parça daha iyi olmasına yardım ettiğini bilmelisin.”

“Fakat onu kaybettiklerinde ailesinin yaşayacağı işkenceyi asla silemeyeceğim.”

Chris’in yardım işlerine olan tutkusu nereden geliyordu daha önce anlamamıştım. Ancak şimdi Chris’in geçmişin bazı günahlarıyla barışmaya çalıştığından emindim. Bu, bilinçaltında olabilirdi ya da belki onu tanıdığımdan, zaten bilinçliydi.

Bu, Chris’in fark yaratmasını sağlayan harika bir nedendi. Öte yandan deneyimlediği acının onu yönetmesinden, henüz keşfedemediğim katmanlarıyla beraber onu felaketin eşiğine sürüklemesinden korkuyordum.

Birkaç dakika sonra aramamızı sonlandırdık. Yere yatıp tavandaki küçük, beyaz yıldızlara baktım. Ama gördüğüm kendi resmimdi. Chris’in onun güven sembolü olduğunu söylediğini duyuyordum. Bana korkup korkmadığımı sormuştu. Yoksa asıl

korkan bu güçlü, kendinden emin, yetenekli adam mıydı? Eğer öyleyse, neden korkuyordu?

Sabahtı ve galeride işe başlama saatim olan dokuz, işimi çok sevmeme rağmen iki gecedir uykusuz kaldığım düşünülürse çok erken geldi. Neyse ki Mark erken gelmemişti. Karşılaşmadan önce defalarca kahve makinesini ziyaret etmiştim.

Saat on gibi asabiydim, üçüncü bardak kahvemi içiyordum ama bacaklarımdaki ağırlık hissi ısrarcıydı. Efendi, henüz ortarlarda görünmüyordu. Alvarez'le akşamki buluşmamıza hazırlık yapıyor, bazı bilgileri inceliyordum ki Mark'tan bir e-posta, gelen kutuma düştü. Bu, onca şeyden sonra geç saatlere kadar uyumadığının kanıtıydı. Ya da daha yeni kalkmıştı; ikisinden biri idi. Mesajı kısa ve tatlıydı. Homurdandım. Mark tatlı dışında her şeydi.

Bana bir kopya kâğıdı göndermişti. Şarap, opera ve klasik müzikle alakalı müşterileri etkilememi sağlayacak havadan sudan konuşmalar üzerinden cevaplar vardı. Bilgiler oldukça iyiydi. Bunları bana neden baştan vermeyip de bu geniş konuları, rekor sayılacak zamanda öğrenmeye çalışmamda ısrarcı olmuştu, merak ettim.

Cevabı düşünürken kasaya kilitlemeden önce düşen günlükten okuduğum bölüm aklıma geldi. *Yeni oyunun ne olabileceğini düşünmek yerine, yaşama karşı yeniden tutkuyla uyanmak nasıl olurdu acaba?* Onun oyunlarının hiçbir parçasını istemiyordum. Mark'ın işime karşı yaklaşımının, ona bunu kabul ettirdiğimin bir göstergesi olmasını umdum.

Saat on buçuğa geldiğinde Mark'ın yolladıklarının üstünkörü üstünden geçmiş ve Ella'yı en az üç kez aramaya çalışmışım ama sadece meşgul sinyali almıştım. Olayı bir adım ileriye taşıyarak tekrar David'in işyerini aradım. Ancak operatörü bilgi almak için iğnelememin başarısız olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Hepsinden kötüsü, henüz Chris'le konuşmamıştım. Bunun neden beni rahatsız ettiğini bilmiyordum. Güne başlarken beni aramak zorunda falan değildi. Belki de benim onu aramı bekliyordu. Ya da belki fazla üstüne gittiğimi düşünüyordu. Mary sarı saçlarından, hatta benim beyaz kıyafetimden bile soluk yüzüyle kapımda durduğunda darmadağındım. O da sanki eskisi kadar düşmanca bakmıyordu.

"Bu akşamki etkinliğe gelmiyor musun?" diye sordu.

"Galeri dışında bir görüşmem var."

"Ben de gribim. Ya kalamazsam?"

Mary bu noktaya dikkat çekerek ağzımın payını vermiş olsa da düşmanca davranmamıştı. Kaşlarımı çattım.

"Görüşmem Ricco Alvarez'le büyük bir satış hakkında olacak," dedim. "Yapabilirsem başka bir zamana planlayabilirim fakat onun kabul edeceğinden emin değilim. Fakat hastaysan ve denememi istiyorsan yapabilirim."

"Ricco Alvarez," diye tekrarlarlarken dudakları inceldi. "Tabii ki öyle." Yürüyüp gitti.

Kaşlarımı çattım. Bu da neydi böyle?

O sırada Ralph odama girerek masama bir tomar kâğıt koydu. "Fiyatlarıyla birlikte aylık envanter listesi." Sesini alçalttı. "Hastayken Mary'ye bulaşma. Kafa koparıp insanı kanlar içinde bırakmasıyla tanınır."

“Uyarı için teşekkürler ama biraz geç kaldın,” diye usulca tısladım.

“Geç olsun güç olmasın.”

“Bu durumda değil. Hem neden Alvarez’i görecektim komikmiş gibi davrandı?”

“Hırslı ve rekabetçi biridir. Alvarez, Rebecca’dan önce de sonra da ona zaman ayırmadı.”

“Neden?”

“Sadece kişiliği bazı insanlarla uyuşmuyor.”

“Ama herkes Alvarez’in zor biri olduğunu söylüyor.”

“Sanırım Büyük Patron’un Rebecca ve senin gibi çekici kişileri işe alma sebebi bu. Zorlukları maaş ödeyerek aşmak için. Mary’nin saatli bomba gibi bir kişiliği olduğunu biliyor.”

“O zaman neden onu burada tutuyor?”

Omzunun üzerinden arkaya baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Rebecca’yla yaşadığı öfke patlamasının ardından neredeyse kovuluyordu ama harika bir keşif yaptı ve Büyük Patron’un gelecek Riptide açık artırması için kapacağı fiyatlandırılmamış birkaç parça buldu. Böylece güvenli tarafa geçiş izni kazandı.”

“Bekle. Mary, Riptide için mi çalışıyor?”

“Ah, hayır. Kişiliğinin saatli bomba gibi olduğunu söylemiştim. Ona tüm parçaların idaresini Rebecca’ya vermesi söylendi.”

Kapıda Amanda görüldü. “Riptide’in muhasebecisi telefon-da Ralph.”

Ralph ayağa fırladı ve bana özür dileyen bir bakış attı. Gidişini izlerken düşüncelerim çok kötü yerlere kaydılar. Mary, Rebecca’dan kim bilir ne kadar nefret etmişti? Kariyer hedefini böylesine değiştirecek bir durumda, Rebecca’dan kurtulmanın

yerini garantileyeceğine ne kadar inanmıştı? Bunun benim için ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyordum. Parmaklarımı gerginliğimi alması için şakaklarıma bastırıp mesaj yaptım. Rebecca için endişeleniyordum. Ella için endişeleniyordum. İkisini de nereye oturtacağımı bilemiyordum. Uzun süredir kendimi bile nasıl bulacağımı bilmiyordum. Aynada kendime değil, bir yabancıya bakıyor gibiydim. Bildiğim tek şey -ki tüm bunlar hayatımda Chris varken üstesinden gelinebilir duruyordu- öylece oturup, mahvolmamızı bekleyemezdim. Ancak sanki o yöne gidiyor gibiydik. Derin bir nefes aldım. Aramızdaki üstü örtülü gerçekleri ortaya çıkarmak için cesaretimi kaybetmeden önce, Chris'le konuşmam gerektiğini kabullendim.

Sandalyemin arkasından ceketimi alıp, kâğıtları evrak çantama tıktım. Telefonumu ve kol çantamı da aldıktan sonra odamdan çıkıp resepsiyona yollandım. Amanda'yı bulup ona doğru yürüdüm. "Büyük Patron beni sorarsa yan taraftan kahve alacağımı ve verilen bazı işlerin üzerinde çalışacağımı söylersin."

Galeriden ayrılmadan önce zihnimde Chris'e nasıl yaklaşacağımın provasını yapmaya başlamıştım. Ancak beni yakan düşüncelerimle uyumlu sert rüzgâr, bu düşünceleri bana unutturdu. Rüzgâra doğru yürüdüm ve kafeden içeri girdim. Ava'nın yokluğunda siparişimi alan, tezgâhtaki genç üniversite öğrencisi çocuğa karşı karmaşık hislerim vardı. Bu geceki etkinlik için Rebecca ve Alvarez hakkında Ava'nın fikrini alacaktım ama şu anda zaten Chris'ten başka bir şey düşünemiyordum.

İhtiyacım olmadığı halde daha fazla kahveyle köşedeki masaya yerleşip ceketimi çıkardım ve cebinden telefonumu aldım. Derin bir nefes alıp Chris'i aradım. En sonunda telesekreteri çı-

kana kadar toplamda on kez çalmış, her seferinde kalbim daha da hızlı atmıştı. Mesaj bırakmadım, midem ağrımaya başlamıştı. Kahveme de dokunmamıştım.

O sırada telefonum titredi. Chris'ten mesaj geldiğini gördüm.

Selam, bebeğim. Erkenden kahvaltı yaptım ve hiç yataktan kalkasım gelmedi. Hastanedeyim. Her şey yolunda mı?

Bu mesaj içimi rahatlatmaya yetmişti. Hemen cevap yazdım.
Evet. Sadece konuşmak istedim. Ara verdiğinde beni ara, olur mu?

Anında cevap geldi. *Zaten planım oydu. Seni bir saat içinde ararım.*

Teşekkürler, diye otomatik bir cevap verdim.

Teşekkürler mi? İyi olduğuna emin misin?

Evet. Fazla kafeinden. Tereddüt ettim ve arası olmadığına karar verdim. Eksik olan sensin.

Döndüğümde sana bunu tekrar tekrar itiraf ettireceğim.

Ben de bunu planlıyorum, diye cevapladım ve telefonumu masaya koydum. Cevap gelmesini beklemiyordum.

Konuşmamızdan aldığım zevk, beni bir parça sakinleştirme-
liydi ama sadece gerginliğimi daha da artırmıştı. Ona gerçekten söyleyebilir miydim?

Onuncu Bölüm

Ava kafeden içeri girdiğinde saate bakarak Chris'in aramasını bekliyordum. Beni, kafamda dolaşan tilkilerden kurtaracak bir şeylere ihtiyacım vardı. Ava'nın kapının girişindeki askılığın önünde durup, ceketini çıkarışını izledim. Üzerinde ince, siyah bol bir pantolonla kırmızı bir bluz vardı. Dikkat çekici, darmadağın, uzun, koyu renk saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Belki aramızda bizi ayıran bir sürü masa ve alan vardı ama teni sert rüzgâra rağmen kusursuz bir sütlü çikolata gibiydi.

Beni gördüğünde el sallayarak masama yöneldi. Onda hayran olduğum doğal bir kendine güven ve zarafet vardı. Eminim Ava benim kafede Chris'le ilk karşılaştığımda yaptığım gibi kahvesini dökmezdi.

Önümdeki koltuğa yerleşti. Dizüstü bilgisayarım küçük, yuvarlak masayı tamamen işgal ediyordu. Bilgisayarın kapağını kapatınca Ava'nın gözleri, önümdeki kâğıtlara takıldı.

"Mark daha fazla iş vermiş?"

Mark'a sadece ismiyle hitap etmesi beni şaşırtıp, Chris'ten başka kimsenin yapamadığı bir döngüye soktu.

Peki, tanıştığı ama seks yapmadığı biri, ona başka nasıl senebilirdi ki?

“Evet,” diye cevapladım ve Ava’nın, Rebecca’yı ne kadar tanıdığını öğrenmeye çalıştım. “Merak ediyorum, Rebecca da bunları yaşadı mı ya da bunu benimle alay etmek için mi yapıyor. Öğretmenin ödev yapması ironisiyle eğleniyor gibi bir hali var.”

Dudakları kıvrıldı. “Erkeklerin öğretmen fantezisi var gibi görünüyor, değil mi?” Rebecca’yı konunun dışında bırakmıştı.

Aşına olduğum yorumuyla yüzümü ekşittim. “Deneyimlerime dayanarak, hepsi de yanlış erkek oluyor.”

“En sonunda bu fanteziye değer bir iki erkekle tanışacağını düşünüyorum. İkimizin de tanıdığı ve şiddetle arzuladığı seksi bir ressam nasıl olur?”

Sorusunun verdiği acı anlıktı. Öte yandan muhtemelen sadece kızların birbirleriyle ateşli erkekler hakkında sohbet etmesi gibi kızsalsı mevzular konuşmaya çalışıyorsa aptalcaydı da. Kıs-kançlık içimde alevlendi. Bastırmaya çalışmam nafileydi.

Konuyu değiştirmek için, “Aslında,” dedim boğuk bir sesle. “Bugün aklımda bir ressam var zaten. Ricco Alvarez’le daha önce tanıştın mı?”

“Onu tanıyorum, evet. Arada buraya uğrar, kısa sohbetler yaparız.”

“O zaman artık galeriyle çalışmadığını da biliyorsun?”

“Daha yeni yardım etkinliği yapmadı mı?”

“Evet, ama görünen o ki bu Rebecca ayrılmadan önce ayarlanmış. O ayrıldığında Ricco da ayrılmış.”

“Ah. Eminim Mark bu konuyla ilgili mutlu değildir. Rebecca

Alvarez'i çok pohpohlamıştı. Sanırım bu onun öfkeden çıldırdığını gösterme şekli."

"Rebecca onu pohpohluyor muydu?" diye sordum gerçek cevaplar almaya doğru gittiğimi umarak.

"Şey, benim anladığım buydu. Çalışma saatleri boyunca herkesin barmenliğini ben yaparım. Kahve alırken oradan buradan konuşurlar da. Rebecca'ya gelince, o genelde bir satışla ilgili heyecanlı olurdu, bu da bizi Ricco'yla ilgili konuşmamıza getiriyor. Rebecca ona karşı çok korumacıydı. Hiç kimse yapmazken Rebecca, onun artistik mizacına anlıyor gibi görünüyordu." Titre-di. "Bu biraz garipti. Rebecca neredeyse ona hayrandı. Erkekleri de bilirsin. Alvarez ise kırklarında olmasına, Rebecca'dan yirmi yaş büyük olmasına rağmen onu kızı gibi görmüyordu."

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. Babamın da benden pek de büyük olmayan egzotik yerlerdeki kadınlara karşı zaafı vardı. "Bu akşam onunla buluşup, onu bazı özel gösterimler için ikna etmeye çalışacağım. Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Benimkilerden daha koyu, büyük kahverengi gözleri, iri açıldı. "Onu seninle görüşmeye ikna mı ettin?"

"Evet, ben..."

Telefonum çaldığında numarayı kontrol edip, Chris'in arayıp aramadığını doğrulamak dışında her şeyi unuttuverdim. "Bunu cevaplamam gerekiyor."

Kaşlarını çattı, biraz keyfi kaçmış gibi görünüyordu. "Tabii. Sonra konuşuruz."

"Teşekkürler. Üzgünüm. Bu önemli." Cevaplama tuşuna basarken hâlâ yakınlarda olan Ava'ya baktım. "Bir saniye bekle,

Chris.” Hızlıca etrafı kolaçan ettim. Hemen yanımdaki müşterilerin, çevredekilerin azap verici varlığının farkındaydım. Neden buranın bunu yapmak için iyi bir yer olduğunu düşünmüştüm ki? “Açıkçası, rahatça konuşabileceğim bir yere gitmeliyim. Eğer birkaç dakikan varsa?”

“Evet. Tabii ki, beklerim.” Derin, zengin ses tonu bana ulaşınca, aramanın getirdiği gerginliğime rağmen farkındalıkla titredim. Bu, Chris’in üzerimdeki gücü ve bu konuşma kötü giderse onu kaybetme olasılığı yüzündendi.

Kapıya göz atıp dışarının soğuğuna odaklanma fikrini hızlıca aklımdan kovdum. Onun yerine iki adım ötedeki tek kişilik tualete gittim ve kapıyı arkamdan kapattım. “Tamam. Beni duyabiliyor musun?”

“Evet,” dedi. “Sesin neden seni aradığım geceki ve depodan ilk ayrıldığındaki gibi paniklemiş çıkıyor?”

“Çünkü başka bir şekilde, öyleyim.” İtirafım beni bile şaşırtmıştı. “Rahat konuşabileceğin bir yerde misin?”

“Evet. Sorun ne, Sara?”

“Hiçbir şey.” Dar alanda birkaç adım attım. “Pek bir şey yok. Sadece arada yanlış bir şey olmasını istemiyorum, Chris. Seni biraz söyleneceğime dair uyarmam gerekiyor. Gerginken böyle yaparım.”

“Benimleyken gergin olmana gerek yok. Asla. Sadece aklında ne varsa söyle. Ben neler olduğunu tahmin etmeye çalışırken delirmeden önce, hemen söyleyen iyi olur.”

“Söyleyeceğim. Ben, şey... Aklımda pembe kısa kürekler ve kelebek kısaçlar vardı. Ve...”

“İstemediğin bir şey yapmak zorunda değiliz.”

“Biliyorum, mesele de bu. Ya da tam olarak değil.” Söylenme kısmı gelmişti. “Asıl nokta beni pembe kısa kürekler ve kelebekli kıskaçlar kısmına getirebilirsin ama senin tarzın pembe kürekler ya da kelebekli kıskaçlar değil. Senin tarzın deri, acı ve karanlık.”

“Beni böyle mi görüyorsun, Sara?”

“Sen busun Chris. Ben de senden olduğun gibi hoşlanıyorum. Bu, benim tarzımın da bu şeyler olması gerektiği anlamına geliyor.”

“Sara...”

“Lütfen, bitiremeyecek hale gelmeden önce bitirmeme izin ver.” Dizlerim titredi, duvara yaslandım.

“Bunları şu an açıklaması çok zor ama başarısızlık korkusunun bazı nedenlerle beni alıkoymasına izin verdim. Kendimi tam olarak anladığımdan emin olamasam da anlamaya çalışıyorum. Korkunun beni engellemesine izin vermek istemiyorum, o yüzden nefes almadan aklımdakileri söyleyeceğim. Beyaz çitli evler istemediğimi söylediğimi biliyorum. İstemiyorum da, asla da istemeyeceğim fakat sensiz olduğumu da düşünemiyorum. Bunun benin için anlamı ise nereye gitmemi istiyorsan oraya gideceğimdir. Lütfen benden başka hiçbir şeye ihtiyacın olmadığını söyleme. Elbette umarım bu doğrudur, bunu söylemen bile benim için çok anlamlıydı. Öte yandan hayatın üstesinden gelmek için bir yöntemin, kaçacak bir yerin var. Resimlerin, kulüp, genelde gittiğin yön, her şey bana bunu anlatıyor. O tür şeylere ihtiyaç duyduğunda yanında başka birinin olmasını istemiyorum. O kişi ben olmak istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum, kaçmanı değil.” Sustum. Söylediklerimden sonra oluşan sessizlik dayanılmazdı. O boşluğu daha fazla sözle doldurma

ihtiyacını güçlükle bastırdım. “Chris, lanet olsun, bir şey söyle. Ölüyorum burada.”

“Peki, ya bunu kaldıramazsan?” Söylediklerime itiraz etmemişti.

Göğsümde ani, ezici bir baskı oluştu. Korktuğu şey buydu. Gerçekte olduğu şeyi kaldıramayacağımdan korkuyordu. “Kaldırabileceksem, bunu bilmemiz gerekiyor. Aramızın açılmasını istemiyorum. Denemeden, olup olmayacağını merak etmek istemiyorum.”

“Yapamazsın.”

“Peki,” dedim boğuk bir sesle. Göğsümdeki baskı daha çok acı vermeye başlamıştı. “O zaman sanırım öyle.”

“Bu da ne demek?”

“Zaten ihtiyacın olanın ben olmadığını biliyorsun demek. İhtiyacın olan ben değilim. Bunu gereksiz yere uzatmayalım. Eşyalarımı toplayacağım ve...”

“Hayır. Eşyalarını toplamayacaksın. Ayrılmayacaksın. Depo-daki olaydan sonra olmaz.”

Elim boğazıma gitti. Güvensizlik duygusu her yanıma sarmıştı. Benimle her şeyi bitirmek istediğini ama depo olayının onu durdurduğunu mu kastediyordu?

“Bana kalmam için güvenli bir yer vermek zorunda değilsin. Yardım için beni korumana ihtiyacım yok, Chris.”

“Demek istediğim bu değildi. Lanet olsun, Sara. Beni bırakmanı istemiyorum.”

İncinmiştim. Onun her şeyi acıyla ilgiliydi ve şimdi ben de öyleydim. “İstek, ihtiyaç. Doğru, yanlış. Hepsi beni darmadağın ediyor. Darmadağın olmaktan bıktım, Chris. Biz, bu... yani eğer böyle gidersek bunların hepsi beni mahvedecek.”

“Eğer benden ayrılırsan asıl ben mahvolacağım, Sara.”

Daha fazla acı. Bu sefer onun için acı çekiyordum. Acısı sözleriyle bana ulaşıyor, ruhumun derinliklerine sızıyordu, aynı Chris gibi. İşte o an, benim ona olduğu gibi onun da bana ihtiyacı olduğuna inandım. “Ayrılmak istemiyorum,” diye fısıldadım.

“O zaman ayrılma,” dedi usulca. Sesinde hassas bir itiraz vardı. Direnmemin imkânsız olduğu zayıf yanını göstermişti. “Bu gece eve geleceğim ve bunu birlikte çözeceğiz.”

“Hayır,” dedim hızlıca. “Yapma bunu. İstedğin yeterli. Sen eve döndüğünde orada olacağım. Söz veriyorum. Orada olacağım.”

“Yarın sabah oraya uçabilirim.”

“Hayır, lütfen. Yapma. Orada yaptığın şey çok önemli. Zaten bu gece geç saatlere kadar çalışacağım.”

“Eve döneceğim.” Uzaktan birinin ona seslendiğini duydum. “Gitmem gerek. Seni tekrar arayamayabilirim ama geri döndüğümde görüşürüz.”

“Bunun dışında seninle konuşamayacağım, öyle mi?”

“Hiç fırsatım yok.”

Birileri yine ona seslenirken birbirimize zorla, kısaca veda ettik. Telefonun kapandığını duyduğumda, başımın arkamdaki kapının ahşap yüzeyine doğru düşmesine izin verdim.

Chris’in bu gece beni görmek için kendini zorlaması beni çok mutlu etmişti. O da gelmek için çok istekliydi. Biz birbirimize ne yapıyorduk? Ve neden birimiz diğerini durdurmuyordu?

Kendimi toparladıktan sonra tuvaletten dışarı çıkar çıkmaz donakaldım. Bakışlarımı kaldırıp Mark’ı tezgâhın orada, Ava’yla konuşurken gördüğümde boğazım düğümlenmişti. Yüzünü gö-

remiyordum ama Ava mutlu görünmüyordu. Özellikle de Mark daha yakına uzanıp, kulağına bir şeyler söylediğinde daha da mutsuz göründü. İlişkilerinde düşündüğümünden daha fazlası vardı ve bunu başka kimsenin bilip bilmediğini merak ettim.

Ava'nın bakışları benimkilerle buluştu. Sadece bakakalmadığımı, aynı zamanda yakalandığımı fark ettim. Dikkatimi başka yöne verip masama doğru aceleyle ilerledim. Mark'ın yoğun ve ağır bakışlarını üzerimde hissediyordum. Acaba buradaki kimse onun sadece varlığıyla havayı elektriklendirdiğini fark etmiş miydi? Ya da benim tuvaletten çıktıktan sonra hissettiğim gibi sadece tarif edemedikleri bir cızırtı mı hissetmişlerdi?

Masanın üzerindeki eşyalarımı topladım ve kendimi neden galeri yerine burada olduğumu açıklamaya hazırladım. Mark'ın masaya, yanıma gelmemesi beni şaşırtmalıydı ama şaşırtmadı. Tabii ki gerilimi artırıyor, beni kıvrandırdığından emin olmak istiyordu. Bu kontrol edilmek için aşına olduğum bir yöntemdi. Üzerimde daha önce de kullanılmıştı ve Mark'a tam uyuyordu. Eskiden olsa ben de bu oyuna katılırdım fakat artık yapamazdım. Bugün Mark'ın olumlu yönlerini görmek, onu anlamak için çok çabalamıştım. Fakat anlamak, gördüğüm her şeyden hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Oysa şu an hoşlanmıyordum. Neredeyse kafenin kapısına ulaşmıştım ki yanımda belirdi. Tepemde dikiyordu. Kapıyı açtı, karanlık gözleri bana karşı hiç bitmeyen bir meydan okumayla doluydu.

“Sizin de Rebecca gibi görev başında ortadan kaybolduğunuzdan korkmuştum, Bayan McMillan.”

Gözlerimi kırıştırdım. Son birkaç hafta kendimi durdurma kabiliyetime bir şeyler yapmıştı. Artık öyle bir yeteneğim kal-

mamış gibi görünüyordu. “Amanda’ya nereye gittiğimi söylemişim. Ayrıca benden kurtulmak o kadar kolay değil.”

Kapıyı açıp dışarı çıkarken kendimi, yüzüme çarpan rüzgâra hazırladım. Mark da yanıma geldi. O sırada söylediğim cümlemin iki, hatta üç anlama geldiğini fark etmem sarsılmama neden oldu. Eğer Rebecca’yı o öldürmüştü, ona beni de öldüremeyeceğini söylediğimi düşünmüş olabilirdi ama Mark’ın, Rebecca’yı öldürdüğünü sanmıyordum. Sadece onu becermişti. Olabilecek her şekilde.

Ya da muhtemelen daha önce var olan her şeyi, bana deneme şansı vermesi için sildiğimi söylediğimi ve asla kaçmayacağıma söz verdiğimi düşünmüştü.

Yürümeye devam ederken ona döndüm. “Sizin anlamış olabileceğiniz şeyi kastetmedim.”

Karanlık bakışları keyifle parıldadı. “Biliyorum, Bayan McMillan. Ancak şunu unutmayın bir kadının, fikrini değiştirmeye ayrıcalığı her zaman vardır.”

“Nedense sizin bir kadına, bunu kendi başına yapacak kadar izin vereceğinize inanmak zor.”

“Doğru kadının neler yapmasına izin vereceğimi görseniz şaşırırdınız.”

Ateş yanaklarıma hücum etti. “Ben öyle demek...”

Alçak, derin bir sesle gülererek beni hazırlıksız yakaladı. Daha önce onun güldüğünü duyduğumdan bile emin değildim. “Yapmanızdan hoşlanacağım çoğu şeyi yapmak istemediğinizin farkındayım.”

Ağzımı itiraz etmek için açtım ama sözümü keserek ekledi. “Ve hayır, sizi zorlamayacağım.” Galeriye yöneldi. “Haydi,

galeriye geri dönelim. Masanıza sizin için küçük bir hediye bıraktım.”

Neyse ki ona sırtım dönüktü, yani kelimelerine verdiğim tepkiyi görmemişti. Mark, sadece Chris’in yapabildiği şeyi yapmayı başarmıştı. Bana beklentiyle dolu bir adrenalın patlaması yaşatmıştı. Adımlarımı güçlkle yavaş tutuyordum. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Nadir bir sanat eseri? Bir iş teklifi? Bir sürü ihtimal vardı.

Mark’ın beni odama kadar takip etmesini beklemiştim ama tahmin edilemez biriydi. Rahatladım, verdiğim tepkiyi ve beni gerdiğini görmemesi daha iyiydi. Odama girdiğim an donakaldım. Masamın üzerinde Chris’in kasasına kilitlediklerimizle bir örnek bir günlük duruyordu.

On Birinci Bölüm

Arabayı Alvarez'in, San Francisco'nun lüks Nob Hill bölgesinde ki bazen Snob Hill' derlerdi, bulunan Victoria tarzı malikânesine doğru sürerken, Mark'ın benim için bıraktığı günlük kucağımdaydı.

Allure Sanat Galerisi'nden çıktıktan sadece on dakika sonra geldiğim yer, oldukça zengin ve ünlüydü. Birçok malikânenin dışında, seçkinlerin ihtiyaçlarını karşılaması için alışveriş ve tiyatro bölgeleri vardı. Geçtiğim yerler bana kaçıttığım şeyleri, içinde yüzerken arkamda bıraktığım parayı hatırlatmıştı. Döndüğüm araç yolu dikkat çekecek derecede sıradandı. Ancak beklendiği gibi olsa da şehirle birlikte kırk yedi mil kareden azdı. Dış mekân, iç mekân kadar büyüleyici değildi. Ve gideceğim yönü Google'da ararken ünlü bir mimardan bahsedildiğini gördüğümde, buranın da bir istisna olmadığını fark ettim.

911 aracını durdurdum. Evin kırmızı kapısına bakarken dudaklarımı ısıırıyordum. Boğulmuyorum, diye hatırlattım kendime. Hayatımın kontrolünü elime alıyordum. Artık saklanmayacak-

* *İng.* Züppe Tepesi. (Ed. N.)

tım. Artık inkâr etmeyecektim. Ünlü ve yetenekli ressam Ricco Alvarez'le bir görüşmem vardı. Bu yüzden buluşmamıza beş dakika kalana kadar arabadan dışarı çıkmayacaktım. Erkenden gitmek iyi bir izlenim bırakır mıydı?

Parmaklarımı günlüğe doladım, hem hazine bulmuş hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydim. Bu, Rebecca'nın karanlık ve cüretkâr diğer günlüklerinden çok farklıydı. Riptide için sattığı, hatta değerlendirdiği her bir parçanın ayrıntılı hesabını tutmuştu. En açıklayıcı kısmı ise karşı karşıya geldiği personel, alıcılar, satıcılar, ressam ve onların garip huyları, ilgi alanları, geçmişleri hakkındaki düşüncelerini kısaca yazdığı kısımdı.

Chris'le ilgili notlarının üzeri karalanmıştı. Ne kadar denersem deneyeyim yazılanları anlayamadım. Riptide aracılığıyla çocuk hastanesinin yararına sattığı çeşitli eserler olması beni şaşırtmazdı. Gerçi şu an bunu düşünemiyordum. İçimdeki nedensiz huzursuzluğa rağmen bu görüşmeden zaferle dönmem gerekiyordu. Rebecca'nın Alvarez'le ilgili notları olumluydu. Genellikle, yanlış anlaşılan ve para ya da başarıyla motive olan biri olmasına rağmen cömertliğini şahane yollarla kanıtlamıştı.

Galeriye yakındım. Görüşmeden sonra Mark'ı aramalıydim. İnsanlar nerede olduğumu biliyordu. Ama... aptallık yapmak istemiyordum. Ya Mark ve Alvarez günlüklerdeki adamlarsa?

Telefonumu çantamdan alıp Jacob için ayarladığım otomatik arama tuşuna bastım. İlk çalışta cevapladı. "Her şey yolunda mı, Bayan McMillan?"

"Evet. Tamamen yolunda. Ben sadece... öyle olmaya devam ettiğinden emin olmak istiyorum. Muhtemelen paranoyakça davranıyorum ama..."

“Paranoyak olmak umursamaz olmaktan iyidir.”

Rebecca hakkında ya da neler yaptığım hakkında ne kadarını biliyordu, hiçbir fikrim yoktu ama fark etmezdi. “Bir iş görüşmesine gidiyorum, patronum nerede olduğumu biliyor fakat geçen seferki olayların ışığında, başka birinin daha bilmesini istiyorum.”

“Adres nedir?”

“Ressam Ricco Alvarez’e özel bir galeri,” diye açıkladım adresi verdikten sonra. “Görüşmenin ne kadar süreceğini bilmiyorum. On beş dakika da olabilir iki saat de olabilir. Kısa olursa bu gece galeride yapılan etkinliğe gideceğim.”

“Saat başı bana iyi olduğunuzu bildirebilir misiniz?”

“Denerim ama görüşmedeyken bunu yapmam kabalık olur.”

“Eğer yapabilirseniz sadece mesaj gönderin. Tedbir amaçlı.”

“Haklısın. Tamam. Teşekkürler Jacob.” Tereddüt ettim ve Jacob’ın, Chris’e nerede olduğumu söylemesinden çekindim. “Jacob. Chris yoldayken ona nerede olduğumu söyleme. Endişelenir. Berbat bir seyahat geçirdi ve zaten olduğundan daha fazla strese girmesini istemem.”

“Eğer sorarsa ona söylemek zorundayım ama... Söylemek için özel bir zahmete girmeyeceğim.”

“Çok teşekkür ederim, Jacob.”

“Benim için bir zevk, Bayan McMillan ve bunda samimiyim. Chris sizin yanınızda farklı görünüyor.”

Bu, şaraphaneyi ziyaret ettiğimizde Chris’in manevi annesinin söylediği şeyle aynıydı. “Bu iyi bir şey mi?”

“Öyle. Güvende olun.”

“Olacağım.” Veda ettiğimi umup telefonu kapattım. Kendi-

me endişelenecek zaman vermeden çantamı aldım ve arabadan çıkıp kapıya yöneldim. Telefonumu alışkanlıkla ceketimin cebine koydum.

Birçok basamak çıktıktan sonra nihayet girişe gelmiştim. Bir tanesinin üzerinde “atölye” yazan iki tane kapı gördüm. Bu planlama hem rahatlatıcıydı hem de daha güvenli ve profesyonel hissettiriyordu. Atölyenin kapısını çalmak için elimi kaldırdığım an kapı Ricco Alvarez tarafından içeriden açıldı. Çarpıcı biriydi, bilinen şekilde yakışıklı değildi ama kibre varan bir kendine güveni vardı, bu yüzden savaşı birindense hoş birine benziyordu. Teni beyaz çikolata gibiydi, yüz hattı kendi fırça darbeleri gibi keskin ve belirgindi, onun kişiliği hakkında duyduklarımınla benzerdi.

“Hoş geldiniz, Bayan McMillan.”

“Bana Sara de,” dedim. Bol siyah pantolonunun üzerine giydiği deniz mavisi iş tişörtü, aynı parlak renkte olan gözlerini daha fazla vurguluyordu. “Ve teşekkür ederim.”

“Sara,” diye cevapladı zarif bir şekilde başını sallayarak. Adımı kullanmasıyla omurgamdaki gerginlik bir parça olsun azaldı.

Geçmememe izin vermek için geri çekildi. Gözlerim tamamen camdan yapılmış geniş tavana kaydı.

“Olağanüstü, değil mi?” diye sordu Ricco.

“Evet,” diye katıldım ve çantamla ceketimi almasına izin verdim. “Yerler de öyle.”

Açık renk, parlak ahşabın üzerinde yürümek muhteşemdi. “Siz ressamların drama yaratmakta üstüne yok.”

Eşyalarımı duvara monte edilmiş süslü, çelik bir askılığa astı. “Bazıları bende diğerlerinden daha fazla olduğunu söyler.”

Konuşmamız düşünülürse, gülmesi beni şaşırttı. Kendiyle ilgili şaka yapması hoşuma gitmişti.

Gülümserken, “Bunu duymuştum,” demeye cesaret ettim.

“En azından insanlar hakkımda konuşuyor.” Beni içeri yönlendirdi. “Atölyeme hoş geldin, Bella.”

Bella, İspanyolcada güzel demekti. Aslında bu tatlı söz, huzursuzluğumu artırmalıydı. Onun yerine aniden, dramatik evinden sohbetine kadar her şeye biraz romantizm kattığını anladım.

Yan yana iki metreden biraz fazla yükseklikteki kemere doğru yürüdük. 1,82 santimetrelik boyuyla ortama hâkimdi. Mekânı görünce tekrar Allure’daymışım gibi hissettim.

Dar, dikdörtgen şeklindeki odada birçok seçkin sunum duvarı ve her duvarda en az altışar resim vardı.

Alvarez yanıma gelerek odayı gösterdi. “Şu an sahip olduğum ve özel satış için vereceğim resimler bunlar.”

Ona bir bakış atıp, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim. “Yani şu an bana göstermek istediğin resimler demek istedin.”

“Açık sözlü birisin, değil mi?”

“Sadece sanatının her bir muhteşem parçasını görmeye hevesli biriyim.” Elimi eserlerine doğru uzatmıştım. “Görebilir miyim?”

“Tabii ki.”

Odanın ucundaki resme giden kestirme yola doğru yürüdüm. Picasso’nun tarzını andıran Akdeniz manzarası tablosunun önünde durdum. Keskin hatları ve dinamik renkleri vardı. Aşırı duygu yüklenmişti.

“Meredith’i beğendin mi?” diye sordu.

“Bayıldım,” dedim ona yandan bir bakış atarak. “Neden ona Meredith diyorsun?”

“Tabii ki önceden tanıdığım bir kadının adıydı.”

“Eminim onur duymuştur.”

“Benden nefret ederdi ama neyse ki aşkla nefret arasında ince bir çizgi vardır.”

“O zaman sen ve Mark neredeyse birbirinize âşık olmalısınız,” diye yorumda bulundum. Bana galeriden eserlerini çekmesinin nedenlerini söylesin diye onu kızdırmaya çalışıyordum.

Gözleri eğlendiğini belirtir şekilde parladı. “Kendine özgü birisin, Bella. Senden hoşlandım. Mark’ın da neden senden hoşlandığını anlıyorum.”

“Onun benden hoşlandığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü sana, seni buraya gönderip eserlerimi geri istetecek kadar çok güveniyor.”

“Peki, neden kaybetti o eserleri?”

“Sana neden kaybettiğini söyledi?”

“Senin Rebecca’nın iletişim bilgilerini istediğini, onun da vermediğini söyledi.”

Gözlerinden küçümseme dolu bir bakış geçti. “Bundan daha fazlası var, Mark iyi bilir.”

“Duymak isterim.”

“Eminim istersin,” dedi. İlk kez sesinde böylesine bir keskinlik vardı. Bu beni, eğer isterse sözcükleriyle birinin etini kesebileceğine inandırmıştı. “Ancak Rebecca’ya olan saygımdan, daha fazlasını paylaşamam.”

“Üzgünüm. Uygunsuz davranmak istememiştim.” Yüzündeki gerginliğin akıp gidişini, saniyeler önceki sertliğin yok oluşunu izledim.

“Affedersin, Bella. Rebecca benim için hassas bir konu. Şimdi neden resimler hakkında konuşmuyoruz ve ben her birini sana anlatmıyorum?”

Bilgi için araştırma yaptığım süre dolmuştu, başka bir fırsat bulabileceğimi umdum. Odanın etrafında dolanmaya başladık. Sorular sordum ve çalışmalarına övgüler yağdırdım. Sorularım arasında, onun sorularına da cevap verdim. “En sevdiğin Rönesans ressamı kim?”, “Sahte bir eser almadığından nasıl emin oluyorsun?”, “Son beş yılda en yüksek fiyata satılan beş resim hangileriydi?”

Bir süre sonra, cevaplarımdan tamamen hoşnut kalmış, sohbetimiz daha da gayriresmi bir hal almıştı.

Kadın isimleriyle adlandırılmış üç resimden sonra bu eğilimine yorumda bulunmadan duramadım. “Tam bir çapkın olmalısın.”

“Daha kötüler de söylenmişti,” diyerek beni temin etti. “Ve belki söylendiği gibi suçluyumdur. Sanırım bu beni kimin çapkın olarak tanımladığına bağlı olarak değişir.”

Bunu amaçlamamış olsa da sözleri içime oturdu. Acaba kaçımız, diğerlerinin bizi tanımlamasına izin veriyor ve böylece onların bizden istediği ama olmamamız gereken ya da olamayacağımız kişilere dönüşüyorduk?

Sanatla ilgili sohbet etmeye devam ettik. Sonunda çalışmalarını gezmeyi bitirdiğimizde zaman algısını yitirmiştik. “Etkileyici şekilde bilgilisin, Bella.”

Gülümsememi engellemeye çalışmadım. “Böyle düşündüğünü duyduğuma sevindim. Hanginiz bilgimi daha çok sınadınız bilmiyorum. Sen mi, Mark mı?”

Gözlerini kısıtı. “Ona Mark demene izin veriyor mu?”

Dil sürçmem yüzünden panikledim. “Ah, hayır. Bay Compton diyorum.”

“Tabii ki izin vermez.” Ses tonundaki aşağılamayı gözden kaçırmak zordu. “Arkadaşlarım bana Ricco, der, Sara. Sen de öyle demelisin.”

“Bu eserlerini müşteriime gösterebileceğim anlamına mı geliyor?” diye umutla sordum.

“Sen gösterebilirsin. Mark gösteremez. Sana %25’lik özel bir komisyon vereceğim. Mark’a hiçbir şey vermem.”

Benzim attı ve vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Mark’ın ona karşı işlediğini düşündüğü bir günahın öcünü almak için beni kullanıyordu. “Bunu yapamam. Onun için çalışıyorum. Bu doğru olmaz.”

“Mark sadece kendine önem verir. Bunu yakında sen de öğreneceksin ya da onun çevresindeki herkes gibi ezilip mahvolacaksın. Bunun olmasına izin verme, Bella.”

Bu görüşmeyi çaresizce tekrar kontrol altına almak istiyor, Mark’la onun ilişkisini düzeltebilmek için bir yol arıyordum. “Mark’la bir yardım etkinliği yapmadınız mı? Bu birlikte yaptığınız güzel bir şeydi. Tekrar böyle bir şey yapmaya başlasak nasıl olur?”

“Onu Rebecca ayarlamıştı. Çalışmalarımı yardım amaçlı birçok yere bağışlayabilirim. Bunu Allure’da yapmayı tercih ettim çünkü Rebecca teklif etti.” Konuyu tekrar önerisine getirdi.

“Nasıl keşifte bulunacağını ve bunları tek başına satacağını sana gösterebilirim.”

“Önerin için teşekkür ederim, ama...”

“Seni kendi dünyasının içine çekmesine izin verme. O dünya tehlikelidir, Mark da öyle.”

Bu ressamların beni Mark’la ilgili uyarıp durmasının nedeni neydi? “İşe palayla gelmediği sürece izin vermem,” diye zayıf bir şaka yaptım. “Onunla başa çıkabilirim.”

“Mark gibi erkekler özgürlüğünü ve kendine güvenini paramparça etmek için palaya ihtiyaç duymazlar. Umursadıkları tek şey seni becermektir.”

Söylediği şey ne kadar doğru olursa olsun, tokat yemiş gibi hissettim ve geri adım atmamak için kendimi zor tuttum. “Gitsem iyi olacak fakat lütfen işlerini çok sevdiğimi bil. Samimiyim. Onları temsil etmekten onur duyarım.”

“Ve temsil edebilirsin. Ama sadece sen, tek başına.”

“Bunu yapmayacağım.”

Beni gergin saniyeler boyunca inceledikten sonra elini ileri uzattı. “Pekâlâ. Sana kapıyı göstereyim ve evine gitmene izin vereyim ki bunu düşün.”

Tekrar yan yana yürüdük. Atölyeden çıkmaya hazır olduğumda, ceketimi aldım ve giymeme yardım etti. O sırada cebimdeki titreşimi hissettim. Ah, kahretsin. Ne kadar zaman geçmişti? Çantamı omzuma asar asmaz elim cebime kaydı. Parmaklarımı telefona doladım ve olduğum yerde sindim çünkü Jacob’la iletişime geçmemiştim.

Alvarez eli kapı kolundayken durdu. “Sonuç ikimizin de umduğu gibi olmasa da seninle tanışmak bir zevkti.”

“İşinizi ele almayı tekrar deneyeceğim, biliyorsunuz.”

“Biliyorum.”

Benim için kapıyı açtı, dışarı çıktım ve hızlıca vedalaştık.

Merdivenleri inmek üzereyken aklıma gelen soru, beni eşikte tereddüde düşürdü.

Ricco'nun, Allure'da yaptığı yardım etkinliği Chris'in destek olduğu aynı çocuk hastanesi içindi. İkisi arkadaş gibi görünmediğinden, bunun nasıl ortaya çıktığını merak ettim. Kapıyı tekrar çalmak için arkamı döndüğümde telefonum bir kez daha titredi. Cebimden çıkarıp baktım. Chris'ten altı cevapsız arama ve bir de mesaj gelmişti. Mesajı açtım.

O kapıdan içeri tekrar girme.

Kalbim boğazımda atmaya başladı. Araç yoluna bakabilmek için kendi etrafımda döndüm. Bir hareketlenme gözüme takılınca, 911 aracının arkasındaki gölgeye park etmiş Harley'yi gördüm. Üzerinde Chris vardı.

On İkinci Bölüm

Alvarez'in evinin merdivenlerinden inmeye başladım. Göğsüm sanki Chris'in beni bağlamak istediği bağlardan biriyle sarılmış gibi sıkışmıştı, sanki hayatımın kontrolünü de beni bağladığı gibi ele geçirmişti. Burada olduğu için öfkeliydim. Alvarez'in kesin kameraları vardı. Bunu öğrenecek olmasından utanmıştım; şimdi değilse bile eninde sonunda öğrenecekti. İşim ve ilişkimiz bulanık olmaktan da öte kuma yazılmış gibiydi. Doğrusu, asla var olmamış bir şeyi hayal ettiğimden neredeyse emindim.

Topuklarım sertçe yola vururken, onun daha az kontrolcü olduğuna kendimi inandırdığım fikri geldi aklıma. Arabasına, yani kendime benimki yerine onunkini kullanma izni verdiğim arabasına yöneldim. Chris'e bakmadım ama lanet olsun ki onu her yerde, içimde, dışımda ve vücudumun onu hoş karşılamama-ya ikna edemediğim özel yerlerinde hissediyordum. Öfkemin, onun üzerimde yarattığı etkiyi durdurmak için yeterli olmadığını bilmek moral bozucudan da öteydi. Bu, Rebecca'nın ilk günlük yazısını ruhumun derinliklerinde ilk hissedişim değildi.

O ölümcül bir uyuşturucuydu ve ben korkuyordum. Rebecca'yla bağıydim, tutkusundan kaçamayışını ve içinde kayboluşunu anlıyordum. Onun gibi olmak istemiyordum. Ben onun gibi değildim. Ve Chris'le ilk karşılaşmamızdan beri ona, kendi kendine zarar veren biri olduğum için mi kapıldığımı ilk kez merak ettim. Ve onun da aynı nedenlerle bana kapılıp kapılmadığını.

Arabanın yanına ulaştım. Araca sığınmak için acele ediyordum ama anahtarları çıkarmamıştım. Chris'e bakmadan el yordamıyla anahtarı aradım. Kot ve deriler içinde, seks, günah ve tatminin bedensel karşılığı olarak Harley'inin yanında dikildiğini biliyordum. Anahtar yere düştü. Anahtarı almak ve sakinliğimi korumak için yere eğildim.

Birdenbire Chris de oradaydı. Aynı tanıştığımız ilk gece çantamı düşürdüğüm zamanki gibi göz hizamdaydı. Bakışlarım onunkilerle buluştu ve farkındalığın ateşi içimi titretti. Göğüslerim ağırlaştı, uyluklarım sızladı, tenim karıncalandı. Alvarez aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır demişti. Onu şimdi anlıyordum. Gözlerinin içine bakıp onun da tanıştığımız geceyi ve birlikte her şekilde sevişmemizi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Onun tehdit ettiği mesafe, özgürlük ve kişilik gibi kavramları arıyor olmam gerekirdi. Şu sonsuz gibi gelen anda nasıl hissettiğimin hiçbir önemi yoktu. Chris'e nasıl hem bu kadar öfkeli olabilir, hem de hâlâ güçlü bir şekilde tamamen onda kaybolabilirdim?

"Konuşacak çok şeyimiz var, değil mi?" diye sordu sessizliği bozarak. Alçak ve kulak tırmalayıcı sesindeki kızgınlığı kaçırmak imkânsızdı. Bu beni tekrar gerçekliğe döndürdü. Müşterimin evinde ortaya çıkıp bir de bana mı sinirleniyordu?

Öfkem içimdeki diğer tüm duyguları bastırırken anahtara uzandım. Chris'in eli benimkinin üzerine kapandı ve ateş kolumdan yukarı çıkarak göğsüme ulaştı. "Bu gece yaptığın şeyi bir daha asla yapma, Sara."

Sesindeki keskin emredici ton, içimdeki bir türlü çözemediğim o baskın erkek sorununa bir kez daha dokundu. Elimi çekmeye çalıştım ama tutuşunun esaretindeydim. Beni bırakması için sözcükler tek silahımdı. "Sen de, Chris. Ve evet. Konuşacak çok şeyimiz var ama müşterimin ön bahçesinden başka bir yerde."

Yeşil gözleri ateşle parladı, ardından elimi bırakıp ayağa kalkmama yardım etti. Onu itmeme gerekirdi ama dokunuşunda bile beni ele geçiren, sahiplenici bir tavır vardı. Onun da bunu fark ettiğini hafifçe kıstığı gözlerinde görmüştüm. O gözlerin derinliklerinde hem açıklık duyduğum hem de reddettiğim bir tatmin parıltısı vardı.

"Seni daireme kadar takip edeceğim," diye bilgilendirdi beni.

"Eminim yaparsın." Anahtardaki düğmeye basıp arabanın kilidini açtım.

Kapıyı açmak üzereyken Chris elini kapıya indirip, nefesinin sıcaklığını boynumda ve kulağımda hissedeceğim kadar yakınıma geldi. Ömür boyu hissederek yaşayabileceğim ormansı kokusunu alınca, zaten zayıf olan savunmam yıkıldı.

Kalçasıyla hafifçe benimkini dürttü. "Benim dairemin orda durup, kendi arabanı alıp gidebileceğini bir anlığına bile düşünme."

Bana dokunduğunda savaşmak için yapabileceğim sadece bu kadardı. Kasten ona bakmadım, tüm bu mesafe koyma çabam onun karşısında paramparça oluyordu. "Eğer gitmek istersem, beni durdurmazsın."

“Dene istersen, bebeğim. Benimle daireme kadar geleceksin.”

Ona döndüm. “İstemiyorum...”

“Ben istiyorum,” dedi. Daha niyetini anlayamadan parmaklarını saçıma doladı, beni kollarına ve sert, sıcak vücuduna çekti.

“Haydi gidelim,” diye tıslarken elim göğsündeydi. Onu uzaklaştırmak istedim ama vücudundan avucuma ulaşan sıcaklık koluma doğru yayıldı. Dirseklerim gevşedi, ona doğru yaklaştım.

“Hiç şansın yok,” dedi sert, ısrarcı dudakları benimkilere kapanırken. Dili ağzımın içini yaladı, ardından yerini acımasız ve hükmeden vuruşlar aldı. Hiç direncim kalmamıştı. Zayıftım, bu adama karşı çok zayıftım. Chris her zamanki gibi cevap almak için ısrar etti, ben de çaresizce cevap verdim. Aniden ıslandım ve istekliydim; göğüs uçlarım ihtiyaçla sızladı.

Ayartmalarına karşı direnmeye çalışsam da öfkemize karışan neredeyse vahşi, erkeksi tadı tanıdıktı, etkisi ise tutku patlaması şeklindeydi. Ona bağırarak, onu itmek, bir yandan da kendime çekmek, kıyafetlerini soyarak ve bana yaptıkları, benden aldıkları için onu cezalandırmak istedim. En çok da bende doğurduğu ihtiyaçlar için.

Dudakları benimkilerden ayrıldığında onu geri çekmek için kendime zor direndim. “Bu da kameralar için miydi, Chris?” diye nefes nefese söylendim. Zayıflığım için kendime kızıyordum.

“Bu telefonunu cevaplamayarak korkudan ödümü kopardığın içindi. Kameralar umurumda bile değil.” Dudakları tekrar benimkilerle buluştu. Eli ceketimin altından arkama dolanırken beni, kalın penisine doğru çekti.

Sızlandım, aşırı tahrik olmuşum. Ellerim kalın deri ceketini

nin altından beline kaydı. Onun elleri ise popomu okşayarak beni daha çok kendine çekti. Sahip olduğum tüm nedenleri elimden almakla tehdit eden, yanan ve cızırdayan tutkusu beni dağladı. Hiçbir erkek nerede olduğumu ve neden umursamam gerektiğini bana unutturmamıştı.

Geri çekildiğinde, “Bu,” dedi sertçe. “İş düşünerek geçirmem gereken on iki saat için. Bunun yerine aralıksız olarak pembe kısa kürekler, kelebekli göğüs kısıkaçları ve yalayacağım, öpeceğim tüm o yerleri düşündüm. Ve eve gidince seni cezalandıracağımdan emin olabilirsin.”

Sözleri üzerine neredeyse inleyecektim. Uyarıda bulanabilecek kadar düzgün düşünmeyi nasıl başardım bilmiyordum ama her nasılsa yaptım. “Eğer seksin bu tartışmayı ortadan kaldıracığını düşünüyorsan, yanılıyorsun.”

“Bundan daha haklı olamazdın. Ama seks iyi bir başlangıç ve tartışmayı sonlandırma yöntemi, o küçük tatlı popon bu konuşmayı yapacağımızdan emin olabilir.” Beni kapıdan, uzanıp kapıyı açabilecek kadar uzaklaştırdı. “Haydi, bana yaptıklarını unutabilmek için seni becerebileceğim yere yani eve gidelim, böylece sen de aynısını yapabilirsin.”

Ona bakakaldım. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim milyonlarca şey, ev kelimesinin kafamda tekrarlanmasıyla yok oldu. Bu kelimeyi kullanıp durması beni etkiliyordu. Beni korunmasız ve zayıf bırakarak derinden hem de acı verici bir şekilde etkiliyordu.

Ben hareket etmeyince, beni tekrar kendine çekti. Saçımı okşayıp dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Arabaya bin, Sara,” diye usulca emretti. Ben de dediğini yaptım.

On dakika sonra Chris'in oturduğu binaya geldiğimizde hâlâ ateşli saldırısı yüzünden nefes nefeseydim. Ancak ufak parçalar halinde de olsa mantıklı düşünmeyi başardım. Sakinleşmişim ve Chris'in benim için gerçekten endişelendiğini anlıyordum. Bu da en az dudaklarının ve dilinin üzerimde gezinmesi kadar afrodizyak etkisi yapmıştı. Jacob'ın benim için endişelenmesine şüphesiz ben neden olmuştum. Depodaki olayı ve telefonları cevaplamayışımı da eklersek Chris'in endişelenmeye hakkı vardı. Bunu kabul edebilirdim. Ama Chris mümkün olan her şekilde bir kontrol manyağıydı. Kontrolü özelimizde ona veriyordum, neredeyse fiziksel bir ateşti bu ama yatak odası dışında özgürlüğüme ihtiyacım vardı. Ve Chris'in bunu bana verebileceğinden emin değildim.

Kapı görevlisi arabanın kapısını açtı. Öfkemin son kalıntıları da serin gecede uçup kayboldu. Chris'e ihtiyacım vardı. Onun kollarında olmaya ihtiyacım vardı. Onu daha yakınımda hissetmeliydim. Bu adama çok ama çok ihtiyacım vardı ve ondan kurtulmak imkânsızdı.

Arabadan dışarı çıkınca tatmine aç gözlerim Chris'i aradı. Harley'den inişini izledim. Aman Tanrım o motorsikletin üzerinde çok seksiydi. Eğer Mark güçse, Chris salt hâkimiyetti ve bunun farkındaydı. Bunu doğal zarafetinde görebiliyordum, aynı zamanda sert bir alfa erkeği olmayı da başarabiliyordu. İnsanları ona resmi bir şekilde hitap etmeye ya da Mark'ın bana yaptığı gibi soğuk kahve içmeye zorlamasına gerek yoktu. Güce ihtiyacı olduğunda kendiliğinden elde ediyordu. İstedığında, ta-

lep ediyordu. Beni istediğinde talep etmişti ve midem bir gün bunu yapmayacağı korkusuyla kasıldı. Kaskını ve anahtarlarını başka bir kapı görevlisine verip, dikkatini tamamen bana yöneltti. Saf, ateşli şehveti ondan bana doğru aktı. Üzerimdeki etkisi yüzünden hareket dahi edemiyordum. O havalı yürüyüşüyle bana doğru geldi. Rich evrak çantamı verdiğinde Chris benim yerime alıp omzuma astı. Parmakları kolumu okşadı. Ceketim dokunuşunun yarattığı elektriklenmeyi geçirmemek için fazla inceydi.

“Haydi içeri gidelim ve... konuşalım,” diye mırıldandı. Sertçe yutkundum.

“Evet. Gidip konuşalım.” İki adım atmıştım ki kapı görevlisi seslendi. “Bunu unutmayın.” Önümde belirip günlüğü elime tutuşturdu.

Chris’e bakınca nefesim boğazımda hapsoldü. Chris’in bakışları elimdeki kırmızı deri deftere kaydı. Sonsuz gibi gelen saniyeler acımasızca geçti. Açıklama yapmam gerektiğini biliyordum ama bir tarafım gizlice cezalandırılmak istiyordu. Tepkisini bekledim. Sonunda bakışlarını bana yöneltti. Gözlerindeki suçlama ve şüphe kalbimi paramparça etmişti. O gittiğinde günlüğü okuduğumu itiraf etmiştim. Dürüstlüğüme karşı onun güvenini kazanmıştım, o da beni kazanmıştı. Yapabildiğim tek şey gözleri üzerimdeyken hemen, burada paramparça olmamaya çalışmaktı. Derin bir nefes alıp tepkimi bastırdım. Olay çıkarmak benim tarzım değildi. Bu bana anlık tatminden başka bir şey kazandırmazdı.

Rich’e seslendim. “Alabama ihtiyacım var.”

“Hayır,” dedi Chris. Sesi alçak ve ölümcüldü. Kolumu kavradı. “İhtiyacı yok.”

Ona sinir bozucu bir bakışla bakarak tepki versem de kendimi onun emredici, keskin bakışlarının altında buldum. “Yemin ederim, Sara. Eğer zorunda kalırsam seni omzuma atıp yukarı taşıyacağım.”

Bir an için tehdidi yüzünden savunmasız kalıp titredim. Kucağında, onun merhametine kalmış olma fikriyle ıslanmıştım, sıcağımdan ve vücudum sızlıyordu.

Güvensizliği beni derinden yaralamıştı ama yine de barbarca sözleri beni heyecanlandırıyordu. Bu onun endişelendiği gibi savunmasız olduğumu kanıtlıyordu.

Bakışlarını yakaladım, bu sözlerde samimi olduğuna hiç şüphe yoktu. “Geliyorum ama kalmayacağım.”

Hemen cevap vermedi, gözünü bile kırpmadı. Beni inceliyor, anlamaya çalışıyordu. Sözlerinin yüzümde yarattığı etkiyi görüp görmediğini, daha önce beni yaslayıp becerdiği cam kadar şeffaf olup olmadığını merak ettim.

Hiçbir şey söylemeden beni serbest bıraktı. Kapıya doğru yürürken beni takip etti. Parmaklarım günlüğe dolandı. Onun güvenini sarsmıştım. Bir an bunu hak ettiğim fikriyle midem düğümlendi.

Eğer söylediğim asıl yalanı öğrenirse, bunun nasıl hissettireceğini az da olsa anlamaya başlamıştım ve bundan hiç hoşlanmadım. İçimde patlamaya hazır bir şeyler oluşuyor gibiydi. Güçlkle bastırabildiğim tehlikeli duygular karışmış, vahşice kaynıyordu.

İçeri girdik. Jacob resepsiyondaydı. Başımı sallayıp hafifçe selam verdim. Asansöre binince bakışlarımı Chris’e çevirdim. Aramızda sadece birkaç santim vardı. Hava söylenmemiş sözlerle ağırlaşmıştı. Gerilim saniyeler geçtikçe artıyordu.

Nasıl davranacağıma karar vermeden kapılar kayarak kapandı. Chris'e dönüp günlüğü göğsüne bastırdım. "Mark bunu bugün verdi. Rebecca'nın iş notları. Sana o lanet günlükleri kitledim demiştim ve öyle de yaptım."

Bileklerimi kavrayıp beni kendine çekti. Günlük aramızda sıkışmıştı. "Şu an Mark'ın adını hiç duymak istemediğimin farkında mısın? Seni Alvarez'e yalnız göndermemeliydi."

Sesi gergin ve Alvarez'in evinin önündeki gibi sinirliydi. Öfkesini dikkatle kontrol etmiş olduğunu yeni fark ediyordum. Bunu benimkine dayanmış sert vücudunda hissediyor, parlayan gözlerinde görüyordum. Chris'le ilgili her şeyin kontrol çerçevesinde olduğunu kolayca unutmuştum.

"O benim patronum." Dudaklarım titredi. "Bakıcım değil. Konu açılmışken, sen de değilsin."

Yeşil gözlerinin içi saf çelikten kehribar rengi bıçaklar gibi parladı. "Sana söylemiştim, Sara. Seni güvende tutacağım."

Keskin sözlerinde sahiplenici bir tavır vardı. Beni hem tahrik etmiş hem de çileden çıkarmıştı. Bir kez daha kendim hakkında ne kadar az şey bildiğimi ve neden Chris'in bu yanına tepki verdiğimi görmek beni sarstı.

"Korumakla kontrol etmek arasında bir sınır vardır, Chris. Bu, benim işim."

"Şu an sınırlar umurumda mı bir sor, Sara. Bu akşam sen telefonuna cevap vermediğinde yaşadığım cehennem bir daha yaşamaya niyetim olup olmadığını sor."

Altında anlamadığım bir tehdit yatan derin ve şiddetli cümleleri beni şaşırttı. "Bu ne anlama geliyor?"

Saçımı kavrayıp ağzını benimkine yaklaştırdı. O kadar

yakındı ki neredeyse elinde kolayca tuttuğu kontrolün tadını alabiliyordum. “Bu, Sara” dedi kulak tırmalayıcı sesiyle. “Bu gece pembe, yumuşak kısa kürekler havamda değilim ve sen de değilsin anlamına geliyor.”

On Üçüncü Bölüm

A sansör bir çınlama sesiyle açıldı ve Chris elimi tutup beni dairesinden içeri soktu. Gözümü bile kırpamadan yüzümü girişteki duvara dönmüştüm. Bir elimde günlük vardı, diğeri ise önümdeki duvara dayanmıştı. Chris arkamda durarak iri vücuduyla benimkini çevreledi. Ruh hali kadar sert olan vücudunu yoğun bir şekilde hissediyordum.

Eli sırtımın merkezindeydi; beni dağlıyor, kontrol ediyordu. Çantamı omzumdan alıp yere bıraktı. Ceketini çıkardığını hissettim, ardından benimkine uzandı. Ceketimin kolu elimdeki günlüğe takıldığında, günlüğü kavradı.

Etrafımızdaki hava yoğunlaşmıştı. Uzun saniyeler boyunca günlüğü birlikte tuttuk, parmaklarımız kırmızı derinin üzerinde buluştu. Rebecca'nın sözcüklerinin yarattığı erotik görüntüler zihnimde canlandı ve Chris'le ilgili okuduğum bir yazıyı hatırladım. Acaba o da o günü mü düşünüyordu? Belki de aklındaki bambaşka bir şeydi. Belki Rebecca'yı...? Sormak istedim ama göğsümde beni vazgeçiren keskin bir acı vardı.

Chris günlüğü benden aldı, nereye koyduğu hakkında hiç-

bir fikrim yoktu. Günlük gitti, ardından ceketim onu takip etti. Arkamda durduğu an onun dışındaki her şeyi unuttum. Elleri sahiplenircesine kalçama yerleşti ve o leziz, bazen de vahşi ağzı kulağıma sürtündü. “Sen acı ve karanlık istiyorsun, bebeğim. İnan bana bunu alacaksın.”

Beklenmedik vaadiyle şaşkınlığa uğradım. Günlüğü birlikte tutuşumuzu ve sayfaların içindeki beni hem korkutan, hem ayartan karanlık yazıları düşündüm. “Senin bu yanını kaldırmayacağım konusuna ne oldu, Chris?” diye sordum. Sesim sorduğum soruyla titredi.

“Bu gece oldu,” diye cevapladı. Sesinde en ufak bir kararsızlık yoktu. Sadece çelik gibi sert ve daha öfkeliydi. “Bundan sonra bunu tekrarlamadan önce iki kere düşünmen için sana iyi bir neden verdiğimden emin olmak istiyorum.”

Çelişen duygular tarafından istila edilmişim. Chris’in korumacılığını hem istiyor, hem de onu reddediyordum. Chris birden elbisemi kalçalarımın yukarı çekip, popomu ortaya çıkarınca bu düşüncelerden sıyrıldım.

İpek iç çamaşırlarımın yırtıldığını duydum, ardından kumaşın sıyrılırken vücudumu ısırıldığını hissettim. Elleriyle popomu okşadı. İçindeki keskin gerilim bana çarpan bir dalga gibiydi. Üzerime yüklendi, dudakları kulağıma, sıcak nefesi tenime sürtündü. Leziz, unutulmuş fantezi vaatlerini bir tek Chris yeri ne getirebilirdi. “Bu gece bitmeden seni pataklayacağım, Sara.”

Sözcükleri yumuşak bir ayartma ve sert bir tehdit şeklindeydi. Düzgün bir cevap vermek şöyle dursun nefesimi bile kontrol edemiyordum. Chris yüz yüze gelmemiz için beni döndürdü, başımın üstüne kaldırdığı ellerimi kavradı.

“Ama ilk önce seni zevkin sınırına getireceğim, bazen de o sınırdan geri çekeceğim. Delireceğini düşüneceksin, aynı benim sen telefonunu açmadığında düşündüğüm gibi.” Elbisemin ön fermuarını açtı ve sutyenimin kopçasını çözüp göğüs uçlarımla oynamaya başladı. “İtirazın var mı?”

Zevk dalgaları bedenimi sararken, “Fark eder mi?” diye fısıldadım.

“Sen bana dur diyene kadar yaptıklarına devam edeceğim.” Bana yaslanıp dudaklarımı önceki gece yaptığı gibi dişledi, ardından diliyle yaladı. “Ama eğer durmamı söylersen, Sara, bunu kastettiğinden emin ol çünkü duracağım. Anladın mı?”

“Chris...”

“Cevap ver, Sara.” Parmakları bacaklarımın arasına kayd, hassas etimin ıslak sıcaklığına sürttü ve göğüs uçlarımla daha fazlası için sızlar halde bıraktı.

Bana dur kelimesinin neden kötü olduğunu etkileyici bir şekilde hatırlatıyordu.

“Evet,” diye soludum. “Evet, anladım.”

Başparmağını klitorisime sürttü ve iki parmağını içime kayd, beni doldurdu, esnetti. İçimde olduğu anı hayal ederek, zevkle nefes nefese kaldım. “Ben söylemeden önce boşalırsan, seni hemen şimdi pataklarım.”

“Ne,” derken nefesim kesildi. “Yapamam...”

“Yapabilirsin ve yapacaksın.”

Sözcükleri de dokunuşu kadar güçlüydü. İçimde rahatlatmanın inşa ettiği acı tatlı bir şeyler hissettim. “Neden başarısız olmamdan hoşnut olacaktıydın gibi bir hisse kapılıyorum?”

“Çünkü seni pataklamak istiyorum.” Dudaklarını benimkile-

re sürttü. Parmakları yavaş, hassas, şehvetli vuruşlarla beni çıldırtıyordu. “Ve sen de yapmamı istiyorsun.”

İstiyordum ve neden istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yapacağından emindim. Kadınlığının onun parmaklarının etrafında kasılması yoğun bir şekilde erotikti. Başlayan orgazm- sa neredeyse popomdaki eli kadar davetkârdı.

Parmakları aniden kayboldu. Aldığım zevk yarım kalırken içimdeki hüsrân büyüdü. “Lanet olsun sana, Chris.”

“Bana istediğin kadar lanet okuyabilirsin. Yine de ben boşal- mana izin verene kadar boşalmayacaksın.” Göğüs ucumu okşa- dı, ardından ileri geri darbeler vurdu. “Bileklerini serbest bıraka- cağım ama hareket ettirmeyeceksin. Anladın mı?”

Hayır, anlamadım! Ancak elbette bunu dile getirmeden uy- salca başımı salladım. Çünkü söylediğini yapmak tatmin olmam için tek yoldu.

Göğüs ucumla oynamayı bırakıp, beni inceledi. İrademi de- ğerlendiriyor gibiydi, belki de ellerini bedenimden çekerek bana işkence ediyordu. Önümde diz çöküp ellerini kalçama yerleştir- diğinde, neredeyse bu haksızlığa karşı çığlık atacaktım.

Bakışlarını kaldırıp benimkileri yakaladı. Ağzını vücudu- mun en mahrem yerine koymasını emretmek istedim. Yavaşça, ağzını can attığım noktaya değil ama karnıma bastırdı. Dudak- larının yumuşak, baştan çıkarıcı dokunuşunu, dilinin nazik darbeleri takip etti. Paramparça olmuşum. Ağzının altındaki göbeğim titreşti.

Bir an çok nazık, başka bir an çok sert ve talepkâr olabiliyor- du. İki hali arasındaki bu zıtlık beni beklentiyle dolduruyordu. Bu hiç tatmadığım kadar baştan çıkarıcıydı.

Yavaşça, dudaklarını hassas tenimin üzerinde dolaştırmaya başladı. Dili göbek deliğime gömüldü, kalça kemiğimi ıslattı ve nihayet bacaklarımın arasındaki v şekline doğru yol aldı.

Kendimi ona uzanmamak için durdurmaya çalışırken, bu baskı ve sıkıca kasılıp canımı yakan kadınlığımın kasları yüzünden sertçe nefes alıyordum. “Chris,” diye yalvardım daha fazlasını kaldıramayacak hale gelince.

Telaşımı klitorisimi yalayarak ödüllendirdi. *Evet, lütfen, daha fazla*, diye düşündüm. Fakat tam tersini yapar diye korktuğumdan yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. İnlememi başka bir yalama takip etti ve ağzı tamamen vajinamın üzerine kapandığında o tatlı zevkten başka bir şey yoktu. Beni delirtene kadar, dilini sadece doğru zamanlarda kullanarak şişkin çıkıntıyı yaladı ve hassas etimi çekiştirdi. Hisler bana hâkim olurken iradem de kontrolüm de yok oluyordu. Orgazmın içine atladığım an ağzını benden uzaklaştırdı. Tam anlamıyla tatmin olmadan kasılan kaslarımı öylece bıraktı.

Dizlerim büküldü ama o ayağa kalkmıştı. Kollarını belime dolayarak beni ayağa kaldırdı. Bir sonraki an kucağında yatak odasına doğru yol alıyordum. Sözleri zihnimin içinde tekrarlandı. *Ben söylemeden önce boşalırsan, seni hemen şimdi pataklarım*. Chris kastetmediği bir şeyi söylemezdi. Cezamın kesinliğiyle kalbim hızla atmaya başladı.

On Dördüncü Bölüm

Chris beni yatak odasına taşıdığında, pataklanacağım için korkmaktan çok tahrik olduğumu fark ettim. Chris Merit'in derin, karanlık sırlarında gezinemeyecek, onları umursamayacak kadar arzusun içinde kaybolmuştum. Ruhuna böyle içten bakmak, istediğim ama keşfetmesi uzun zaman alacak bir şeydi. Öfkesinin ve beni koruma ihtiyacının, onun karanlık tarafına benim için bir kapı açtığıının fazlasıyla farkındaydım. Onun içinde bu tarz şeyler yaratma kabiliyetimden zevk alıyordum. Birbirimize verdiğimiz tepkilerin ikimizin de ne kadar yaralı ve dağılmış halde olduğunu gösterdiğini görebiliyordum ama şu an bunu umursamamayı tercih etmiştim.

Chris beni sırtım yatağa gelecek şekilde odanın ortasına yerleştirdi. Tam önümde banyo vardı. Bir an için aynadaki yansıma-mı yakaladım. Elbisem üstten açıktı, alt kısmı da belime kadar sıyrılmıştı. Beni ortada bırakmıştı ve hiç seksi görünmüyordum.

Elbisemi çekiştirmeye başlayınca Chris yardım etmeye geldi. Elbisemin askılarını ve sutyenimi omuzlarımdan kaydırıp kalçalarımdan aşağı indirdi. Kıyafetler ayaklarımın dibine yığılırken

üzerimde dizüstü çorabım ve topuklu ayakkabılarım dışında bir şey kalmamıştı.

Elbise yığınınından dışarı adım atarken Chris beni belimden yakaladı. Güçlü kolları beni sararken vücudunun sert hatları arasında eriyordum. Beni kaldırdı, kıyafetlerimi uzağa itti ve yavaşça beni bırakmadan yere indirdi.

Bakışlarımız birleşti. Chris'in gözlerinde şüphe götürmeyecek vahşi bir parıltı vardı. Beklenti aramızdaki havayı elektriklendirmişti. "Sana ben izin verene kadar boşalmamanı söylemiştim," diye mırıldandı. Sesi boğuk ve etkilenmiş çıkıyordu.

Gergince alt dudağımı dişledim. "Kurallara uymak konusunda asla iyi olmamışımdır."

Gözlerindeki kehribar rengi benekler parladı. "Bunun kesinlikle farkındayım. Ve bu uymandan daha çok hoşuma gidiyor."

Gömleğini tuttum. "Çünkü beni pataklamak istiyorsun?" Bakışlarımı yere eğdim. Bir an kendi sorumdan utanmıştım.

Çenemin altından tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Ve sen de yapmamı istiyorsun."

"Ben... Ben ne istediğimi bilmiyorum."

Yüzümü yatağa çevirdi, eli sahiplenircesine karnımdaydı ve iyice kalınlaşmış penisi sırtıma değiyordu. "O zaman öğrenme zamanı geldi." Sesi baştan çıkarıcı bir mırıldanma şeklindeydi. Dudakları omzuma sürtündü ve omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. "Arkanı dönme."

Panikledim. "Ama..."

Elleri belimden çıplak popoma doğru gezinirken, "Olmadan önce haberin olacak," diye söz verdi. Popomu okşadı ve bir yanına şaplak attı. Beklenmedik acı hissiyle ciyakladım. Hemen

ardından Chris'in derin ve seksi hafif kahkahasını duydum. Kendi davranışlarını dikte ettiğini düşünmüştüm ama artık kızgın değildi, artık duyguları tarafından yönetilmiyordu. Yine de beni pataklamak istiyordu. Bunu nasıl anlamlandıracağımı bilmiyordum. Anlamaya çalışmak için dikkatim fazla dağınıktı ve fazlasıyla gergindim. O soyunurken kıyafetlerinin hışırtsısını duydum. Şaşırtılmaktan korktuğum için yaptığı her şeyi tahmin etmeye çalışıyordum. Evet, bana şaplak atmadan önce bana söylemiş, beni uyarmıştı ama bildiğim tek şey üç saniye önce söylemesi gerektiği idi.

Hareket etmesini beklemek sanki sonsuzluk gibiydi ya da belki zaman ağır çekimde geçiyordu. Artık daha fazla dayanamıyordum. Arkamı dönmeye çalıştığımda beni bileklerimden yakaladı, kalçama baskı yapan kalın penisi nabız gibi atıyordu.

“Kurallara uyma konusu üzerinde gerçekten çalışmalıyız,” diye mırıldandı. Hiç uyarıda bulunmadan beni kaldırıp yatağı taşıyan platformun üzerine yerleştirdi. “Yatağın ortasında ellerinin ve dizlerinin üzerinde duracaksın, Sara. Sen yerleştğinde popona sert ve hızlıca altı kez şaplak atacağım, sonra seni ikimiz de boşalana kadar becereceğim. Darbeleri say, böylece ne zaman biteceğini bilirsin. Anladın mı?”

Bu şaplakları böyle karşılama nedenim o an aklıma geldi. Başından beri beni sadece Chris'in anlayabileceğini hissetmiştim. Aramızda bir bağ olduğunu düşündüğüm için bir tek onun, kendimle başa çıkmama yardım edebileceğini biliyordum. Zihnimin derinliklerindeki gizli kısımları çamura saplanmış bir halde bırakmıştım. Beni bu yönümle yüzleşmeye zorluyordu. Öte yandan tüm bunlar bana fazla geldiğinde kaçışım da yine o

oluyordu. Bu gece kaçmak yeni bir boyut kazanmıştı. Beni geçmişimin acılarının olduğu bir yere götürüyordu ve şimdi, burada, bu acılar bir şekilde zevke dönüşmeye başlamıştı. Beklenti içindeydim.

“Hayır dersin duracağız,” diye nazikçe kulağıma fısıldadı.

“Evet.” Sesim boğuk çıkmıştı. Cevabımı daha yüksek sesle tekrarladım. “Evet. Neler olacağını anladım.”

“O zaman neler olacağını söyle ki anladığından emin olayım.”

Dudaklarımı ıslattım. “Yatağa çıkıp ellerimin ve dizlerimin üzerinde duracağım. Popoma şaplak atacaksın, sonra beni bececeksin. Sanırım altıya kadar saymam gerekiyor.”

“Yatağa çık, Sara,” dedi bir an durduktan sonra. Sesi bu gece hiç olmadığı kadar yumuşaktı.

Yavaşça yatağa yürüdüm. Arkamdan geldiğinde yatak hareket etti. Elleri popomdaydı, bir sonrakine sıra gelene kadar okşuyor, dokunuyor, sataşıyordu. Yatağın ortasına yerleştiğimde heyecanla titredim. Bana ne zaman şaplak atacacağını beklemek neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı. Bunun cevabını almak için omzumun üstünden bir bakış attım ve onu arkamda dizlerinin üzerinde buldum.

“Önüne dön,” diye emretti. Hemen başımı çevirdim, paniklemiştim. Chris’in elleri belimi ve popomu okşadı. Tekrar tekrar okşarken bu nezaketinin ne zaman bambaşka bir şeye dönüşeceğini bilmemeye dayanamıyordum. Bunu hemen şimdi durdurmalıydım. “Ben...”

Eli popomun aşağısına doğru kayarak sert bir darbe indirdi. Ağlamak istedim ama darbeler ardı ardına geliyordu. Her nasılsa saymam gerektiğini hatırladım. Üç. Dört. Beşinci de indi,

bu en sert ve en derin olandı. Belim acıyla yay gibi kıvrılmıştı ve altıncı daha kuvvetli bir şekilde indi. Beni tokatlamasının sona erdiğini daha yeni anlamıştım ki Chris içime girdi, kalın aleti beni esnetiyordu. Sertçe kendini itip hiç vakit kaybetmeden derine gömüldü. Hızla kalçasını oynatmaya başladı, aleti içime girip çıkarken bunu defalarca tekrarladı.

Her bir darbeyi tüm vücudumda hissediyordum, sinir uçlarım hiç olmadığı kadar canlıydı. Zevk her şeye üstün gelmişti, ben de kendimi ona doğru ittim. İnliyordum, nefes nefeseydim. Reddetmek istediğim tatlı rahatlama hissi, tam orada, uzanarak tutup alacağım mesafedeydi.

Ağladığımı duydum ama sesim sanki bana ait değildi. Daha önce hiç böyle sesli ağlamamıştım. Tüm vücudum boşalma ihtiyacıyla sızlıyordu. Vücudumdaki tüm kaslar, alev almış gibiydi. Chris'in etrafında kenetlenerek kasıldım. Vücudum sarsıldı ve zevk dalgaları, rahmimden içeri sarmallar halinde kıvrılıp tüm vücuduma yayıldı. Chris'in sıcak, ıslak boşalmasının ateşini hissettim. Bacaklarımdaki gerilim rahatlamaya başlamıştı. Kollarım aniden zayıfladı ve dirseklerimin üzerine çöktüm. Chris beni kaşık pozisyonuna getirip sırtımı göğsüne dayadı. Bacakları benimkilere dolandı ve kollarıyla beni sardı. Güvende, önemsenmiş hissediyordum ve bu tamamen duygusaldı. Gözlerim batmaya başladı, sanki içimde kontrol edemediğim bir fırtına büyüyordu. Yaşlar gözlerimden döküldü, boğazımdan bir hıçkırık koptu. Ardından önlenemez bir şekilde haykırdım. Vücudum duyularıyla sarsılıyordu.

Utançla ayağa kalkmaya çalıştım ama Chris beni tuttu, yüzünü boynuma gömdü. "Bırak aksınlar bebeğim."

Öyle yaptım, çünkü başka seçeneğim yoktu. Ne kadar süre ağladım, bilmiyordum ama sona erdiğinde kontrolümü kaybetmekten utanarak ellerimi yüzüme kapattım. Chris saçlarımı hoşlanmaya başladığım bir şekilde nazikçe okşadı ve bana bir mendil verdi. Gözlerimi silerken burnumun üzerine mandal takılmış gibi kızarmadığını umdum.

Hâlâ ona bakmıyordum. “Bana ne oldu bilmiyorum.”

Beni kendine çevirip gözlerimi kendininkilere esir etti. “Bu adrenalin patlamasıydı,” diye açıkladı, ikimizin başının altına yastık koyarken. “Birçok insana olur.”

“Olayın acıdan gelen zevk olacağını düşünmüştüm, eriyip gitmem değil.”

“Sıcak noktayı ve sınırlarını öğrendin.” Saçımı kulağımın arkasına itti. “Pembe kısa kürekli konuşmamızdan sonra bunu denemek istediğini biliyordum. Yoksa bu gece yaptığımız şeyi yapmazdım.”

Chris’in artık bana kızgın olmadığını ama yine de beni patklamak istediğini düşündüğümü hatırladım. “Yani karanlık ilgilerini benimle keşfetme fikrinden vazgeçtin?”

“Seninle keşfetme fikrinden asla vazgeçmedim, Sara. Benim çok katı sınırlarım var ve bu değişmeyecek.”

“Bu ne demek?”

“Kulüp yok. Kelepçe yok. Zincirler ve kırbaçlar yok. Efendi ve köle rolü yok.” Gözleri yaramazlıkla parladı. “Benim amir olduğumu anladığın sürece, böyle.”

Güldüm, olaylara eğlenceli kısmından bakmaya çalıştığını biliyordum. Sorularımdan kaçınıyordu. Ben de kontrol sorunu hariç her şeyden kaçmasına izin verdim. “Sadece seks sırasında.”

Kaşlarını oynattı. “Göreceğiz.”

“Hayır. Görmeyeceğiz.”

“O zaman belki seni yatağa bağlamalıyım,” diye önerdi beni kendine çekerek. Bunun tamamen şaka olduğundan şüpheliydim.

“Sanırım hâlâ kızginken bunu düşünmediğine memnun olmalıyım. Çok hararetliydin.”

Ondan beklediğim gibi ruh hali aniden değişti, sesi karanlık bir hal aldı. “Sana hâlâ çok kızgınım, Sara. Fakat ne olursa olsun şunu bilmelisin ki sana, senin de zevk almanı amaçlamadan asla dokunmam. Ancak bu senin bana bu gece yaptığın gibi seni çıldırtmanın hoşuma gitmediği anlamına gelmiyor. Hoşuma gitti. Alvarez’in evine tek başına gitmemeliydin.”

Savunmaya geçtim. “Chris...”

Uzanıp beni öptü. “Bu senin işin. Bunu anlıyorum. Ama seni korumamı engellemene izin vereceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Bir dahakine telefonunu ceketinin cebinde bırakma.”

Dudaklarımı büzdüm. “Bir dahakine benimle ilgili en kötü şeyi varsayma.”

“Günlüğü kastediyorsun.”

“Evet,” diye onayladım. “Sana yalan söylediğimi düşünmen beni incitti.”

“Üzgünüm. Seni asla bilerek incitmem.”

Bildiğim hiçbir baskın erkek bu kadar kolay özür dilemezdi. Bana göre bu, güven işaretiydi, zayıflık değil.

“Tepkim güvenle ilgili değildi,” diye devam etti. “Beni başka insanların davranışlarına göre yargıladığını düşünmenin ne kadar çılgınca olduğuyla ilgiliydi.” Ardından gözleri şefkatle

aydınlandı. “Yarın geç saatlere kadar gitmem gerekmiyor. İlk tepkinin ne olacağını biliyorum ama beni sonuna kadar dinle. Eğer benimle geri dönme işini halledersen çok hoşuma gider.”

İtiraz etmek için ağzımı açmışım ki beni öptü. Dili benimkini hafif darbeler indirerek erotikçe okşuyordu. “Sonuna kadar dinle,” diye tekrarladı.

“Beni ikna ettin.”

“Benimle gelmeye mi?”

Gülümsedim. “Seni sonuna kadar dinlemeye.”

“Önümüzdeki birkaç gün boyunca sürecektir olan aktivitelere, Mark’ın müşteri olarak ağzının suyunun akacağı birkaç tane büyük isim katılacak. Senin gitmen onun için bir yatırım.”

“Kim gibi?”

“Maria Mendez. Çalışmaları Allure’da hiç sergilenmedi. Bence bir resim bağışlamaya ve Riptide’in satışı yönetmesine ikna edilebilir. Nicholas Matthews, New York’un yıldız oyun kurucusu da orada olacak. Ressam değil ama Riptide’a bağışlanan eserlerden birini alması ona bir top verip imzalatmak kadar kolay.”

Bu yolculuğa Chris’le çıkma ihtimali beni heyecanlandırıyordu. “Bunun Mark’ın gitmemi desteklemesi için yeterli olduğuna inanıyor musun?”

“Öyle olduğunu biliyorum.”

“Çünkü Mark’ı tanıyorsun?”

“Mark’ı tanımak istediğimden daha fazla tanıyorum.” Ben ondan daha fazla bilgi alamadan yataktan kalktı. O çırılçıplak, güzel vücuduyla odanın diğer tarafına yürüyüp pantolonunu kaptı. Telefonunu alıp bana attı.

Telefonu tuttum. “Numarası aklımda değil.”

“4 tuşunda hızlı aramada.”

“Mark’ı hızlı aramaya mı aldın?”

“Onunla iş yapmanın bedeli, onu asla başımdan savamamaktır. Ve yardım etkinliğime bağışta bulunduğundan beri bunu yapmak istemiyorum da.” Tüm o erkeksi zarafeti ve kendine olan güveniyle bana doğru yürüyüp yeniden yatakta bana katıldı. “İşten izin almak için her ihtimale karşı daha büyük bir teşvike ihtiyacın olabilir. Yarın özel dedektifle randevum var ve boşsan benimle birlikte gelebilirsin.”

Hızlı arama tuşuna bastım. Mark, telefonu cevapladığında, “Merit,” dedi sertçe.

“Aslında, benim,” dedim.

“Bayan McMillan. Sanırım Alvarez’le görüşmenizden sonra neden beni aramadığınızı anladım. Meşgulmüşsünüz.”

Kahretsin. “Telefonumu ceketimde bırakmışım. Her neyse, pek iyi gitmedi. Sizin bildiğiniz bir neden olduğunu ve bu yüzden sizinle iş yapamayacağını söyledi.”

“O zaman neden sizi görmek istedi?”

“Sizden kurtulmama yardımcı olmak için.”

Chris şaşkınlıkla kaşını kaldırdı. Bunun gerçekten olduğunu onaylamak için başımı salladım. Çenesini ovdu, hiç memnun kalmadığı anlaşılıyordu.

Mark’ın sessizliği onun da aynı şeyi hissettiğini anlatıyordu. Bu sonsuza kadar sürecek gibiydi. “Peki, siz ona ne söylediniz?”

“Ona Allure’a sadık olduğumu söyledim. Allure demişken, başka bir fırsatım var.” Feci halde gerilmiştim. Etkinlik, konuklar ve Riptide hakkında bildiklerimi saymaya başladım. “Ve sizin de gördüğünüz...”

“Yeter, Bayan McMillan. Chris’e sizi, benim de katılacağım sebeplerle silahlandırarak iyi iş çıkardığını söyleyin ve müşterileri bana geri getirdiğinizden emin olun.” Hoşça kal bile demeden telefonu kapattı. Telefonu elimde tutarak öylece bakakaldım.

Chris gülümseyip telefonu benden aldı. “Telefona sanki seni ısıracakmış gibi bakmayı bırak.” Beni altına çekti. “Sanırım sana bir ya da iki orgazm borçluyum.”

“Altı,” diye düzelttim. “Bana vurduğun her sefer için bir tane.”

Gözleri parıldadı. “Beş. Bir tanesini aldın bile.”

Öpmek için bana uzandığında parmağımı dudaklarına bastırdım. “Eğer bunu güzelce yaparsan, beni tekrar pataklatabilirsin.”

“İyi bir meydan okumadan her zaman zevk almışımdır.” Dudakları benimkini kapladığında son numarası ne olursa olsun, bu mücadeleyi kaybetmemem gerektiğinden emindim.

Üç orgazmdan sonra Chris beni çırılçıplak bir şekilde banyoya taşıdı ve tezgâhın kenarına oturttu. O havlu dolabına yönelirken ejderha dövmesini inceledim. Bunu yaptırdığındaki o yaralı, kaybolmuş genç halini düşündüm. BDSM dünyasına girdiğinde ne kadar gençti acaba ve benden sakladığı şey neydi?

“Hiç bu gece benim yaşadığım gibi bir adrenalin patlaması yaşadın mı?” diye sordum onu konuşmaya çekme umuduyla. Havluları omzuna atarken donakaldı. Bir damarına bastığım belliydi. “Hayır,” dedi görevini tamamlarken. Duştaki musluğu açmadan önce bana bir bakış attı. “Sana söylemiştim. Her zaman kontrollüydüm. İnsanlarla oynardım. Kendim gibi davranmazdım.” Suyu açtı.

“Ama bunu nasıl yaptın, birinin sana işken.. yani acı çektirmesine izin verdin? Bu ihtiyacın olduğunu söylediğin şey değil miydi?”

“İhtiyacım vardı,” diye düzeltti, yanıma gelip beni tezgâhtan indirdi. “Ve seks asla bu işe dahil olmadı.”

“Sadece birinin seni dövmesine mi ihtiyacın var?” dedim boğulurcasına, dehşete düşmüştüm.

“Bu eski bir hikâye,” dedi. Beni duşa doğru çekince sıcak su bizi sardı. Beni kendine çevirerek bana baktı. “Eğer kaybolmaya ihtiyacım olursa, senin içinde kaybolurum.” Dudakları benimkilere uzandı. Öpücüğü bana asla göstermediği azap ve acıyla örülmüş gibiydi. Düşündüğümünden daha yaralıydı. Yetenekli, yakışıklı ressamımda daha neler keşfedeceğimi merak ettim. Ona gerçekten düzgünce ulaşip ulaşamayacağımı, içindeki acıyı yok edebilmek için yeterli olup olamayacağımı bilmiyordum. Eğer ona âşık olmaya cesaret edip endişe edersem... ama zaten çok geçti. Ona çoktan âşık olmuştum ve bunu ona söylemeyi, onun da böyle hissetmesini çok istiyordum. Ancak öncelikle itiraf etmem gereken başka şeyler vardı. Bana üzerimde asla kullanmayacağını iddia ettiği kırbaçtan çok daha fazla acı çektirecek şeyler.

On Beşinci Bölüm

*H*erkesin içinde kırbaçlanmaktan hoşlanmıyordum ama bu konuda söyleyecek bir şeyim yoktu. O benim Efendim'di. ve teklif ettiği şeyleri yapması konusunda hemfikirdim. Bu beni paylaşmasından daha iyiydi. Beni paylaşmasından nefret ediyordum. Bunun beni memnun etmek için olduğunu söylemesi de umurumda değildi. Bu onu memnun ediyordu, beni değil, tıpkı bu akşam beni izleyen bir sürü göze katlanmam gibi. Kırbaqlama hiç bitmeyecek gibi devam etti. Beni bir direğe bağlamış, etrafımda toplanmışlar ve vücudumun her yerine özellikle dikkat ediyorlardı. Bittiğinde, göğüs uçlarım acıyordu, popomun derisi soyulmuştu ve kıpkırmızıydı. Üzgündüm. Bu gecenin diğer gecelerden ne farkı vardı bilmiyordum ama farklıydı, farklıydım. Ve... o da öyleydi.

Bu olduğu için üzgün değildim. Bu onu memnun etmişti. Ve kırbaçlamadan sonra beni cezalandırdığı kadar baştan çıkarmıştı da. Burada oturmuş bunları yazarken, onu her zamankinden daha fazla seviyorum. Öte yandan böyle bir duygunun bedeli ne olacak diye düşünmeden edemiyorum. Hayatında böyle şeylere yer olmadığını açıkça belirtmişti, benim için de öyleydi. Aşkın hayatı

karmaşık hale getirdiğine ve insanları mantıksız davranmaya ittiğine inanıyordu. Aşk diye bir şey yoktur, aşk sadece şehvetin başka bir tonudur, derdi.

Kafamda Rebecca'nın günlük yazısıyla uyandım. Odanın hafif ışığı, beni yazının rahatsız edici kışkırtıcılığından çekip çıkardı. Rüyam zihnimden yavaş yavaş silinirken Chris'in bana sarıldığını fark etmemle hafifçe gülümsedim. Vücudu benimkinin etrafında kıvrılmıştı, yetenekli, artistik ellerinden biri kalçamın üzerindeydi. İlk kez tuvalin üzerindeki değil, beni memnun etme konusundaki yeteneğinden bahsediyordum. Bir kız baştan aşağı tatmin edildikten sonra uyuyakalıp, onu saran iri yarı seksi bir adamın yanında uyanmaya kolayca alışabilirdi.

“Yatağımda olmanı seviyorum. Sanırım seni hep burada tutmalıyım.”

Gülümsemem genişlerken yüzümü ona döndüm. Saçları parmaklarım yüzünden seksi ve darmadağınık görünüyordu. “Uçuşumuzu yataktayken yakalamak zor olacaktır.”

“Ben daima demek istedim. Benim yanıma taşın, Sara.”

Benzim attı. “Ne?”

Yanağımı okşadı. “Beni duydun. Yanıma taşın.”

“Beni sadece birkaç haftadır tanıyorsun.”

“Yeterince tanıyorum.”

Ama tanı mıyordu. “Benden önce hiçbir kadını yatağına dahi davet etmemişsin ve benden seninle yaşamamı mı istiyorsun?”

“Onlar sen değildi.”

Sesiyle içim sıcakık oldu, Chris'le bu derin, riskli denize dalmak istedim. Eğer sırlarım olmasaydı yapardım da. “Chris...”

“Şimdi cevap verme. Hafta sonu bu konuyu düşün.” Telefonu çalınca onu almak için döndü. “Günaydın, Katie.”

Manevi annesinin adı geçince yatak başlığına dayanarak oturdum. Kumandanın tuşuna basarak camın üzerindeki elektronik güneşlikleri açışını izledim. San Francisco manzarası olağanüstü parıltısıyla yavaşça önüme serildi. Ne var ki tadını çıkaracak halde değildim. Zamanımın tükendiğini fark etmek beni sersemletmişti. Ona her şeyi anlatmam gerekiyordu ama hazır değildim.

“Evet, burada,” diye cevapladı Chris, Katie’yi.

Bakışlarım Chris’e döndü. “Katie’nin selamı var,” diye bildirdi beni.

“Selam, Katie,” dedim. Beni sormasından etkilenmiştim. Kırılıp paramparça olmuş bir cam gibi bir arada durmaya çalışırken elimden geldiği kadar neşeli görünmeye çalıştım.

“Sara’nın programını görmem gerekiyor, ona göre ne zaman gelebileceğimizi ayarlarım,” diye devam etti Chris manevi annesiyle konuşmaya. Yanında olacağımı varsayarak konuşması beni heyecanlandırmıştı. Ta ki “Seni görmeye gelmeden Paris’e gitmem,” diye ekleyene kadar.

Paris. Bu sabah zaten olduğumdan daha fazla sarsılabileceğimi sanmıyordum. Fakat tek bir kelime üzerimde adeta çekiç görevi görmüştü. Bu davetinin ne anlama geldiğine dair tüm varsayımlarım tuzla buz olmuştu. Sabahki günlük yazısı zihnimde çığlık atıyordu. *Aşk diye bir şey yoktur, aşk sadece şehvetin başka bir tonudur.* Chris de mi böyle düşünüyor, diye endişelenmeden edemiyordum. Eğer yakında Paris’e dönecekse nasıl bana yanına taşınmamı ve tüm hayatımı değiştirmemi teklif edebilirdi? Ne

için? Birkaç haftalık ateşli seks için mi? Bu kalbimi paramparça etmek için yeterliydi.

Battaniyeyi üzerimden atıp yataktan dışarı çıktım. Gece geç saatte mutfığa giderken üzerime geçirdiğim Chris'in tişörtünü çıkarttım. O sırada topraksı, erkeksi kokusu bana ulaştı. Ateşli seks onun uzmanlık alanıydı.

Odanın diğer tarafına doğru aceleyle ilerlerken Chris'in gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Paniklemiş hali mi anlamaması için dua ettim. Saniyeler sonra omzumdan aşağı inen elinden kaçtım. Gözlerimi kapattığımda, "Seni sonra ararım, Katie," dediğini duydum.

Beni kendine çevirdi. Nefes kesici şekilde çıplak olması beni avantajsız duruma getirmişti. "Tatiller ve yardım etkinliği sorumluluklarım için dönmem gerekiyor," diye açıkladı sormuşum gibi. "Senin de benimle gelmeni istiyorum."

Başımı salladım, bunun acıya neden olacağını biliyordum. "Benim..."

"Bir işin var," diye tamamladı benim için. "Biliyorum. Doğum belgen var mı?"

"Dairemde ama..."

"Güzel. Buradan oraya gider alırız, böylece bugün pasaport başvurusunda bulunabilirsin."

"Ben gidemem."

"Paris'te harika fırsatlar var, Sara. Kapıların senin için açılmasına yardım edebilirim."

"Bütün hayatım birilerinin bana sundukları üzerine oldu. Bu senaryonun tekrarlanmasını istemiyorum. Yapamam."

"Bana güvenmekten korkuyorsun."

“Kendime güvenememekten korkuyorum.”

Yüz ifadesi anlaşılmaz hale gelmeden önce bakışlarında birkaç duygu parıltısı yakalamıştım. Omzumdaki eli düştü. “Anladım,” dedi. Sesi dümdüz, ifadesi ruhsuzdu.

Onu incittiğimi düşünüyordum. Aniden gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptı. Geçmişimdeki asıl şeytanlardan kaçmak için kendime onu da bir çeşit şeytan gibi görme iznini vermiştim.

İki küçük adımla önüne geçerek kollarımı ona doladım ve yanağımı göğsüne bastırdım. “Seni ne kadar önemsedığimi fark ettiğini sanmıyorum ya da ne kadar kolay ve şiddetli bir şekilde beni incitebileceğini.” Başımı kaldırdım, yüz ifademden doğruyu söylediğimi görmesini istiyordum. “O yüzden evet, sana güvenmekten korkuyorum.”

Vücudundaki gerginlik kayboldu, ifadesi yumuşadı. Elini saçlarımın arasından geçirdi, dokunuşu nazikti. “O zaman birlikte korkabiliriz.”

“Korkuyor musun?” diye sordum, böylesi bir itiraf beni şaşırtmıştı.

“Sen hayatımdaki en iyi adrenalin patlamasıydın, bebeğim. Yer değiştirdiğin acıdan çok da iyisi.”

İlk kez, belki, sadece belki Chris’in ihtiyacı olan tek şeyin ben olabileceğimi düşündüm.

Bir saat sonra, Chris odada etkinlik organizatörlerinden biriyle telefonda konuşurken ben, mutfak tezgâhının yanında ayakta durmuş kahvemi yudumluyordum. Hâlâ yanına taşınma teklifi yüzünden sersemlemiş haldeydim. Zihnim bir kaygıdan diğerine atlıyordu. Hem işimi, hem kimliğimi nasıl elimde tutabilirdim. Eğer başka fırsatları araştırırsam, kim-

liğıme sahip olmak için işime ihtiyacım var mıydı? Eğer ona yalan söylediğimi öğrenirse, bunların hiçbir önemi kalır mıydı? Bunu neden yaptığımı anlar mıydı? Gerçekten neden bu kadar çok utanıyordum? Eğer biri bunu anlayabilecekse bence bu kişi Chris'ti.

“Yola çıkmaya hazır mısın?”

Chris odaya girince gülümsemeden edemedim. Kot pantolon ve benim üzerimdekiyle uyumlu kahverengi bir Allure Galerisi tişörtü giyiyordu. Tek fark benimkinin pembe olmasıydı. İkisi de Mark tarafından özel postayla gönderilmişti. “Bu tişörtü gerçekten giydiğine hâlâ inanamıyorum.”

Önümde durdu. O topraksı, leziz Chris kokusu burnuma dolunca titredim. “Mark’la anlaşmazlıklarımız var ama hastaneye çok destek oldu.”

O anlaşmazlıkların ne olduğunu sormak için ağzımı açmıştım ki bardağı alıp içindekini bitirdi. Bu birlikte ilk kez aynı bardağı paylaşmamız değildi ama artık aramızda yeni bir yakınlık vardı. Bunu her bir parçamla hissedebiliyordum. Gözlerimiz buluşur buluşmaz ıslandım ve bacaklarımı birbirine bastırdım.

Chris etrafımdan uzanarak bardağı lavaboya bıraktı. Elini başımın arkasına koyup dudaklarını benimkilere sürttü. Titriyordum, fark ettiği şeyi söylerken dudaklarında ufak bir gülümseme olduğunu gördüm. “Tadın kahve gibi baştan çıkarıcı,” diye mırıldandı. “Şimdi gitmezsek, hiç gidemeyeceğiz.” Doğruluğunda vücudundaki her bir kası saran yeni kahverengi tişörtüne beğeniyle baktım.

Oturma odasına yöneldiğimizde masanın üzerine yığılmış günlükleri görerek donakaldım. “Burada ne işleri var?”

Chris deri çantayı alıp günlükleri içine koymaya başladı.
“Özel dedektif onları görmek istedi.”

“Onun öylece onları almasına izin veremeyiz.”

“Jacob onları kopyalayıp bizim için kasaya koyacak.”

“Jacob’a güveniyor musun?”

“Tamamen. Etkinliklerde bazı özel işler yapması için onu işe almadan önce kontrol etmiştim.”

“Peki ya Rebecca’nın özeli?”

“Eğer en sonunda polise gitmek zorunda kalırsak günlükler en az kamu kayıtları kadar önemli olacak. Özel dedektifin onları incelemesine izin vermek en iyisi.”

“Özel dedektif polise gitmemiz gerektiğini mi düşünüyor?”

“Tek bildiğim devam etmek için daha fazlasına ihtiyacı olduğu. Günlüklerin ve temelde Rebecca’nın hayatını yaşadığın için senin iç görülerinin yardımcı olacağını umuyor.”

Gözlerim iri iri açıldı. Ben Rebecca’nın hayatını mı yaşıyordum? Bu fikir bende bir bulantı dalgası oluşturdu. Tekrar kendimi bulmaya, hayatımı her zaman istediğim hale getirmeye çalışıyordum. Şimdi de kendimi Rebecca’nın hayatında mı kaybetmişim?

Rebecca’nın kimliğini çalan adamı düşünerek Chris’e baktım. Beni nasıl tükettiğini düşündüm. Onu günlükteki Efendi ile karşılaştırmayı reddettim. Chris benim kendimle yüzleşme yardım etmişti. Beni geçmişle yüzleşmeye zorlamıştı.

Pasaport başvurumu yaptıktan sonra Chris arabasını galeriden sadece birkaç blok ötedeki, birçok ünlü satış mağazasının oldu-

ğu yere çekip park etti. “Bankan nerede?” diye sordum çünkü bana bankaya gittiğimizi söylemişti.

“Köşede. Önce alışveriş yaparız diye düşünmüştüm.”

“Ne için?”

“Cumartesi gecesi için elbiseye ihtiyacın var.”

“Evde bir şeylerim var,” dedim. İçler acısı bir elbiseydi ama yine de elbiseydi.

Chris parmaklarını saçlarımdan geçirdi. Ağzımı kendininkine doğru çekip, dudaklarıyla dudaklarımı okşadı. “Sana bir elbise alacağım. Sen seçmezsen, ben seçerim.”

“Benim elbiseye ihtiyacım...”

Beni öptü ama dilinin lezzeti aniden bir fısıltıyla ortadan kayboldu. “İhtiyacın var, dolayısıyla benim de var.” Beni bırakıp arabadan indi. Elbise hakkında konuştuğunu sanmıyordum.

Kapımı açtığımda Chris önümdeydi, elini uzatmıştı. Avucum onun kine dokunduğu anda farkındalığın keskin sancısı beni sardı. “Biliyorsun,” diye başladım önünde öylece dikilirken. “Ben bundan hoşlanmıyorum.”

“Oysa benim paramı harcamaktan ben ikimizin yerine de hoşlanıyorum.”

“Paramı benim için harcamak zorunda değilsin. Benim sevdiğim...” Durdum. Dilimin ucuna bu kadar kolayca gelmiş olması beni hayretler içinde bırakmıştı.

Bakışları keskinleşti. Daha yakına gelerek kolunu belime doladı. “Neyi seviyorsun, Sara?” diye sordu usulca.

Bir itirafın eşiğindeydim fakat bunu özelimizde yapmak daha iyiydi. “Sevdiğim şey...” durakladım, devamında ne söyleyeceğime karar veremiyordum “...seninle olmak.”

Gözlerinde yaramaz parıltılar dans etti ve dudakları kıvrıldı. “Ben de seviyorum...” benim gibi durakladı, “...seninle olmayı.”

Gözlerim iri iri açıldı. Az önce birbirimize olan aşkımızı mı itiraf etmiştik? Tabii ki hayır. “Sen... benimle olmayı seviyor musun?”

“Hem de çok,” diye onaylarken parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. “Ve cumartesi gecesi, aldığımız elbiseyi üzerinden çıkarmayı da seveceğim. Benim penguen kıyafetimin vereceği işkenceyle zor olacağını hayal edebiliyorum.”

Güldüm. “Seni penguen kıyafeti içinde görmek için sabırsızlanıyorum.”

Normalde bayıldığım ama hayat mücadelesi veren bir öğretmen olduğumdan beri uzak durduğum Chanel mağazasına girerken, Chris’in yüzü aydınlandı ve neşelendi. Chris elimi bırakınca mağazada gezinmeye başladım. Uzun, dar kesim, zümrüt yeşili bir elbise gözüme takıldı, ona doğru yürüdüm. Elbisenin rengi bana, benim de girmek için can attığım Chris’in o karanlık, tehlikeli dünyasına girdiği zamanki gözlerini hatırlatıyordu.

Elbisenin önünde durdum. İpek kumaşına hayran kalmıştım. Fiyat etiketine bakmadan duramadım. O sırada Chris’in eli, elimin üzerine kaydı. “Fiyatına bakmayı aklından bile geçirme.” Başımı arkaya atıp omzumun üzerinden ona baktım. “Dene,” diye emretti.

“Peki, Efendim.”

Güldü. “Sanki buna müsaade edermişsin gibi.” Yaptığı ima beni şaşırtmıştı. Günahkârca gülümsedi ve sesini alçaltarak, “Senin efendin olmak istemiyorum, Sara,” dedi. “Sadece söylediğimi yapmanı istiyorum.”

Homurdanarak elbiseyi elime aldım.

Chris önce elbiseye sonra bana baktı. “İyi şanslar.”

Bakışlarımla onu terslerken, “Elbiseyi beğendim ama sen denememi söylediğin için denemeyeceğim,” dedim.

“Tabii ki.”

Gezinerek Chris’ten uzaklaştım. Soyunma odasına gitmeden önce yanıma bir sürü elbise almıştım ki girişteki rafın orada dikilen Ava’yı gördüm. Belinde kemer olan açık mavi elbisesiyle olağanüstü görünüyordu.

“Sara!” diye haykırarak bana sarıldı. “Dünya ne kadar küçük.” Chris’e başıyla selam verdi. “Bir kadınla nasıl ilgileneneğinizi iyi biliyorsunuz.”

Yüzüme ateş bastı. Neyse ki Chris’in arkama kayan eli, Ava’nın münasebetsiz lafından sonra beni sakinleştirmişti. “Merhaba Ava,” dedi gerginlik dolu bir sesle.

Ava elini uzatıp yeşil elbiseyi aldı. “Ah, bu üzerinde muhteşem duracak. Biraz vaktim var. Seni içinde görmek için sabırsızlanıyorum.”

Chris bana döndü. “Sizi alışveriş yapmanız için yalnız bırakayım. Bankaya gidip geleceğim. Hesabımda biraz para bırakacağım. İstedığın her şeyi al. Randevumuza yetişmek için bir saatimiz var. Buluşacağımız restoran birkaç blok ötede.”

Ava’nın bizi izlediğini hissedebiliyordum ve bu rahatsız ediciydi. “Sen dönene kadar hazır olurum.”

Uzanıp kulağıma fısıldadı. “Ben hep hazırım.”

Dudağımla ısıarak gülüşümü bastırdım. “Evet. Biliyorum.”

Elini saçımdan aşağı kaydırды. Ava’ya hoşça kal derken yüzü

ifadesizdi. Ava'nın burada olmasından hiç hoşlanmadığı izlenimine kapıldım.

Birkaç dakika sonra soyunma odasından, Ava'nın elinde bir kadeh şampanyayla yayıldığı açık alana çıktım. "Üzerinde muhteşem görünüyor," diye haykırdı Ava, zümrüt yeşili elbise için.

"Ben de beğendim," diye ona katıldım üç kanatlı aynaya doğru yürürken. "Genelde askıdayken beğendiğim şeyleri üzerimdeyken pek beğenmem ama bunu sevdim."

"O zaman bu kutlanacak bir neden." Görevliye seslendi. "Sara için de bir bardak, lütfen. Bu muhteşem elbiseyi kutluyoruz." Oturduğu mavi kadife koltuğa hafifçe vurdu. "Yanıma gel. Senle Chris arasındakileri öğrenmek için ölüyorum."

Merakından kaçmak imkânsızdı. İç çekerek belirttiği noktaya geldim. "Los Angeles'ta bir galaya katılacağız, elbiseye ihtiyacım vardı."

"İlginç," diye yorumda bulundu. Yapmacık bir şekilde gülmeye çalışarak dudaklarını büktü ama hâlâ oldukça güzel görünüyordu. Aynı hareketi ben yapsaydım sadece dudaklarımı bükmüş olurum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu adamın kafemde takıldığı onca yıl bir kez bile yanında bir kadın görmedim. Paris'te ateşli bir sevgilisi olduğunu düşünüyordum."

Hemen aklıma dövme sanatçısı kadın geldi. Sanki beni göğsümden vurmuş gibiydi.

"Ah, tatlım," diye mırıldandı bacağıma tutarak. "Seni üzdüm. Başka bir sevgilisi olduğunu kastetmemiştim. Sadece öyle var-

saydığımı söylüyordum çünkü onun gibi erkekler için bir sürü kadın sıraya girer.”

Sıraya mı girer? Bir sürü kadın mı?

“Sara!” diye haykırdı. “Bir sürü kadınla birlikte değil. Chris’i çok seviyorsun, değil mi?”

“Ben...” Başımı salladım. “Evet. Sanırım seviyorum.”

Gülümsedi. “Adam çok cazip, tatlım. Mutlu ol, paranoyak değil. Sana dünyadaki en büyük hazineymişsin gibi bakıyor.”

“Bana yiyecekmiş gibi baktığını söylediğini hatırlıyorum,” dedim ona, Chris’le benim onun kafesinde olduğumuz günü hatırlatarak.

“Öyle de bakıyor. Öyle de.” Telefonu çalınca yüzünü buruşturdu. “Eski kocam. Gırrr. Adama dayanamıyorum ama açmam gerekiyor yoksa yirmi kere daha arar.” Ayağa kalkıp kol-tuğun diğer tarafına oturdu.

Görevli elinde bir bardak şampanyayla göründü. “Bu sizin için,” diyerek elime bir not tutuşturdu. Kaşlarımı çatarak notu açtığımda Chris’in yazısıyla karşılaştım. *Mağaza hesabına beş bin dolar yatırdım. Hepsini harca yoksa ben harcarım.*

“Size denemeniz için kıyafet getireyim mi?” diye sordu kadın. Sesindeki hevesten komisyonla çalıştığı anlaşılıyordu. Chris’in ciddi olduğundan emindim, parayla ilgili konuşmamız gerekiyordu.

“Evet, lütfen.” Şimdilik kabullenmiştim. Ona bir kıyafet listesi verdim. Dikkatim para sorunundan Paris meselesine kaymıştı. Chris’in dönüşünü ne, daha doğrusu kim bekliyordu? Sana kendisiyle birlikte gitmeni teklif etti, diye hatırlattım kendime.

“Tanıdığım en adi kişisin,” dediğini duydum Ava’nın konuşmasını bitirmeden önce.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum yanıma döndüğünde.

“Kafenin yarısını almaya çalışıyor.”

“Ah, boşanma aşamasında mısınız? Eski deyince, çoktan boşandığınızı düşünmüştüm.”

“İki yıldır ayırınız. Kâğıtları imzalamaktan sürekli kaçtı. Geçen sene beni kıskandırmak için bazı mankenlerin etrafında dolaştı. İşe yaramadı. Sadece hıyarın teki olduğu için değil, ayrıca cinsel uzmanlığı da yumuşak bir şeker gibi.”

Yudumladığım şampanya boşazımda kaldı. “Yumuşak şeker?”

Gülümsedi. “Erkeğimin her zamankinden daha fazla emretmesini tercih ederim.”

“Mark’ın başlıca tanımını yaptın.”

Ava şampanyasını indirip gözlerini kaçırdı. Damarına bastığımdan emindim. “Evet, Mark tıpkı bu elbise gibi, önce seni üzerinde dener, sonra sıradakine gider, bu türde bir adam.”

“Sen ve o...”

“Sevişmekten kendimizden geçtik mi? Evet ama sonucu biliyordum. O tek gecelik adamlardandır, hayatını geçireceğin türde olanlardan değil.”

“O zaman... Kulübünde mi bir araya geldiniz?”

Dudakları küçümser bir tavırla kıvrıldı. “Kulübü biliyorsun.”

“Evet. Biliyorum.”

“Ve sen de üye misin?”

“Hayır. Bana göre değil.”

“Hayır mı?”

“Alakam bile yok,” dedim kesin bir dille.

“Sanırım bu Chris’in neden ortalarda görünmediğini açıklıyor.”

Chris’i kulüpte mi görmüştü? Evet, tabii ki. Bunun dışında her şeyi söylemişti. Birlikte olmuşlar mıydı? Görevli bir kucak dolusu kıyafetle gelince, soyunma odasına doğru aceleyle gidip kapıyı hızlıca kapattım. Ava gitmem gereken bazı iç çamaşırı mağazalarından bahsetmeye başladı ama yarısını duymadım bile. Daha önceki Chris’i denemek istediğiyle ilgili yorumunu düşünüyordum.

Birlikte olmadılar dedim kendime. Oldularsa bile bu geçmiş bir hikâyeydi. Hiçbir anlamı yoktu. Ama şehirdeyken onun kafesinde takılıyordu. Eğer hiçbir anlamı yoksa neden oraya gidiyordu?

Koyu mavi bir kot pantolon ve parlak turuncu kolsuz bir bluzdan oluşan son kıyafetleri denerken, az da olsa konuşmayı başardım. Ava tarzımla ilgili övgü doluydu. Nasıl Chris’i isteyebilir diye düşünmeye başladım. Benden nefret etmesi gerekmez miydi?

Soyunma odasının kapısını açtığımda Chris’in geri döndüğünü gördüm. Ava üst üste attığı muhteşem bacaklarından yukarı sıyrılmış eteğiyle oturuyor, ona bakıyordu. Chris ceketini çıkarmıştı. Açıkta kalan kolları adeta dövmesini sergiliyordu. Ejderha figürü etkileyici pazılarının üzerinde gerilmişti. Chris bana bakıyordu ama ben yüzüne bakamadım.

“Ah, bluzuna bayıldım!” diye haykırdı Ava ve beni incelemek için ayağa fırladı. Yüz ifadesi neşeliydi. Bir süredir yüzünde olan, Chris için olduğundan emin olduğum o hayranlık silinmişti. “Bunu satın almalısın.”

Bir şekilde sertçe kafa sallamayı başardım. “Evet. Ben de beğendim.” Bakışlarım Chris’e döndü. “Üzerimi değiştireyim, sonra gidebiliriz.” Tekrar soyunma odasına girip kapıyı kapattım.

Bu durum yüzünden keyfim kaçmıştı. Gözlerimi kapatıp midemi rahatlatmak için zihnimi en kötü varsayımlardan uzaklaştırmaya çalıştım. Buradan kendime hâkim olarak çıkmalıyım.

Kapı arkamdan açılıp beni ileri itince ciyakladım. “Bu oda dolu!”

“Kesinlikle öyle.” Chris odaya girip kapıyı kapattı. “Bizim tarafımızdan dolduruldu.”

“Çıldırдың mı? Burası kadınların soyunma odası.”

“Benim kadınımın soyunma odası.” Beni duvara doğru yasladı ve ellerinin birini başımın yanına diğerini de belime koydu. O zeki gözleri beni esir aldığı anda, hem bedeninin hem de beni kadını olarak tanımlamasının etkisinden çıkamadım.

“Konuş benimle,” diye emretti. İfadesinden yatışacak gibi olmadığı anlaşılıyordu.

Açık ve net, köşeye sıkıştırılmışım.

On Altıncı Bölüm

Göğsüne bastırarak Chris'i ittim ama inattan ve seksilikten oluşmuş sert bir duvardı. "Bunu neden yapıyorsun?" diye gürledim, kızmıştım.

"Ne yapıyorum?"

"Konuşmak istemediğim halde beni konuşmaya zorluyorsun."

"Çünkü önemsiyorum."

"Öyle mi?" diye meydan okudum kendimi durduramadan.

"Sana yanıma taşınmanı teklif ettim, Sara. Bu sorunu cevaplıyor olmalı." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarken titrememi güçlükle bastırdım. Onun üzerimde çok fazla gücü olduğunu kaç kere düşündüğümü bilmiyordum.

"Sorun ne?" diye sordu sertçe.

"Burada konuşamam. Birileri duyabilir."

"Hepsini gönderdim."

Şaşkın şaşkın baktım. "Öylece mi? Hepsini gönderdin."

"Evet," diye açıkça belirtti.

Tuzağa düşmüştüm. Bu konuşmayı yapmadan buradan dışarı çıkamayacaktım. Bakışlarımı indirip göğsündeki ellerimi

sıktım. Lanet olsun, o mükemmel göğsü harika kokuyordu. Ava da ne kadar harika olduğunu biliyor mu acaba, diye düşündüm.

“Sara.”

Bakışlarımı tekrar ona çevirip içimdekileri dökmeye başladım. “Neden Ava’nın da Mark’ın kulübüne üye olduğunu söylemedin?”

“Bilmiyordum.”

“Bilmiyor muydun?”

“Kastetmediğim bir şeyi asla söylemem.”

Doğru söylüyordu, söylemezdi. Onun bu yanını seviyordum, hele ki cevap beklediğim böyle anlarda. “Senin üye olduğunu biliyordu.”

Kaşları aşağı indi. “Ne? Bu çok anlamsız. Üyelik gizlidir ve ben açık oturumlardan hep uzak durdum.”

Başımı salladım, kafam karışmıştı. Cevabı beni pek rahatlatmamıştı. “O zaman nasıl biliyor?”

“Güzel soru ve cevabını ben de öğrenmek istiyorum. Gizlilik isteyen üyeler çok daha fazla ödeme yapıyorlar.”

“O senin birlikte olduğun kadınlardan biri değil..”

“Kesinlikle değildi. Seçimlerimi kulüp dosyalarından büyük dikkatle yapmıştım.”

“Maske takıyordun, değil mi? O...”

“Sara. Ava’yla olmadım.”

“O zaman seçtiğin kadınların adını biliyordun?” Çenesi gerildi, cevabı yüzünden okuyabiliyordum. Midem altüst olmuştu. “Sen onu...” Uzanıp parlak renkli dövmesinin izini sürdüm. “Dövmeni gözden kaçırmak ya da unutmak zor.”

Elimi kendi eliyle sarıp bakışlarımı esir etti. “Bilirdim, Sara. Onun etrafındayken bunu hissedirdim.”

“Kafeye çok sık gidiyorsun.”

Söylediklerime inanamayarak güldü. “Cidden oraya Ava için gittiğimi düşünüyor olamazsın. Sara, sana ilk kez kafede çıkma teklifi ettim. Hiç, uzaktan bile olsa, onunla ilgilendiğimi hissettin mi?”

“Hayır. Ben sadece... kulübe üye olmadığımı ve olmak da istemediğimi söylediğimde, senin kulübü benim yüzümden bıraktığını ima etti.”

“Ve sen de zaten o dünyaya tekrar ihtiyacım olacağından korkuyordun. Olmayacak, Sara. Yok. Ve onun sana bunu düşündürerek ne amaçladığını öğrenmek istiyorum.”

“Kasıtlı olduğunu düşünmedim. Sanırım benim için ayrılmış olmanın, senin beni önemsediğini gösterdiğini düşünüyordu. Bunun benim hassas noktam olduğunu bilmiyordu. Aşırı tepki verdim. Üzgünüm.”

“Bana söylememeyi seçmendense aşırı tepki vermeni tercih ederim, Sara.” Chris elini kalçamın üzerine yerleştirip beni kendine çekti. “Sen de benim hassas noktamsın.” Başını eğip burnuyla boynumu dürttü. Sıcak nefesi boynumu gıdıklıyordu.

“Bunun doğru olduğunu biliyor musun?”

“Hımmm,” diye mırıldandım. Ayartmaları ile içimde ona karşı büyüyen arzuyla savaşıyordum. “Bunu bana istediğin kadar sık hatırlatabilirsin.”

Dili kulak mememe hafifçe değdi. “Ya sen? Daha önce hiçbir soyunma odasında orgazm olmuş muydun?” diye fısıldadı.

“Ne?” diye soludum. “Hayır.” Yüzü günahkâr bir kararlılıkla doluydu. “Hayır, yapamayız.”

Tişörtümü başımdan hızlıca çıkardı. Onu durdurmak

için hiç umut yoktu. Serbest kaldığım an onu yavaşlatmaya çalıştım.

“Chris...”

Ağzı benimkini buldu. Sıcak, hararetili bir şekilde bunu susturmayı çözmek için bir dikkat dağıtıcı olarak kullanıyordu. Göğüslerimi avuçlayıp, göğüs uçlarımı çimdikledi. Dikkat çekeceğinden emin olduğum inlememi güçlükle bastırdım.

Kot pantolonumun düğmesine uzandı. Güçlükle, “Dur. Eğer durmanı söylersem, duracağını söylemiştin,” demeyi başardım.

Derin, seksi kahkahası bana doğru dalgalandı ve vücudum kasıldı. “O dün geceydi. Yeni bir gün. Yeni kurallar.”

“Ama...”

Baştan çıkarıcı dilini kullanarak beni tekrar öptü. “Yüzün gülmeden bu soyunma odasını terk etmeyeceksin.” Tek dizinin üzerine çöküp, ağzını dün geceki gibi karnıma bastırdı. Yine her yanımda sızlıyordu. Ağzının nereye gittiğini biliyordum. Zihnim bulunduğumuz yeri bir sorun olarak görürken, bedenim onun olduğu yerden hoşlanmıştı.

Olağanüstü yetenekli dili, göbekte deliğime gömüldüğünde titredim. Gülümseyerek bana ateşli bir bakış attı. “Bunu sevdiğini fark etmiştim.”

“Ben de bayağı baskıcı olabildiğini fark ettim,” dedim. Ayrıca oyuncu, karanlık ve içinde barındırdığı tüm o zıtlıkların karışımıyla beni deli gibi tahrik eden biriydi.

Fermuarı açarak kotumu gevşetti. “Ben de zaten öyle olmayı ve biz buradan gitmeden daha da fazlasını yapmayı planlıyorum.”

Parmaklarını pantolonumun bel kısmına geçirip pantolonu

aşağı sıyırdı. Tutmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım. “Bunun için vaktimiz yok.”

“Bu yüzden hızlıca soyunman gerekiyor. Adım at.” Pantomumdan ayağımı çıkarmamı emretti. Dediğini yaptım çünkü ayak bileğime toplanması tuhaf hissettiriyordu.

“Vaktimiz yok...”

Tenimi eliyle takip ederek iç çamaşırımı kenara çekti. “Chris, hayır...”

“Doğrusu Chris, evet, olacaktı,” diye karşı çıktı bacağıma omzuna kaldırırken.

“Chris...”

Ağzı üzerime kapandı.

“Ah,” diyerek soludum. O beni yalayıp keşfetmeye başladığında başım arkamdaki duvara düştü. Keşfederken merhametsizdi. Dili içeri dışarı hareket ederken klitorisime vuruyor, etrafında geziniyordu. Parmaklarıyla beni esnetti, parmaklarını içime itti ve hassas geçidime doğru yol aldı. Nefesim kuruyan boğazımı acıtıyordu, elim onun başına gitti. Daha önce ona dokunmama izin vermişti. Bu hoşuma gidiyordu. Birlikte büyüleri bir iş çıkaran, bana dokunan, beni çıldırtan parmakları ve dili kadar erotikti.

Kanım kulaklarımda nabız gibi atarken dokunduğu tatlı nokta dışında her şeyi unuttum. Dokunduğu her nokta tatlıydı. Zaman durdu ve oda etrafımda silinip gitti. Karnımda sert, sıkı bir kasılma meydana gelmeye başladı ve hızla aşağı indi. Uzaktan kendi soluk sesimi duydum, boğazımdan hâkim olamadığım yumuşak inlemeler dökülüyordu. Neden hâkim olmam gerektiğini de hatırlamıyordum. Chris klitorisimdeki en doğru

noktaya dokununca saçındaki parmaklarım sıkılaştı. *Tam orası, evet. Orada kal.* O zevkli noktadan bacaklarıma doğru yol alan ısı, sanki vahşi bir aleve dönüştü. Kıvrılarak kalçamı eline doğru ittim, o noktaya dokunulmayınca haykıracak gibi olmuştum. Vücudum kenetlendi, kalbim sanki atmıyordu. Gözlerim karar-
dı ve ilk kasılmayla vücudum sarsıldı. İçimde dalgalanan zevki neredeyse kemiklerimde hissediyordum.

Chris bacağıma indirirken aksadım. Beni öptü, öpüşü dilime tuzlu bir tat vermişti. “Tadın üzerimde. Bu senin bana ait olduğun anlamına geliyor. Bunu unutma.”

On beş dakika sonra Chris ve ben mağazadan ayrıldık. Beni rahat ettirmek için alışveriş torbalarının hepsini Chris yüklenmişti. Soyunma odasından çıktığımızda neyse ki Ava orada değildi. Klitorisimin nabız gibi atıyor olması bana Chris’in dilinin de en az fırça tutan eli kadar marifetli olduğunu hatırlatıyordu. Öte yandan Ava’yla ilgili huzursuzluğum hâlâ oldukça yoğundu. Restorana varana kadar neden olduğunu anlayamamıştım. Chris’e güvenmediğimden değildi. Ancak zihnimde bir türlü kurtulamadığım belirsiz bir kısım vardı ve beni rahatsız ediyordu.

Girdiğimiz zincir restoran herkese uyacak tarz bir yerdi. Kendimi Ava’yı unutmaya zorladım, önemli olan Rebecca’ydı. İki yana düşürdüğüm ellerimi yumruk yapmış, özel dedektifin ne bulmuş olabileceğini düşünüyordum.

Garson kadın bize ileriye işaret etti. Chris uzanıp parmaklarımı ayırdı ve kendi parmaklarını benimkilerden geçirdi. “Rahatla, bebeğim.”

Beni bu kadar iyi okuyabilmesi harika bir şeydi. “Sadece Rebecca’nın iyi olduğunu duymak istiyorum. Diğer ihtimal beni korkutuyor.”

“Biliyorum,” diye katıldı. “Beni de.”

Masada iki adam bizi karşıladı. Çevrede çok fazla testosteron vardı. Yakışıklı, fit, kot pantolon ve Walker Güvenlik tişörtleri giymiş adamlar, bize selam vermek için ayağa kalktı.

“Blake Walker,” dedi biri elini uzatarak. Ensesinde toplanmış uzun, siyah saçları ve zeki bakışlı, kötü şeyler gördüğü belli olan kahverengi gözleri vardı.

“Kelvin Jackson,” dedi diğeri. Kum sarısı saçları, kıvrımlar halinde kaşlarına dökülüyordu ve parlak mavi gözleri vardı. “San Francisco ofisinin başındayım.”

Blake homurdandı. “Ofisimiz olduğunda öyle olacak. Bina bulunup hazırlanana kadar evinden çalışıyor ya da böyle öğlen yemeği buluşmalarında. New York’a dönüp, onun oturma odasından çıktığımızda mutlu olacağım.”

Kaşlarımı çattım. Buraya yerleşmiş beni düşündürmüştü. Chris de hepimiz otururken düşüncelerimi okuyor gibi görünüyordu. “Walker Güvenlik sadece işinde en iyi değil, aynı zamanda Kelvin eski FBI ajanı, San Francisco ofisinden.”

“Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu’ndan-
dım,” diye ekledi Blake. “Erkek kardeşlerimden biri Amerikan Donanması’nda Özel Harekât Kuvvetleri’ndendi. Diğer kardeşim Royce eski FBI ajanı. Liste böyle sürüp gidiyor.” Chris’e hızlı bir bakış attı. “Adamın bize günlükleri ulaştırdı bu arada.”

Etkilenmiş ve rahatlamıştım. Chris arkasına yaslanıp kolunu sandalyemin arkasına attı. “Jacob iyi bir adamdır.”

“Fark ettim,” diye yorumda bulundu Kelvin. “Öyle bir adama ihtiyacım var.”

“Ondan uzak dur,” diye uyardı Chris. “Apartmanımı o çalışırken daha çok seviyorum.”

Kelvin cesaretlenmiş gibi görünüyordu. “Sizi etkilemiş olmasa, benim sadece onu daha fazla istememe neden oluyor.”

“Rebecca’yla ilgili bir şey bulabildiniz mi?” diye lafa girdim. Hevesle paylaşacakları şeyleri öğrenmek istiyordum.

O arada garson gelerek çabucak cevap alma şansımı öldürdü. Chris mөнüsünü açtı. “Uçuşumuz yüzünden görüşmeyi kısa kesmemiz gerekebilir.”

Zorla mөнüye odaklandım, her zaman ilk seçeneğim makarna olurdu. Erkeklerin hepsi köfte ısmarladı.

Garson gittikten sonra Blake konuşmayı devam ettirdi. “Rebecca’ya gelirsek, New York’taki gizemli sevgilisinin izini takip ettik. Karayip Adaları’na tatile gitmişler, oradan Yunanistan’a geçeceklermiş ama Rebecca fikrini değiştirmiş ve erkenden dönmek istemiş. Adamın hikâyesini kontrol ettik. Rebecca onunla gitmiş ve tek başına dönmüş.”

Buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı indi. “Buraya geri mi dönmüş?”

Kelvin baş salladı. “Altı hafta önce.”

Tekrar midem altüst oldu. “Depodan eşyalarını almadı. İş geri dönmedi. O zaman nerede?”

“Bilmiyoruz,” dedi Kelvin. “Herhangi bir vasıtayla ayrıldığına dair kayıt yok.”

“Araba kiralama seçeneğini de kontrol ettik ama hiçbir kayıt bulamadık,” diye ekledi Blake, ekmeğine tereyağı sürerken. “Ve takip ettiğimiz kadarıyla kendisinin de arabası yok.”

Suçluluk duygusuyla irkildim. Rebecca'nın başının dertte olduğunu hissetmiştim. İçgüdülerime güvenmeliydim. Daha fazla bilgi almak için bastırdım. "Bu bizi nereye getirdi?" diye sordum. Sesimdeki telaşı saklayamıyordum. "Polis?"

Blake ağır ağır iç çekti. "Bu biraz karmaşık. Kayıp ihbarı vermek için elimizde yeterince şey var ama o bir yetişkin ve istediği gibi gelip gitme hakkına sahip."

"Ve herkese gideceğini söylemişti," dedim.

Blake başıyla onayladı. "Kesinlikle. Bu tarz davalara dikkat çekmek zor."

Kelvin, çatal bıçağını kenara itti ve masaya bir dosya koydu. "Ayrıca polisin sorular sormasını, bunun da birilerinin bulabileceğimiz kanıtları ortadan kaldırmasına neden olmasını istemiyoruz."

Kanıt mı? Doğrudum. Ciddi ciddi bir suç işlenmiş olabileceğini düşünüyorlardı.

Kelvin devam etti. "En azından şimdilik kayıp ihbarı vermenin yanlış bir hareket olacağını düşünüyoruz."

"Bu adamlara güvenebilirsiniz, bebeğim," diye temin etti beni Chris. Parmağı hafifçe omzumu okşuyordu. "Ne yaptıklarını biliyorlar."

"Güveniyorum," dedim. "Ve kayıp ihbarının nasıl görüneceğini anlıyorum. Sadece gittiğimiz yolun bana, Rebecca'ya bir şey olduğunu düşündürmesinden hoşlanmıyorum."

Blake dudaklarını sıktı. "İnan bana, hiçbirimiz hoşlanmıyoruz."

"Bu da beni onun Sara'yla olan alakasına getiriyor," dedi Chris. "Depo olayıyla ilgili yeni bir şey var mı?"

Kelvin dosyayı açtı. "Şans eseri elimize yandaki işyerinden

bazı ilginç güvenlik kamerası görüntüleri geçti.” Fotoğrafları çıkardı, masanın ortasına koydu. “Bu adam Sara’dan hemen sonra binaya giriyor ve Sara’dan on dakika sonra dışarı çıkıyor.”

Derin bir nefes çektim. “Bu tanıştığım ürkütücü görevli.”

“O depo çalışanlarından biri değil,” diye bilgilendirdi Kelvin beni. “Greg Garrison adında beş para etmez bir özel dedektif. Birileri tarafından günlükleri bulması için işe alınmış.”

“Kim tarafından?” diye sordu Chris sertçe.

“Bilmediğini söyledi,” dedi Blake. “Postayla gizli ödeme almış. Talimatları da e-postayla takip edilemeyen bir adres vermiş.”

Titrememi bastırmak için kollarımı kendime doladım. Haklıydım. O karanlıkta tek başına değildim.

Chris elimi tutup sıktı. “İyi misin?”

“İyiyim,” diye cevapladım sevimsizce. “Ama Rebecca’nın iyi olduğundan emin değilim.” Dikkatimi Blake ve Kelvin’e verdim. “Günlüklerde isim yok. Hepsini okudum.”

“Yine de birileri onları Greg’i tutacak kadar çok istiyor,” dedi Blake. “Bu da neden olduğunu araştırmamız ve kaynaklarımızı gözümüzden kaçan şeyleri araştırmak için kullanmamız gerektiği anlamına geliyor.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Kelvin. “Ve şunu da aklınızda tutun, başka günlükler de olabilir. Depoyu araştırmaktan hoşnut olacağız.”

“Ayrılmadan önce size şifreyi veririz,” dedi Chris.

Rebecca’yla ilgili en kötü korkularım iyiden iyiye içimde kök salmaya başlamıştı. Bu adamların onu bulmak için ne gerekiyorsa yapmalarını istiyordum.

Kelvin fotoğrafı tekrar dosyaya koydu. “Greg’in nasıl çalış-

tığını biliyorum. Eğer elektrikleri o kestiye, tahminimce deponun kilidini sadece kendinin açabileceği bir kilitle değiştirme fırsatı bulmaya çalışıyordu. O zamandan beri depoya tekrar gittin mi?”

Ben başımı olumsuz anlamda sallarken yiyecekler geldi. Garson tekrar gittiğinde, “Ya değiştirdiye?” diye sordum.

“Eğer tek mesele buysa söküp yeniden takabiliriz,” diye cevapladı Kelvin. Ağzından bir patates kızartması fırladı.

Chris, yemeğini görmezden geldi. En az benim kadar kaygılı görünüyordu. “Sara’nın güvenliğinden ne kadar endişe etmeliyim?”

Ben de iştahımı tamamen kaybetmiştim. Zaten pek de hevesle istemediğim köfteyi yemem artık imkânsızdı.

Blake iç çekti. Gergin yüz ifadesinden cevabından hoşlanmayacağımı söyleyebilirdim. “Paranoyak olmak istemiyorum ama birileri günlükleri bulmak için Greg’i işe alacak kadar çaresiz. Rebecca’nın da görev başında kaybolduğu düşünülürse... Dikkatli olmalıyız.”

“Rebecca hakkında sorular sormayın,” diye ekledi Kelvin. “Bırakın bunu biz yapalım.”

Chris bana bir bakış attı. “Bunu duydun mu, Sarah? Bunu yapmalarına izin verelim.”

“Onların öğrenemeyeceği şeyleri öğrenebilecek konumdayım,” diye itiraz ettim Ralph’le konuşmamı hatırlayarak. “Satış görevlilerinden biri Rebecca’dan nefret ediyormuş.”

Bu yemeğimizi bitirene kadar tüm çalışanları tartışmamıza neden oldu. Restorandan çıktığımızda şehirden ayrılmaya ve birkaç günü tetikte olmadan geçirmeye hevesliydim.

On Yedinci Bölüm

Chris’le tekrar apartmanına döndük, elbiselerim de dahil olmak üzere son birkaç şeyi paketledik. Jacob günlükleri çoktan geri getirmişti. Chris’i onları yanımıza almamız gerektiğine ikna ettim. Belki onları okursa benim kaçırdığım bir ipucunu yakalayabilirdi.

Çantalarımız için araba fazla küçüktü o yüzden araba servisini aradık. Arabaya bindiğimizde Rebecca hakkında öğrendiklerimizin etkisi, Ella için endişelenmeme neden oldu. Onu aramaya çalıştım. Ona ulaşmak konusunda bir sürü başarısız girişimden sonra artık pes etmiştim.

“O iyi,” dedi Chris bacağımı hafifçe sıkarak. “Paris’te, bala-yında.”

Gergin de olsam gülümsemeyi başardım. “Biliyorum.”

“Bilmiyorsun. Bunu yüzünde görebiliyorum.” Cebindeki telefonu alıp bir numara tuşladı. “Blake, evet adamım, benim için başka birini daha araştırman mümkün mü?”

Chris’in benim için bunu yapması içime dokunmuştu. Şarap tadımında ilk kez bana beni korumaya çalıştığını söylediğini

hatırladım. Bense ona korunmaya ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Düşüncem değişmemiş olsa da hayatımda bir koruyucu olması iyi hissettiriyordu. İlişkimiz hakkında ne kadar belirsiz hissettiğim düşünülünce, aslında biraz fazla iyi hissettiriyordu.

“Sara’nın arkadaşı balayı için yurtdışına gitti ve telefonuna ulaşamıyor,” diye devam etti Chris. “Bu Rebecca olayı Sara’ya en kötüsünü düşündürüyor. Havayolu şirketlerini araştırıp gittiğinden emin olup, dönüş biletinin hangi tarihe ait olduğunu öğrenebilir misin?” Telefonu ağzından uzaklaştırdı. “Ella’nın soyadı ne ve ne zaman gitti?”

Telefonumdan takvimi kontrol ettikten sonra istediği detayları verdim. O da karşıya ilettiler ve telefonu kapattı. “Uçaktan indikten sonra güzel haberler alacağız.”

Az da olsa rahatlamıştım. “Teşekkür ederim, Chris.”

Beni öptü. “Endişelenmemen için her şeyi yaparım.”

Kollarında kendimi iyi hissediyordum. Havaalanına giden kısa yolda gelecek ne getirecek diye endişelenmeden, onun benim Karanlık Prensime olmasına izin verdim.

Öğle yemeğindeki görüşmemizden neredeyse iki saat sonra Chris’le nihayet uçağa binmiştik. Chris’in bizim için satın aldığı birinci sınıf koltukların yanında dururken, bugün benim için harcadığı o kadar parayı düşünmeden edemiyordum.

Bana oturmam için cam kenarını gösterdi. “Yanımda iyi bir manzaradan daha fazlası var,” dedi beni kastederek. “Hem sen çok fazla seyahat etmiyorsun.”

Koltuğa yerleştim, o da beni takip etti. Kemerlerimizi bağ-

ladığımızda ona döndüm. Dayanamayıp inatçı saç tutamlarını okşadım. “Teşekkür ederim.”

Elini benimkinin üzerine koydu. “Ne için?”

“Elbiseler. Birinci sınıfta uçuş. Rebecca ve Ella’yla ilgili yardımcı olman. Tüm bunlara harcadığın para.”

“Para benim için önemli değil.” Sesi soğuk ve umursamazdı.

“Bir zamanlar para ve güç isteyen o gence ne oldu?”

“Büyüyüp adam oldu.”

“Para ve güçle.”

Buruk bir şekilde gülümsedi. “Başka şekilde anlatacağım. Para harcamak umurumda değil çünkü bol param var. Bundan vazgeçecek de değilim. Kontrol sağlıyor. Kontrolü seviyorum.”

“Ciddi olamazsın,” diye takıldım ona.

Başparmağıyla ardından da ağzıyla alt dudağımı takip etti. “Kontrolün bende olmasını seviyorsun.”

“Bazen,” diye katıldım.

“Her zaman olması için çabalıyorum.”

“Nefesini tutma sakın, yoksa dünya muhteşem bir ressamı kaybeder.”

“Bunu sana ödeteceğim,” diye sataştı bana, uçuş görevlisi standart duyurusunu yaparken.

Yine bedenim alev almıştı. Bir sonraki birlikteliğimizde Chris beni hangi diyarlara götürecekti bilmiyordum ama bunun muhteşem bir şekilde unutulmaz olacağına hiç şüphem yoktu. Yaklaştı ve “Biliyorsun,” diye fısıldadı. “Birlikte üye olabileceğimiz bir kulüp biliyorum.”

Kaskatı kesildim. Alçak sesli kahkahası boynumu baştan çikarıcı bir vaatle serinletti. “Uçakta seks kulübü,” diye ekledi.

Yüzüne bakakaldım. “Unut bunu. Ne yaparsan yap bu pazarlığa dahil değil. Her yerde insanlar var.”

“Ya dönüşümüz için özel bir uçak kiralarsam?”

Ciddi olamazdı. “Bunu sadece ikimizin, şey, kulübe üye olması için mi yapacaksın?”

Dudakları şeytani bir şekilde kıvrıldı. “Şüphesiz. Açıkçası bu seninle yapmak istediğim birçok yolculuktan biriyken, bu uçmanın başka bir yolu olabilir.” Yüzünden şaşkın bir bakış geçti. “Nasıl para içinde büyüüp hiç seyahat etmemiş olabilirsin?”

Sanki beni silahla vurmuş gibi donakaldım. Kendimi güçlükle durdurmuştum. “Çocukluk ve ergenlik aktiviteleriyle meşguldüm, sanırım.” Uçak pist üzerinde ilerlemeye başladığında panik olduğumu fark etmesinden korktum, hızla pencereye döndüm ve dışarıyla ilgileniyor numarası yaptım. Geçmişimi Chris’le paylaşma fırsatını kaçırdığım için kendimi sessizce tekmelemek istedim. Ancak korkularımdan kaçış yoktu. Bir kez Pandora’nın kutusunu açıp küçücük de olsa iblislerimden birini serbest bıraksam, ben hazır olmadan daha büyük ve karanlık iblislerden birinin kaçacağını hissediyordum.

Chris elini benimkinin üzerinden çekti. Geri çekilmesi sanki basit bir fiziksel temastan öteymiş gibi hissettirmişti. Tek yapabildiğim elini kucağıma çekmemek için direnmekti. “Fırtına çıkacak gibi görünüyor,” diye mırıldandım, sağanak yüklü bulutların ağır karanlığını işaret ederek. Daha çok sırlarımın ağırlığı gibiydiler.

“Korkmuyorsun, değil mi?”

Fırtınada uçmaktan bahsedip bahsetmediğini merak ettim. Chris’leyken, genelde her şeyin çift anlamı oluyordu. Yüz

ifademi güçlükle kontrol ederek ona döndüm ve içime işleyen bakışlarıyla kar ıla tım. Sorusundan kaçmaya  alı tığımı biliyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum.

“Ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Bu benim için yeni,” dedim.

“      seyahatlerin neredeyse hiç denecek kadar kısıtlanmıştı.”

Bu bir soru değildi ve şu an hava hakkında konu madığımızdan emindim. Anlamını   zemediğim yüz ifadesine bakakaldım. Beklenti dolu bir ağırlık havayı sarmıştı. Seyahat etmeme nedenim dilimin ucundaydı, orada duruyordu ama söyleyemiyordum.

“Doğru.       neredeyse hiç seyahat etmedim.”

Uçak havalanınca ani sarsıntılar başladı. Parmaklarım tekrar onun koluna dolandı. Kolunu o kadar sıkı tutuyordum ki ellerim bembeyaz kesilmişti. Chris elini az önceki gibi benimkinin üzerine koydu. Dokunu unun geri gelmesiyle i  çektim. “Sadece ufak bir türbülans,” diye beni teskin etti. “Bulutların üstünde daha yüksek bir irtifaya çıktığımızda geçecek.”

Onun sözüne karşı çıkar gibi uçak sarsıldı, sanki d  uyorduk. Kaskatı kesildim, nefesim boğazımda hapsolmu tu. “Bunun normal olduğuna emin misin?”

“Hem de çok.”

“Tamam,” dedim soluk soluğa. “Bu konuda sana güveniyorum.”

“Ama her konuda güvenmiyorsun.”

Bakı larında garip bir soğukluk vardı. Duvarlarının ne zaman benimkilerin önünde yıkılacağını merak ettim. Başka bir

dönemece gelmiştim. Cehennemime giden yolda ona en azından ufak bir patika açma zamanı gelmişti.

Uçak tekrar sarsıldığında yüreğim ağzıma geldi. Elimi onun elinden çektim. Bizi ayıran en meşhur duvarla başladım. “Babamın evcil hayvanlarıydık,” dedim ondan yana bakarak. “Bizi evde bırakıp metreslerine koşardı.”

Benimle yüz yüze gelmek için hareket etti. İfadesi anlayışla doluydu. “Diğer kadınları ne zaman öğrendin?”

“Üniversite için taşındığımda. Aynı zamanda annemin tozpembe gözlüklerini çıkardığı zamandı.”

“Annen biliyordu.” Bu bir soru değildi.

“Evet,” dedim. “Biliyordu.” Sesimdeki acının önüne geçemiştim. “Eğer onun evcil hayvanlarıysak, annem onun kucak köpeğiymiş. Ona çok âşıktı ve çok fazla bir şey gelmese de ondan gelen her şeyi kabul ederdi.”

Chris’in yüz ifadesi düşünceli ve endişeliydi. “Baban senin hayatında ne kadar etkindi?”

“Babam asla evde olmasa da benim idolümdü. Onun yürüdüğü yollara bile tapardım, tıpkı annem gibi. Onun iş dünyasında iyi görünmek gibi nedenlerle etrafında tuttuğu, göstermelik ailesi olduğumuzun farkında bile değildim. Sanırım bu güçle alakalıydı. Ya da sadece yapabildiği içindi. Belki de annemin parasını almasını istemiyordu. Hiçbir fikrim yok. Seneler önce anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Ona göre bir nedeni olmalı.”

“Annenin bu nedeni bildiğini düşünüyor musun?”

“Bence kendini babamın onu sevdiğine inandırmıştı. Aşkta gözünü kör olmuştu.”

“Yanlış anlama ama,” diye uyardı nazikçe. “Bu aşk mıydı, yoksa para için miydi?”

Benim de kendime sorduğum bu sorudan nefret ediyordum, sayısız kez bunu reddetmişim. “Annemin kafasından ne geçiyordu, gerçekten bilmiyordum. Pembe gözlüklerimi çıkardığımda keşfettiğim kişi annem değildi.” Başımı salladım. “Ama hayır. Hiç annem parayla ilgileniyormuş gibi hissetmedim.” Zihnimde geçmişe gittim. “Resim dışında sevdiği her şeyden vazgeçmişti. Babam eve geldiğinde resimlerini ve resim malzemelerini saklardı.”

“Sendeki sanat sevgisini onun yarattığını söylemişim.”

Başım la onayladım. “Evet. Hem de fazlasıyla.” Boğazımdaki boğulma hissinden kurtulmak için derin bir iç çektim. “Dönüp bakınca, esirin kendini esir alan kişiye hayranlık duyduğu Stockholm Sendromu gibi hastalıklı bir ilişkiydi.” Uçak tekrar sarsılınca, Chris’in elini tuttum. Verdiği güç ve cesaret içime işlerken ona bunları anlattığıma memnun oldum.

“Elinde hiç onun çalışmalarından biri var mı?” diye sordu birkaç dakika sonra.

“Hayır. Üniversiteye gitmek için evden ayrıldığımda resmi tamamen bırakmıştı. Babam onun tüm zamanını kendisini iyi gösterecek üst düzey yardım etkinlikleri düzenlemekle geçirmesini istiyordu. Öldüğünde şirket için düzenlenmiş bir etkinlikten eve dönüyordu. Bu olurken babam tabii ki ülkede bile değildi.”

“O yüzden babanı onun ölümünden sorumlu tutuyorsun.”

Bakışlarım her nasılsa onun bacağına duran ellerime indi. Annemin ölümünü duyduğum anı, yakıcı bir canlılıkla tekrar yaşadım. Chris yanağını okşadı. “İyi misin?”

“Ben sadece... annemin öldüğünü duyduğum günü hatırladım.” Devam edebilmek için kendimi zorladım. “Annemin ölümünden onu sorumlu tutmuyorum. Onu annemin sefil hayatından sorumlu tutuyorum. Annemin kendi seçimlerini yapmış olması, babamın onu suistimal etmesini kabul edilir hale getirmiyor.” Hatırlamak üzere olduğum anıyla boğazımdan beni yakan bir asit yükseldi. “Onun cenazesinde ağlamadı bile, Chris. Tek bir damla bile gözyaşı dökmedi. Bir tane bile.”

Chris elini başımın arkasına koydu ve alnını benimkine yasladı. Konuşmak için ağzını açtığı anda onu hemen uyardım. “Sakın üzgün olduğunu söyleme. Bunun hiçbir yardımı olmadığını biliyorsun.”

“Hayır, yardımcı olmaz.”

Yavaşça koltuklarımıza gömüldük, omzuna yaslandım. Başka hiçbir şey söylemedi, söylemesine de gerek yoktu. Yine yanımdaydı. Bu hem tatlı hem acıydı çünkü Pandora’nın kutusundan çıkan iblislerin sonu gelmeyecekti. Üstelik bundan sonrakiler onu da avlayacaktı.

Los Angeles’a varıp otele giden özel bir aracın arka koltuklarına yerleştiğimizde Chris mesajlarını kontrol etti.

“Blake, Ella’nın uçuş bilgilerini bulmuş. Bileti tek yönmüş. Paris’te kalmayı planlayıp sana söylemek istememiş olabilir mi?”

“Sahip olduğu her şeyi geride bıraktı ve bana bir ay içinde döneceğini söyledi.” Başımı salladım. “Hayır. Kalmaya niyeti yoktu. İtalya’ya gidecekti.”

Blake’e bu bilgiyi mesajla bildirdi. Birkaç dakika sonra ya-

nıt gelmişti. “Blake, Ella’nın Paris’ten ayrılabilceğı tüm ulaşım araçlarına bakmış. Ama İtalya’ya gittiğine dair hiçbir kayıt bulamamış. İşinden istifa etmediğinden emin olup olmadığını soruyor.”

Kaşlarımı çatarak telefonumu elime aldım. “Bunu düşünmemiştim.” Doğru kişiye mesaj bırakmam gerekiyordu. “Umarım okuldan en kısa zamanda geri ararlar.”

“Okuldaki durumunu öğrenmelisin. Eğer istifa etmemişse Blake’in takımına araştırmaya devam etmesini söyleyeceğim.”

Başımı salladım ve kendimi okuldan gelecek telefona hazırladım. Sadece Ella’nın güvende olduğunu duymaya ihtiyacım olduğu için değildi, benim de istifa etme zamanım gelmişti. Öte yandan bu, hayalimdeki yeni kariyerime kavuşacak olmama rağmen biraz göz korkutucuydu.

Araç otele vardıktan sonra eşyalarımızı odamıza çıkarıp, hastaneye gitmek için acele ettik. Chris’in kanserle mücadele eden yirmi çocuk ve onların anne babaları için düzenlediğı etkinliğe tam zamanında yetişmiştik. Hararetili bir karşılamadan ve dahil olacağımı bile tahmin etmediğim ama olduğum fotoğraflar için poz verdikten sonra, nihayet lösemi hastası Dylan’la tanışabildim. Dylan’ın Chris’e, Chris’in de ona çok derinden bağlandığı belliydi. Çok sevilesi bir çocuktu, hem dost canlısı hem zekiydi. Gözlerinin altındaki koyu halkaları, kanser tedavisi aldığını belli eden saçsız kafasını ve onu on üç yaşından daha küçük gösteren zayıf bedenini gördüğümde kalbim burkuldu.

Chris ön odadaki tuvalin önüne oturdu. Dylan’la ben de onun yanına oturduk. Birlikte istek üzerine özel bir resim çizen Chris’i izledik. Chris’in kalabalıkla etkileşimi beni büyülemişti.

O üzgün yüzleri gülümsetebildiğini gördüğümde kalbim göğsümden çok boğazımda atıyordu.

Etkinliğin ilk saati dolduğunda Chris'e içecek bir şeyler ve şeker almak için kafeteryaya yöneldim. Öğle yemeğinden beri bir şey yememişti ve saat yediydi. Dylan'ın annesi Brandy, otuzlarında sarışın güzel bir kadındı, beni koridorda yakaladı ve birlikte yürüdük. "Sana katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Hiçbir sakıncası yok," dedim. "Dylan harika bir çocuk. Chris'in ona neden bağlandığını anlayabiliyorum."

"Teşekkür ederim. Evet, aralarında özel bir bağ var. Chris birçok yönden bir lütuf." Asansörün kapısı açıldı, birlikte bindik. "Dylan'ı her gün aradığını biliyor muydun? Ve en önemlisi, beni ve eşim Sam'i de kontrol etmek için arıyor."

"Bilmiyordum ama şaşırmadım. Sizden çok bahsediyor."

Asansörün kapıları tekrar açılınca çıkıp kafeteryaya doğru yürüdük. "Ödenmemiş sağlık sigortası primlerimizi ödedi. Üstelik öyle küçük bir rakam da değildi." Sesinde hem takdir, hem de üzüntü vardı.

"Dylan'ı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyor," diyebilirdim sadece.

Kadın durdu. "Para onu kurtarmayacak." Kelimeler dudaklarından titreyerek dökülüp fısıltıya döndü. Dökülmemiş damlalar gözlerinde yağmur bulutları gibi asılı kalmıştı. "O ölecek." Kolumu tuttu, parmakları koluma batıyordu. Sesinde açık bir telaş vardı. "Ve Chris'in kendisini suçlayacağını biliyorsun, değil mi?"

Boğazım düğümlendi. "Evet. Biliyorum."

"Ona izin verme."

“Onu durdurabileceğimi sanmıyorum ama onun yanında olacağım,” dedim usulca. “Ve eğer ihtiyacın olursa senin de. Lütfen, telefonumu kaydet. Beni istediğin zaman arayabilirsin, Brandy. Benden her şeyi isteyebilirsin.”

Yavaşça kolumu bıraktı ve birbirimize telefon numaralarımızı verdik. Sessizce kafeteryaya yürüdük. Hüzünlü bir sessizlikten sonra konuşmamızı sıradan bir sohbete çevirmeyi başarmıştık. Ancak bu, odaya dönüp neşeyle sohbet ederek çikolata tıkanan Chris’le Dylan’ı görene kadar sürmüştü.

“Doktorlar onun şekerli şeyler yemesini istemiyor,” diye fıslıdadı Brandy, “Ama o bu şeyleri severken, onu nasıl reddedebilirim?”

“Ben olsam ben de reddedemezdim,” diye katıldım. Gözlerim önce çocuğa, ardından Chris’e takıldı. Çocuklarla arası iyiydi. Acaba hiç kendi çocuğuna sahip olmayı düşünmüş müydü? Hiç çocuk konusunu düşünmemiştim ama bugünden sonra, anne olmak istediğimden emin değildim. Evladımı kaybetmeyi hayal bile edemezdim? Annemi kaybetmek benim için yeterince zordu. Eğer Chris’i kaybedersem...

“Onu seviyorsun,” dedi Brandy usulca. “Bunu sen ona bakarken yüzünde görebiliyorum.”

Gözlerim Chris’in üzerindeydi. “Evet, evet seviyorum.”

Bakışlarımı Brandy’ye çevirince, “Güzel,” dedi hoşnut bir şekilde. “Sam ve ben, bu adamın taşıdığı acıyı görebiliyoruz. Bu acısını paylaşabileceği birine ihtiyacı var.”

Bu gözlem göğsüme bir yumruk gibi indi. Chris küçüklüğünden beri hayatın ona yüklediği her şeyi tek başına taşıyordu. Brandy onun görünen yüzünün altında sakladığı şeyi görmüş-

tü. Dayanılmaz bir acı yaşasalar da hâlâ Chris için endişelenecek kadar ötesini görebiliyorlardı. İki gece önce Chris'in sesinin telefonda ne kadar üzgün geldiğini hatırladım. Bu hafta sonu yükünün birazını paylaşmama ihtiyacı olduğu aşikârdı. İçimdeki iblisleri onunla paylaşma zamanı değildi. Korkunç olayı ertelemek gibi bir niyetim yoktu. Şimdi burada, onun yanında olma ve ona onu sevdiğimi gösterme zamanıydı.

Brandy ön odayı işaret etti. "Çağırıyoruz."

Bize el sallayan Chris ve Dylan'a baktım. Birkaç dakika sonra imkânsız bir şeyin içine çekilmiştim. Brandy ve Sam'i eve gidip biraz dinlenmeye ikna ederken Chris ve Dylan'la *13. Cuma*'yı izlemeyi kabul etmiştim.

Üç saat sonra korku filmi nihayet sona erdiğinde Chris'le, Dylan'ın yatağının yanındaki rahat koltuğa kıvrılmıştık. Chris'in çizdiği Freddy ve Jason resmi masaya dayanmıştı. Dylan hâlâ benim ciyaklamalarım ve yakınmalarım gülüyordu. Onun gülüşü kulağıma müzik gibi geliyordu. Harika bir çocuktü. Yaşamayı hak ediyordu.

Chris uzaktan kumandayı alıp DVD oynatıcıyı kapattı. Saate baktı. "Saat on bir olmuş. Uyusan iyi olacak, Dylan."

Yüzümü ekşittim. "Benim için de uyu, Dylan. Ben artık uyuyabileceğimden emin değilim."

Dylan gülerek yatağında kıvrıldı. "Ben uyuyana kadar kalacak mısınız?"

Chris'le bakiştık, başımı onaylarcasına salladım. "Biz buradayız, ahbap," dedi Chris ve koltuğu yatırıp yatak haline getirdi. Beni kollarının arasına alabilmesi için sırtımı ona döndüm.

Dylan yatağının yanındaki düğmeyle ışığı kısınca gözlerimi kapattım. Çok yorgundum, gerçekten çok zor bir gündü.

Omurgamdan aşağısının titremesine neden olarak, “Burada olduğun için mutluyum,” diye fısıldadı Chris kulağıma.

“Ben de,” dedi Dylan onu açıkça destekleyerek.

“Ben de,” diye cevapladım onları. Zor ama güzel bir gün olmuştu.

On Sekizinci Bölüm

O benim olduğum ve olmadığım her şeydi. Kendimin nerede başladığını, onun nerede bittiğini anımsamıyordum ya da onun nerede bitip, benim nerede başladığını. O benim Efendimdi. Ben onun kölesiydim. Ondan önce nasıl biri olduğumu hatırlamak için mücadele ettim. Onun benim için aynısını yapmadığı düşünülürse kendimi ona bu kadar verebilmem korkutucuydu. O gittiğinde ben ne olacaktım? Kalıp cevabın hiçbir şey olduğunu öğrenmeye cesaretim var mıydı? Ve ona ayrılmak istediğimi söylediğinde o ne yapacaktı?

Rebecca'nın günlüklerinden birinin ürpertici sonu zihnimde dönerken sıçrayıp uyandım. Güneş ışığı, benden başka kimsenin olmadığı boş hastane odasına doldu. Dylan'la Chris'in gitmiş olduğunu fark ettim.

Elimin altında bir kâğıt hışırdadı. Üzerinde Chris'in elyazısı vardı. Dylan'la çikolata parçacıklı krep yığını için gizlice mutfağa sızmaya gidiyoruz. Saat onda otele dönüp duş almış olmamız gerekiyor. Hemşire banyoya senin için malzemeleri bıraktı.

Saate baktım, sekizdi. Chris'le bu sert koltukta uyuyakal-

dıgımıza inanamıyordum. Ayağa kalkıp gerindim ve Chris'in araması ihtimaline karşılık telefonumu alıp banyoya yöneldim. Lavabonun üzerinde, ufak bir çantada tuvalet malzemeleri ve gerçekten bakmak istediğim katlanmış bir gazete vardı. Alıp Chris ve Dylan'la olan fotoğrafımıza baktım, Chris karalama yapıyordu. Mark mutlu olacaktı. Sensörlü lamba sönene kadar bir süre kaşlarımı çattım. Ah evet, Mark mutlu olacaktı. Chris'le benim üzerimizde Allure tişörtlerimiz vardı ve açıkça görünüyordardı. Gazetenin bir fotoğrafını çekip, Mark'a mesaj gönderdim. Mark cevap verdiğinde yeni diş fırçamı daha henüz açmıştım. *Tişört sana Chris'ten daha çok yakışmış.* Mesaja bakıp kısa bir kakhaha attım.

İşte, bu Mark'ın bana e-postalarda ve belli ki mesajlarda da verdiği acayip cevaplardandı. Böyle bir efendiden çok bir erkek gibi görünüyordu. Onda, 'Bayan McMillan şöyle, Bayan McMillan böyle,' diyen sert halinden daha fazlası vardı. Onun gerçekten günlükteki adam olup olmadığını merak etmiştim. Nedense, Rebecca'nın Efendisi'nin bu tarz şakalar yapan ya da Mark'ın daha önce yaptığı gibi e-postasını *Açlık Oyunları*'ndan, şans sonsuza dek sizinle olsun şeklinde alıntılarla bitiren biri olarak hayal edemiyordum. Cevap yazdım ama göndermeden önce yazdıklarımı iki kere silip elime diş fırçamı aldım. Mark'a mesaj yazarken neden sıkıntıya giriyordum ki?

Birkaç dakika sonra darmadağın saçlarımı taramıştım. Kahverengisi aynı tonda olan gözlerim zaten solgun olan tenimi iki kat daha solgun gösteriyordu. Ancak bu yirmi dört saat önce olduğu kadar önemli değildi. Çocukların ve ailelerinin yaşamları için savaşmalarını izlemek bana kendi güvensizliklerimle ilgili

bir bakış açısı kazandırmıştı. Ayrıca şu anda yaşamının ne kadar önemli olduğunu, yaşamın ne kadar çabuk paramparça olabileceğini düşünmemi sağlamıştı. Tıpkı annem ve Chris'in annesi için olduğu gibi. Son kararım ne kadar korkutucu olursa olsun, pazartesi günü öğretmenlik işimden istifa etmem gerekiyordu.

Banyodan çıkıp tekrar Dylan'ın odasına yürüdüm. Bu kararımı Chris'le paylaşmayı düşünürken hâlâ yalnız olduğunu fark ettim. Gelen sesler dikkatimi yarı açık duran kapıya çekti. Brandy, beyaz önlüklü bir adamla derin bir sohbetteydi ve mutlu görünmüyordu. Doktor olduğunu varsaydığım adam Brandy'nin omzunu sıktı ve yürüyüp gitti. Brandy elleriyle yüzünü kapattı.

Hızla yanma koştum. "Brandy?" Ellerini yüzünden çekti. Yaşlar yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Ah tatlım, sorun nedir?" Ona sarıldım, o da bana tutundu.

"Dylan'ın kanseri beklediklerinden daha hızlı ilerliyormuş." İçim dışıma çıkmış gibi hissettim, oysa Dylan benim çocuğum bile değildi. Kim bilir Brandy nasıl hissediyordu? Onu nasıl teselli edebilirdim ki?

Dakikalar geçtikten sonra geri adım attı. "Oğlumu görmeliyim. Sam'i aramalıyım."

"Onu ben arayayım," diye teklif ettim. "Sen git elini yüzünü yıka ve Dylan'ın yanında ol."

Bana Sam'in numarasını verip tekrar sarıldı, vücudu titriyordu. Başımı kaldırdım, Chris'in yanında Dylan'la asansörden indiğini gördüğümde kalbim tekleli. Elimle ona durmasını işaret edince o da hemen kabine geri döndü, Dylan'ı da yanında götürdü. Rahatlayarak iç geçirdim. Bu, anne oğul arasında duygusal

bir çöküş olabilirdi. İçten içe oğluyla birlikte öldüğünü bilsem de bir şekilde Brandy'ye kendini toplamasında ve oğlu için güçlü durmasında yardım etmem gerekiyordu. Ve yine bir şekilde Chris'in bunu atlatmasını sağlamalıydım. Derinlerde bir yerlerde bunun, zaten yaralı olan erkeğimin açık yaralarını deşeceğini biliyordum. Ve sadece bunu düşünmek bile canımı yakıyordu.

Sonunda Brandy'nin toparlanmasına yardımcı olduktan sonra Chris'e, Dylan'la birlikte bize katılabileceğine dair mesaj gönderdim. Birkaç dakika sonra Dylan odaya girdi. Sırıttıyor ve *13. Cuma*'dan bir şarkı söylüyordu. "Bir iki, senin için geliyor Freddy. Üç dört, kapıyı ört. Beş, altı kap haçı."

Arkasından Chris geldi. Bir günlük koyu sarı sakalları, karmaşık saçlarıyla çok seksi görünüyordu. Bakışları Brandy'ninkileri yakaladı. Kanserin ilerlemesiyle ilgili haberi bilmiyordu ama kötü bir şeyler olduğunu anlayacak kadar zekiydi.

Dylan yatağa atlarken hâlâ şarkı söylüyordu. "Sekiz, dokuz, geç saatlere kadar uykusuzuz."

"Yeter," diye haykırdım şakayla.

"Evet, yeter," diye katıldı Brandy gülerek. "Bu şarkı benim de ödümü kopardı."

"Siz ikiniz sadece bir şarkı yüzünden korkuyor olamazsınız," diye itiraz etti Dylan.

Sadece filmi düşünmek bile beni titretiyordu. "*13. Cuma* yerine *Cadılar Bayramı*'nı izlemeyi teklif etmemin bir sürü nedeni var ve bu şarkı o nedenlerin en başında geliyor."

Dylan'ın yanına otururken, "Bir sonrakine Sara'ya onu izletiriz," diye söz verdi Chris.

Dylan gülerek yumruğunu havaya kaldırdı. "Evvvet!"

İkisinin birbirine veda edişini görmek beni sarsmıştı. Dylan ve Chris bir korku filminden diğerine geçiş yapıyorlardı. Dylan kanserle savaşmak için korku filmlerini ve canavarları kullanıyordu, Chris acıyla savaşmak için acıyı kullanıyordu. İkisinin neden bu kadar çok bağlandığına şaşdırmamak gerekirdi.

“Ee?” diye sordu Chris, asansöre adım attığımızda.

Onu inciteceğini bildiğim şeyleri ona söylemek için çaba gösterdim. “Kanser beklenenden daha hızlı ilerliyormuş.”

Kafası arkaya düştü, yüzünü tavana kaldırdı. İçindeki azabı hissedebiliyordum. Kollarımı beline dolayıp yanağımı hızla atan kalbine bastırdım. “Üzgünüm.”

Yüzünü saçlarıma gömdü ve sanki onu rahatlatırmış gibi kokusunu içine çekti. “Bunu daha önce de yaşamıştım. Ama bu çocuk, o özel.”

Yüzümü kaldırdım, bakışlarım Chris’in sıkıntılı bakışlarıyla buluştu. “Biliyorum. Onunla aradaki bağı görebiliyorum.”

Asansör açıldığında Chris parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. San Francisco’dan daha sıcak olan Los Angeles havasında taksi durdurmaya çalışıyorduk ama bu, Chris’in şu anda hiç de ihtiyacı olmayan bir mücadeleye dönüşüyordu. Nihayet, otel yoluna koyulmuştuk. Lafı zor bir konu olan Dylan’ın babasına getirdim. “Brandy’ye kocasını arayacağımı söylemiştim. Kocasıyla konuşmasının onu tekrar yıkacağını düşündüm. Onunla sen konuşmak ister misin, yoksa ben mi konuşayım?”

Chris telefonunu aldı. “Ben konuşurum.”

Chris, Dylan’ın babası Sam’e olanları açıklarken onu izledim. Chris konuşma boyunca duygusuz bir maske takmıştı, ama bacağı sıkıca tutuyordu ve ejderha dövmesinin altındaki kasları gerilmişti.

Otele vardığımızda Chris hâlâ telefondaydı. On dolar tutmasına rağmen şoföre yüz dolar verdi ve devam etmesi için el salladı. Asansörden kendi katımıza inerken, Sam’le konuşmasını bitirip telefonu kapattı. Ruh halindeki gerginlik açıkça belliydi. Bana da bakmıyordu. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Kartı kapiya sokup açtığı anda sessizce bekledim.

Önden içeri girdiğinde şaşırdım, normalde o beni takip ederdi. Arkamızdan kapıyı kapattığımda duvarı yumruklandığını gördüm, ardından yumruğunu duvara bastırdı. Baş omuzlarının arasına düştü. Uzun, esnek kasları dalgalar oluşturuyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp ona uzandım. “Yapma,” diye emretti sertçe. Elim havada asılı kalmıştı. “Kendimde değilim.”

“Burada benimle ol, Chris. Bırak yardım edeyim.”

Gözlerinin derinliklerindeki umutsuzluk, sanki doğrudan cehenneme inen bir tünel gibiydi. “Bu yanımda, uzak durman için uyardığım yanımda.”

“Uyarın işe yaramadı o zaman. En azından şu an işe yaramıyor.”

Beni tutup duvarla kendisi arasına çekti. “Bu benim...”

“Biliyorum,” diye sözünü kestim. “Bu acıyla başa çıkabilmek için acıya ihtiyaç duyduğunuz zamanları, son yirmi dört saatte gördüklerimden sonra anladım. Eğer bunu yapacaksak, Chris, burada benimle olmanın bir yolunu bulmalısınız.”

“Böyle olduğumda içimde nazik hiçbir yan olmuyor. Şu an olduğum kişiyi istemezsin.”

“Senin her parçanı isterim, Chris.”

Uzun uzun bana baktı. Aniden parmakları saçlarıma dolandı

ve beni öptü. Öfkesi, acısı dudaklarından bana akarken, acısının yoğunluğu beni yaktı. Ellerim göğsüne kaydı ama bana engel oldu. “Bana dokunma. Ben bunu atlatana kadar olmaz.”

“Tamam.” Asıl olduğu kişiden bu denli uzaklaşmasıyla sarsılmış olsam da sesimi güçlü çıkarmayı başarmıştım.

“Soyun,” diye emretti. “Bunun için kendime güvenmiyorum.”

Ne demek istediğini hiç bilmiyordum. Geri adım atarak tişörtünü başından çıkardı. Ben de kendi tişörtümü ve sutyenimi çıkardım. Pantolonuma uzandım ama ellerim kontrolsüzce titrediğinden biraz çabalamam gerekmişti.

Chris hemen yanıma gelip bileklerimi tuttu. “Kahretsin, bunun bir hata olduğunu biliyordum. Seni korkutuyorum.”

“Beni korkutuyorsun, Chris. Sen incindin, dolayısıyla ben de incindim.”

İçinde kopan fırtınalar yüzüne yansımıştı. Uçakta yaptığı gibi alnını benimkine dayadı. Nefesi düzensizdi, hissettiklerini açıkça dizginlemeye çalışıyordu.

Ona dokunma isteğim o kadar güçlüydü ki neredeyse direnmesi imkânsızdı. “İçindeki dizginlemeye çalışmaktan vazgeç, Chris. Bırak dışarı çıksın. Bunu kaldıracabilirim.”

“Yapamam.”

Birkaç adım uzaklaşıp banyoya yürüyerek beni şaşırttı. Arkasından bakakaldım. Yapamaz mıydı? Bu da ne demekti? Düşün açıldığını duydum. Olduğum yerde kalmaya çalıştım çünkü belli ki biraz özgürlük istiyordu, ama yapamadım. Çıplaklığımın zıtlaşmak için en uygun kıyafet olmadığı gerçeğini görmezden geldim. Zaten o da giyinmemişti.

Chris camdan duş kabinine girerken onu takip ettim. “Yapa-

maz mısın?” diye meydan okudum. “Bu da ne demek? Benimle olamaz mısın? Gitmemi mi istiyorsun?”

Kabinden dışarı uzanıp beni öptü. “Bu, sana gitmeyi isteyecek hiçbir şey yapamam, yapmayacağım demek.” Islak başparmağıyla yanağımı okşadı. “Ama şimdi, yapacağım.”

Ruh hali jet hızıyla değişmişti. Birkaç dakika önce olduğu kişi değildi artık. Kabinin içine girmeye cesaret ettim ve ona sarıldım. Sıcak su beni sararken kollarında rahatlamıştım. Sert, uzun penisinin büyüdüğünü, kalınlaştığını hissedince daha fazla cesaretlendim. Ancak ona baktığımda kopmak üzere olan fırtınayı gördüm.

Düşündüğüm kadar iyi değildi. Yanından bile geçmiyordu. Seksin, onun acıyı kabullenışıyle alakası olmadığını söylemiş olsa da tahrik olmuştu. Ve ben onu incitemezdim, incitmeyecektim. Ona sunabileceğim tek şey zevkti.

Onu duvara, akan suyun baskısından uzağa ittim, o da bana izin verdi. Bunu iyiye işaret olarak görüp yavaşça vücudundan aşağı kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Yumuşak nefesi, beni daha fazla cesaretlendirdi. Ağzımdan ıslak saçlarımı çektim ve elimi onun nabız gibi atan penisine sardım. Sataşmadım. Sert ve hızlı olmasına ihtiyacı vardı, boşalmalı, rahatlamalıydı. Yani öyle düşünüyor, umuyordum. Ağzımdaki gergin penisinin yumuşak derisini emdim. Zevk sıvısının tuzlu tadı dilimi istila etti. Oyalanmadan, alabildiğim kadarını ağzıma aldım. Elini başıma koydu.

“Daha sert,” diye emretti. Sesi boğuktu. Kalçası ağzıma doğru kıvrılıyordu, penisinin zonklamasını dilimde hissedebiliyordum.

Bakışlarımı kaldırıp bana bakarken onu izledim. Dişlerini

gıcırdatışını, çenesinin gerginliğini, ateşli bakışlarındaki şehvet ve öfkeyi. Bu güçlü, seksi adamın bana tepki vermesi, beni istemesi, bana ihtiyaç duyması kışkırtıcıydı. Bundan bu kadar emin olmamıştım.

Penisini daha fazla sıkarak, zorlayarak içime çektim, onu daha derine aldım. Chris de kendini ileri, boğazımın derinliklerine doğru itti. Ağzımı becerirken beni ele geçiren arzusu yaşayan, nefes alan bir şeydi. Buna doyamıyordum, ona doyamıyordum. Dilim, penisinin nabız gibi atan alt kısmına kaydı-ğında, derinden ve gırtlaktan gelen bir sesle inledi. Başı arkadaki fayanslara doğru düştü. Düşüncesiz bir kayıtsızlığın içine kaydığını hissetmiştim.

Chris'i dilimde hissetmenin, acısını ondan almanın verdiği güçle ve bedeninin tadıyla vücudum tutuştu. Elimi kalçasına sardım. Oradaki gerilimi bana boşalmaya ne kadar yakın olduğunu gösteriyordu.

"Güzel, bebeğim," diye mırıldandı. Sesi alçak, boğuk ve sek-siydi. "Çok güzel." Başımdaki eli sıkılaştı. Kendini daha sertçe itmeye, penisini boğazımın daha derinine gömmeye başladı. Dudaklarından dökülen boğuk bir inlemeyle boşalacağı anı, aç bir şekilde bekliyordum. Penisi ağzımda kasılınca öfkesinin aktığı dilimde, rahatlamasının tuzlu tadını aldım. Dilimle dudak-larımı aletin üzerinde, aşağı yukarı hareket ettirerek yavaşça bitirmesini kolaylaştırdım.

Yüzünü eğip bana baktı, nefes nefeseydi. Ayağa kalktığımda beni kendine çekti. "Bana yardımcı olduğumu söyle," dedim ve bu bir istekti. Onun ihtiyacı olan kişi olabildiğimi, bu karanlığı birlikte aştığımızı bilmeye ihtiyacım vardı.

“Yardımcı olmaktan daha fazlasını yaptın,” dedi. “Bir sonraki nefesimi alma nedenim sensin.” Beni öperken sesinin boğuk ve yavaş tınısı dudaklarıma karıştı. Benimkini okşayan dilinin dokunuşundaki yumuşaklık, bana kelimelerinden daha fazlasını anlatıyordu.

Öpüşmemiz sona erdiğinde konuşmadık. Birbirimizi sabunladık, birbirimizde kaybolduk ve bunun seks yapmakla alakası yoktu, aramızdaki derin bağla alakası vardı. Beni duvara dayayıp penisini içime kaydırduğu an geldiğinde, gözlerimiz de bedenlerimiz gibi birleşti ve aramızda geçenler beni daha önce hiç olmadığı kadar çok tatmin etti. Onun bana ihtiyacı vardı, benim de ona. Bunun doğruluğundan asla şüphe etmemiştim. Acılarımızın olduğu kısımlardan birbirine uyan iki yapboz parçası olduğumuzu her zaman biliyordum. İkimizin de yaralı olduğundan emin olduğum bir an vardı ama bu, birbirimizi mahvedeceğimiz anlamına gelmiyordu. Artık, birbirimizi koruduğumuzu düşünüyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

Nihayet öğle yemeği etkinliğine varmıştık ve kısa bir süre sonra Chris'in kendini tamamen toplamış olmasını umuyordum. Yirmi beş masadan birine oturup bir adamın muhtemel donörlere, kanser sebebiyle ölen bir çocuğun hikâyesini anlatmasını dinledik. Dylan'ı düşünmeden edemiyordum. Gözüm konuşmacıdan Chris'e kaydı. Onu yan profilden görebiliyordum, ifadesi ruhsuz, omurgası kaskatıydı. Ona baktığımı bilse de sadece ileri bakıyor, çenesi kasılıyordu. Uzanıp elini tuttuğumda yavaşça bana döndü ve sadece bir anlığına yeşil gözlerindeki kehribar rengi beneklerde acısını görmeme izin verdi. Parmağımın yanğını takip ederek sessizce ona, onu anladığımı söyledim. Elimi sıktı ve dikkati tekrar odaya döndü.

Bir kez daha kesinlikle emin olmuşum. Chris karanlık ve acıydı, bu yanının ne kadar kontrol altında olduğunu söylerse söylesin, değildi. Öte yandan kontrol altında olmasını gerçekten istediğinden pek emin değildim. Onu iyileştirmek, yanında olmak istiyordum ama gerçekten yapabileceğimden emin değildim. Bana izin vereceğini sanmıyordum. Konuşmanın devamı boyunca bu

düşünce aklımı oyaladı. Öğle yemeği vakti geldiğinde rahatlamış olsam da etkinlikten bu kadar çabuk kaçmak yoktu. Chris'le konukların arasına karıştık. Chris'in neşeli maskesini takıp bu kadar iyi devam edebilmesi beni şaşırtmıştı. Doğru zamanlarda doğru yorumlar yapıyor, çoğu kişiyi gülümsetiyordu.

Bir saat sonra, bazı çocukları ziyaret etmek için hastanede idik. Chris komik hayvan ve çizgi film karakteri taslakları çiziyordu. Şaşırtıcıydı ama benim dışımda kimse onun ne kadar sıkıntılı olduğunu farkında değil gibi görünüyordu. Onu izledim, benim muhteşem, seksi erkeğimin ötesini görüyordum, kendi acısına rağmen bu aileler için daha fazlasını yapıyordu ve ben ona daha fazla âşık oluyordum.

Programımız tamamlandığında Chris'le son ziyaretimizi yapmak için koridordan Dylan'ın odasına yöneldik. Chris durdu ve telefonuna gelen mesaja baktı.

Yüzündeki zalim ifade beni endişelendirmişti. “Ne?” diye sordum.

Cevap vermeden mesaj yazdı. “Blake deponun kilidinin değiştirilmediğini ama içerisinin altüst edilmiş olduğunu söylüyor. Oraya son gidişimizde eşyaların etrafa saçılmış olup olmadığını bilmek istiyor.”

“Hayır. Ona hayır de.”

“Dedim bile.” O sırada başka bir mesajı okudu. “Diğer gizli dedektifin elektrik yokken kilidi değiştirdiğini ve şifrenin kapıyı açtığını söylüyor.”

Bunun nereye gittiğini anlıyor, boşlukları doldurabiliyordum. “Oradan çıkarken onun yerleştirdiği kilidi kilitledik, böylece hazır olduğunda depoya dönebildi.”

“Doğru. Eminim onunla tanıştığın gece bunu yapmak için fırsat arıyordu. Depoda işini gördükten sonra senin kilidini tekrar yerleştirdiğini varsayabiliriz.”

Başım nabız gibi atıyordu. “Eşyalar ne kadar kötü derecede karıştırılmış?”

“Kulağa Rebecca’nın tüm eşyaları ortalığa saçılmış gibi geliyor.”

Hayal kırıklığına uğramıştım. “Polisi arayabilir miyiz?”

“Blake depoda başka birinin olduğunu asla ispatlayamayacağımızı söylüyor. Vazgeçmeye karar verene kadar bu işe polisi karıştırmamalıyız.”

İstemeyerek de olsa durumun çaresizliğini kabul ettim. “Başka günlükler varsa bile artık sonsuza kadar kayboldular.” Rebecca’nın nerede olduğunu, onun kayboluşundan kimin sorumlu olduğunu muhtemel cevaplarıyla birlikte hem de.

“Blake ve tüm Walker Güvenlik çalışanları birinci sınıftır. Eğer Rebecca’yı birileri bulabilecekse, bunlar onlardır.”

“Eğer senin söylediğin kadar iyilerse ve Rebecca’yı bulmak bu kadar zorsa Chris, her zamankinden daha endişeliyim.”

Chris’in dudakları inceldi. “Ne yazık ki katılıyorum.”

Dylan’ın odasına girmeden önce zor da olsa karamsar ruh halimi dağıtmaya çalıştım. Dün tanıştığım enerjik çocuk ortadan kaybolmuştu. Yatağındaydı, kafasını diğer yana yaslamış kusu-yordu. Annesi ise hemen yanında onu yatıştırmaya çalışıyordu. Ayaklarımı yerde tutan tek şey, diğerlerine cesaret vermek zorunda olduğumu bilmemdi. Brandy her hareket ettiğinde elleri titriyordu. Chris ise kurtulamadığı kafesi adımlayan vahşi bir hayvan gibiydi.

Ancak bir şekilde bunu bastırdı ve Brandy'nin nasıl olduğunu sordu. Brandy hiç yemek yememiş ve uyumamıştı. Biz Dylan'la otururken Chris onu biraz ara vermeye zorladı. Dylan'ın yatağının kenarına oturdu ve onun için başka bir Freddy Kruger resmi çizmek için eğildi. Dylan'ın yanından ayırmadığı küçük yastığının üzerine taslağı çizmeye başladığında Dylan, mucizevi bir şekilde neşelendi.

Saat dört olduğunda Chris'in donör buluşmasına gitmek için ayrılması gerekiyordu. Ben de saat beş buçukta onunla otelde buluşmak için sözleşip Dylan ve Brandy'nin yanında kaldım. Saat beşi kırk beş geçerken hâlâ hastanenin kapısının önünde taksi bekliyordum. Chris'e mesaj gönderdim ancak cevap vermedi.

Sonunda aradı. "Buluşmadan şimdi çıktım. Taksi bulabildin mi?"

"Hayır," diye telaşla cevapladım. "Şehirde iki büyük konferans ve bir film galası var."

"Taksi durağını ara ve gelecek araca yüz dolar bahşış vereceğini söyle. Parayı vermek için otelin önünde olacağım. Eğer bu işe yaramazsa sana özel bir araç göndereceğim."

On beş dakika sonra Chris üzerinde kot pantolon ve düz, beyaz bir tişörtle beni otelin önünde karşıladı. Nemli saçının ıslak uçları yüzünün etrafına yayılmıştı. Kapımı açtı, ardından ön koltuğun camından uzanıp sürücüye para ödedi. Duş almak ve giyinmek için acele ederek araçtan indim. Chris ellerini omuzlarıma koydu ve beni dudaklarımdan sertçe öptü. "Seni özledim."

Chris'in mizaç olarak özelini gözlerden uzak yaşayan bir insan olduğu düşünülürse, şu an burada etrafımızı çevreleyen insanları hiç önemsememişti.

Ona baktım ve bir an için yüzünde, ondan bana doğru fizilenip, beni tersyüz eden o nadir kırılganlığı gördüm. Saçının nemli tutamlarını okşadım. “Chris, Ben...” Bir korna çaldı ve Chris beni neredeyse ezecek olan taksinin önünden çekti. Kaldırıma çıkıp cümlemi içimden tamamladım. *Seni seviyorum.*

Chris, “Çılgın taksi şoförü,” diye homurdanıp parmaklarını benimkilere geçirdi.

Otel girişine doğru yürümeye başlamıştık ve ani itirafım sarı bir taksi yüzünden mahvolmuştu. Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Bunu yapmak için çılgın olmam gerekiyordu. Yanlış zaman ve yanlış mekândı ama yine de kendimi bundan alıkoyamıyordum.

Aceleyle duş aldım. Saçımı ve makyajımı yapmak üzere otelin bornozunu giydim. Saçlarımı düzleştirmeyi yeni bitirmiştik ki Chris üzerinde smokinle kapıda görüldü. Tarağı elimden bırakıp ona döndüm. Kıyafetin içindeki görüntüsü bile arzuyla sırılsıklam olmama yetmişti. Üzerine mükemmel bir şekilde oturan pantolonu ile ceket, kıvrak, erkeksi vücudunu nefes kesici bir şekilde sarıyordu.

Daha önce ‘penguen kıyafeti’ dediği smokini giymişti, tıraşsız yüzünde açık kahverengi sakalının gölgesi vardı, sarı saçları darmadağın ve bir parça vahşiydi. Hem tanıyıp sevdiğim adamdı, hem de biraz isyankârdı.

“Dünyadaki en seksi adamsın,” dedim.

Gülümsedi, bugün ilk defa gülerken gözleri de ona eşlik ediyordu. “Bu gece geri döndüğümüzde bunu kanıtlamana izin

vereceğim.” Arkasına sakladığı siyah kadife kutuyu çıkardı. “Bu senin için.” Dudakları kıvrıldı. “Ve benim için.”

Kutunun üzerindeki ÂdemileHavva.com yazısını okudumda nefesimi tuttum. Bu iki gece önce telefonda Chris’e bahsettiğim erotik mağazanın adresiydi. “Bunun pembe tüylü kısa kürek olmadığını tahmin ediyorum.”

“Hayal kırıklığına uğramış gibi görünme,” diye takıldı bana. “Eve döndüğümüzde ondan da bir tane sipariş ederim.” Kutuyu açtı, içindeki siyah ipek kumaşın üzerinde üç parça mücevher vardı. Üzerinden yakutlar sallanan uzun bir zincirin iki ucunda, birbirinin eşi iki halka vardı. Üçüncü halkanın üzerinde de gözyaşı damlası şeklindeki aynı yakuttan asılıydı.

“Elbisenin altına giymen için,” diye açıkladı.

İstemsizce, sanki o benimle konuşuyormuş gibi Rebecca’nın yazılarından birinin zihnimde tekrarlandığını duydum. *Beni döndürdü, elbisemi çekiştirip sutyenimi aşağı indirdi. Göğüs uçlarıma kısıkaç takıp acıya dayanmamı emretti.* Kollarımı kendime dolayıp başımı salladım. “Hayır. Partide bunları takamam.”

Kutuyu makyaj masasının üzerine koyup bana doğru yürüdü. Geri adım attım ama önüme gelmişti bile, yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Eğer düşündüğün buysa, bunlar kısıkaç değil. Senden bu kadar uzun süre için kısıkaç takmanı asla istemem. Bunlar mücevher. Senin için ufacık bir sürtünmeden, benim içinse ayartıcı bir dikkat dağınıklığından fazlası olmayacak. Ve inan bana, bu gece buna ihtiyacım var.”

“Ah.”

“Ah,” diye tekrar etti dudakları kıvrılırken. Gözleri hâlâ göz-

lerimdeyken bornozumun kalın bel bağına uzandı. “İzin ver sana göstereyim.”

Birkaç dakika önceki paniğim kasıklarımda kaynayan bir sıcaklığa dönüşmüştü. Bakışlarımı içime işleyen gözlerinden almıyordum. Kollarımı indirince bornozumun önü açıldı, serin hava çıplak tenime temas etti. Chris’in parmakları hafifçe göğüs uçlarıma süründü. Kendimi tutmaya çalışsam da dudaklarımdan boğuk bir mırıltı yükseldi. Chris duruşumuzu değiştirdi ve beni makyaj masasına yasladı. Kalçası benimkine dayandığında, nabız gibi atan kalın penisini karnımda hissettim.

Gül rengi göğüs uçlarım sertleşene kadar onları çekiştirdi. Bedenim tatlı tatlı uyarılıyordu. Bileklerini tuttum. “Dur. Çık-mamız gerek. Giyinmem gerekiyor...”

“Hazır olduğundan emin olmaya çalışıyordum.”

“Hazırım. Asıl sorun da bu.”

Göğüslerimi avuçlayıp onları bir araya getirdi. Başını eğip ikisini de diliyle birer kez ıslattı. Kirpiklerim titrerken elim başına gitti. Ona durmasını söyleyemiyordum. Sadece daha hızlı giyinmem gerekecekti. Göğüs halkalarından birine uzandığını fark etmemiştim. Aniden halkalardan birini şişkin, tahrik olmuş göğüs uçlarımdan birinden geçirdi.

Dudağımı ısırdım ve sallanan mücevherlere bakakaldım. “Acıyor mu?” diye sordu parmağıyla hafifçe vurup kadınlığıma zevk dalgaları gönderirken.

“Hayır,” diye soludum. “Acımıyor.”

Yakışıklı yüzü tatminkâr bir bakışla aydınlandı. Başını tekrar eğip dilini göğüs ucuma sürttü. Bu sefer ikinci halkayı tatkarken onu izledim. Mücevherin vücudumda görünüşünden

çok, Chris'in tüm gece bunu düşünecek olmasıyla tahrik olmuşum.

Beni masanın üzerine oturtup bacaklarımı ayırdı. Avuç içi kalçalarımnda dolaşıp kadınlığımın şişkin, kaygan kısmında durdu. Klitorisimi başparmağıyla okşadı. "Beni becerdiğini mi hayal ediyordun, Sara?"

"Hayır. Senin beni becerdiğini hayal ediyordum."

Güldü, kahkahasının derin, seksi tonu beni yumuşatıp eritti. Dokunuşunun altında daha fazla ıslanacağımı hissediyordum, o da dokunmaya devam etti. Bakışlarının karardığını, yeşil gözlerinin derinliklerinde kehribar rengi ateşlerin dans ettiğini gördüm.

"Ben de seni becermek istiyorum bebeğim ama beklersek çok daha iyi olacak." Klitoris halkasını eline aldı ve şişkin, hassas etimin üzerine kapattı. Bacaklarımı daha çok açtı. "Kıpırdama. Sana bakmak istiyorum." Bir adım geri attı.

Bornozumun önünü hızlıca kapatıp makyaj masasından indim. Ona dokunmadan önünde durdum. Çenemi yukarı kaldırdım. "Bana sataştın. Bekle ve gör." Yanından kaçıp aramıza mesafe koydum, ardından ona döndüm. "Şimdi dışarı çık. İzin ver elbisemi giyeyim."

"Sutyen ve iç çamaşırı giymek yok." Bu bir emirdi. Çok çekici bulduğum baskın Chris tüm ihtişamıyla ortadaydı.

"Göreceğiz."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni sertçe tekrar kendine çekti. "Sutyen yok. İç çamaşırı yok. Anladın mı?"

Kalbi elimin altında sertçe atıyordu. Bu değişimden etkilenmişti. Tüm güç onda olmasa da ona olan ihtiyacı ortadaydı ve bana dokunuşu kadar canlıydı.

Onu öpmek için parmaklarımın üstünde yükseldim. “Evet. Anladım.”

Bir anlığına sert ve kararlı göründü. Diğer eli bornozumun altından arkama uzandı. Dudakları benimkilere sürtündü, ardından dili, ufacık bir dokunuştan sonra benden ayrıldı.

“Nasıl oluyor da her zaman senden hiç beklemediğim şeyi yapıyorsun?” diye sordu kulak tırmalayan sesiyle. Sonra da beni kendinden uzaklaştırıp kapıyı arkasından kapatarak banyodan dışarı çıktı.

Uzun bir müddet arkasından bakakaldım. Onun beklediği şeyin tam tersini yapıyor olmam iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey miydi? Öte yandan Chris’leyken hayatıma giren diğer erkeklerleyken olduğum gibi başka biri olmaya çalışmıyordum. Kendimi keşfediyor ya da belki de ilk kez kendimi buluyordum.

İçten gelen bir titremeye kendimi harekete geçmeye zorladım. Siyah dizüstü çorabımı, siyah topuklu ayakkabılarımı ve en son da zümrüt yeşili elbisemi giydim. Sutyen giymedim. İç çamaşırı giymedim. Zaten yakutlar aynı Chris’in ağzı ve parmakları gibi benimle acımasızca oynuyordu.

Aynadaki yansımamı kontrol ettiğimde elbiseyi mağazadakinden bile daha çok sevdim. Parlak yeşil, solgun cildimi tamamlıyordu ve elbise vücudumu alenen ortaya dökmeyecek şekilde sarıyordu. Neyse ki elbisenin üst kısmı göğüs uçlarımdaki yakut halkaları gizliyordu.

Banyo kapısına uzandığımda, Chris’in kapının dışında bekliyor olabileceği düşüncesiyle üzerime hücum eden adrenaline bir anlığına durakladım. Yatak odasına geçtiğimde Chris’in bacaklarını çaprazlayıp, kollarını göğsünde birleştirmiş bir halde

ön kapıya yaslanmış olduğunu gördüm. Beklentiyle beni izliyordu, sessizce ona doğru yürümemi istiyordu ve ben de ona karşı çıkamayacak kadar güçsüzdüm. Hiçbir şey beni onun odayı, ruhumu ve gücümü tüketişinden daha fazla tahrik edemezdi. Her bir adımımı izledi. Dokunmadan bana dokunuyor ve yalnızca onun bana verebileceği zevkin vaadiyle beni baştan çıkarıyordu.

Önünde durdum. O ise hâlâ hareket etmiyor, bana uzanmıyordu. “Arkanı dön.”

Onun dediğini yapmak bende tamamen otomatik bir hal almıştı. Haklıydı. Kontrolün onda olduğu an, bana yapacaklarının beklentisiyle kasıklarımda yanan ateş için can atıyordum. Onunlayken başka bir yerde ya da başka biriyle yapmaya cesaret edemediğim şekilde kendimi bırakıyordum.

Boynuma dolanan soğuk bir şey hissettiğimde, Chris’in boynuma bir kolye taktığını fark ettim. Şaşkınlıkla elim boynumdaki mücevhere gitti. Uzanıp fısıldadı. “Aynada bak.”

Merakla banyoya gittim. Boynumdan göğsümdeki v çizgisine doğru inen, kenarlarında yıldız gibi parlayan elmaslar olan zümrüt kolyeye baktım. Chris arkamda belirdi. Gözleri aynada benimkilerle buluştu. Onun benim üzerimde yarattığı o hiç eskimeyen, tanıdık farkındalıkla aramızdaki bağ su yüzüne çıktı. Yüzünde aramızda fiziksel ihtiyaçtan çok daha fazlası olduğunu gösteren şiddetli bir açlık vardı. Bu hediye nin onun için anlamı vardı. Özel bir hediyeydi. Babamın anneme verdiği göstermelik hediyeler gibi değildi ve benim beğenim Chris için önemliydi.

“Bundan daha muhteşem olamazdı,” dedim usulca. “Teşekkür ederim.”

Elini sahiplenici bir şekilde karnıma koyup yüzünü saçlarıma gömdü, ağzını kulağıma bastırdı. “Muhteşem olan sensin.” Sesi kulak tırmalayıcıydı.

Chris’in yaptığı her şey, aynı ruhunun derin karanlık oyuğuna gömmeye çalıştığı acı kadar saf ve gerçektir. Günün birinde benim hiç de mükemmel olmadığımı anlayacağı zamandan çok korkuyordum.

Yirminci Bölüm

O dadan çıktıktan sonra Chris'le ağzına kadar dolu olan asansöre bindik. Chris duvara yaslanıp beni kollarıyla sardı. Ateşli dokunuşu toplum içinde olduğumuz düşünülürse fazla samimiydi. Bacaklarımın arasındaki yakutlar sallandı. Klitorisimdeki sürtünme acılı olmasa da arkama bastıran Chris'in kalın penisi gibi kaçınılmazdı. Chris burnuyla boynumu dürttüğünde titredim. Tepkilerimden aldığı zevkin neredeyse tadını alabiliyordum. Elleri göğüs kafesimden yukarı aşağı hareket etti, elbisemin kumaşını ve göğüs uçlarımdaki mücevherleri çekiştirdi. Ellerim onunkinin üzerinde durdu, onu sessiz bir azarlamayla durdurmaya çalışıyordum. Yumuşak, seksi gülüşü kulaklarımı doldurdu.

Oyunculuğu yüzünden gülümsedim. Şaraphaneye gittiğimizde de Chris'in benden iç çamaşırı giymememi istediğini hatırladım. Ancak iki durum birbirine şu an o kadar zıttı ki. Seks macerası olan bir şeyde romantizm görmeye cesaret ettiğim için kendime kızdım. O ılık ağustos gecesi manevi ailesiyle tanışmış olsak bile hâlâ Chris'le nereye yöneldiğimizi merak ediyordum.

Şüpheleri kolayca kafamdan atabilirdim ya da kendime izin verirsem bu gece kötü gidebilirdi ve ben yanlış bir duruma düşebilirdim. Endişelenecek şeyler listesi uzundu. Chris'in Paris'e dönüşü. Benim kariyer kararının eşiğinde oluşum. Sırrım. Midem kasıldı ve asansörün kapısı açıldı.

Asansörden dışarı adım attığımda endişelerimi zihnimde bıraktım. Bu gece Chris açık ve net olmamı istiyordu. Benim Karanlık Prensime, Dylan'ın karanlığının sınırlarında bocalıyordu ve ben onun ömür boyunca tutunabileceği dalı olmak zorundaydım.

Koridora çıktığımızda Chris parmaklarını benimkilerden geçirdi ve bu ufak, samimi hareketi kalbimin sıkışmasına neden oldu. Beni yürürken bacaklarımın arasında hafifçe sallanan mücevherlerden daha fazla ısıtmıştı.

Ona yandan bir bakış attım, o da bana bakıyordu; tıpkı bir yaz esintisi gibiydi. İçime esip beni tamamlıyordu. Hayatımda ilk defa, yalnız veya ele geçirilmiş değil de bir ilişkide gibi hissediyordum. O karanlık bir tutku, günahkâr bir ateşti ve ben ona doyamıyordum.

Otelden ılık, bulutsuz bir geceye çıktım, tepemizde düzinelerce yıldız parlıyordu. Siyah, ışıltılı küçük çantamın ince askısını omzuma geçirdim. Chris'in çağırdığı özel araba bizi bekliyordu. Galaya giden yaşlıca bir çiftin taksi bulmaya çalıştığını duyduğumuzda döndük.

Chris'le birbirimize anlayış dolu bir bakış attık. Hemen ardından Chris çifte seslendi: "Bize katılabilirsiniz. Biz de aynı yere gidiyoruz."

Parlak bir 911 aracı, kapı görevlisinin yanında durdu. Bir

anlığına galerideki şarap tadımı gecesini hatırladım. Galeriden dışarı çıktığımda babamın araba seçimi olan aracına yaslanmış Chris'i görmüştüm ve ve karşılaştırılmayacak bu iki adamı kıyaslamıştım. Chris'in yaşlı çiftin yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyi gördüğümde bulunduğumuz ana geri döndüm.

Aracın arkasında, yanımdaki kadınla sohbet etmeye başladım. Chris elini dizime koyup başparmağıyla kayıtsızca uzun, ipek çorabımı okşamaya başladı. Sıcaklık oradan tenime yayıldı. Zevk dalgaları bacağıma işleyerek oradan doğruca şişkin, aşırı hassas klitorisime ulaştı.

Kadınla yaptığım sohbete odaklanmak imkânsızlaşıyordu. Daha fazla dayanamaz hale geldiğimde elini tutup kaldırdım ve ona uyarıcı bir bakış attım.

Kaşını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Sen ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Evet," diye katıldı sırtarak. "Biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Açıkçası bunu korkutmaktan çok ayartıcı bir erotizmle yapıyordu. On dakikalık yolculuğumuz boyunca elini tutmamın nedeni de buydu.

Galanın olduğu Çocuk Müzesi'nde arabadan iner inmez flaşlar patlamaya başladı. Kırmızı halıdan girişteki merdivenlere yürüdüğümüz süre boyunca Chris'in huzursuzluğu neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Basın odasına gitmeyi reddetmesine şaşırmadım. Spot lambalarından hoşlanmaması ve buraya sadece yardım için gelmeye gönüllü olması, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlatıyordu.

Binaya girdiğimizde geniş bir kemerin altında durduk. Burası yaklaşık yüz konuğun kaynaştığı üçgen şeklindeki ana

odaya girdi. Hemen yandaki odada bir müzik grubu çalışıyordu. Müzik sesi yükseklerle doğru yankılanıyor, geniş kubbeye doğru kıvrılıp bizi sarıyordu. İç mekândaki eserleri gördüğümde huşu içindeydim.

Karşıdaki duvarı görünce kendime hâkim olamadan söyledim, “Bu bana Mark’ın odasını hatırlatıyor. O duvarı sen boyadın, değil mi?”

Ağzının etrafı gerilmişti. “Evet.”

“Evet mi? Sadece evet mi?”

Omuz silkti. “Saçma bir şekil için resimlerimden birini Riptide’da satacağına söz vermişti. Bu yüzden ben de duvarını boyamayı kabul etmiştim.”

“Ve gelen parayı da hastaneye bağışladın.”

Yüzünden geçen duyguyu izledim. Yüz ifadesi sertleşmişti. “Dylan’ın tedavi masraflarını ödedim ve ailesi için henüz varlığını bilmedikleri bir vakıf fonu kurdum.”

Sözleri göğsüme adeta bir yumruk gibi indi. Chris’in de öyle hissettiğini biliyordum. “Sen ve Mark birlikte çok güzel işler yapıyor gibi görünüyorsunuz ama aranızda tuhaf bir ilişki var.”

“Aramızda iş ilişkisi var.”

“Ama önceden arkadaştınız.”

“Arkadaş çoğu kişi tarafından rahatça kullanılan bir kelime,” diye alaycı bir şekilde yorum yaptı. Mark hakkında daha fazla konuşmak istemediği açıktı. Yiyecek masasını işaret etti. “Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum,” diye onayladım fakat Mark konusundan böyle kaçması canımı sıkıyordu.

Chris’in eli belime dolandı. Bizi, ihtiyatlı bir şekilde kalça-

larımız ve bacaklarımız birbirine değecek şekilde tutuyordu. Hafifçe mırıldandığında Mark'la ilgili tüm düşüncelerim kaybolmuştu. "Ben de açlıktan ölüyorum ama yiyecek için değil."

Beni tam burada, şu an yiyip bitirmek ister gibi görünüyordu. Bedenim tepki verdi ve iç çamaşırımın yokluğunda bacaklarımın arası sıcak bir şekilde nemlendi.

Kızardım, neden olduğunu bilmiyordum. Daha bir saatten kısa zaman önce bu adam göğüs uçlarımı yalamış, onlara yakutlar takmıştı. Ancak tam da böyle zamanlarda Chris'in böyle güçlü bir erkek olması, onun için eriyip bitmeme neden oluyordu.

Üstelik o da bunu biliyordu. Bunu yüzünde ve derinliklerinde günahkâr ateşlerin yandığı yeşil gözlerinde görüyordum. Fakat umursamıyordum. Daha öncekinin aksine ona nasıl tepki verdiğimi bilmesinden korkmuyordum. Dudaklarına yavaşça yerleşen narin gülümsemeyi izledim. Bu gülümsemeyle daha birkaç dakika önce yüzünü esir alan karanlık sertliğin solup gitmesiyle rahatladım. "Ah, işte," dedi ayartıcı bir ses tonuyla. "Benim kızaran küçük tatlı öğretmenim buradaymış. Onu henüz tamamen yoldan çıkarmamışım gibi görünüyor." Durakladı. "Ama üzerinde çalışıyorum."

"Beni seni yoldan çıkarmakla suçlamıştın."

"Çıkarmıştın ama en doğru şekillerde, bebeğim."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek?"

"Henüz bilmiyorsan da öğreneceksin."

Beni kalabalığın içine sürükleyerek bunun ne anlama geldiğini tahmin etmek zorunda bıraktı ki bu beni şaşırtmamalıydı. Onunla ilgili her şey çift anlamlıydı, tabii anlamayı başarabilirsem.

Üzerinde yemek olan birçok masaya göz gezdirdik. Sonunda daha çok elle yenen yiyeceklerin sergilendiği bir masanın önünde durduk. Ufak birer tabak doldurduk ve Chris’le konuşmak isteyen bir sürü insanın arasında yemeğimizi yiyebilmek için elimizden geleni yaptık. Bir lokmalık ufak sandviçimi bitirdiğimde, aniden ünlü oyuncu Gina Ray görüldü. Google’a göre bir zamanlar Chris’le çıkmıştı.

Saçları kahverengi ipekten gibiydi. Kırmızı elbisesinin bol kesim göğüs dekoltesini Chris’in koluna bastırarak ona sarıldı. “Chris,” diye haykırdı. “Seni görmek çok güzel.”

Tatlı ama keskin bir ses tonu vardı; şirret bir cadalozla Hollywood’lu bir sarışın bomba karışımı gibiydi. Zaten kendisi de öyleydi. Bendeki tek şey ise hastanede bıraktığıma söz verdiğim güvensizliğimdi ama görünen o ki galaya da benimle gelmişti. Onunla karşılaştığımda garip ve sanki kadın değilmişim gibi hissediyordum. Kesinlikle bir yıldıza ya da Chris’e yakışmıyordum. Chris gibi bir adamla böyle bir partiye katılamayacak, burada hiçbir işi olmayan o küçük tatlı öğretmen gibi hissediyordum. Tabagımı masaya bıraktım ve nereye gideceğime dair bir fikrim olmasa da kaçıp gitme dürtümle savaştım.

Chris tepkimi hissetmiş gibi görünüyordu. Kendini Gina’nın kucaklamasından kurtarıp kolunu belime doladı. “Sara, bu Gina Ray. Gina bugüne kadar yardım etkinliklerinin büyük destekçilerinden biri oldu ve bana manalı bir bakış attı, “Onu aç kurtlar gibi takip eden magazincilerin aksine biz Gina’yla hiç çıkmadık. Gina, bu Sara McMillan, sevgilim ve yanımda sık sık görünmesini istediğim kişi.”

Açıklaması beni rahatlatarak göğsüme tatlı, sıcak bir

his verdi. Parmakları kalçama doğru kıvrılırken Chris için eridim.

Gina gözlerini oyunbaz bir şekilde devirdi. “Bu sevgililik skandalı için çek defterimle özür dilemiştim, Chris. Seni bu işe soktuğum için beni suçlu hissettirip durma.”

Gina dikkatini bana verdi. Benim derin, koyu kahve gözlerime hiç benzemeyen soluk mavi gözleri, bana ay ışığındaki elmasları hatırlatmıştı. “Ve seninle tanıştığımıza çok memnun oldum, Sara.” Elini uzattı, ben de kabul ettim. Hâlâ elimi tutup Chris’e derin bir bakış atarken bir flaş patladı. “Yarın Gina Ray, eski sevgilisinin yeni kız arkadaşıyla atıştı diye haberler çıkarsa, benim suçum değil. Benim. Suçum. Değil.” Biri Gina’ya seslenince elimi bıraktı. “Sizi sonra bulurum.”

“Benim onunla çıktığımla ilgili dedikodu haberlerini okumuşsun,” dedi Chris yalnız kalır kalmaz.

“Neden böyle söyledin?” diye sordum suçlu bir şekilde.

“Gina beni kucakladığında neredeyse sandviçin boğazında kalacaktı.”

Omuz silktim. “O bir film yıldızı. Bense sadece bir şöhret budalasıyım.”

Dudakları seğirdi. “Öyle mi?”

“Tamam. Seni Google’da biraz araştırmış olabilirim.”

“İzah etmen gereken başka bir keşfin var mı?”

“Hayır. Hiçbir şey yok.” Ve bunda samimiydim. Hâlâ kendine göre sırları olduğunu biliyordum ama hiçbirini Google’da bulamazdık. Ancak bir gün tamamıyla anlamama izin vereceğini umduğum acısının ortasında bulunabilirlerdi. Sesim yumuşadı. “Bilmem gereken her şeyi biliyorum.”

Yeşil gözlerinden parlayıp geçen bir azap belirtisi gördüm. “Sara...” diye başladı ama aniden Chris’le konuşmak ve benimle tanışmak isteyen bir kalabalık tarafından etrafımız sarıldığında sözü kesildi. Ne söylemek üzere olduğunu merak etmiştim.

Başkalarıyla konuşmaya dalmış olsak da gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Söylenmemiş sözler aramızda dolanıyor, artık duyulmak istiyorlardı.

Bir saat boyunca Chris’le hareketli kalabalığın arasına karıştık. Sakin, eğlenceli gecede oturup dinlendiğimizde rahatladım. Bana sık sık dokunmasından, elini her sürtündüğünde içine yerleşip kök saldığı ruhumu ısıtmasından zevk alıyordum. Gözlerimiz buluştuğunda, yakutların yarattığı asla bitmeyen sürtünme için yapacak hiçbir şeyim olmadığının ve o derin bağımızın farkına varmam beni titretti. Mutluydum, bu yetişkinlik hayatım boyunca yaşamadığım bir şeydi. Mutluluklarım genellikle kısa süreli olurdu ama bu sefer onun için savaşmayı planlıyordum.

Üzeri çeşitli kahve ve çikolata karışımlarıyla krema dolu olan bir masa hazırlayan garsonu işaret ettim. Chris’i o yöne sürükledim. Altmışlarında heyecanlı bir hayranı tarafından durdurulmuştu. Başka bir etkinlikte kendi için bir fırça imzalatmıştı, şimdi de oğlu için başka bir fırça imzalatmak istiyordu.

“Çikolataların orada olacağım,” dedim. Parmaklarımın üzerinde yükselip yanağından öptüm ve fısıldadım. “Senden sonra, en sevdiğim baştan çıkarıcıım.”

Fransızca bir şeyler mırıldandı, muzip bir şeyler olduğuna şüphem yoktu. Kulağa o kadar seksi geliyordu ki dudakımı ısırdım.

Üzerine krema sıkılmış bir kahve aldığımda hâlâ içten içe gülümsüyordum. Masanın etrafında ufak bir tur atarak krema-
dan bir kaşık daha aldım. Chris gibi lezzizdi. Onunlayken ne ka-
dar rahat ve kendim olduğum beni şaşırtmıştı.

“Merhaba, Sara.”

Ağzımda ikinci kaşık krema varken donakaldım. Gözlerim
doğruca tanıdık elini, beyaz masa örtüsüne koymuş smokinli
adama kilitlendi.

Onun tanıdık sesini duymak yerine omurgamdan aşağı asit
dökülmesi daha iyi olurdu. Bu olamazdı. O burada olamazdı.
İki yıllık sessizlikten, onu uzaklaştırma emri çıkartmakla tehdit
ettikten sonra. İki yılın sonsuza kadar süreceğini düşünmüştüm.

Kaşığımı yavaşça sosluğa bıraktım. Lanet olsun, elim titriyor-
du ve onun da bunu fark ettiğine emindim. O zihinle oynayan
biriydi, insanları kullanırdı. Asla tekrar görmek istemediğim bir
piç olsa da ben de artık beş yıl önceki ya da iki yıl önceki kız de-
ğildim. Onun karşısında sinmeyecektim.

Kendimi darbelere karşı güçlendirirken bakışlarımı kaldır-
dım. Ancak eskisi gibi uzun, karanlık ve yakışıklı görünen o ada-
mı görmedim. Ya da kristal mavisi gözleri daha öncekinin aksine
beni çarpmadı. Son gördüğümde keşfettiğim canavardan başka
bir şey görmüyordum.

“Michael.” Adını söylerken sesim çatlamış, boğazım daral-
mıştı. Üzerimde böyle bir etkisi olmasına nasıl izin vermiştim?
Bir anlığına hissettiğim panikle yer ayaklarımın altından kayıyor
gibiymi. Hayır. Bu Chris’in geçmişi öğreneceği zaman değildi.
Böyle olmazdı. Bu yüzden paramparça olamazdım. Olmayacak-
tım. Güçlü olacaktım.

Parmaklarım avuç içime doğru kıvrıldı. “Burada ne arıyorsun?”

“Resmini gazetede gördüm, ayrıca Silikon Vadisi’ndeki” bir araştırma şirketini de ziyaret etmem gerekiyordu. Babanla bunun güzel bir amaca katkıda bulunmak ve aynı zamanda seni yakalamak için harika bir fırsat olduğunu düşündük.”

Babam, elindeki tüm kaynaklara rağmen beş yıldır benimle iletişime geçmek için tek bir girişimde bile bulunmamıştı. Annemin onuruna yapılan etkinlikte bile görüşmemiştik. Michael’ı en son o zaman görmüştüm. Onun hareketlerinin içimi hâlâ düğüm düğüm etmesinden nefret ediyordum. Beni ve onu tüm kalbiyle seven annemi hiç umursamayan bir babanın, saçma bir şekilde hasretini çekmekten nefret ediyordum.

Dudaklarım inceldi. “İkimiz de seni buraya babamın göndermediğini biliyoruz.”

“Aslında, gönderdi. Bak, gözümüz her zaman üzerinde, Sara. Her zaman üzerindeydi. Bu demek ki hayatına dahil olan herkesin de üzerindeydi. Beni şu an buraya getiren şey de bu, yani son kavalie seçimin.”

Yüzümü ateş basmıştı, kalbim çılgınca atmaya başladı. “Bu da ne demek?”

“Chris Merit oldukça ilginç bir yön değiştirme demek, sence de öyle değil mi?”

Kalbim göğsümü delecek gibiydi. Chris. Bana karşı Chris’i kullanıyordu. Kulübü biliyordu. Demek istediği bu olmalıydı. Bu olamazdı. Bu olamazdı.

“Onun yıkıcı doğasını fark edip yoluna devam etmeni um-

* San Francisco vadisinin bir parçası olan San Jose’ye verilen isimdir. Yüksek teknoloji ile ilgili sektörleri ifade etmek için kullanılır. (Çev. N.)

duk ama şu an onunla toplum içine çıkıyor, fotoğraf çektiriyor, gazetelerde yer alıyorsun,” dedi. “Sana ve bize böylesine zarar verebilecek bir şeyin dışında kalamazdık.”

“Biz?” diye karşı ıktım. “Sen benim de içinde olduğum hiçbir bize dahil değilsin.”

“Tekrar yanılıyorsun. Bak, babanın yeni başkan yardımcısı olduğuma göre onu inciten şey beni de incitir. Ve eminim Chris’in ilgi alanları ocuk yardım kurumları ile sınırlı değildir. Sence de öyle değil mi?”

Michael takıntılı ve hastaydı. “Beni miras yüzünden istiyorsun. Hepsini sana bırakabilirim.”

Yakınlaştı. Yapabileceğim tek şey geri adım atmamak, zayıflığımı göstermemektir. “Sadece sevdiğim kadının evine geri dönmesini istiyorum, Sara,” dedi. Sesinde sevgiden eser yoktu, sadece ele geçirme, sahip olma vardı. “Marriott Airport Oteli’nde kalıyorum. Seni yakında göreceğimi umuyorum.” Yanımdan geçip giderek beni tehditlerinin bataklığında bıraktı.

Olduğum yerde iim içimi yiyerek donakaldım. Bir an bulunduğum yer benden uzaklaştı. Etrafımda iki yıl önceki olaydan, azabımın karanlık deliğinden başka hiçbir şey yoktu. Bir de hareketlerimle, aptallığımla bunu Chris’le ikimizin başına benim getirdiğimin farkındalığı vardı. *Benim zayıflığım*. Sadece çok yalnızdım, kaybolmuştum ve babam benimle hiçbir şey yapmak istemezken Michael annemle olan bir bağımdı. O zamanlar bana farklı görünmüştü. Ya da belki sadece onun farklı olmasını istemiştim. İçten içe eve dönmek için, bir evim olması için bir bahane arzu etmiştim. Michael sıcak, çekici biriydi ve geçmişte onu sertçe yargılamışken onunla yeni baştan tanışıyor gibi

hissetmiştim. Oysa yanılmıştım, çok yanılmıştım. Bu cehen-
nem gibi gecenin içine gömülüyormuşum gibi hissediyordum.
Paramparça olmaya başlamıştım. Özel bir yerlere gitmem, ken-
dime gelmem, düşünüp bundan bir çıkış yolu bulmam gereki-
yordu. Kafamı kaldırıp bir kaçış yeri ararken bakışlarım odanın
karşısındaki Chris'le buluştu. Yüzündeki endişeyi görebiliyor,
bu mesafeden hissedebiliyordum. Bağımız o kadar güçlüydü ki
göğsüm bir mengeneye sıkışmış gibiydi. Ah Tanrım. Bu adamı
seviyordum ama onu yok etmek üzereydim. Ona arkamı dönüp
karanlığı yarararak ilerledim. Kendimi toplayana kadar onunla
yüz yüze gelemedim, bu geceyi toplum içinde erimeden atlat-
mam gerekiyordu.

Bu karışıklığı nasıl düzeltereceğimi bulamadan ileri fırlayıp,
kalabalığı yardım. Kontrolümü kazanmadan Chris'in beni ya-
kalamasından korkuyordum. Ancak nereye gittiğime dair hiçbir
fikrim yoktu. Sadece yürüyor, insan kalabalığını yarıyor, çaresiz-
ce bir çıkış yolu arıyordum.

Geçen garsonu tuttum. "Kadınlar tuvaleti nerede?"

Bir yeri işaret etti. Acele edip köşeyi döndüm. Gina'ya çarptı-
ğımda kaçmaya çok yaklaşmıştım. "Affedersin. Çok affedersin."

Beni kolumdan tutup sabitledi ve bana endişeli bir bakış attı.
"İyi misin?"

"Evet. Evet. Bana pek yaramayan bir şey yedim. Tuvalete git-
mem gerekiyor." Bu berbat bir bahane olsa da elimdeki tek ba-
haneydi.

"Tamam," deyip kenara çekildi. "Chris'i getirmemi ister
misin?"

"Hayır!" diye haykırdım arkamı dönüp. "Lütfen çağırma. Beni

böyle görmesini istemiyorum.” Kapıyı itip açtım ve lavabonun önündeki kadına bakmaya bile cesaret edemedim yanından geçtim. Doğruca tam önümdeki kabine girip kapıyı kilitledim. Pelte gibi olmuş bacaklarımla, klozetin karşısındaki duvara yaslandım. Hayatımın geldiği nokta buydu işte. Bir klozete bakarak parçalanmamaya çalışıyordum. Her nasılsa bu oldukça uygundu.

İki yıl öncesine ait bir anı beni ele geçirdi. Michael beni otele geri götürüyor ve benimle odamın kapısına kadar yürüyordu. Ne kadar nazik ve tatlı görünüyordu. Konuşmak için onu içeri davet ediyordum. Sadece konuşmak için, diyordum ona. Fakat kapı kapandığı an her şey değişmişti. Öfkeliydi, ondan ayrıldığı, onu kötü gösterdiğim için bana küfrediyordu. Beni duvara itip vücudunun beni çevrelediği anı neredeyse tekrar hissetmiştim. Elleri her yerdeydi, her yerimdeydi. Yeniden titremeye başladım. Titrememi durduramıyordum. Kollarımı kendime sararak anılarımdan uzaklaşmak istedim. Gözlerime batan yaşların akmamasını istedim. Michael’a beni ağlatma tatminini yaşatmayacaktım. Partiye geri dönüp güzel görünmeliydim. Gü-lümsemeliydim. Chris için bu geceyi hiçbir şeyi mahvetmeden atlatmalıydim.

“Sara!”

Bu Chris’in sesiydi. Onun tuvalette olduğuna inanamıyordum. Asla beklediğim ya da normal kabul edilebilecek şeyleri yapmıyordu. En kötü anlarımda her daim oradaydı. Her zaman. Bunu bugüne kadar yapan tek insandı.

“Arkadaki kabinde,” dedi lavabonun başındaki kadın.

“Bize bir dakika verir misin?” diye sordu Chris.

“Kapıyı gözleyeceğim,” dedi kadın, belli ki Chris’i tanıyordu.

Harika. Chris'in sevgilisinin bu gece bir olay yarattığını tüm dünyaya söyleyecek biri çıkmıştı bile.

"Sara." Sesi yumuşak bir okşama gibiydi. Benim yanımda olduğunu vaat ediyordu, belki de son kez.

"Burada olamazsın, Chris." Kahretsin, sesim çatlamıştı.

"Kapıyı aç, bebeğim. Seni görmem gerekiyor."

"Yapamam. Kapıyı açamam."

"Neden?"

"Açırsam ağlarım ve makyajımı mahvederim."

"Bırak içeri gireyim, Sara." Sesi nazik ama ısrarcıydı.

"Lütfen, Chris. Bir dakika içinde dışarıda olurum. İyi olacağım." Ama sesim iyi gelmiyordu. Gergindi ve zor duyuluyordu.

"Beni tanıyorsun. Sen kapıyı açmadan gitmeyeceğim."

Beni tanıyorsun. Onu tanıyordum. Güven ve gizliliğin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sadece ona yalan söylediğim için değildi. Chris beni dünyasına almıştı ve Michael bunu herkese duyurmak üzereydi.

"Sara." Adımı söyleyiş şeklinde bir zorlama, nazik bir emir vardı ama yine de emirdi.

Gitmiyordu. Mantıksız derecede inatçıydı. Kapının kilidini açıp bir adım geri attım. Kendime bu geceyi atlatmak için, onu korumak için ona bir yalan daha uydurmam gerektiğini söylüyordum. Otele döndüğümüzde, ona her şeyi anlatırdım. Planım buydu ama sefil bir şekilde başarısız oldum. Chris'i, beni hayatına davet eden zeki, yaralı, muhteşem ressamımı gördüğüm an, onu kaybetmek üzereydim, hatta kaybetmiştim. Bacaklarım pes etti ve yere çöktüm. Var olduğunu bildiğim ama daha önce gitmediğim gizli yerler yüzünden gözyaşlarım akmaya başladı.

Chris önümde eğildi, elleri omuzlarımdaydı. Güçlü ve kendinden emindi, daha çok ağlamaya başladım. Şelale gibi akan gözyaşlarımı durduramadım. Duvara yaslanırken beni de kendi yanına çekti. “Böyle olmak zorunda değildi.”

“Böyle olmak zorunda değildi derken?” diye sordu saçımı okşarken. Parmağını çenemin altına koyup ona bakmamı sağladı. “Bu seninle konuştuğunu gördüğüm adamla ilgili, değil mi?”

“Michael.” Sadece ismini söyleyince bile midem düğümlendi. “Michael’dı. Ben...” Cesaretlenmek için derin bir nefes aldım ve aceleyle itiraf ettim. “Sana söylemediğim şeyler var. Söylemek istedim. Söylemek zorunda olduğumu biliyordum ama ben sadece... sadece unutmak istedim ve...” Ellerimi yüzüme kapattım. Ona bakamazdım. Yapamazdım. Vücudum titredi. Kaçamadığım gözyaşlarımı durdurmalıydım.

Chris başımı tutup beni kendisine bakmaya zorladı. Yeşil gözleri benimkileri incelerken her şeyi gördü; görmesini istemediğim, ondan saklayamadığım şeyleri... Savaştığım iblisleri ve beni ne kadar çabuk ele geçirdiklerini de.

“Hepimizin unutmak istediği şeyler var. Bunu benden daha iyi kimse bilemez. Bana her şeyi anlatabilirsin. Şimdilik bunu bilmelisin.”

“Benden nefret edeceksin, Chris.”

“Senden nefret edemem, bebeğim.”

Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Gözleri yumuşak ve sıcaktı. “Seni bunu yapamayacak kadar çok seviyorum.”

Kalbim bir kısılcacın arasındaymış gibi hissettim. *Beni seviyordu. Chris beni seviyordu.* Bu, duymak için can attığım şey olsa da bunu şimdi kabul edemezdim. Beni sevecek kadar çok tanı-

mıyordu. Başımı salladım. “Hayır. Hayır, bunu gerçekten kastetmediğin sürece söyleme.”

“Kastettim zaten.”

“Sana yalan söyledim, Chris,” diye söyleyiverdim. “Benimle ilgili bilmeni istemediğim bir şey vardı ve ben sadece... ben yalan söyledim. Ben... sana beş yıldır seks yapmadığımı söyledim ama bu doğru değildi.” Elleri dizlerime gitti, geri çekildiğini hissettim. Beni söylemek istediğim şeye hazırlıyordu. Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım, elleri titriyordu. “İki yıl önce -hayır- bu da doğru değil. On dokuz ay, dört gün önce Vegas’a, annemin onuruna düzenlenen bir yardım etkinliğine katıldım. Babam gelmedi bile ve bu beni incitti. Bu beni çok fena incitti. Michael oradaydı ve ben yalnızdım, hassastım. O da beni önemsiyor gibi davrandı ve ben...”

“Bekle,” dedi Chris. Sesi sert ve keskindi. Duvara yaslanmamı sağladı, elleri omuzlarımdaydı. “Seni en son becerdiğinden beri kaç gün geçtiğini tam olarak biliyor musun?”

Kaçındım. “Hayır. Yani evet. Öyle bir şey değildi, bu...”

“Hâlâ onu seviyor musun? Bununla mı ilgili?”

Hayır! “Tanrım, hayır! Ben seni seviyorum, onu değil. Ben Michael’ı asla sevmedim. O... o odama geldi ve ben onu içeri davet etmek gibi bir hata yaptım.” Hatıralar beni ele geçirdi, başımı eğdim. Michael’ın bana dokunduğu başka bir anıyla güçlkle nefes almaya başladım, Chris’in eli göğsümdeydi.

“Onu ben içeri aldım.” Kendimi Chris’in gözlerine bakmaya zorladım ve, “Onu ben içeri aldım, Chris,” diye fısıldadım.

Eli yüzüme kaydı, gözleri benimkileri inceliyordu. “Sana tecavüz ettiğini mi söylüyorsun?”

“Ben sadece... O ne isterse yaptım.”

“Sana dokunmasını istedin mi, Sara?”

“Hayır,” diye fısıldadım. Gözyaşlarım dindi, bacaklarıma sı-zan serinlik, omurgamdan aşağı indi ve ruhumun derinliklerine, iki yıl boyunca yaşayan kısma yerleşti.

“Ona hayır dedin mi?”

“Evet. Tekrar, tekrar söyledim ama dinlemedi.” Sesim artık daha sakın olsa da gergindi. Hâlâ bana aitmiş gibi gelmiyordu. Artık kim olduğumu bile bilmiyordum. “Ama sonra, ne olduğ-u bilmiyorum. Ben sadece... pes ettim.”

“O zaman sana tecavüz etti.”

“Pes ettim, Chris. Bana ne yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım. Yaptım. Zavallıydım, zayıftım ve pes ettim. Sana ne-den iki yıl olduğunu söylemediğimi bilmiyorum. Ben sadece... aklımdan çıkaramasaydım çözülecektim. Yeni tanışmıştık ve se-nin orada... yani bizim orada olduğumuzu düşünmedim...”

Yanağımı okşadı. “Biliyorum, bebeğim.”

Ayağa kalkarken, “Bilmiyorsun,” dedim hararetleli bir şekilde.

Chris hemen yanımdaydı. Elleri başımın yanında, duvarday-dı. Ve akşam ona söylediğim şeyi tekrarlardı. “Tüm ihtiyacım ola-nın sen olduğunu biliyorum, Sara.”

Tekrar başımı salladım. “Hayır. Ne kadar kötü olduğunu anlamıyorsun. Yatağında o adamla uyandım ve kendimden başka suçlayacak kimseyi bulamadım. Parmağıma tekrar yü-zük takmasına ve bana Vegas’a dönmemi emretmesine izin verdim.”

“Ama gitmedin.”

“Hayır.” Sadece o sabahı Michael’ın bana nasıl dokunduğu-

nu, nasıl sahibimmiş gibi davrandığını dūřündüğümde bile benim ürperiyordu.

“Anlat bana,” diye sordu. “Ne oldu?”

Bakışlarımı Chris’in göğsüne indirdim ve sakinleşmeye çalışarak nefes aldım ama boğazıma takılmış gibi görünüyordu. Aldığım nefesi zorla geri verdim.

Chris’in parmakları çenemin altına kaydı. “Sonra ne oldu, Sara?”

“Onu California’ya toparlanmak için döneceğime ikna ettim. Sonra San Francisco’ya yerleşene kadar bekledim ve onu arayıp uzaklaştırma emri çıkarmakla tehdit ettim.”

“Ve?”

“Kahkaha attı ve bana onu becermem için yalvardığını söyledi. Polislere böyle anlatacaktı. Ona basına gideceğimi söyledim ama beni mirastan mahrum kalıp intikam arayan bir evlat olarak göstereceğini söyledi.”

“Ya sen ne söyledin?”

“Sıkıyorsa yapmasını. Ben itibarımı umursamıyordum ama o umursuyordu.”

“Ve o da uzak durdu.”

“Bu geceye kadar.”

Chris elleriyle yüzümü çevreledi ve beni öptü. Ancak bu sadece bir öpücük değildi. Buz ve ateşti, tutku ve hararetti ve aşktı. Öpücüğünde aşk vardı, ona uzandım, ellerim bileklerine gitti. Bu anı bitirmek istemiyordum. Dudakları benimkilerin üzerinde oyalandı ve sadece o birkaç dakika ikimizden başka kimse yoktu. Endişe edecek ne Michael, ne geçmiş, ne gelecek vardı.

“Sara,” diye fısıldadı saçımı okşayıp yüzümü inceleyerek. “Bu

o adamın aklınla nasıl oynadığının bir ispatı, öyle ki bu yüzden senden nefret edeceğimi düşünmüşsün.”

“O gece yüzünden kendimden nefret ediyorum, Chris. Bu kadar zayıf ve zavallı olmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum...”

Sözümü bir öpücükle kesti, ardından başparmağıyla dudağı-mı okşadı. “Senin zayıf olmakla uzaktan yakından alakan yok. Çok cesur ve akıllıymışsın, bu sayede bunların üstesinden gelmişsin. Ve o sana bir daha asla dokunamayacak. Sana söz veriyorum.”

“Chris,” diye fısıldadım. “Chris dahası var. Bu gece...”

“Sonra. Bana sonra anlatırsın. Şimdilik burada kal. Geri dönüp seni alacağım.”

Gitmeye başladığında panikleyerek kolunu tuttum. “Hayır. Dur. Ne yapıyorsun?”

“Bu meseleyi Michael’la kendim hallededeğim.”

“Hayır!” dedim hemen. “Sana anlatmam gereken de bu. Sana nırım kulübü biliyor ve beni seni yardım kurumlarına karşı rezil etmekle tehdit etti. Bunu yapar. O tam bir canavar.”

Chris yanağımı avucuna aldı. “O şerefsizin beni yok edeceğini düşünüyorsan, beni o kadar tanımıyorsun demektir. Fakat bir gün tanıyacaksın.” Ben onu durduramadan gitti.

Hâlâ üzerinde Chris’in tadının olduğu dudaklarıma dokundum. Bu adam hayatıma dalmış ve beni yeniden uyandırmıştı. Ona Michael’ı şimdi anlatarak ne yapmıştım? Dışarı çıkmak için kapıya yöneldim. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce Chris’i durdurmalıydım.

Yirmi Birinci Bölüm

Gina içeri daldığında tuvaletten çıkmak üzereydim. Yolumu kesti.

“Ah, hayır,” dedi ellerini havaya kaldırarak. “Böyle görünürken dışarı çıkamazsın. Basın seni de Chris’i de lime lime eder. Çok yırtıcıdırlar.”

“Çekil, Gina,” diye emrettim. Daha önce hiç kimseyi fiziksel olarak incitmek istememiştim ama şu an istiyordum. Onu yolumdan çekmek istiyordum. “Chris’i pişman olacağı bir şey yapmadan önce durdurmalıyım.”

Bana inceleyici bir bakış attı. “Sonra bana bunun için teşekkür edeceksin. Chris sana sıkıntı veren kimse, onların standının müzenin arkasına alınması için güvenliği aradı. Makyajını düzeltelim, sonra onunla orada buluşabilirsin.”

“Hayır, ben...”

“Aynaya bak, Sara,” diye emretti neredeyse bağırır gibi. “Chris’in ve kendinin üzerine dikkatleri nasıl çekeceğini düşün.”

Birçok kez derin nefes alarak Gina’nın dediğini yaptım. Hakkıydı, rimelim yanaklarımdan aşağı çizgi şeklinde akmıştı, fark etmemek imkânsızdı. Tam bir ön kapak kâbusuydum.

Bir çantayı kaldırıp gösterdi. “Mucize çantası. İzin ver sihrimi sergileyeyim.”

Parmağımla gözlerimin altındaki şişkin derinin izini sürdüm. “Hiçbir makyaj bunu düzeltmeyecektir.”

“Bunun için çantamda mucizevi bir jel var,” diye beni temin etti. “Haydi, işe koyulalım.”

Tereddüt ettim. Bunun için vaktim yoktu. Bunu Gina’yla yapmak da istemiyordum. Onun bu işe dahil olmasını bile istemiyordum.

“Bırak yardım edeyim. Vaktin var.” Lavaboya gidip çantayı üzerine koydu. “Güvenliğin Chris’in bulunmasını istediği kişiyi bulması ve ona nezaketle güvenliğe kadar eşlik etmesi uzun zaman alacaktır.”

Omuzlarım aşağı düştü. Lavabonun yanına gidip Gina’ya katıldım. “Lütfen, acele et.”

“İş kötü paparazzileri alt etmeye gelince hızlı benim göbek adımdır.” Çantasından kâğıt havlu çıkarıp nazıkçe yanaklarımı silmeye başladı. “Chris için endişelenme. Emin olmadığı hiçbir şeyi yapmaz.”

Aralarındaki yakınlığın imasıyla karnım kasıldı. “Onu çok iyi tanıyor gibi görünüyorsun.”

Gina gözlerime serinletici jel uyguladı. “Olmayan şeyler düşünmeye başlama sakın. Biz hiç çıkmadık, zaten korkunç bir çift olurduk. Ben spot ışıklarına bayılırım, o ise onlar zehirliymiş gibi davranır.” Sertçe yutkundu, narin boynu bu hareketle yukarı aşağı hareket etmişti. “Ben... Benim kız kardeşim kanserden öldü.”

Beni şaşırtmıştı. Geri çekilmesine neden olmamak için güç-

lkle de olsa zgn olduğumu söylememeyi başardım. “Kaç yaşındaydı?”

“On altı.” Yüzüme fondöten sürmeye başladı. “Alabileceği tüm tıbbi yardımı aldı ama hep diğer hastaların bu imkânı olmaması yüzünden endişelenirdi.” Sesi çatladı. “Bunu yapamayacak kadar hasta olana kadar hep gönüllü olarak çalıştı. Chris’le de böyle tanıştık.”

Sözleri soğukkanlılığımı yıktı. Eğer Michael onu bir çeşit ucube olarak gösterecek olursa Chris yardım etkinlikleriyle yaptığı her şeyi kaybedecekti. Bunun olmasına izin veremezdim. Bunun ne anlama geldiğinin ya da ne yapmak zorunda olduğunun hiçbir önemi yoktu.

“Gitmeliyim,” dedim ve Gina beni durduramadan fırladım.

“Sara!”

Onu duymazdan geldim. Kapının önünde bekçilik yapan diğer kadını da o daha gittiğimi anlamadan geçtim. Ana etkinlik odasına girdim ve Gina’nın güvenliği bulacağımı söylediği müzenin arka tarafına yöneldim. “Biriyle güvenlikte görüşmem gerekiyor,” dedim gördüğüm ilk garsona. “Nerede?”

Birkaç basamağı ve kemerli yolu işaret edince o yöne doğru koşturdum. Basamakları topuklularıma rağmen çok hızlı çıktım. Neredeyse dşecekken kendimi topladım. Nihayet, güvenlik ofisinin tabelasını gördüm. Ancak Chris’i Michael’la konuşmadan önce yakalayabileceğime dair tüm umudum, Chris’in sesini duyduğumda buharlaşıp yok oldu.

“O numarayı şimdi alacağım,” dediğini duydum Chris’in.

“Ryanda görürsün, pislik,” diye cevap verdi Michael. “Ben den hiçbir halt almıyorsun.”

“Sen bilirsin. Numarayı kendim de bulabilirim.”

Michael homurdandı. “İyi şanslar. Sara bile numarasını bilmiyor.”

Bir telefonun hoparlöre alındığını duydum, bir numara tuşlandıktan sonra Chris tekrar konuştu. “Evet, Blake. Thomas McMillan’a ait kişisel telefon numarasına ihtiyacım var ve evet, kablolu ağ şirketinin CEO’sundan bahsediyorum. Sara’nın babası.”

Babamı mı arıyordu? Neden babamı arıyordu? Onu durdurmak için kapıya yöneldim ama sonra tereddüt ettim. Michael’ın ne kadar ahlaksız olduğunu biliyordum. Bana Chris’in önünde berbat şeyler söylerdi ve Chris sonuçlarını umursamadan onu dümdüz ederdi. Dudağımı ısırıp duvara yaslandım. Gözlerimi kapatarak sonrasında ne olacağını bekledim.

“Bana altmış saniye ver,” diye cevapladı Blake. Hoparlörden bir şeyler yazdığını duyabiliyordum. O numarayı asla bulamazdı. Listede geçmezdi. O lanet numara bende bile yoktu. Blake yanıldığımı altmış saniyeden daha kısa bir sürede kanıtladı. Numarayı söylediğinde otuz saniye ancak olmuştu. “702-222-1215. Başka bir şey var mı?”

“Şimdilik yok,” diye cevapladı Chris. “İletişim halinde olacağım.” Hat kesilince Chris, Michael’ı taklit ederek homurdandı. “Sanırım şanslıyım.”

Michael bir kahkaha patlattı. “Ara bakalım. Seni ve o sapık yönünü altından asla çıkamayacağın bir kayanın altına gömecek.”

“Şimdi mi yapacak?” diye sordu Chris. “Kayanın altına gömülecek olanın sen olacağını tahmin ediyorum.” Telefonun

arandığını varsaydığım bir sessizlik oldu. Nefesimi tutup babamın cevap verip vermeyeceğini bekledim.

“Thomas McMillan, ben Chris Merit. Ve evet. Sara’nın sevgilisi olan ressam.”

Bir sessizlik oldu. Chris eğlenmiş gibi bir ses çıkardı. “Gerçekten mi? O kadar zengin mi? Pek de zengin değil. Doğru.” Yine sessizlik. “Ben cüzdanınızın boyutuyla savurup atacağınız biri değilim ama siz işi oraya götürmeden duramayacaksınız, o yüzden ben de size eşlik edeceğim. Zenginin önüne çok fena kelimesini ekleyin, işte ben bu kadar zenginim. Yani beni mahvedeceğinize dair tehditleriniz beni korkutmuyor.”

İmkânsızdı ama kendimi, Chris’in kendinden çok fena zengin, diye bahsetmesine gülerken buldum. Ancak bu çok sürmedi. Chris’in konuştuğu kişi babamdı. Bir parçam babamın Michael’la bu işin bir parçası olmadığına inanmak istiyordu. Ama belli ki o da bu işin içindeydi.

“Hâlâ cüzdanlarımızı mı kıyaslıyoruz? Tamam, o zaman. Evet, doğru. Sizin hiçbir şeymiş gibi bahsettiğiniz resimlerimden yılda birkaç milyon dolar kazanıyorum. Neyse ki düzenlediğim yardım etkinlikleri sizin yaptığınız gibi her şeyi sorgusuz sualsiz kabul etmiyor. Siz beni tehdit etmeye karar vermeden önce buradaki oğlunuz Michael, benim kişisel alışkanlıklarımdan daha fazlasını araştırmalıydı. San Francisco Chase Bankası’ndaki bankacımanın adı Rob Moore. Onu arayıp harcamam gereken ne kadar param olduğunu doğrulayabilirsiniz. Ve o parayı sizi ve elini Sara’ya sürmekten çekinmeyen ahabanız Michael’ı mahvetmek için harcamaktan hiç çekinmem.”

Babamın konuştuğunu varsaydığım bir sessizlik oldu. Son

rasında Chris, “Bunun olduğuna ya da olmadığına inanmanız gerçekten hiç umurumda değil,” diye ekledi. “Eğer Michael bir daha Sara’ya yaklaşacak olursa onu mahvederim, yanı sıra da sizi. Şimdi Michael’ı size geri gönderiyorum. Ve Bay McMillan, şu ana kadar Sara’nın neden sizden kaçtığını anlayamamıştım. Artık anlıyorum. Onun size ya da sizin paranıza ihtiyacı yok. O bana sahip ve onunla sizin şu zamana kadar ilgilendiğinizden çok daha fazla ilgileneceğim.”

Yaslandığım duvarda donakaldım. Kollarımı kendime dola-
dım. Hem kanıyor hem de iyileşiyordum. Babam... Chris... Ba-
bam... Babasını görmek isteyen, onun eve gelmesini umut eden
o küçük kızı hatırladım. Ancak asla bizimle evde olmazdı. Bu
kelime hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

“Bitirdik mi?” diye sordu Michael.

“Eğer buradan gitmezsen tamamen biteceksin,” diye cevap-
ladı Chris.

“Üzgünüm efendim ama evrak işlerini bitirmeden gidemez-
siniz,” dediğini duydum odadaki yabancı bir sesin. Chris’in oda-
da başka birinin olmasına izin vermesine şaşırmıştım.

“Bu saçmalık,” diye bağırdı Michael. “Ben yanlış bir şey yap-
madım.”

“Kurallar böyle, efendim. Tüm güvenlik hareketleri itinayla
kayıt altında tutulmalı.”

Sadece Michael’ın sesini duymakla bile midem düğümlendi.
Aklıma üşüşmeye çalışan anılarla savaştım. Neden onları göm-
düğüm o çukurda, iki yıl önce var olmayan o yerde kalamıyor-
lardı?

Kapının diğer tarafında ayak sesleri duydum. Kapı açıldığında

ardında, karmakarışık saçlarının arasından elini geçiren Chris göründü. Yeşil gözleri beni bulunca, gözlerinin derinliklerindeki sert kıvılcımlar anında yumuşadı. Kapıyı arkasından kapattı ve beni kendine çekip usulca mırıldandı. “Neden ayrıldığını anladım. Her şeyi anladım.”

Sanki hayatım buna bağlıymışçasına ona tutundum. “Sana anlatmalıyım.”

“Anlatmalıydın.” Geri çekilip bana baktı. “Hazır olduğunda. Hepimiz kendi iblislerimizle, kendi yöntemimizle, zamanı geldiğinde ilgilenmeliyiz.”

Parmağım sakalında gezindi. Ne söylediğini çok iyi anlamıştım. O da bana her şeyi anlatmamıştı. Benden hâlâ bir şeyler, bizi ayırabilecek karanlık bir sır sakladığı fikrine dayanamıyordum.

“Arabanız arka kapıda hazır, efendim.” Chris’le döndüğümüzde üniformalı bir korumanın arkamızda belirdiğini gördük. “Basın dağıtıldı.”

Chris adamın elini sıktı, belli ki ilk görüşmeleri değildi. “Teşekkürler, Max. Sen iyi bir adamsın.”

Otoparka gidip arabaya bindik. Chris’in kolunun altına girip, vücudunun sıcaklığına, sayamayacağım kadar çok kez ihtiyacımın olmadığına yemin ettiğim o korunmaya sığındım. Bu gece korunmaya ihtiyacım vardı. Daha önce hiç kimseye bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Olmasından korktuğum birçok şeyin olduğunu görmek hem rahatlatıcı hem ürkütücüydü. Chris olmadan kim olduğumu artık bilmiyordum. Onun nerede başladığını, benim nerede sona erdiğimi bilmiyordum. Birbirimize ait olduğumuzu söylemişti. Ama Chris ne söylerse söylesin o tam olarak bana ait değildi. İlâh

kendi iblislerinin tutsağıydı ve şimdi, benimkilerin de tutsağı olmasından endişe ediyordum.

Otele giden kısa yolda konuşmadık. İkimiz de düşüncelere dalmıştık. Az önce olanların verdiği ürperti, zihnimden tüm bedene yayılıyordu. Dışarısı yirmi yedi derece olmasına rağmen titredim. Chris elini omzuma koydu. Ona dönüp kulağımı göğsüne dayayarak kalp atışını dinledim. Kendimi kalbinin sabit ritminde kaybetmeye çalıştım. Yine de düşüncelerim zihnime sızmak için bir yol buldu. Ne kadar kaçmaya çalışsam da babam bir şekilde aklımı esir alıyordu. Onun ulaşamayacağı bir yerde olmalıydım. Onunla ilgili hiçbir şey hissetmemeliydim. Annem ölmüştü. Ben de ölsem babamın umurunda bile olmazdı. Michael babamın istediği oğuldu. Michael'ın yaptığı her şeyi savunurdu, beni kendiyile birlikte olmaya zorlamış olsa da.

Otel lobisine geldiğimizde karmaşık duygular yüzünden patlamak üzereydim. Kendi zihnimden çıkmak için çabalıyordum ama kaçış yok gibi görünüyordu ve göğsümdeki bu lanet olası yakıcı acı gitmiyordu.

Asansöre bindiğimizde Chris beni kucakladı, kalçalarımız birbirine yaslandı, eh arkamdaydı. Parmaklarımı sarı saçlarından geçirdim, yüzünü inceledim ve korktuğum şeyi gördüm. Benim için, bizim için endişeleniyordu. Bu benim geçmişimle, Michael'la ilgili zayıflığımla ilgiliydi, yani onun hayatının bir parçası olmak için fazla narındım. Chris'in hissettiği şeyin nefret olmasından korkmuyordum. Nefret benimdi. Bana aitti. Nefreti yaşamıştım. Hayır. Chris'in hissetmesinden korktuğum

şey acımaydı. Bana yaralı bir hayvanmışım gibi bakıyordu. Onu itip dokunuşundan kaçmaya çalıştım. Parmakları benimkilere dolandı ve beni geri çekti. Yüzünde soru işaretleri vardı. Hepsini cevaplayacaktım ama burada değil.

Asansörün kapıları açılınca ileri atıldım. Yaşayacağım patlamadan önce biraz mahremiyete ihtiyacım vardı. Odaya girdiğimiz an Chris'e döndüm. "Bana üzerine titrenmesi gereken, yardıma muhtaç bir yavru köpekmişim gibi bakma, Chris. Şu an ihtiyacım olan şey bu değil. Bugün senin ihtiyacın olan şeye ihtiyacım var. Bir kaçışa ihtiyacım var. Bilmem gerekiyor..." Çok fazlaydı. Tüm bunlar çok fazlaydı. "Benim..." Daha fazla konuşmadım.

Arkama uzanıp elbisemin fermuarını açtım, elbiseyi üzerimden çıkardım ve kendimi üzerimde uzun çoraplarım, topuklu ayakkabılarım ve sallanan yakutlarımla çıırılçılak bıraktım. Chris'i çaresizce sınıra getirmek, onunla gittiğim diyarlara gitmek istiyordum, tutkuyla, tamamen.

Chris beni sertçe kendi bedenine çekti. Benim yumuşak olduğum yerde o sertti, benim zayıf olduğum yerde o güçlüydü. Evet. İhtiyacım olan buydu. "Becer beni, Chris. Beni gittiğin o diyarlara götür ve nazik olma."

Saçımı okşadı. "Bu gece değil, Sara. Bana o piçin seni kendiy-le birlikte olmaya zorladığını söyledikten hemen sonra olmaz."

"Bu iki yıl önceydi, Chris."

"Ve onu bu gece yeniden yaşadın."

"Bunu yapma. Bana kırılğanmışım gibi davranma yoksa Michael haklı çıkacak."

"Sana kırılğanmışsın gibi davranmıyorum."

“Öyle davranıyorsun. Bunu şimdi yaparsan, her zaman yapacaksın. Bu bizi değiştirecek.”

“Hayır. Bir gece bir ömür değildir.”

“Bu sadece bir gece değil. Bu gece. Bu gece...” Göğsümdeki ağır sözlerimi kesti. Ancak vazgeçmemeye kararlıydım. “Acı zevktir. Acı bir kaçıştır. Bu gece ihtiyacım olan şey, senin ihtiyacın olan.”

“Hayır, bebeğim. Bu gece seninle oralara gitmeyeceğim.”

“Bu benimle bunu bir daha asla yapmayacaksın demek!” diye karşı çıktım. “Bunu şimdi yapmaktan korkuyorsun. Bu işe yaramayacak. O, zaten bizi mahvetti.” Başımı iki yana salladım. “Buradan çıkmam gerek. Eve gitmem gerek.” Omuzlarımı tutan Chris’ten kurtulmaya çalıştım, ama beni kolayca durdurdu. “Bırak beni. Lanet olsun, bırak beni!”

“Sara...”

Ceketinin koluna yapıştım. “Bunun olacağını biliyordum. Sana söylersem kendin gibi olmaktan korkacağını biliyordum.” Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Neden ağlayıp durduğumu bilmiyordum. “Bırak beni, böylece bu geceki cehennemin üstesinden gelebilirim, Chris. Bırak beni, bununla yeniden başa çıkmak için kendi yolumu bulayım. Sensiz yolumu.”

Beni masaya yasladi. Elleri kalçamdaydı, ifadesiye anlaşılmazdı. Hâlâ aşırı kontrollüydü. Her anlamda çırilçıplaktım. Ancak bu gecenin ördüğü duvarları yıkmaya yine de yetmezdi.

“Bırak beni gideyim, Chris.” Sesim güçlkle duyuluyordu. Yenilmiştim, bitkindim. “Lütfen.”

İfadesi yumuşadı, gözyaşlarını sildi. “Sara, bebeğim, yalnız değilsin. Ve seni dışarıda bırakmayacağım.”

“Yapacaksın, yapıyorsun. Bugün daha bunu bilmiyorken bile beni dışarıda bırakmaya çalıştın. Sen bana inanmazken nasıl artık benimle o diyarlara gidebileceğine inanabilirim?” Yakasını tuttum. Acıyan boğazım yüzünden sesimi güçlükle bulabildim. “Ya benim o diyarlara şimdi gitmeye ihtiyacım varsa? Kaçışa ihtiyacım varsa. Şu an hissettiğimden başka bir şey hissetmeliyim, Chris.”

Bana baktı. Gözlerindeki gölgeleri, fırtınayı gördüm. Anlamadığım duygulardan oluşan o derin denizde ikimizin de batmasından korkuyordum. Bu kadarı çok fazlaydı. Her şey çok fazla gibi hissettiriyordu.

“Chris,” diye fısıldadım. Bu içimdeki acıyı uzaklaştırması için bir yakarıştı. Sadece onun yapabileceği şekilde beni uzaklaştırması için bir yakarıştı.

Beni aniden kaldırıp yatağa taşıdı. Çarşafın üzerine uzandık. Hızlıca ceketini çıkarıp fırlattı. Sonrasında üzerimdeydi, ağırlığı, o tatlı muhteşem ağırlığı aklımı tamamen başımdan alıyordu.

Dirseklerinin üzerine dayandığında gözlerimiz buluştu. Bu adamın içimi karmakarışık eden ateşli tutkusunun derinliklerinde kaybolmuştum. “Sara,” diye adımı fısıldadı. Chris’i her yerimde, bana dokunmadığı yerlerde bile hissediyordum. Bir titreme her yanıma sardı. Dudaklarını benimkilere çektim, onu içtim, onun için yandım.

Dudakları benimkilerden ayrıldığında, bağımızı kaybetmemiz yüzünden fiziksel acı çektim. Bu adam beni çok derinden yaralayabilirdi. Beni atlatamayacağım şekillerde yaralayabilirdi ve bunun olmasını engellemek için artık çok geçti.

Soyunmaya başladığında oturup onu izledim. Bakışları göğüs uçlarımdan, buz gibi mideme sıcak ateşler gönderen mücevherlere kaydı. Bir an bu gecenin bizim için son durak yerine, yeni bir başlangıç olabileceğini düşündüm.

Yirmi İkinci Bölüm

Tüm güçlü kasları ve erkeksi muhteşemliğiyle Chris, beni tekrar çarşafa bastırdı. Elleri göğüslerimi avuçlayınca parmakları yakutlara çarptı. Ufak zevk okları göğüs uçlarımdan kaskıklarına, onun iyice kalınlaşmış penisinin yaslandığı yere indi.

Elim yüzünü kavradı. “Bu sabah senin ihtiyacın olan şeye ihtiyacım var.” Sesim boğuk, telaşlı ve bugünün ağırlığıyla kulak tırmalayıcıydı. “Beni oraya götür, Chris. Lütfen.”

“Benim gitmeye ihtiyaç duyduğum yer, sona erdiğim yerdi. Seni, sanki her şeyi dışarıda bırakır gibi dışarıda bırakıyordum. Ancak sen beni geri çektin. Neyin önemli olduğunu görmemi sağladın. Neyin gerçek olduğunu. Seni görmemi sağladın.” Dudakları benimkileri okşadı. “Şimdi sen beni gör, Sara.”

“Seni görüyorum.”

“Hayır. Görmüyorsun. Bu gece ne olduğunu, bizim için ne anlama geldiğini gördün. Şimdi de beni gör, Sara. Tıpkı benim seni görmemi sağladığın gibi.” Beni ağzımın kenarından öptü. Dudakları çenemden aşağı doğru bir yol izlemeye başladı. “Gerçek beni gör.”

“Deniyorum.” Ellerimi saçlarından kaydırdım. “Ama ben...”

Beni usulca öptü. “Amalar yok. Beni ya görürsün ya da görmezsin. İçeri girmeme izin verirsin ya da vermezsin.” Dudakları yeniden tüy kadar hafif bir şekilde benimkilere dokundu. “İçeri girmeme izin ver, Sara.”

Zihnim karıştı. Ona kendimi mi kapatıyordum? Kendini bana kapatan o değil miydi? Hayır. Evet. Bilmiyordum. Parmakları göğüs uçlarımı okşadı, dudakları çenemden boynumun hassas kıvrımına doğru hareket ederken, güçlkle düşünüyordum. Sıcak nefesi kulağıma çarptı. Kısık sesi derin duyguları vaat ediyordu. “Tam buradayım.” Dokunuşu tenimin üzerinden boynuma doğru yol aldı ve içimdeki sadece onun doldurabileceği derin oyuğa yerleşti.

Ellerimi yüzüne kaydırıp dudaklarını, tekrar kendi dudaklarımaya çektim. “Bir parçan yeterli değil, Chris. Bu gece öğrendiğin şey yüzünden kendini geri çekemezsin. Yapamazsın.”

Diliyle benimkini hafifçe okşadı, dili beni baştan çıkaran tatlı bir kadife gibiydi. “Tadına bak. Bu benim. Bu biziz. Biz, Sara. Bunun dışında her şeyi unut.” Dudakları yeniden benimkilerle buluştuğunda, beni tüketen tutkuyla savaştım. Savaştım çünkü bana kendini geri çekmediğini söylememişti. Bana duymaya ihtiyacım olan şeyi söylememişti ve neden olduğunu biliyordum. Çünkü o hiçbir zaman kastetmediği bir şeyi söylemezdi. Zaten bu kazanamayacağım anlamsız bir savaştı. Elleri ve dudakları beni ele geçirmişken savaşın bir anlamı yoktu.

Sormak istediğim son soru birlikte ne olduğumuz, nereye yol aldığımızdı. Ancak dili yakut zincire dokunduğunda tüm sorular uçup gitti. Göğüs ucumu yalayarak takılı olan halkayı

çektiirdi. Diğer eli ise bacaklarımın arasına kaydı ve klitorisimdeki mücevhere baskı yaptı. İnleyerek ellerimi saçlarına kaydardım, o da bana izin verdi. Zihnimin bir parçası kontrolü benim almama izin vermesinin anormal olduğunu söylese de umursamadım. Ağzı göğüs uçlarımda ve parmakları içime baskı uygularken bu mümkün değildi. Başparmağıyla klitorisimi okşadığında doğru noktayı bulmuş gibi görünüyordu. Bu kadar çabuk sınıra gelmek beni nefes nefese bırakmıştı. Chris durup beni öptü. Dilinin benimkine dokunmasıyla paramparça oldum, zevkle titredim.

“Bazen zevk sadece zevktir,” dedi dudaklarıma doğru.

“Ve bu kadarı senin için yeterli mi?”

“Yeterli diyebileceğim yere yaklaşmadık bile.”

Bu vaatle vücudumu aşağı kaydırıldı ve şişkin klitorisimi yalamak üzere bacaklarımı ayırdı.

Nefessiz kaldım. “Hayır. Yapamam. Çok hassasım. Bu kadarı çok fazla.” Bu gece her şey çok fazlaydı.

“Çok fazla olduğunda sana söylerim.” Beni tekrar yaladı. Mücevheri çıkarıp yerine ağzını getirdiğini hissettim. Zevk ve acıyla paramparça olmuşum. Hayır, bu tamamen zevkti. Bu zevkti ve ben imkânsız bir şekilde tekrar sınıra gelene kadar onun yalamalarıyla okşamaları ve sataşmaları arasında kaybolmuşum. Çok yakındım ama hâlâ orada değildim. Orada olmaya ihtiyacım vardı. Çaresizce tekrar oraya gitmek istiyordum. İşte bu acıydı. Bu acı, zevk ve bu Chris’ti. Beni sınıra getirip tekrar geri çekiyordu. Her seferinde gidebileceğimi bilmediğim yerlere götürüyordu.

Kasıklarım kasıldı, kasıldı, bomboş ve ihtiyaç içindeydi. Sızlandım. Chris şikâyetime bedenini benimkiyle çevreleyerek

cevap verdi ama içime girmedi. Penisini hassas kasıklarımın sür-
tünce tekrar sızlandım, kirpiklerim titredi.

Elini yüzüme kaydırdı. “İçine girdiğimde bana bak.” Sesi ku-
lak tırmalayıcı, ama toktu. “Gör beni, Sara.”

“Görüyorum.”

İçime girdi ve kendini itip tamamen, en derine gömüldü.
“Hisset beni.”

“Evet.”

Dudaklarını benimkilerin bir nefes ötesine getirdi. “Bizi his-
sediyor musun?”

Kollarımı ona dolayarak onu tutmaya çalıştım. “Evet.”

“Hissettiğini sanmıyorum.” Dudaklarını benimkilere sürttü.
“Ama bu gece bitmeden, hissedeceksin.”

Komodinin üzerindeki telefonun sesi tatlı uykuma sızdı. Otel
camından içeri sızan güneş ışığının ve Chris’in benimkini saran
vücudunun hemen farkına vardım.

Chris üzerimden uzanıp telefonu aldı. “Dokuz buçukta bir
araca ihtiyacım var. Doğru.”

O karşı tarafın söylediklerini dinlerken arkamı döndüm ve
sakalını okşayıp, parmaklarımı tahriş etmesine izin verdim. Ar-
dından dağınık, seksi bir tutam sarı saçını tuttum. Daha çok
seksi olan şey ise bu karmaşayı benim parmaklarımın yarattığını
bilmemdi. Dün gecenin anıları buz ve ateş gibi karmakarışık bir
şekilde zihnime hücum etti. Sevişmek muhteşemden de öteydi
ama Chris’te daha fazlası vardı; bende de öyle, hâlâ var olduğun-
u bilmeye ihtiyacım vardı.

Chris tekrar üzerimden uzanıp telefonu kapattı. “Günaydın,” dedi beni kendine çevirerek. Kolunu etrafıma dolayıp burnuyla boynumu dürttü.

“Günaydın,” diye fısıldadım. “Saat kaç?”

“Sekiz. Ve havaalanına giderken yolumuzun üstündeki hastaneye de uğrayacağımızdan, bize günaydın sevişmesi için sadece yarım saat kalıyor.”

Burnuyla boynumu dürttüğünde sakalı tenime leziz bir şekilde sürtünmüştü. Tam da şimdi olmasını istediğim şekilde. Göğsümde bir acı hissettim, sanki bir buz parçası var gibiydi. “Senin böyle şeyler için fazla hassas olduğumu düşündüğünü sanıyordum.”

Elini göğüslerime kaydırıp göğüs uçlarımı okşadığında, dudaklarımdan memnuniyet sesleri döküldü. Chris’e bir türlü doyamamam nasıl mümkün olabiliyordu?

“Neden birlikte öğrenmiyoruz?” diye sordu Chris. Kulak mememi ısırdı ve kalın penisini bacaklarımdan arasına bastırdı.

“Evet.” Bacaklarımdan arasına uzanıp onu okşadım, meydan okudum. Onun beni zorlamasını istediğim şekilde ben de onu zorladım. “Eğer cesaretin varsa.”

Penisinin üzerindeki elimi tutup, vajinamdaki ipeksi ıslaklığa yönlendirdi. “Eğer cesaretim varsa. Bebeğim, seni koruyor olmam, seni becermeyeceğim anlamına gelmez. Ben hâlâ benim ve seni aklına bile gelmeyecek şekillerde becereceğim.” Göğsümü sıktı, göğüs ucumu çimdikledi ve elini orada tuttu, durmasını istemiştim. Sesi de dokunuşu kadar sertti. Tıpkı tatlı olsa da boğazımdan aşağı inerken yakıp, daha fazlasını isteten konyak gibiydi. “Seni resmini yaptığım gibi bağlayacağım, Sara. Bu seni korkutur mu?”

“Hayır. Seninleyken hiçbir şey beni korkutmaz.”

“Hayır mı?” Eli popomu kavradı.

Popomdaki avucunu hatırladım, o erotik tutuşunu. Sert penisinin zevk vererek içime girip çıktığı anı. “Hayır.”

“Korkmalısın.”

Parmağı arkamdan bacaklarımın arasına kayd. Samimi işgaliyle nefes nefese kalmıştım. “Yeniden buraya mı dönüyoruz? Uzak durmam için beni uyarışına?”

Beni önden arkaya keşfetti. “Dün gece sana son bir uyarı, hâlâ yapabilecekken son bir kaçış şansı daha kazandırdı.” Dudaklarını omzuma bastırdı, dişleri tenimi sıyrıyor, dürtüyordu. “Ama şunu bil, Sara.” Parmakları daha derine kayd, diğer eli kalçamın arasından girip klitorisimle oynadı, sesinin sert buyurganlığının yanında tam tersi davranan nazik parmakları hassas noktama hafifçe bir fiske vurdu. “Sana sahip olacağım, bedenine ve ruhuna. Seni bağlayacağım. Seni arkandan becereceğim. Ağzından da. İstedığimi yapacağım. Ve bunların hiçbirinin daha önce bulunduğum ve seni asla götürmeyeceğim o yerle alakası yok.”

Vücudum ilkel erotik vaatlerine tepki verdi. Sıcaktım, ıslaktım ve daha önce hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum. Baştan çıkmışlığın pusuyla, kadınlığımdaki derin acıyla ve yaklaşan orgazmıla savaştım. Beni test ediyordu, korkutmaya çalışıyordu. Bunun dün gecenin onu, benimle ve bizimle ilgili şüpheye düşürmesi yüzünden olduğunu bilmek içimi düğüm düğüm ediyordu.

“Ben buyum, Sara. Seni her şeyden, herkesten korurum ama seni olduğum kişiden ve eğer yanımda kalırsan olacağım kişiden koruyamam.”

“Kim olduğunu biliyorum,” diye fısıldadım. Zihnim çok uzun zamandır olmadığı kadar berraktı. Ona ihtiyacım vardı. Ona ilk tanıştığımız andan beri ihtiyacım vardı. O zaman bile, o ilk gece kendimi bile tanımazken onunla gidebilecek kadar özgür hissetmiştim.

“Ama sen de şunu bilmelisin, Chris,” dedim. “Ben de şu an kim olduğumu biliyorum. Seninle kalmak için neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Eğer sen benim bedenime sahipsen, ben de seninkine sahibim.” Artık daha azını isteyemeyecek kadar ilerlemiştim.

Vücudu kaskatı kesildi, kasları gerildi. Öfke ve incinmişlik içimi yakınca diğer tarafa dönmeye çalıştım. Beni tuttu, kolu benimkinin etrafına kenetlendi. “Benim kadar sen de bana sahipsin,” dedi boğuk bir sesle.

“Hayır, değilim. Beni asla götürmeyeceğin o diyarlara götürene kadar olmayacağım. Bir gün bunu yapacağını bilmeliyim.”

Aniden geri çekilmişti, artık bana dokunmuyordu ve döndüğümde yatağın kenarında oturduğunu gördüm. Omuzlarındaki kaslar belirginleşmişti.

Dizlerimin üzerinde sürüklenerek ilerledim ve koluna uzandım. “Chris...”

Ona dokunduğum an beni kucağına aldı. “Seni seviyorum, Sara.” Saçımı yüzümden çekti. “Ancak gitmek istediğin yerde nefret ettiğim yanlarım var. Oraya gidemeyiz. Oraya asla gitmeyeceğiz. Anladın mı?”

Hayır, anlamadım. Diğer yandan kendinden nefret etme kısmını anlamıştım. O duyguyu anlıyordum. “Ben de seni seviyorum.”

Yanağını avuçlarımla arasına aldım. O da yüzünü elime yasladı, kirpikleri alçaldı, çenesi yumuşadı. “Ve bu hissi değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Çenesi gerildi ve gözleri büyüdü. “Evet. Var ve ikimizin de iyiliği için bu olmadan önce çekip gitmeliyim.” Alnını benimki- ne dayadı. “Ama yapamam.”

Parmaklarımı saçından geçirdim. Onun böylesine aklından çıkmayan şey neydi?

Beni kucaklayıp banyoya taşıdı. Birlikte duş aldık ama sevişmedik. Sadece birbirimize tutunduk. Ben kaybolduğumda, beni o bulmuştu. Ama artık biliyorum ki Chris'i gerçekten keşfetmeye daha yeni başlamıştım. O ise hâlâ kayıptı.

Chris'in yanında, banyo tezgâhının orada durdum. O yanımda dişlerini fırçalarken saçlarımı yapmak tuhaf, muhteşem ve çok samimi bir andı. Kot pantolon ve çıkarmak istemediğim züm-rüt kolyelerimi göstermek için yeşil v yakalı bir tişört giymiştim. Gizlice Chris'i izlemekten kendimi alamıyordum, elinde diş fırçası tutarken bile seksi görünüyordu. Şimdiden tüm günümü, güçlü kasları ve kahverengi Harley tişörtünün altındaki sert vücudunun muhteşemliği tarafından dikkatimin dağılacığını bile-rek geçireceğimi söyleyebilirdim.

Chris valizini kapatırken saç düzleştiricinin fişini çektim ve aynadaki yansımamıza baktım. Ondan bir kafa boyu daha kısaydım. Koyu renk saçlarım, onun açık renk çene hizasındaki nemli ve kulaklarında kıvrılmış saçlarıyla zıt duruyordu.

Onda kendine güven ve bağımlılık yarattığını düşündüğüm

bir güç vardı. Her yönden erkeksi ve sertti; beni hem kadınsı hem de güçlü hissettiriyordu.

Bakışlarını kaldırdığında gözlerimiz aynada buluştu. Tutku göğsüme, omuzlarıma sıvı bir ateş gibi yayılarak tüm vücudumu karıncalandırdı. “Bana böyle bakmaya devam et,” diye uyardı. “Böylece yarın da işe döneme çünkü uçuşumuzu kaçırmamıza neden olacaksın.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Çok ayartıcı.”

Kapı çalındığında bana başıyla işaret etti. “Oda hizmeti mi yoksa senin hizmetindeki ben mi?”

Şaşkınlığımı dile getirmemek için dudağımı ısırdım ve istemeyerek iç çektim. “Dylan’ın beklediğini düşününce sanırım ikinci tercihim kabullenmek zorundayım. Oda servisi.”

Uzanıp bana ateşli dilinin de darbeleriyle hızlı ateşli bir öpücük verdi ve kapıya yöneldi. “Hımmm,” diye seslendim arkasından, dudağımı ısırarak. “Nane ferahlığı.”

Telefon çalmaya başladı. “Telefona cevap verebilir misin, Sara?”

Yatak odasına koşturup yatağın yanında duran telefonu kap-tım. “Bir, iki, senin için geliyor Freddy.”

“Ve biz de senin için geliyoruz, Dylan,” diye söz verdim güle-rek. “Yarım saate kadar orada olacağız.”

“Bana çikolata getirir misin?” diye fısıldadı.

“Evet,” diye söz verdim. “Sana çikolata getiririm. Sonra görüşürüz.” Chris garsona bahşiş verirken telefonu kapattım. Sonra yemek yemek için yatağa oturduk.

“Sesi nasıl geliyordu?” diye sordu Chris.

“Bana Freddy şarkısı söyleyerek cevap verdi.”

Kaşını kaldırdı, gözlerini bir umut parıltısı doldurmuştu. “Gerçekten mi? Sanırım tedavi sonrası yan etkileri geçti.”

“Evet,” diye onayladım. Chris’in, Dylan’ın bu kadar çok üstüne düşmesi beni endişelendirmişti.

“Büyük bir artı.” Bakışlarımı yiyeceklere ve yumurtalara çevirdim.

Omletlerimizi yiyorduk ki Chris’in telefonu çaldı. Chris bir göz attı. “Blake,” diye cevapladı.

Umutla dinledim. Blake’in söylediği bir şeyi cevaplarırken Chris’in gözleri benimkilerle buluştu. “Mark günlükteki Efendi. Herhangi bir isim geçmediğini biliyorum ama evet, eminim. Onların bir ilişkisi vardı. Ancak günlükteki ikinci adamın kim olduğunu bilmiyorum.”

“Ryan Kilmer,” dedim. Chris tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. “Gayrimenkul danışmanı olan...” diye ekledim.

Telefonu ağzından çekti. “Onun kim olduğunu biliyorum. Sen onun kim olduğunu nereden biliyorsun?”

Kaşlarını çatmasından memnun olmadığı anlaşılıyordu. “Onun için bir iş yapıyorum. Bence günlükteki ikinci adam o.”

“Neden?”

“İçgüdüsel bir duygu. Çok güçlü bir içgüdü.”

“Neye dayanarak?”

“Mark’la çok iyi arkadaş gibi görünüyor ve...” Tereddüt ettim. Chris’in gözlemlerimi onaylamayacağından emindim... “O baskın değil. Mark’ın onu kendi gibi olan biriyle paylaşacağını düşünmüyorum.” *Senin gibi*, diye ekledim içimden.

Bana dik dik baktı. Bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Telefonun karşı tarafında bir mırıltı duydum. Chris cevap verdi.

“Evet. Buradayım. Ryan Kilmer diye bir adam var. Mark’ın sahibi olduğu kulübe üye. Mark’la arkadaşlar. Sara onun olduğunu düşünüyor.” Bir dakika daha dinledi ve ardından konuşmayı sonlandırdı. Telefonu yanındaki komodinin üzerine koydu. Beni ayağa kaldırdı, eli arkama kaydı.

“Mark Compton’ı bu kadar iyi tanımandan hoşlanmıyorum.”

Dokunuşundaki ve ifadesindeki sahiplenici tavır hoşuma gitmemeliydi. Gitmemeliydi ama yine de gitti. “Bildiklerimi günlüklerden öğrendim.”

“O zaman o lanet şeyleri okumayı bırak.”

“Onları senin okuman için getirdim.”

“Onları okumak istemiyorum, Sara. Mark’ın sana da yapmak istediğı hakkında düşünmeme neden oluyor ve şu sıralar işini anlamaya çalışıyorum. Günlükler bunu yapmama yardımcı olmayacak. San Francisco’ya döndüğümüzde onları kilitleyeceğiz, tabii Blake günlüklerdeki belli noktaları okumamızı istemedikçe.”

“Evet, Efendim,” diye sataştım ona, gerginliğini bir parça azaltmaya çalışıyordum.

Hemen kaşlarını çatı. “Bana böyle seslenme. Ben senin efendin değilim. Sen de benim kölem değilsin. Ve asla Mark’ın kölesi de olmayacağından emin ol.”

Tamam, bu şaka biraz ileri gitmişti. Parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Hayır. Olmayacağım, çünkü ben seni seviyorum, Chris.”

Eli boynumun altına kapandı. Beni öperken nazik değildi. Bu içimi yoğun arzuyla dolduran ateşli, sahiplenici, sarsıcı bir öpücüktü. Titremiştim. “Bana ne yapıyorsun, kadın?” diye gürledi ağzıma doğru. “Ayrıca beni çıldırtıyorsun. Seni alıp Paris’c,

bu adamdan uzağa götürmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Ancak şu an gidemeyeceğini biliyorum. Bu işi istiyorsun, ben de anlamaya çalışıyorum.”

Beni kendinden uzaklaştırarak elini saçından geçirdi. Yürüyüp yeniden benimle yüz yüze geldi. “Ryan’ın birdenbire galeriyle çalışmasından hoşlanmadım. Bu durum günlükleri hatırlatıyor.”

Aniden, omurgamdan aşağı bir titreme indi. Kollarımı kendime doladım. Benim hayatımda günlükleri hatırlatan çok fazla şey vardı ama bu durumu düzeltmeye çalışıyordum. “Mark’ın Rebecca’yı incitemeyeceğini söylemiştin.”

“Onun yapabileceğini veya yapmak isteyeceğini düşünmüyorum ama ait olmamasına rağmen Rebecca’yı dünyasına o soktu. Bu yüzden onun şu an olduğu yerden Mark sorumlu. Ryan veya onunla iletişime geçmiş olabilecek başka birileri hakkında bir şey bilmiyorum. Bu durumdan hoşlanmıyorum, Sara. Seni de kendi dünyasına çekmeye çalışmasından hoşlanmıyorum. Ve bunu yapıyor. Kesinlikle yapıyor.”

Bu durumun ona eziyet ettiği açıkça belliydi. Ona doğru gidip sarıldım, çenemi göğsüne koydum. “Yapamaz. Sen hayatımda olduğun sürece, bunu benimle paylaştığın sürece ikimizden ötesi olmayacak, Chris.”

Kahvaltımızı bitirdiğimizde havadaki gerilim yok olmuştu. Ardından hastaneye gittik. Bizi Dylan ve Brandy’nin bulaşıcı neşesi karşıladı. San Francisco’ya dönmek için uçağa bindiğimizde rahatlamıştık, gülüyorduk. Chris’le hiç olmadığım kadar rahattım.

Koltuklarımıza yerleştiğimizde Chris, iPad'ini çıkardı. "Senin uçuş korkun için bir tedavim var; film. Burada başlayıp evde bitirebiliriz."

"Ev," diye tekrarladım usulca.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Evet. Evimiz. Artık bana aitsin."

Mark'ın sözleri aklıma geldi. *Chris'in seni arası olduğuna inandırmasına izin verme.* Eğer Chris'le birlikte hepsini istiyorsam, sınırın üzerinde bekleyemezdim, arası olmayacaktı. Detaylar işe yarayacaktı. "Evet. Öyleyim."

Beni nefes kesen bir gülümsemeyle ödüllendirdi ve öptü. "Evet. Öylesin."

San Francisco'da inip eve vardığımızda saat neredeyse yedi-ydi. Rich bizi karşılayıp çantalarımızı bizim için yukarı çıkarmayı teklif etti. "Sana bu gece izin vereceğim," dedi Chris bana yandan bir bakış atarak. "Filmimizi pizzayla bitirmek sana uyar mı?"

"Harika," diye katıldım hevesle.

Chris, Rich'e biraz para uzattı. "Hazır iş üzerindeyken bize iki tane pizza ısmarlamaya ne dersin?"

"Tamamdır, Bay Merit."

Chris elimi tuttu, yol üzerinde Jacob'ı gördüğümüzde *Nedimeler* filminden bir sahneye gülüyorduk. Bu bana *Cadılar Bayramı*'nı izletmesi karşılığında seçtiğim film-di.

"İyi akşamlar, Bay Merit, Bayan McMillan." Jacob bizi ufak bir baş selamıyla karşıladı.

Chris kolunu omzuma doladı. "Blake uğradı mı?"

Bu bana Rebecca'nın kayıp olduğunu hatırlatmıştı.

“Uğradı,” dedi Jacob. “Binanın güvenliğini artırdık. İhtiyacınız olan başka bir şey varsa, ben müsaitim.”

Gerilimim iyice artmıştı. Asansöre bindiğimizde, “Blake uğrayıp güvenliğini güçlendirmeye yardımcı olacak kadar endişeliymiş?” diye sordum.

Chris yüzümü ellerinin arasına aldı. “Sadece dikkatli davranıyoruz.”

“Çünkü Rebecca'nın öldüğünü düşünüyorsunuz?”

“Çünkü senin güvende olmanı istiyorum. Sadece dikkatli ol ve biz daha fazla bilgi toplayana kadar birkaç günlüğüne bize gittiğin yerleri söyle.”

Huzursuzluğumla savaşıarak başımı salladım. “Tamam.”

Asansörün kapıları açıldı. “Haydi, filmimizi bitirelim. Sabah için dinlenmemiz gerekiyor. Bu gece birlikte evde olmanın tadını çıkaralım.”

Birlikte evde olmak. Bunun kulağa bu kadar güzel gelmesini sevmiştim. Küçük bir gülümsemeyle başımı salladım. “Bu hoşuma gider.”

Asansörden çıktığımızda Chris elimi tutup beni kucakladı. “Sana fikrini değiştirecek zaman vermeyeceğim. Dairen için nakliyecileri ayarlıyorum.”

Bir anlığına bundan emin olamasam da kafamdaki her şeyi bir kenara ittim. Bütün hayatımı bataklıkta batarak harcamıştım ve Chris beni sert bir zemine çıkaran tek kişiydi. Kollarımı boynuna doladım. “Pekâlâ.”

Beni öpüp oturma odasına götürdü. *Bizim oturma odamıza.* Yarım saat sonra Chris'le ayakkabılarımızı ayaklarımızdan

fırlatmış, pizza yiyip gülerek şöminenin üzerindeki büyük ekrandan filmin kalanını seyrediyorduk. Film bitip midelerimiz dolduğunda Chris belli bir sahneyi tekrar oynattı ve tekrar güldük. Gözlerimdeki yaşları sildiğimde beni koltuğun üzerinde altına çekti.

Gözlerimi ona dikmiş bakarken, kasıklarımda onun kolayca yarattığı bir ateş hissettim. Cehennem gibi bir hafta sonu geçirmeme rağmen gülüyordum. Mutluydum. Mutluluk bana yabancı olsa da artık bunu hissediyordum.

Chris sayesinde.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Pazartesi sabahı açık şeftali rengi elbisem, siyah topuklu ayakkabılarım ve yüzümde bir gülümsemeyle galeriden içeri girdim. Nasıl gülümsemezdim ki? Seksi, muhteşem bir ressamla aynı yatakta uyanmıştım ve şimdi hayalimdeki işte çalışacaktım. Bu seksi, muhteşem ressam beni işe bırakacak kadar güvenliğimden endişe duyuyorsa ne olmuştu yani?

Bu kısmın üzerinde çok fazla durmamayı tercih ediyordum yoksa gerilmekten hasta olacaktım.

“Günaydın, Amanda,” diye selamladım.

“Günaydın. Bugün harika görünüyorsun.”

“Şey, teşekkür ederim.”

Arkadaki ofise girip Mark’la yüz yüze geldiğimde donakaldım. Bu adam gerçekten kendini sevdiriyordu. Buzu eriten ateş gibi bir kızı olduğu yerde topuklu ayakkabılarının üzerinde eritebilirdi.

“Günaydın,” demeyi başardım. Dağınık duran tek bir saç teli ya da üzerine muhteşem bir şekilde oturmayan bir takım elbisesi var mı diye merak etmiştim.

Bakışları vücudumda gezindi, ardından ayağa kalktı. “Amanda haklıydı. Bugün çok harika görünüyorsunuz, Bayan McMillan.”

“Teşekkür ederim.”

Bir adım kenara çekilip geçmeme izin verdi. Odama giderken beni izleyeceğini fark etmiştim. *Lanet olsun bu adama ve onun güç gösterilerine.* Bundan ve aniden aklıma Michael’la babamı, onların Chris’e zarar verebileceğine dair korkumu getirmesinden hoşlanmamıştım. Mark’ın aklıma Michael’ı getirmesi ne anlama geliyordu?

Derin bir nefes alıp topuklu ayakkabılarım üzerinde yalpalamamaya, az önce övgü aldığım tüm o güzel görüntümü mahvetmemeye çalışarak bir adım attım. Mark’ın övgüsüne ihtiyacım olduğundan değildi. İhtiyacım yoktu.

Öte yandan masama oturduğumda acı bir şekilde onun övgüsüne ihtiyaç duyduğumu kabul ettim. Neden hâlâ buydum? Mark’ı istemiyordum, çok baskındı. “Arası yok, doğru,” diye mırıldandım.

“Bir sorun mu var, Bayan McMillan?”

Mark kapı pervazıma yaslandı. Gözlerim duvardaki O’Nay resmindeki narin güllere kaydı. O resmi oraya Rebecca için koymuştu. Sorun, Rebecca’nın kayıp olmasıydı. O günlükteki Efendi, Mark’tı. Rebecca’nın gittiği yere dair daha fazlasını biliyor olmalıydı.

Tam bunu söylemek için ağızımı açmıştım ki dikkatli olmam için yapılan uyarıları hatırlayıp çenemi kapattım. Kanıtların gizlenmemesini artık tehlikede olmamaktan çok daha fazla istiyordum.

“Gerginim,” dedim ona. “Bugün okuldaki işimden istifa edeceğim.”

Sarı kaşlarından biri kalktı. “Şimdi mi yapacaksınız?”

“Evet.”

Gözleri onaylamayla parıldadı. Buradaki geleceğime, buna memnun olacak kadar değer verdiğini düşünmek beni mutlu etmişti. “Tamam o zaman. Sizi bunu yapmanız için yalnız bırakayım.”

Ortadan kaybolduğunda sandalyeme yığıldım. Bu adam beni altüst ediyor, her karşılaşmamızdan sonra bitkin düşürüyordu. Bakışlarım tekrar duvardaki resme, düşüncelerim de Rebecca’ya kaydı. *Senin işini elinden almıyorum. Geri dön. İyi ol. Ve bu senin için de geçerli, Ella.* Ella’yı düşünmek beni harekete geçirdi. Oturup okulu aradım, yanıt yoktu, mesaj bırakmam gerekiyordu. Harika. Şimdi daha fazla huzursuz hissetmiştim.

O sırada Ryan beni arayıp dekorasyonuna yardımcı olacağım binanın resimlerini e-postayla yolladı. Bu projeye uygun muhtemel sanat eserleri için işe koyuldum. Sabahın ilerleyen saatlerinde işe ara verdim. Rebecca’nın işle ilgili tuttuğu günlüğü çıkarıp bazı satış tüyoları bulmak için karıştırmaya başladım.

Rasgele notların olduğu sayfaya geldiğimde kaşlarımı indirdim. *Riptide açık artırma parçası. Yasal mı? Bir uzman bul.* Sertçe nefes aldım. Rebecca, Riptide’da listelenen sahte bir parçayı mı soruşturuyordu? Başını belaya sokan şey bu muydu? Eminim, Mark bunu biliyordu. Günlük ondaydı. Kesin okumuştı. Tabii... Mark da dahilse... Hayır. Öyle olsaydı günlüğü bana asla vermezdi. Bana günlüğü verme nedeni bu muydu? Bilmemi mi istiyordu? Bunun ne anlama gelebileceği karşısında şaşkına düşmüştüm.

Bakışlarımı kaldırdığımda Ricco’nun kapının önünden geç-

tiğini gördüm. İçimi bir panik kapladı. Chris'in evinin önündeki gösterisi hakkında şikâyet etmek için mi buradaydı? Ayağa kalktım ve koridora doğru aceleyle yürüdüm. Ricco'nun Mark'ın odasında kayboluşunu izledim. Ralph'i, benim yerli bilgi bankamı aradım ama masasında değildi. Oysa Ricco'nun benim yüzümden burada olmadığını birilerinden duymaya ihtiyacım vardı.

Bir sonraki durağım mutfaktı ama bu bir hataydı. Aslanın inine dalmıştım. Ben girdiğimde Mary elinde bir bardakla arkasını döndü.

"Ricco'yla nasıl gitti?" diye sordu.

Paniklememiş görünmemek için elimden geleni yaparak kahve makinesine yürüyüp bardağımı doldurdum. "İyi değil. Beni sepetledi sayılır."

"Gerçekten mi? Ve yine de burada mı?"

Kahveme krema ekledim. "Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Bana baktı. "Onu kızdıracak bir şey yapmış olmalısın."

Gözlerindeki şeytani parlama, beni üzme istediğini gösteriyordu. İşe de yaramıştı. Bu kadın bundan daha soğuk ve kaba olabilir miydi?

"Doğru. Teşvik edici sözlerin için teşekkürler." Arkamı döndüm.

"Tatlım, patronun senin eteğini kaldırmak istemesi zaten yeterince büyük bir teşvik."

Mutlu sabahım nasıl böyle tamamen berbat hale gelmişti? Öğretmenlikten ayrılmak üzereydim. Yine de bu işi Mark benim eteğimi kaldırmak istediği için aldığımdan endişelenen tek kişi ben değildim. Ne düşünüyordum ki? Odama geri dönüp kapımı kapattım ve Chris'i aradım.

Anında cevapladı. Ona, “Bir keresinde bana bu dünyaya ait olmadığımı söylemiştin,” dedim. “Sanat dünyasını kastetmemiştin, değil mi?”

“Hayır, bebeğim. Neden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Eğer Mark bu işi beni Rebecca’ya dönüştürmek istediği için bana verseydi, işimden istifa edemezdim. Bunu yapar mıydı? Beni tamamen kişisel sebeplerle işe alır mıydı?” Sessizliği çok uzun sürünce dayanamadım. “Chris.”

“Seni oradan uzaklaştıracak bir şey söylemek isterdim ama hayır. Yapmazdı. Sendeki yeteneği görüyor, Sara. Aynı seninle biraz vakit geçiren herhangi birinin görebileceği gibi.”

Amanda okuldan arandığımı bildirdi. “Onu hatta tut,” dedim.

“Sen bir öğretmen değilsin, Sara,” dedi Chris. “Arası yok, bebeğim.”

“Haklısın. Arası yok. Kapatmam gerekiyor.”

“Bunu yaparsan memnun olacaksın. Sonra beni ara.”

“Arayacağım.”

On dakika sonra artık okulda bir işim yoktu. Ancak Ella hâlâ öğretmen listesindeydi ve ne düşüneceğimi bilemiyordum. Eğer istifa etmiş olsaydı, beni hayatının dışında bıraktığı için kırılırdım ama sessizce gitmenin onun tercihi olduğunu bilirdim. Bunu söylemek için Chris’e mesaj attım. Beni tebrik edip Ella’nın nerede olduğunu daha fazla araştıracağına dair söz verdi.

Telefonumu çantama yeni koymuştum ki kapım çalındı ve ardından açıldı. Ricco kapıdaydı, karanlık yakışıklılığı, siyah pantolonu ve yakası açık siyah gömleğiyle Antonio Banderas gibi görünüyordu.

“Haydi yan tarafa kahve içmeye gidelim, Bella.”

Bu bir emirdi. “Tabii.” Ayağa kalkıp ceketimi giydim. “Umarım ziyaretiniz bizimle çalışmayı tekrar düşündüğünüz anlamına geliyordur?”

“Yan tarafta konuşuruz,” diye cevapladı, ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

İç çekip çantamı aldım. Bu kapıdan giren her erkeğe yoğun bir kontrol ihtiyacı enjekte edilmiş gibi görünüyordu ve hepsi bunu kendi şartlarına göre yapıyordu.

Dışarı çıktığımızda Ricco kafenin kapısını açıp benim için tuttu. İçeri adım atar atmaz Chris’in orada olduğunu hissettim, sanki başka bir parçam hayata dönmüş gibiydi. Ah, hayır, Ricco hakkında ne düşündüğünü biliyordum ve bu gerçekleşmesi beklenen bir patlamaydı. Ricco ceketimi almayı teklif etti ama reddettim. Zırhıma bürünecektim, gerçekten ya da mecazen.

Dükânın içinde birkaç adım attığımda arka masada oturan Chris’in görüntüsünü yakaladım. Ava bana seslenerek gülümsemi. Böylece henüz görmemişse de benim burada olduğumu Chris’e duyurmuş oldu. Ben de Ava’ya gülümsemeyi başardım. Yani sanırım.

“Sen bir yere geç otur,” diye emretti Ricco. “Ben siparişi vereyim. Ne istersin?”

“Beyaz çikolatalı kahve, lütfen.”

Ricco tezgâha yöneldiğinde ben de masalara doğru yürüdüm ve tam da Chris’in keskin bakışlarının alanına girdim. Hızla bakışlarımı yere indirdim, ona bakamıyordum. Yine de bu görüşmenin üstesinden gelmeliydim.

Chris’le yüz yüze gelebileceğim ahşap bir masaya yerleş-

tim. Çünkü onun yüzünde göreceğim şeyden korksam da onu görmeden de duramıyordum. Ah, evet, büyük bir karmaşanın içindeydim.

Çantamı yanıma koyup, sırf bir şeyler yapmış olmak için ceketimi çıkardım. Aramızdaki yoğun çekimle Chris'e bakma isteği her yanıma sardı. Kendimi durduramadan bakışlarımı kaldırdım, gözlerimiz birbirine kilitlendi. İçimde yarattığı farkındalığın tanıdık etkisi, tüm vücuduma yayıldı ve karşılıklı kötü ruh halimizi dağıtmaya başladı.

Ricco karşıma oturup kahvemi önüme itti. Ardından omzunun üzerinden Chris'e bir bakış atarak tekrar bana döndü. Dudakları seğirdi. Evindekinin Chris olduğunu bildiği aşikârdı. Konuşmak için ağzını açtığı anda nefesimi tuttum ve kendimi yüzleşmeye hazırladım.

"Teklifimi düşündün mü?" Bulunduğum durumda, kesin bir cevabımın olduğu bir konuyla karşılaşınca rahatladım. "Galeriye sadığım," dedim.

"Saygıdeğer," dedi alaycı bir tavırla. "Mark'a seni hak etmediğini söyledim, aynı Rebecca'yı hak etmediği gibi."

Gözlerim iri iri açıldı. "Ah. Ben... Ricco. Ben..."

Dudaklarından alçak sesli bir kahkaha yükseldi. "Merak etme, Bella. Senin suçun değil. Ayrıca sana bugün bir iş güvencesi vermeyi planlıyorum. Crystal'a verdiğim bir açık artırma parçam var. Eminim oranın Riptide'in en büyük rakibi olduğunu biliyordur. Eserimi alıp Riptide'a vermeyi düşünüyorum." Açık bir etki bırakmak için durakladı. "Tabii, senin sorumluluğunda."

Zihnim uyuşmaya başladı. "Neden ve hangi şartla?"

“Rebecca’ya ulaşabileceğim bir yol bulmanı istiyorum.”

Olayların böylesine değişmesi beni şaşkınlığa uğratmıştı, benzim soldu. “Ama ben onu tanımıyorum. Ona nasıl ulaşacağımı hiç bilmiyorum, Ricco.”

“Bunun farkındayım. Fakat eğer galeriyle iletişime geçerse bana söyleyebilirsin. Hatta Mark’ın kişisel dosyalarına bile ulaşabilirsin.”

Ricco günlükteki diğer adam mıydı? Rebecca’nın Mark’ı kıskandırmak için kullandığı adam mıydı?

“Hayır.” Sesim sert ve kendinden emindi. “Mark’ın kişisel dosyalarına dokunmayacağım.”

Çenesini ovarak tavana ters ters baktı. “Kabul edilebilir,” dedi sertçe. İfadeyiz yüzünde yine hiçbir şey okunmuyordu. “İsteğim seni rahatsız etmeyecek şekilde ne yapabiliyorsan yapman.”

Israrı hem ikna edici hem korkutucuydu. Eğer Rebecca’yı sevmişse, onu kaybettiğinde duyduğu acıyı tahmin bile edemezdim. Öte yandan başka bir ihtimal de vardı. Onu incitmiş, şimdi de nerede olduğunu bulup onu izlemeye devam etmeye çalışıyor olabilirdi.

“Ben senin çalışmalarını istiyorum, Ricco. Çalışmalarını yeteneklerime güvendiğin için bana vereceğini ummuştum.”

Uzanıp masanın üzerindeki elimi tuttu. Rebecca için acı çektiği belliydi. “Bana deneyeceğini söyle yeter, Bella,” dedi bastırarak. “İstediğim tek şey bu.”

Chris’in beni böyle aradığını hayal etmek aniden söz verme neden oldu. “Deneyeceğim.”

Vücudundaki gerilim gözle görülür derecede rahatladı. “Harika. Anlaştık o zaman.” Ayağa kalktı, ben de onu takip

ettim. Elimi tutup öptü. Chris'in bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

“Crystal'dan resmimi geri çekebilmek için anlaşma gereği on beş günüm var, yapacak başka bir şey yok. O zamana kadar senden haber almayı bekliyorum.” Dönüp kapıya yöneldi.

Arkasından bakakaldım. Az önce bana şantaj mı yapmıştı?

Yirmi Dördüncü Bölüm

İşten çıkmak için eşyalarımı toplarken resepsiyonda Mark'ın sesini duydum. Odamdan çıktığımda, “Sizinle bir dakika konuşabilir miyiz?” diye sordum.

Bana odamı işaret ederek beni içeri kadar takip etti. Kapıyı açık bıraktı. “Kapatabilir misiniz?” desem de bu teklifimden anında pişman oldum. Aniden ufacık odada yüz yüze kalmıştık. Aramızda olanların getirdiği dile getirilmemiş bir farkındalık vardı, bundan kaçmak istiyordum. “Bugün Alvarez’le görüştüğünüzü gördüm.”

Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde çaprazladı. “Bazı iş meselelerini hallettik.”

Kasten istediğimi almak için zorlamamı sağlamaya çalışıyordu. “Görüşmemiz hakkında bir şey söyledi mi?”

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Seni de Rebecca’ya yaptığım gibi yoldan çıkaramayacağımı söyledi.”

Bir süre konuşmadım. “Ve siz ona ne söylediniz?”

“Ona sizi kimin yoldan çıkaracağına kendinizin karar verebilecek kadar yetenekli olduğunuzu söyledim.”

Bir an bunun bir iltifat olduğunu düşündüm. Belki de değildi. Konu Mark olduğunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu. “Bana onunla kahve içmemi teklif etti.”

“Ve bu kahve sohbetinde sizden istediğini aldı mı?”

“Benden ne istediğini bilmiyorum.” Sesim hissettiğim kadar bıkkın geliyordu. “İkiniz de şifreli konuşuyorsunuz.”

“Peki, o zaman izin verin sizin için tercüme edeyim, Bayan McMillan. Çünkü Ricco’nun oyununu oynamaktan gerçekten bıktım. O Rebecca’yı istiyor. Ona sahip olamıyor. Beni suçluyor. Sizin ona, iş ve özeli ayırmasında yardımcı olabileceğinizi düşünmüştüm ama bunun mümkün olduğuna inanmıyorum.”

Dobra cevabı beni savunmasız bırakmıştı. “Hayır. Ben de inanmıyorum.”

“O zaman onunla iş yapmayacağız. Bazı şeylerin, Bayan McMillan, öylece bırakılması daha iyidir.” Aklıma hemen Rebecca geldi ama Mark, beni bu konudan uzaklaştırmakta çok hızlıydı.

“Bugün okuldan istifa ettiniz mi?”

“Evet.”

“Harika. Artık tamamen benimsiniz.” Gözleri parıldadı. Kelimelerini çifte anlama gelecek şekilde seçtiğinin farkındaydım. “İyi geceler, Bayan McMillan.”

Neden bilmiyorum ama tam arkasını dönecekken kelimeler bir anda ağızımdan çıkıverdi. “Yaptınız mı?”

Olduğu yerde dondu. Ardından arkasını dönüp çelik grisi gözleriyle beni düzeltti. “Neyi yaptım mı, Bayan McMillan?”

“Rebecca’yı yoldan çıkardınız mı?”

“Evet.”

“Ve?” diye sordum çünkü aklıma başka bir şey gelmemiştii.

“Ve bu açıkça bir hataydı yoksa hâlâ burada olurdu.”

Yine dilim tutuldu. Sadece söyleyecek kelime bulamıyordum. Mark bu boşluğu beni iğneleyecek, beklenmedik başka bir soru sormak için kullandı. “Chris’in tamamen mahvolmuş olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Cevabım hızlı, savunmacı ve korumacıydı. “Hepimiz öyle değil miyiz?”

“Chris kadar değil.”

Ona ne bildiğini sormadım. Kulüple ilgili olabilirdi. Belki önceden sahip oldukları ve şimdi kaybettikleri dostluklarıyla ilgiliydi. Ne olursa olsun önemli değildi. “Onu mükemmel yapan kusurları,” diye cevapladım kararlı bir şekilde.

Bakışları beni yakarcasına içime işliyordu. “Sadece incindiğinizi görmek istemiyorum.”

“Sizin Rebecca’yı incittiğiniz gibi mi?”

Bakışlarında bazı duygu geçişleri yakalasam da çok kısa sürede kayboldular. Suçluluk? Acı? “Evet.” Sesi yumuşaktı, her zamanki buyurgan sertliğini kaybetmişti. “Benim Rebecca’yı incittiğim gibi.”

“Bu yüzden mi gitti?”

“Evet.”

Bu adam ve onun davranışlarıyla ilgili öncekinden de fazla kafam karışmıştı. “O zaman neden beni de aynı yola sokmaya kalkıştınız?”

“Sen Rebecca değilsin, aynı benim Chris olmadığım gibi.”

Odamdan çıkarken arkasından bakakaldım.

Galerinin ön kapısından çıktığımda 911'in park etmiş olduğunu gördüm. Chris'in burada olmasının verdiği rahatlama, kaygılarımı az da olsa yok etmişti. Çünkü onun beni Ricco'yla gördüğü için hayal kırıklığına uğradığını biliyordum.

Kapı açıldığında beni tüketmekle tehdit ettiğini gördüm. Bu Chris tarafından tüketilmek istemediğim anlardan biriydi. Bu hafta sonunun bize yaşattığı çalkantılarla olmazdı.

Arabaya uzanıp çantamı arka koltuğa koymaya çalıştığımda Chris çantayı elimden aldı. Donakalmıştım, beni suçlayıp suçlamadığını merak ediyordum. Eşyalarımı arkaya koydu, ben de yolcu koltuğuna oturdum ve kendimi onunla bu küçük alana hapsettim. Onun dokunuşu, bana dokunması için yanıp tutuşuyordum.

Gergin saniyeler boyunca ikimiz de hareket etmedik ya da konuşmadık. Rahatsız edici şekilde titreyen elimle emniyet kemere uzandım ama elimden kaydı. Chris yardım etmek için üzerimden uzandığında omzu göğsüme süründü, vücudunun sıcaklığı benimkine yayıldı. Saçı yanağını gıdıklarken dudakları tam dudaklarımın önünden geçti. Yapabildiğim tek şey ona uzanıp kendime çekmemek için direnmekti. Chris tekrar yerine döndüğünde titrek bir nefes verdim. Arabayı çalıştırdı ve yola çıktı.

Ellerimi kucağımda yumruk yapmıştım. Chris arabayı rasgele bir park alanına çektiğinde patlamak üzereydim.

İkimiz de önümüze bakarak orada oturduk. Sessizliği beni öldürüyordu. Çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. Başımı öne eğip parmaklarımı saçımdan geçirdim.

"Sara. Dikkatli olup birbirimize nereye gittiğimizi söyleme meselesine ne oldu?"

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum.

“Senin yanında olmak için kafeye gittim çünkü senin için endişeleniyordum. Ardından sen oraya benim güvenmediğim adamlarla, Alvarez’le geldin.”

Ona dik dik baktım. “Alvarez benim işim. Sadece işim. Bunu kabul etmen gerek, aynı benim Ava’yla senin aranda hiçbir şey olmadığını kabul ettiğim gibi.” Sesim yumuşadı. “Ama haklısın, nereye gittiğimi sana söylemem gerekirdi. Seni endişelendirdiğim için üzgünüm.”

“Lanet olsun, Sara.” Parmaklarını saçıma dolayıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. “Bir sonraki nefesimi alma sebebim sensin,” diye fısıldadı. “Bunu neden göremiyorsun?”

Sözleri kalan öfkemi de alıp götürmüştü. İçim sıcaklık olurken çenesini kavradım.

“Haydi, evimize gidelim, bebeğim,” dedi beni alnımdan öperek. “Sana göstereceğim şeyler var.”

Dairesine doğru yürürken Chris parmaklarını benimkilerden geçirdi. Koridoru geçtiğimizde bir kapı açtı. “Bu öğleden sonra bunu yapıyordum. Sana yanıma taşınma kararını değiştirmen için şans vermemeye çalışıyordum.”

İçeri yürüdüğümde koli yığını ile dairemdeki küçük mobilya takımını gördüm.

“Anahtarı senin anahtarlığından aldım. Nakliyecilere her şeyi getirmelerini söyledim, böylece neyi tutmak istediğine karar verebilirsin. Kira sözleşmeni sonlandırdım.” Beni kendine

çekti, dokunuşu eve dönmek gibiydi. “Bu noktadan sonra bana ait olan her şey senindir, Sara.”

Ona sarılıp kulağımı göğsüne dayadım. Onu bırakmak istemiyordum. Böyle şeylerde cömert olsa da ona ait olan *her şey* benim değildi. Geçmişe ait acılarını paylaşmıyordu ve bu gerçek, eninde sonunda yakamıza yapışacaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

E rtesi sabah, Chris’le beraber kahvaltıda Kelvin’le buluşmadan önce banyoda makyajımı tamamlıyordum. Alvarez ve Rebecca’nın iş günlüğünde bulduğum muhtemel sahte eseri tartışacaktık. Kelvin ayrıca Ella başka bir yere gitmek için bilet ayırtırsa ona haber verecek bir alarm kurmaya söz vermişti. Bu biraz rahatlatıcıydı ve hiç yoktan iyiydi.

Çantamın fermuarını kapattım. Chris arkamda belirip önüme siyah bir Amerikan Express kredi kartı koyduğunda yatak odasına gitmek üzereydim. Karta buz kesilerek ve inanamayarak baktım. Ardından başımı sallamaya başladım.

“Hayır.” Kartı kapıp Chris’e döndüm. “Bunu istemiyorum. Paranı istemiyorum.”

“Bu sadece bankaya gidip sana bir hesap açana kadar istediğin ya da ihtiyacın olan her şeyi alabilmeni sağlayacak.”

“Hayır, Chris, bunu almayacağım.” Annem gibi olmak, bir erkek tarafından bakılmak istemiyordum. “Ben kendi paramı kazanmak istiyorum. Kendi paramı kazanmak zorundayım.”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Sadece seninle ilgilenmek istiyorum.”

Parmaklarım bileğine dolandı. “Sadece beni sev. Bu yeterli.”

“Bu benim seviş şeklim. Lütfen. Kartı al.”

Dudaklarımı ıslatarak içimdeki iblislerle mücadele ettim. “Sadece acil durumlar için kullanılacak bir kart. Banka hesabı yok.”

“Sara...”

“Sadece kart. Anlaşma bu, Chris. Sadece acil durumlar için.”

Açıkça belli olan bir gönülsüzlükle sonunda pes etti. “Sadece kart.”

Oysa bana bu özgürlüğü tanımasının anlamı benim için çok büyüktü. Parmaklarımın üzerinde yükselip dudaklarımı onun kilere dokundurdu. “Teşekkür ederim, Chris.”

Başımın arkasını kavradı. “Ne için?”

“Kendin olduğun için.” Ve benim kendim olmama izin verdiğin için.

Cuma günü Chris’le ilk buluştuğumuz yer olan Diego Maria’nın Yeri’nden içeri girdiğimde gülümsemek için birçok nedenim vardı. Chris’le ilişkimizi bir rutine oturtmuştuk, sanki bulutların üzerinde yürüyor gibiydim. Beni her gün işe bırakıp işten alıyordu. Akşam evde yapmaya çalıştığımız uydurmasyon yemekleri yiyor ve telefonu hoparlöre alıp Brandy’ye göre her şeyin üstesinden çok iyi gelen Dylan’la konuşuyorduk. Ardından Chris atölyesine kapanıp, gecenin geç saatlerine kadar kendini resimlerinde kaybediyordu. Sonra kollarını bana doluyordu ve uyuyorduk. Birlikte. Yatağımızda.

Kapı çan sesiyle arkamdan kapandığında Maria'ya el salladım. Restoranın ortağı olan oğlu Diego yerine ona yardım eden tanımadığım bir çalışana işaret ettim. Chris'in gündüzleri eskizlerini çizdiği yeni yeri olduğunu belirttiği cam kenarındaki masada ona katıldım.

"Selam, bebeğim," dedi beni karşılamak için ayağa kalkarken. Saf bir seksilik akan sarı saçları, onunla zıt renkteki siyah kotu ve üzerinde AC/DC amblemi olan siyah tişörtüyle beni kasıp kavurdu.

"Selam," dedim, ensesindeki bir tutam seksi sarı saçıyla oynayarak.

Elini arkama koyup beni kendine çekerek sesli bir şekilde öptü. Ardından ceketimi omuzlarımdan kaydırıp ve benim için sandalyemi tuttu.

"Blake ve Kelvin'den Rebecca'ya dair bir bilgi var mı?" diye sordum oturduğumda. Evrak çantamla kol çantamı yanımdaki sandalyeye koydum.

Chris karşımdaki sandalyeye geçti. Dudakları umutsuz bir şekilde bükülmüştü. "Rebecca ya da Ella'yla ilgili yeni bir haber yok."

Alınacak güzel haberlerin sürekli çıkmaza girmesi cesaretimi kırıyordu. "Rebecca'nın notlarında daha önce bahsettiği sahte eserle ilgili başka hiçbir yazı bulamadım."

"Olumlu bir haber olarak," dedi Chris. "Babandan bir telefon aldım."

Doğrulup kendimi geleceğinden emin olduğum darbeye hazırladım. "Ne? Seni mi aradı?"

Elini elimin üzerine koydu. "Rahatla, bebeğim. Olumlu bir

haber dedim. Her şey yolunda. Michael'ı hallettiği konusunda bana güvence verdi. Tabii bankacıyı aradıktan sonra.”

“Halletmek? Bu ne anlama geliyor?”

“Baban tam olarak, ‘kontrol altına aldım’ dedi. Detayları sormadım. Blake, Michael’la ilgili emniyet kayıtları üzerine çalışıyor ve güvende olman için onu takip ediyor.”

“Kontrol altına almak,” diye tekrarladım sertçe. “Evet, kendisi insanları kontrol altına almak konusunda çok iyidir.”

Elimi dudaklarına götürüp öptü. “İyi misin?”

Başımı salladım. “Evet, iyiyim.” Tezgâha baktım ama Diego’nun hâlâ ortalarda olmadığını fark ettim.

Chris yüz ifademi hemen okumuştı. “Birlikte takıldığı değişim öğrencisinin peşinden Paris’e gitti.”

“Kız onu geri çevirirse kalbi çok kırılacak,” dedim hüznle. Maria’dan kızın Diego’yu, Diego’nun kızı sevdiği kadar sevmediğini duymuştum. “Vazgeçmesini sağlamak için onunla konuşmayı denedim.”

Telefonum çaldı. Çantamdan çıkardığımda Chris’e baktım. “Ricco Alvarez,” dedim telefonu cevaplamadan önce.

“Ah, Bella, konuş bakalım,” dedi Ricco. “Benim için güzel haberlerin olduğunu söyle.”

“Üzgünüm, Ricco. Rebecca galeriyi aramadı, kimse ondan bir haber almadı.”

İç çekti, sesindeki üzüntü telefondan bile anlaşılabilirdi. “Lütfen, elinden geleni yap.”

“Yapacağım,” diyebilirdim telefon kapanmadan hemen önce.

Telefonumu masaya bıraktım. Chris tek kaşını kaldırmıştı. “Bu çok hızlıydı.”

“Tek bir şey istiyor; Rebecca. Onu fena şekilde takıntı yapmış, Chris.”

“Blake ve Kelvin’in onun süpheli hareketlerini izlemesi için iş üzerinde bir adamları var.”

“Ricco’nun onu incittiğini düşünmüyorum. Bence onu gerçekten seviyor. Aynı Diego gibi, asla olmayacak bir şeyin hayaletinin peşinde.”

“Ya da üzerini kapatmaya çalıştığı bir yanlışının peşinde,” diye uyardı Chris. “O kocaman kalbinin tedbiri elden bırakmasına izin verme.”

“Biliyorum. Dikkat ediyorum.”

Maria her zamanki siparişlerimizle göründü. Biraz Diego hakkında sohbet ettik. Oğlu için endişeli olduğu belliydi.

O gittiğinde Chris beni bir an inceledi. “Bizi tanımlayan yaralarımızdır, Sara. Diego yaşamının değerini bilmek için onu yaşamalı.”

“Evet.” Chris’in onu tanımlayan yaralarının ne kadar derin olduğunu hâlâ bilmediğim fikriyle midem düğümlendi.

Birasını bırakıp çatalına uzandı. “Ye, bebeğim. Soğuyor.”

Başımı sallayıp endişelerimi bir kenara attım. Chris bana Paris’ten bahsederek beni, gözümü karartıp onunla gitmeye ikna etmek için çaba harcadı.

Tabaklarımız boşalınca evrak çantama uzandım. “Sana bir şey göstermek istiyorum.” Çantayı açtım. “Bunlar Ryan’ın beni üzerinde çalıştırdığı emlak için seçtiğim bazı sanat eserleri.”

Sonraki on beş dakika boyunca diğer her bir çalışmayı ona gösterdim. Ona baktığımda şefkatli bakışları beni esir ediyordu.

Parmak boğumunu yanağıma sürttü. “Yaptığın işi gerçekten çok seviyorsun.”

“Evet. Bu benim hayalim. Ama ben... Bunun Allure’da olmak zorunda olmadığını biliyorum.” Bu benim onunla Paris’e gidebileceğimi ilk ima edişimdi.

Durgunlaştı. “Ne demek istiyorsun?”

Paris’in Chris’in katmanlarını soyabilmemin bir yolu olduğunu düşünmeye başlamıştım. “Sana aitim, demek istiyorum.”

Birbirimize baktık. Neredeyse ruhumu saran bağımızın derinliğini hissedebiliyordum. “Evet,” dedi usulca. “Öylesin.”

Garsonun hesabı getirmesiyle bölündük ama anın büyüsü bozulmamıştı. Chris’e cilveli bir bakış attım. “Muhteşem ressamın özel istekleri kabul edip etmediğini merak ediyordum.”

“Yatağımı paylaşan cehennem kadar ateşli kadın bana mü-kemmel diyorsa, her şey mümkündür.”

Yatağımızdayken nelerin mümkün olduğunu düşündüğümde -örneğin yatak başına kurulmuş deri bağlarla beni bağlayıp bana zevkle acı verdiğini- yanaklarıma ateş bastı. “Evet, şey. Yarın nihayet Ryan’ın binasına gidebileceğim ve seçtiğim hazinelerimin nasıl görüldüğünü ilk elden görebileceğim.” Binanın içindeki bir duvarın fotoğrafını çıkarıp ona döndüm. “Burada, Chris Merit’in San Francisco gökdelenlerinin sergilenmesini hayal ediyorum. Parayı bağışlayabilirsin ve ben de...”

“Tek şartla.” Fotoğrafa değil bana bakıyordu. “Benim için modellik yapıp seni çizmeme izin vereceksin.”

Eskiden bu fikir göz korkutucuydu. Kendime bunun Chris’in ünlü ve yetenekli olmasından kaynaklandığını söylemiştim ama fazlası vardı. Onun insanı esir alan fırçasında ortaya çıkmasını-

dan korktuğum sırlar yüzündendi. Yüzünü incelediğimde bunun farkında olduğunu gördüm. Bu güvenle, onun içimdeki en kötü şeyi görüp yine de beni seveceğine inanıp inanmamamla alakalıydı. Ve belki, sadece belki, eğer ben ona karşı bu tarz bir güven duyarsam, o da bana aynı şekilde güvenirdi.

“Evet. Senin için model olurum.”

Öğleden sonra bir müşteriye yardımcı olmayı bitirip odama döndüm. Masamın üzerinde bir kartla birlikte kutu vardı. Chris’in elyazısını hemen tanıdım. Kartı açıp okudum. *Bu gece için. Yalnızken ve odanın kapısı kapalıyken aç. Chris.*

Milyon dolarlara satılan başyapıtları yapan aynı el tarafından yazılan harflere dokundum.

Amanda kafasını içeri uzattı. “Birkaç dakika önce geldi.” Dudagını ısırdı. “İçinde ne olduğunu görebilir miyim?”

“Ah, hayır. Bu iyi bir fikir değil.”

Yüzü aydınlandı. “Yaramaz bir hediye,” diyerek iç çekti. “Ben de seksi, ünlü bir ressamın bana yaramaz hediyeler göndermesini istiyorum. Senin için kapıyı kapatayım.”

Kırmızı kutuyu mühürleyen bandı açtım. İçinde pembe, bir kısa kürek ve bir çift kelebek göğüs kısıkaçı vardı. Dudaklarım kıvrıldı ve sıcaklık vücuduma yayıldı. Ama bu hediye bana arzu-
dan daha fazlasını hissettirdi. Michael’la ilgili öğrendiklerinin bizi etkilemesine izin vermemişti. Eğer izin verseydi ne yapardım bilmiyorum. Chris’in bana verdiği kaçışa ihtiyacım vardı. Sadece onun yanında kendimi bırakabileceğimi ve beni asla incitmeyeceğini biliyordum. Gerçek hediye buydu.

Galerinin kapanmasına bir saat kalmıştı. Tüm öğleden sonramı bulutların üzerinde yürüyerek ve Chris'le geçireceğim geceyi bekleyerek geçirmiştım. Telefonum çaldı. Numarayı görünce nedense içimde soğuk bir acı hissettim.

"Dylan?" diye cevapladım. Onun genç, neşeli sesini duymayı bekleyerek nefesimi tuttum.

"Sara."

Adım Brandy'nin dudaklarından acı bir fısıltıyla döküldü. Gözlerimden yaşlar boşanmaya başlamıştı. Ne söyleyeceğini biliyordum. "Hayır. Olamaz."

"Öldü. Bebeğim öldü."

"Ben..." diye kekeledim. Ne kadar mücadele etsem de sonunda o korkunç kelimeleri söylemek zorunda kalmıştım. "Üzgünüm. Çok çok üzgünüm, Brandy."

"Chris'in yanına gitmen gerek. Bunu kaldıramaz. Ben... Ben sadece... ona git. Sana ihtiyacı var."

"Evet. Evet." Ah Tanrım. Chris. "Yapacağım."

Titrek nefesinin ardından bir hıçkırık yükseldi. "Bizi arayıp iyi olduğunu haber ver."

"Veririm."

Yanaklarımdan süzülen yaşları silip Chris'i aradım. Cevap vermedi. Tekrar, tekrar aradım. "Amanda!"

Aceleyle odaya girdiğinde gözleri iri iri açılmıştı. "Sorun ne?"

"Diego Maria'nın yerini arada, Chris orada mı sor," dedim. Kendim de Jacob'ı arıyordum.

"Peki. Tamam."

Jacob cevapladı. “Chris orada mı?” diye sordum.

“Hayır, Bayan McMillan. Bütün gün buraya gelmedi. Siz iyi misiniz?”

“Acil bir durum var. Eğer gelirse beni ara.”

“Güvende misiniz?”

“Evet. Endişelenilmesi gereken ben değilim. Chris. Eğer onu görürsen beni ara.” Telefonu kapattığımda Amanda odaya girdi. “Orada değil.”

“Sende kafenin numarası var mı?”

“Evet. Aramamı ister misin?”

“Hayır. Sadece numarayı ver.”

Hemen dediğimi yaptı. Numarayı aradığımda bir adam cevapladı. “Chris Merit orada mı?” Cevap hayırdı. “Ava orada mı?” Cevap yine hayırdı. Midem bulandı. Masama eğildim.

Mark kapıda göründü. “Dylan, Chris’le ilgilendiğimiz kanser hastası...” Nefes aldım. “O... O...” Söyleyemedim.

“Bu durumu açıklıyor o zaman.”

“Neyi açıklıyor?”

“Chris’in neden kulüpte olduğunu.”

Dünyam yerinden oynayıp milyonlarca parçaya bölündü. Titremeye başladım, gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

“Bayan McMillan,” diye sertçe seslendi. Bir şekilde yanımda dikiliyordu, oysa hareket ettiğini hatırlamıyordum. “Kendinizi toplayın, çantanızı alıp benimle gelin.”

Neden bilmiyorum ama bu emir çok zorlayıcı olmasına rağmen, robot gibi çantama uzanıp kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Dengemi sağlamak için masadan destek aldım. Daha fazlasını yapamıyordum. Sendeliyor ve hıçkırıyordum.

Mark kolunu belime dolayıp, çenemi tutarak beni gözlerine bakmaya zorladı. “Bayan McMillan.” Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. “Sizi Chris’in mahvolmuş olduğu konusunda uyarmıştım. Bunu kabul etmiştiniz. Etmemiş miydiniz?”

“Evet. Ama...”

“Bugün amalar yok. Bugün onun acıyla nasıl başa çıktığını ya kabul edersiniz ya da etmezsiniz. Seçiminizi şimdi yapın.”

“Deniyorum. Ben sadece... Düşünmüştüm ki...”

“Düşünmeyin. Bu başınızı derde sokar. Siz seçiminizi çok önce yaptınız. Anlamasanız da bunu kabul edin ya da bırakıp gidin.”

Kavrulan dudaklarımı ıslattım. “Kabul ediyorum,” diye fısıldadım.

Beni kendinden uzaklaştırdı. “O zaman, haydi gidelim.”

“Nereye?”

“Kulübüme.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Mark'la yirmi dakikalık yol boyunca konuşmadık. En ufak bir şeyin beni tekrar gözyaşlarına boğacağını anlamış gibi görünüyordu. Başımı Jaguar'ının yumuşak derisine yasladım ve camdan, parlayan ışıklarla yıldızları seyrettim. Günlükleri ve Chris'i bulmadan önce duygularımı gömdüğüm gördüğüm o karanlık çukuru tekrar açmak için kalbimi zorladım. Bunu atlatabilmek için bir daha asla gitmemeyi umduğum o yere ihtiyacım vardı. Bu sefer arkamda bırakıp bırakamayacağımı merak ettim.

Mark'ın seçkin Cow Hollow'da bulunan büyük malikânesinin kapılarına geldiğimizde sakinlik zırhımı kuşandım. Chris'i başka bir kadınla mı bulacaktım? Bunun dışında birçok şeyi kaldırılabildim, ama bunu kaldırabilir miydim bilmiyordum.

Mark arabayı uzun basamakların önüne park ettikten sonra takım elbiseli, kulaklıklılı güvenlik kapımı açtı. Hareket etmedim, edemedim.

“Bayan McMillan.”

Mark ona bakmamı emretti. Bu sefer efendiliği işe yaradı.

mıştı. Tam karşıya baktım. Sonucuna aldırmadan Chris'le yüzleşme şansı verdiği için minnettar olmam dışında, beni buraya getirmesinin arkasındaki asıl gerekçeyi merak edecek kadar açık fikirliydim. Ancak Mark'ın gerekçesi Chris'le beni ayırmak ya da hâlâ arasında bağ hissettiği eski bir arkadaşıyla ilgili endişeleri olabilirdi. Önemli değildi. Bu gecenin sonucu ben ve Chris tarafından belirlenecekti, kimse tarafından değil.

“Öğreneceklerimden hoşlanmayacağım, değil mi?” diye sordum sonunda.

“Hayır.”

Tek bir kelimesindeki sert, soğuk gerçeklik beni harekete geçirdi. İçeride beni ne bekliyorsa, bilmek istiyordum. Arabadan indim ve ceketimi galeride bırakmama rağmen, bana içimde yanan ateş dışında bir şey hissettiren soğuk havayı karşıladım. Çantamı omzuma taktım. Nakit param ve kredi kartlarım eğer ihtiyacım olursa bana bir çıkış yolu sağlardı. Zihnimin böyle berrak olması beni şaşırtmıştı. O derin çukuru bulmuştum ya da en azından çok iyi bildiğim o boşluğun kıyısındaydım.

Mark arabanın etrafından dolaşıp dirseğimden tuttu. Güvenliğe duymaya bile çalışmadığım bir şeyler fısıldadı. Ardından beni daha önce sadece bir kez geçtiğim kırmızı, çift kanatlı kapıya giden merdivenlere yönlendirdi. Merdivenleri çıktığımızda kapı açıldı ve başka bir takım elbiseli adam Mark'ı selamladı.

Malikânenen içeri girdik. Doğu işi halının üzerinde dururken ağzım kurudu. Bakışlarım beni çevreleyen yüksek tavanı, pahalı sanat eserlerini, dekoru taradı. Bu zarafet karşısında neredeyse kahkaha atacaktım.

Mark, Chris'le yürüdüğümüz koridor yerine kırmızı halıyla

kaplı sarmal merdivenleri işaret etti. Aşağı inen merdivenler olduğunu fark etmemiştim, onlara yöneldik. Dolambaçlı ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen merdivenlerden aşağı indik. Kalbim kulaklarımda, gözümün arkasında nabız gibi atıyor, atıyordu.

Tırabzanlara ve nasıl olduysa Mark'ın koluna da tutundum. Diğer kırmızı kapıdan nasıl geçtiğimizi hatırlamıyordum. Sadece bir anda oradaydık. Ahşaptı, kemerliydi ve üzerinde kocaman metal bir sürgü vardı. Midem düğümlendi. Ah Tanrım. Bir zindandı. Acı. İşkence.

Mark beni kendiyile yüz yüze getirip kolumu tuttu. “Onu kabul et ya da bırak git.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü o tehlikeli bir şekilde sınırdan ve senin onu geri çekebileceğini düşünüyorum.”

Yüzünü inceledim. Chris'e ne olduğuyla neden ilgilendiğini umursamıyordum. Sadece ilgilendiğini biliyordum. Duruşumu dikleştirdim. “Beni ona götür.”

Beni uzun bir süre inceleyip ruhsal durumumu değerlendirdi ve görünen o ki onayladı. Başka bir söz söylemeden ağır sürgüyü kaydırarak kapıyı açtı. Tütsü gibi baharatlı bir şeyin kokusunu aldım. Korku beni asit gibi yakıyordu. İçeri adım atarken nefesimi tuttum ve kendimi betondan, bekleme odası gibi bir yerde buldum, altı metreye altı metreden daha büyük değildi. Yüksek duvarlardaki geniş metal kaplamalarda en azından yarım düzine fener titreyordu.

Beni sakınleştirmesini umarak derin bir nefes aldım. Tam karşımdaki duvarı kaplayan, Chris'in bana malikânenin başka bir yerinde kırbaçlanan kadını gösterdiğine benzer devasa boş ekrana baktım. Soğuk kemiklerime işlemişti, titriyordum.

“O nerede?” diye sordum.

Mark solumdaki ahşap kapıyı gösterdi. “Yan odada ama emin olmam gerekiyor. Senin içeri girmene izin vermek, bu kulübe attettiğim tüm ahlak kurallarını yıkacak. Ben sadece birinin sağlığının tehlikede olduğuna karar verirsem müdahale ediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Chris bu durumda olduğunda çok ileri gider. Ve bugün bu konuda kendi rekorunu bile kıracağı benziyor.”

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. “Beni ona götür.”

Ekranı doğru yürüyüp duvara iliştilmiş kumandayı aldı. “İçeri girmeden önce, içerde göreceklerini kaldırabileceğini bilmem gerekiyor.”

“O zaman bana hemen göster,” diye ısrar ettim. Sanki deli gibi çarpan kalbimin infilak etmesini önleyecekmiş gibi yumruğumu göğsümün üzerine koydum.

“İnsanların burada eğlenmesinin çeşitli nedenleri vardır. Çoğumuz sadece adrenalini patlaması ya da zevkli bir kaçış ararız. Chris’inki zevkle alakalı değil. Onunki kendini cezalandırmakla alakalı.”

“Lanet olsun, Mark, göster bana.”

Dudaklarını sıkıp kumandanın üzerindeki düğmeye bastı. Ekran açıldı. Chris’i görmeden önce sesini duydum, rahatsız edici sert nefesini. Gördüklerimi anlamlandırmaya çalıştım. Chris yuvarlak beton bir hücredeydi, üstsüzdü, üzerinde sadece kotu vardı. Kolları ileriye doğru uzanmış ve direklere bağlanmıştı. O maske takmıyordu ama arkasında duran kadın takıyordu. Üzerinde varla yok arası deri kıyafetlerle topuklu çizmeler vardı. Aman Tanrım. Kadın elindeki kırbacı Chris’in sırtına rahatsız

edici bir şekilde vurduğunda elimi ağzıma kapatıp sıçradım. Darbeyle Chris'in vücudu sarsıldı.

"Daha sert!" diye hırladı, alnında ter damlacıkları toplanmıştı. "Bana gerçekten vur ya da bunu yapabilecek birini gönder."

Kadın ona tekrar vurdu. Kırbacın acısıyla sıçradı, ardından acı acı güldü. "Korkak olan sen misin, yoksa ben mi?"

Kadın kırbacı kaldırdığında bağırdım. "Hayır! Daha fazla vurma!" Kapıya atılıp açmaya çalıştım. Mark beni durdurmadı. Chris'in arkasından çember şeklindeki zindana girdim ve sırtındaki kanayan şerit şeklindeki kırbaç izlerini gördüm. Bu kadarı dayanılmazdı.

"Nihayet," diye bağırdı Chris içeri girer girmez, ben olduğumu fark etmemişti. "Yerine biri geldi. Umarım sen ondan daha iyisindir."

"Çöz onu," diye tısladım maskeli kadına. Chris'i çevreleyen direkleri dönüp önüne doğru ilerledim. Gözyaşları akıyor, kan çanağı gözlerinde azap kıvılcımları yanıyordu.

"Sara." Adım dudaklarından döküldükten sonra başını arkaya atıp kederle inledi.

"Chris." Adı, acınası ruhumun derinliklerinden acı bir fısıltıyla çıkmıştı. Ağlamaya başladım. Yüzüne dokunurken titredim, onu bana bakmaya zorladım. Bakışlarını aşağı indirerek bana bakmayı reddetti. "Çöz onu!" diye bağırdım çünkü kadın hâlâ hareket etmemişti.

Mark'ın bir tür dahili haberleşme cihazından sesi duyuldu. "Yap."

Kollarımla Chris'i sardım. *Benim kırgın, güzel erkeğim.* "Neden bana gelmedin? Neden?"

Hızla inip kalkan göğsü, göğsüme değiyordu. Kelimeleri ise ağır ve acılıydı. “Beni böyle asla görmemeliydin.”

Kollarından biri çözüldü, sonra diğeri. Birlikte yere çöktük. Chris yüzünü boynuma gömdü. “Burada olmamalıydın,” diye fısıldadı.

“Ben sana aitim.”

“Hayır, Sara. Değilsin. Ben yanıışım. Biz yanıışız. Ben yanııldım. Biz yanııldık.”

Sözleri sanki bir el göğsüme girip kalbimi sökmüş gibi hissettirmişti. Korktuğum an buydu. Eğer müsaade edersem sırlarının bizi yok edeceği an. Dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Seni seviyorum, kahretsin. Bunu aşabiliriz!”

Başımı ellerinin arasına aldı, nefesi benimde sıcacıktı. “Hayır. Aşamayız.” Ayağa kalkarken beni de kendiyile birlikte kaldırdı. “Benimle gel.”

Beni doğruca özel bir odaya açılan bir kapıya yönlendirdi. Beni hemen bıraktı. Sersemlemiştim, bir otel odası gibi düzenlenmiş odayı güçlükle algıladım. Kulübe ilk geldiğimde gördüğüm odaya benziyordu.

Chris’in tişörtü elindeydi, kafasından geçirirken acısını bastırmaya çalışarak tısladığını duydum. Arkasını döndü, parmaklarını saçlarının arasına daldırdı ve öyle tuttu.

Ona doğru yürüyüp dokunmak için uzandım ama onu incitmekten korkarak elimi çektim. “Chris...”

Bana bakmak için döndü. Gözleri kan çanağı gibiydi, bakışları bir noktaya sabitlenmişti. “Seni gitmen için uyarmayı denedim,” diye fısıldadı. “Tekrar, tekrar denedim.”

“Hâlâ buradayım, Chris.”

“Olmamalısın.”

Sesindeki düşmanca tondan korksam da kendime konuşanın acı olduğunu hatırlattım.

“Evet, olmalıyım. Seni seviyorum.”

Çenesi kasıldı. Cevap verene kadar geçen süre işkence gibiydi. “Gidip Dylan’ın ailesine yardımcı olacağım.”

“Ben de seninle geleceğim.”

“Hayır.” Bu kelime en az bizi ayıran kırbaç kadar keskindi. “Bunu yalnız yapmam gerekiyor.”

“Kendini bana kapatma.” Sesim titriyordu.

“Seni koruyorum.”

“Beni dışarıda bırakarak mı? Bunu atlatmak için benden başka her şeyi kullanarak mı?”

“Seni mahvedeceğim, Sara. Bununla yaşayamam.”

Neredeyse aramızda kilitli bir kapının kapandığını duydum. “Kendini dışarıda bırakman beni mahvedecek.”

“Bunun için bana sonra teşekkür edeceksin, söz veriyorum. Jacob’la Blake’in seninle ilgilenmesini ve bu Rebecca meselesini atlatmana yardımcı olmalarını sağlayacağım.”

Sanki beni korumak gibi bir zorunluluğu vardı. “Hiç kim-senin bir şeyleri atlamama yardım etmesine ihtiyacım yok. Aynı senin gibi değil mi, Chris? Eğer aramızdakiler bitmişse, bitmiş demektir. Eşyalarımı daireme taşıması için bir nakliyec-i bulurum.”

“Hayır.” Kolumu tutup beni kendine çekti. “Tam Dylan meselesini kabullenmeye çalışırken bir de senin hakkında en-dişelenmeme neden olma. Dairemde kalacaksın, Blake güven-de olduğunu söyleyene kadar korunmayı kabul edeceksin ya da

Tanrı adına yemin ederim Sara, seni bir odaya kilitleyip orada tutarım.”

Gözlerimi kapatıp, aslında benden ayrılmak istemediği gerçeğiyle kendimi avutmaya çalıştım. Belki, sadece belki, bana, bize tutunuyordu ama bu akşam sadece acı konuşuyordu. “Sadece git ve ne yapman gerekiyorsa yap.”

“Dairede kalacaksın.”

“Pekâlâ. Tamam. Kalacağım.”

Kolumu tutan eli yavaşça gevşedi ve beni bıraktı. “Seni daireye bırakması için bir şoför bulacağım. Ben doğruca havaalanına gideceğim.”

Beni koşarak kaçmaya zorlayan acıyla savaştım. Chris de acı çekiyordu. Kendinde değildi.

“Cenaze törenine geleceğim.”

“Hayır, gerek yok. Zaten Los Angeles’ta olmayacak.”

“Cenaze törenine geleceğim,” diye ısrar ettim ve ona doğru yürüyüp dudaklarımı onunkilere bastırarak öptüm. “Seni seviyorum, Chris. Bu gece hiçbir şeyi değiştirmedim.” Yavaşça geri çekildim ama bana bakmıyordu. Güçlkle arkama dönüp öylece kapıya yürüdüm. Kapı koluna uzandığımda durakladım. Beni durdurmasını bekledim fakat yapmadı.

Gitmeme izin vermişti.

Malikânenin önüne çıkmayı nasıl başardığımı hatırlamıyordum. Aniden kendimi merdivenlerden aşağı yürürken buldum. Takım elbiseli bir adam beklentiyle beni izliyordu. Merdivenlerin sonunda durmadım. Onun önünde de durmadım. Yürümeye

devam ettim. Telefonuma uzanırken ona, “Çıkış kapısını açın,” diye emrettim. Telefonuma bir numara tuşladım. “Beni bir taksi durağına bağlayın.”

“Hangi adrese taksi istiyorsunuz?” diye sordu hattın diğer ucundaki kadın.

Hiçbir fikrim olmadığını fark ederek yüzümü buruşturdum. Çıkışa giden dönemeçli yolu yarılamıştım. Yine de nerede olduğumu bilmemek kendime has bir başka harika hareketti. “Bir sokak tabelasına rastladığımda tekrar arayacağım,” dedim. Telefonu kapatınca önümdeki kapalı kapıyı fark ettim. Kapı açılmamıştı. Ellerimi çelik parmaklıklara geçirip, başımı metalin üzerine dayadım. Elimin altında buz gibi soğuktu. Nasılsa kalbimdeki soğuktan da ölecektim. Şimdi burada ölmek de hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Arkamda bir araba sesi duyduğumda kapının açılacağını ümit ettim. Bir adım yana kaydığım da Jaguar’ı gördüm. Cam açıldı. “Bin,” diye emretti Mark.

Reddetmeyi düşündüm ama sadece buradan dışarı çıkmak istiyordum. Sadece dışarı çıkmak. Bu yüzden arabaya bindim.

Yirmi Yedinci Bölüm

“Nereye gitmek istersin?” diye sordu Mark, aracı çalışır halde bırakarak.

Ona bakmadım. Hiçbir şey görmeden camdan dışarı bakarak ona kendi dairemin adresini verdim. Hiç eşya olmaması umurumda değildi. Chris’in bir şeylerle başa çıkmak için kendi yöntemleri vardı, benim de öyle. Chris’in dairesine, bizim dairemize, geri dönme fikri bu gece için dayanılmazdı. Onunla yarın yüzleşirdim.

“Sara,” dedi Mark usulca. Ona döndüm. “İyi misin?”

“Henüz değil. Ancak hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım. Her zaman bulurum.”

“Yalnız olmak zorunda değilsin. Ayrı bir yatak odam var, evim buradan birkaç blok uzaklıkta.”

“Hayır. Senin evine gitmeyeceğim. Teşekkür ederim ama yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Beni biraz inceledikten sonra arabayı sürmeye başladı. İçimde bir hissizlik oluşuyor gibiydi. Bu hissi annemin ölümünden hatırlıyordum. Hissettiğim mutlak bir hiçlikti. Onu karşıladım,

bunun hayatta kalmak için benim zihnimin yöntemi olduğunu fark ettim.

Yirmi dakika sonra sessizliği bozarak Mark'a dairemi tarif ettim. "Beni burada bırakabilirsin."

"Seninle kapına kadar yürüyeceğim."

İç çektim. Bu savaşı kazanamayacaktım, içimde savaşıacak güç de kalmamıştı.

Arabayı park edip benimle kapıya kadar yürüdü. "Yolculuk için teşekkürler," dedim.

"Telefonunu verir misin?"

Neden diye sormadım. Sadece telefonu verdim. Bir şeyler tuşlayıp bana geri verdi. "Adresimi rehberine yazdım. Teklifim her zaman geçerli. Bana ihtiyacın olursa kapım açık."

Gerekçelerini sormadım çünkü her şeyi sorgulayan ruh halinde değildim. "Minnettarım."

Beni inceledi. "İçeri güvenle girene kadar seni bekleyeceğim."

Çantamı karıştırarak kapıya yöneldim. "Anahtarım yok."

Mark kapıya yaslanıp benimle yüz yüze geldi. Ceketinin düğmeleri açıldı. Şimdi bile nasıl bu kadar düzgün olabiliyordu, şaşırmıştım. "Benimle eve gel," dedi. "Müsaade et bu gece seninle ilgileneyim."

Başımı kaldırıp gümüş grisi gözlerine baktım. Bir parçam bunu istiyordu, sadece onun kontrolünden faydalanmak, kontrolümü geri kazanmak için. Ama hayır. Eğer Chris, Mark'ın evine gittiğimi öğrenirse, ayrı odalarda kalsak bile bu onu mahvederdi. Belki de etmezdi. Beni bunu umursayacak kadar çok sevdiğine inanmayı seçtim. "Bunu Chris'e yapmayacağım."

Beni uzun bir süre inceledi, yüz ifadesi her zamankinden bile daha anlaşılmazdı. “Nereye o zaman?” diye sordu.

“Chris’in...” O an bir şeyi fark ettim. Kapıya yaslanıp çantamı karıştırdım ve bingo. Ella’nın anahtarları bendeydi. Anahtarları kaldırıp gösterdim. “Komşumun dairesine. Kendisi ülke dışında.” Onun kapısına yürüdüm, anahtarı kilide taktım ve neyse ki kapı açıldı. Işığı açıp Mark’a döndüm. “Tekrar teşekkür ederim.”

“Burada iyi olacağından emin misin?”

“Evet. Hem de çok.”

Tereddüt etti. “Bana ihtiyacın olursa ara.”

“Ararım.”

Ella’nın dairesine girmeden önce Mark’ın köşeyi dönüşünü izleyip kapıyı kapattım. Kapıya yaslanıp yumuşak mavi kanepeye, onlarla uyumlu büyük sandalyelere baktım. Ella’yla şarap ve pizza eşliğinde yaptığımız uzun sohbetlerimizi hatırlamıştım. Eğer bu dönem okulda çalışmayı düşünüyorsa gelecek hafta evde olması gerekiyordu. Gerekmliyordu. Eve dönmek zorundaydı. İyi olmak zorundaydı.

Çantamı bırakıp Ella’nın iyi olduğuna dair bir şeyler araştırmaya başladım. Kâğıtları, çekmeceleri, dolapları karıştırdım. Hiçbir şey bulamadım. David’le fotoğrafını bile. Ne David’e, ne Paris’e, ne de evliliğe dair bir şey bulamadım. Hiçbir şey.

En son yatak odasına gittim ve Ella’nın yumuşak beyaz yatağına gömüldüm. Annem ölmüştü. Babam ölsem bile umursamayacak adı bir herifti. Dylan ölmüştü. Ella kayıptı. Chris kayıptı. Sevmeye cesaret ettiğim herkes ortadan kaybolmuştu.

Başımın altına bir yastık koyup cenin pozisyonunda kıvrıldım. Canımı acıtsa da yalnızlık olabileceğim tek güvenli yerdi.

Ona, bunu artık yapamayacağımı söyledim. Olmamı istediği şey olamazdım. Bana bunları onun düşünmesine müsaade etmemi söyledi. Ne olacağıma onun karar vermesine izin vermemi. Ardından eteğimi kaldırıp kendini içime gömdü. Bu adam içime girdiğinde, kayboluyordum. Belki de sorun buydu. Ben kaybolmuştum.

Rebecca'nın günlük yazılarından birini gördüğüm rüyadan sıçrayarak uyandım. Gözlerim Ella'nın küçük yatak odasında dolaştı, gece yarısı gölgeleri beni çevreliyordu. Bir ses beni tekrar yerimden sıçrattığında yatağın ayakucuna doğru emekledim. Kapı. Birisi kapıyı çalıyordu. Bir anlığına Chris olabileceği umuduyla heyecanlandım.

Aceleyle kapıya gittim. Tam açmak üzereyken dikkatli olmam gerektiğini hatırladım.

"Kim o?"

"Blake."

Başımı kapıya yasladım. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Beni içeri alacak mısın?" diye sordu uzun saniyeler sonra.

Kapıyı açtım. Kapının pervazına yaslanmıştı, eli başının üstündeydi, uzun koyu renk saçları ensesindeki kravatın üzerine rasgele dökülüyordu. "Chris sana bakmam için yolladı. Onun dairesinde olmadığın için endişelenmiş."

"Chris burada mı?"

Dudakları inceldi ve başını iki yana salladı. "Los Angeles'ta."

"Doğru," dedim güçlükle. "Saat kaç?"

"Gecenin ikisi."

“Bu gece oraya gitmek istemiyorum.”

“Orada daha güvende olursun.”

“Doğru,” dedim yeniden. “Çünkü Rebecca’yı öldürmüş olabilecek, bilinmeyen biri yüzünden tehlikedeyim. Ne onu bula biliyoruz, ne Ella’yı, ne de bunlara dair bir kanıt.”

Beni inceledi. Bakışları yumuşamadan önce keskinleşti. “Chris’in dairesine dönelim, Sara. Bu kafamızı rahatlatacaktır.”

Karşı çıkmayı düşündüm ama mesele neydi ki? En azından Chris beni evde olmadığımı öğrenecek kadar önemsiyordu. *Onun evinde*, diye sessizce düzelttim kendimi. Chris orada sadece Rebecca gizemi çözülene kadar kalacağımı açıkça söylemişti. Diğer bir deyişle, onun evi asla benim evim olmamıştı.

“Pekâlâ,” diye kabullendim. Çantamı alıp Ella’nın dairesini kilitledim.

Blake’in gözetiminde yola koyulduğumuzda, “Rebecca meselesinde geldiğimiz nokta nedir?” diye sordum.

Bana son gelişmeleri anlattı. Arabayı Chris’in apartmanının önüne çektiğinde Blake’in işinde ne kadar titiz olduğunu görüp rahatladım. Öte yandan Rebecca’yı bulmanın bu kadar zor olması beni fazlasıyla rahatsız etmişti.

Rich benim olduğum yolcu kapısını açtı. “Sara,” dedi Blake beni durdurarak.

“Evet?”

“Karım hafta sonu için gelecek. O da Walker Güvenlik’le çalışıyor. Siz ikiniz birlikte kadınsal şeyler yapıp, bunları konuşabilirsiniz. Belki yardımcı olacak bir şeyler hatırlarsın.”

Diğer bir deyişle istemediğim bir korumam olacaktı. “Ben

Çalışıyorum. Sen karınla ęlenebilirsin.” Arabadan dışarı çıkıp gece güvenlik görevlisini geçtim. Jacob’ın ortalıkta olmamasından memnundum. Onun yüzündeki endişeyi görmek istemiyordum, bu beni tekrar sınıra getirebilirdi.

Chris’in katma çıkan asansöre bindim. Kapılar onun dairesine açıldığında hareket etmedim. Tam tekrar kapanacakken kendimi zorlayıp içeri girdim. Chris’in tanıdık topraksı kokusu her yerdeydi ama o hiçbir yerde yoktu.

Geceyi koltukta uyuyarak geçirmiştim. Uyanıp sabah rutinime başladığımda zombi gibiydim. Siyah dar bir elbise, siyah çorap ve topuklu ayakkabı giydim. Dolabın arkasındaki kasa gözüme takıldı. Dizlerimin üstüne çöküp kapağını ekiştirdim ama tabii ki hâlâ kilitliydi ve ben şifreyi biliyordum.

Birkaç dakika sonra ne yapacağımı bilmez halde mutfakta diki-liyordum. Cesaret edip Chris’i aradım. Her çalışında sanki kalbime bir bıçak batıyordu, en sonunda telesekreter devreye girdi. Mesaj bırakmadım. Brandy’yi aradım, telefona kocası ıktı. Yapılacak bazı testler olduğu için cenaze töreni gelecek hafta olacaktı. Kuzey Caroline’daydı. Chris’in detayları bana iletmesini sağlayacaktı.

Lobiye indiğimde Jacob’ı gördüm. “Arabamı istiyorum.”

“Bayan Mc...”

“Arabamı istiyorum, Jacob.”

Gözlerini sertçe kıstı. “Bay Merit...”

“Burada değil.”

“Dikkatli davranmanız gerektiğini biliyorsunuz.”

“Evet. Farkındayım ama yine de arabamı istiyorum.”

Arabamı getirdi. Koltuğa yerleştüğimde tüm bunları asla yaşamamış olmayı diledim. Her şey dağılmıştı. Ben dağılmıştım.

Araba kullanmayı bile hatırlamıyordum.

İşe vardığımda gördüğüm ilk şey masamın üzerindeki zarftı. Zarfin üzerinde Mark'ın elyazısıyla adım yazıyordu. Oturup açtım. İçinde Mark tarafından imzalanmış elli bin dolarlık komisyon çekim ve bir de ona iliştirilmiş not vardı.

Bayan McMillan,

Şartlar düşünülduğünde, çekinizi erkenden kestim.

Bankada paranızın olması kafanızı rahatlatır ve seçim

özgürlüğü yaratır. Dün gecedен sonra bunlara biraz

ihtiyacınız olduğunu düşündüm. Eğer cenaze töreni için

izne ihtiyacınız varsa, sizindir.

Büyük Patron

Para için minnettardım ancak bu parayı kazanma şeklime bakıldığında sözcüklerindeki ironiyi düşünmeden edemiyordum. Çeki alın hizamda tutup, şarap tadımının olduğu geceyi tekrar yaşar gibi oldum. Chris'in Mark'la yüzleşip benim için komisyon talep ettiği anı hatırladım "Bu gece buraya seni desteklemeye geldim, Sara. Ona eserlerimin satışından komisyon vermeni bekliyorum." Bunu neden yaptığını sorduğumda, böylece Mark'ın beni tüketip mahvedemeyeceğini söylemişti. Sonra beni ilk kez öpmüştü ve o andan itibaren ona ait olmuştum. "Hâlâ öyleyim," diye fısıldadım çeki cüzdanıma sıkıştırırken. Asıl problem, onun bana ait olduğunu düşünmememdi. Gerçekten bana ait olduğunu hiç düşünmemiştim. Masamda

oturup kendimle ne yapacağımı bilmeden bunu düşünmek iç karartıcı ve rahatsız ediciydi.

Hayır. Rebecca'nın masasında oturuyordum. Kimi kandırıyordum? Bu onun hayatı, onun dünyasıydı. Ben ona çaldığım işinden daha fazlasını borçlu olan davetsiz bir misafirdim. Beni ateşe atan bu düşünceydi. Kapıyı kapatıp Rebecca'nın ofisteki tüm eşyalarını karıştırmaya başladım. Kitapları, dosyaları, dergileri karıştırdım ve bingö. Raffarın yanındaki zeminde diğer kitapların arkasına saklanmış başka bir günlük vardı. Hemen alıp okumaya başladım. Birkaç sayfa sonra Mary'nin, Riptide'a soktuğunu düşündüğü sahte eserlerle ilgili soruşturmasının detaylarını yazdığını fark ettim. Ricco Alvarez'in parçaları değerlendirebileceğine dair notlar vardı. Google'da Ricco Alvarez'le ilgili hızlı bir araştırma yaptım ve onun sanatın birçok dalında eserlerin doğruluğunu kanıtlayabilen bir uzman olduğundan bahsedildiğini gördüm. Ama Rebecca'nın notlarında bahsedilen eserlere baktığına dair bir şey yoktu.

Ricco'yu aradım. Hemen cevapladı. "Bella..."

"Benimle kafede buluş."

"On beş dakikaya gelirim."

Heyecan söndürülmesi güç bir ateş gibi vücuduma yayıldı. Rebecca'nın notlarında listelediği parçaları bulmak için Mark'ın bana verdiği Riptide kayıtlarını açtım. Rebecca'nın gidişinden sonra bu parçalar ya satılmış ya da ortadan kaybolmuştu. Bilgisayarımdaki kayıtları açtım ve bu parçaların detaylarıyla, Mary'nin gelecek açık artırma için oluşturduğu yeni parçaların listesini yazıcıdan çıkardım. Hepsini çantama koydum, çantamla ceketimi aldım. Hâlâ ayakta bekliyordum. Mark'ın ofisini aradım ama cevap vermedi.

Koridorda yürürken, Amanda'nın masasında durdum. "Yan tarafta bir müşteriyle görüşeceğim. Mark galeride mi?"

"Hayır. Öğleden sonraya kadar burada olmayacak. Ryan'la bu geceki randevunu iptal ettiğini sana söylememi istemişti. Yeniden görüşme ayarlamak için tarihi sen seçmek isteyebilirmişsin."

Bu habere bu kadar minnettar olmaktan nefret ettim. Bu işi, bu hayatı hayal etmiştim ama her şey küçük bir cehenneme dönüşmüştü. Amanda'nın masasının karşı tarafından Mary göründü. Onun Rebecca'nın kayboluşuyla bir şekilde ilgisi olmasının ihtimaliyle yanaklarıma ateş bastı. "Ben dönmeden önce Mark gelirse beni ara, lütfen," dedim Amanda'ya ve Ricco'yla konuşmaya istekli bir halde kapıya doğru hızla yürüdüm.

Ava'nın dükkânından içeri girdiğimde, kahveyle tatlı kokusu nu içime çektim ve Ava'ya tuhaf bir şekilde el sallamayı başardım. Ricco zaten buradaydı. Masasına gidip karşısına oturduğumda Chris'in her zaman oturduğu masaya bakmamaya çalıştım. Ama baktım. Sanki büyülmüş bir şekilde orada belirecekmiş gibiydi. Gi-dişinin içimde yarattığı duygulara karşı yutkundum.

"Rebecca'nın yerini mi tespit ettin?" diye sordu Ricco aceleyle.

"Hayır. Üzgünüm. Ancak onun üzerinde çalıştığı bir şeylerin izini takip ediyorum. Sana birkaç tane sahte tablo olduğundan bahsetti mi?" Dosyayı açıp resimleri Ricco'ya gösterdim. "Onun için bunlara baktın mı?"

"Ah, evet. Rebecca'nın bu endişesinden bahsettiğini hatırlıyorum ama sadece sözlü bir sorudan ötesi olmadı. Eserleri de-ğerlendirebilmek için ihtiyacım olan şeyleri hiç sağlamadı."

"Tam olarak neye ihtiyacın var?"

“Dijital resimlerle başlayabilirim ama en iyisi resimlerin asıllarını incelemem olur.”

“Her bir eseri incelemek için ne kadar istiyorsun?”

“Ücret istemiyorum. Bunun güvenilirliğini azaltacağını düşünüyorum.”

Dosyayı ona doğru kaydardım. “Her bir eserin detayları ve dijital resimleri var. İki tanesi Allure Sanat Galerisi’nde. İki tanesi değil. Lütfen. Benim için onlara bakar mısın?”

“Bunun Rebecca’nın endişeleriyle alakası var mı?”

“Evet.”

“Bunun onun kaybolmasıyla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Kaybolması. Bu kelime havada asılı kalırken kendime dikkatli olmam gerektiğini hatırlattım. Bir hata mı yapmıştım? Ricco’nun Mary’yle alakası olabilir miydi? “Emin değilim,” diye cevapladım. Bununla çok uzağa gitmiş olabileceğini düşünmüyorum.”

Gözleri kısıldı. “Çok iyi, Bella. Bunu inceleyeceğim.” Dosyayı aldı. “Sana galeriye kadar eşlik edeyim mi?”

“Hayır. Teşekkür ederim. Ben biraz daha kalacağım.”

Gidişini izlerken Mark’ı aramayı düşündüm ama tereddüt ettim. Bir kez daha Mark’ın da bu işin içinde olup olmadığını düşündüm. Rebecca’nın sorguladığı ilk iki parça çok büyük rakamlara satılmıştı. Onun yerine Blake’i aradım.

Ona keşfettiğim şeyi anlattığımda bir sessizlik oldu. “Benim eski Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu’ndan olduğumu, ayrıca sanat eseri hırsızlığı ve sahtekârlığı konusunun da bizim özel alanımız olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Bunları gerçekten hiçbir şekilde bir araya getiremedim.”

“Peki, ben senin için bir araya getirdim ve evet, bir şeyler döndüğüne inanıyor, halletmeye çalışıyorum. Sen yine de sorular sormamalısın. Tekrar ediyorum, durumun farkındayız ve bu arada Ricco Alvarez’i ben idare ederim.”

“Mark da bu işin içinde mi?”

“Mark Compton birçok şey ama hırsızlığın bunlardan biri olmadığını söyleyebilirim. Yine de ihtimallere karşı onu da listeden çıkarmadım.”

“Sence... Rebecca bu işe fazla yaklaşmış ve biri...”

“Elimde onun kayboluşunu bu eser sahteciliğiyle bağlayacak bir şey yok ama mantıklı. Diğer bir deyişle, bunun dışında kal. Elimde olsaydı seni Chris’le birlikte Los Angeles’a giden uçağa koyardım.”

Benim elimde olsa ben de Chris’le o uçakta olurdum. Aramayı sonlandırıp tekrar Chris’i aradım. Cevaplamadı. Telefonumu kavradım ve Los Angeles’ta ne tür kulüpler olduğunu merak ettim. Acısından saklanmak için neler yapacağını ve bunu kiminle yapacağını bilmiyordum. Brandy’yi aradım, telefona kocası çıktı. Brandy’nin yatıştığını ama darmadağın halde olduğunu öğrendim. Telefonu kapattığımda içim burkuldu. Chris beni davet etmediği için ortaya çıkarsam üzülecekti, Brandy de o üzgün olduğu için üzülecekti. Bana ait olduğuna inandığım hayat belli ki benim değildi. Davetsiz misafir gibi hissetmeden cesur bir çocuk için yas bile tutamıyordum. Yenilgiyle, eşyalarımı topladım. Tam kapıya yönelmişken Ryan ve Mark’ın içeri girdiğini gördüm. İkisi de üzerine tam olarak oturan takım elbisesiyle saf testosterondur. Koyu ve açık renk saçlarıyla tamamen birbirle-

rine zıttılar. Yayıdıkları erkeksi güzellik neredeyse suçtu ve biz normal insanların resmen gözünü kama tırıyorlardı.

“Selam tatlım,” diye selamladı Ryan beni. Bana dikkatli ama nasıl başarıyorsa kötü gelmeyen bir bakış atmı tı. “Olağanüstü görünüyorsun.”

Doğal cazibesi yüzüme ufak bir gülümseme kondurdu. Bence bunun nedeni Mark’ın sertçe parlayan rahatsız edici gözlerinin aksine onun kahverengi gözlerindeki sıcaklıktı. “Teşekkürler, Ryan ama bugün bundan oldukça uza ım.”

“Bu siyah elbise Los Angeles’a gidece inin bir işareti mi?” diye sordu Mark.

“Hayır, şu an itibariyle gitmiyorum.” Ava’nın Mark’a, Ricco’yla burada olduğumu söylemiş olabileceği aklıma geldi. “Ricco’yla tekrar görüşmek için buraya u radım ama hâlâ i le ilgili bir gelişme yok. Sanırım cezalandırılmaya doymuyorum.”

“Evet,” diye onayladı Mark alaycı bir şekilde. “Bence de doymuyorsun.”

Chris’i kastetmesi beni içten içe sinirlendirmişti. Kafenin kapisından birilerinin girdiğini haber veren  an sesi duyulurken, i neleyici bir cevap vermemek için kendimi zor tuttum.

Mark’la aynı anda Ryan da bana doğru bir adım attı ında, üzerime gelen vücutlarından kaçındım. En sonunda Mark’ın delici gözleriyle karşı karşıya kaldım. Nabzım birden hızla atmaya ba lamı tı. Geriye doğru birkaç adım attım. “Galeriye geri dönmem gerekiyor.”

Mark’ın dudakları se irdi. “Sizi ısırmam, Bayan McMillan.”

“Nedense, bunun doğru olduğundan   pheliyim,” dedim. Kendimi tutamadan a zımdan  ıkıvermi ti.

Mark, kibirle kaşını kaldırınca Ryan içten bir kahkaha attı. “Ah, evet. Kadınlardan ısırık almayı severim,” dedi Ryan. “Ama sen galeriye kaçmadan önce Sara, tanıtım bölümü için sipariş ettiğin eserler geldi. Eğer benimle binaya gelersen, koruma ekibine hepsinin tam olarak nereye yerleştirilmesi gerektiği konusunda yardım edebilirsin.”

Mark’a sorgulayıcı bir bakış attım, bana ileriye işaret etti. “Gidin. Alacak kadar çok sevdiğiniz eserleri görün ve anlaşmayı tamamlayarak bize para kazandırın. Bu sizi daha iyi hissettirecektir. Eminim bana da.”

Şu an beni iyi hissettirecek tek şey Chris’ten haber almaktı. “O zaman sanırım binaya gidiyorum. Seni takip edeyim mi, Ryan?”

“Tabii.” Elini gelişi güzel bir şekilde omzuma koydu. Beni doğru dürüst tanımadığı düşünülürse, bu cesur bir dokunuştur ama o arkadaş canlısı bir adamdı. “Yol için sana kahve alayım. İster misin?”

“Daha fazla kafein almak her zaman yapılacaklar listemdedir,” diye şaka yaptım. Başımı tezgâha çevirdiğimde Ava’nın artık orada olmadığını gördüm. Bu durum nedensiz yere garibime gitmişti. Daha da garibi, bu hissi Ryan’ın binasına gidene kadar içimden atamamış olmamdı.

Ryan’ın mekânı duvarları Chris’inki gibi camdan olan ve direkt okyanusa bakan bir şık bir apartmanın içindeydi. Beyaz mermerden şömineye doğru yürüdüm, koyu maun rengi yer döşemeleriyle tezat oluşturunuyordu. Üzerindeki boş duvara baktım. Bu duvarı bir Chris Merit eseri için ayırmıştım. Ancak şimdi duvar da benim kadar boştu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Chris'in gidişinin üzerinden altı gün geçmişti. 1 Ekim'e, yani Ella'nın okuldaki işine başlamasına ise birkaç gün kalmıştı. İkisinin de beni aramasını istiyor, heyecandan neredeyse duvarlara tırmanıyordum. Bütün hafta ilk kez kendimi gerçekten Chris'ten ayrılmaya hazırlamayı denedim. Basit bir siyah etek ve kırmızı ipek bluzdan oluşan eski kıyafetlerimi bile giydim. Eşyalarımı daireme geri taşımam gerekiyordu. Chris'in dönüp bunu benim için yapmasını bekleyemezdim.

Annem gibi ortada olmayan bir adam tarafından alıkonduğumu hissederek bir an önce galeriye kaçmak istedim. Chris'in kafasının rahat olup olmadığını düşünmek dışında günlerdir yaptığım tek şey bu ve Jacob'a üç blok ötedeki, hazır yemek satan dükkâna gittiğimi rapor etmektir. Oraya vardığımda yumurta salatalı sandviç sipariş edip arka köşedeki masaya oturdum. Ancak sandviçi bir kenara ittim, yiyemiyordum. Chris gittiğinden beri bir şey yiyemiyordum.

Kapıdaki çan çaldığında Mark ve Ava'nın dükkândan içeri girdiğini gördüm. Ava'nın ona bakışının alevi beni mekânın

öbür ucundan bile tutuşturmuştu. Kocasını Mark'la karşılaştı-
rınca kocası için üzüldüm, adamın hiç şansı yoktu.

Mark'ın bakışlarını kaldırıncı gözleri benimkilerle buluştu. Ava'ya bir şeyler fısıldayıp ondan bir adım uzaklaştı. Bir anlığına Ava'nın yüzünde kötülük kıvılcımlarının çıktığını gördüm.

Vay canına bu yeni bir şeydi. Bana öyle geldiğini düşünmüş-
tüm ama bunu gerçekten görmek beni şaşırtmıştı. Ava benden
nefret ediyordu.

Mark bir şey sormadan bana katılarak tek kişilik, ufak masa-
da tam karşıma oturdu. "Sandviçinizi yemeyi planlıyor musu-
nuz, yoksa onu televizyon gibi izlemeye devam mı edeceksiniz?"

"Ah, işte sadece e-postalarınıza ve mesajlarınıza sakladığınızı
düşündüğüm espri anlayışınız."

Gülmedi. "Zayıf görünüyorsunuz." Sandviçi bana doğru itti.
"Yiyin."

Şaşırtıcı olsa da kırbaç sallayan bir efendiden çok, çocuğu-
na düşkün bir baba gibiydi. Ancak haklıydı, iki kilo vermiştim.
Yine de iyi niyetine rağmen zorlanacak ruh halinde değildim.
"Yemek istemiyorum ve bana senin kölenmişim gibi emretme.
Değilim."

"Bayan McMillan..."

"Sara," diye patladım. Geçen hafta aramızda gelişen arkadaş-
lığa rağmen hâlâ ismimi kullanamaması beni sınırdan ve rahatsız
olmuş gibi hissettiriyordu. "Neden Amanda'ya Amanda dediğin
gibi bana da sadece Sara demiyorsun?"

Bana o anlaşılmaz, inanılmaz yoğunluktaki gri gözleriyle
baktı. "Tamam, o zaman, Sara. Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenme."

Bana doğru eğildi. “Ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey. Zaten yapmadığın hiçbir şeyi yapamazsın. Beni Ryan’ın binasının lobisini dekore etmeye gitmem için ikna ettiğini biliyorum. Yardımcı oldu. Beni meşgul etti ve bunun için minnettarım.”

“Ryan sana çok düşkün. Bunu iş konusunda onu sağabildiğimiz kadar sağlamak için kullanmalıyız.”

“Haklısın,” diyerek güldüm. “Mesele her zaman para, değil mi?”

“Para güçtür.”

Chris de bana böyle söylemişti. “Ve ikimiz de gücü ne kadar çok sevdiğini biliyoruz.”

Kaşlarını kaldırdı. “Biliyor muyuz?”

“Biliyoruz,” diye güvence verdim.

Arkasına yaslanırken dudakları seğirdi. “Peki, bunun böyle kalmasını sağlayacağız.” Durup dudaklarını sıktı. Konuyu değiştireceğini hissetmiştim. “Ondan haber aldın mı?”

“Hayır.” Acı acı gülmeye çalıştım ama ağzımdan daha çok boğuk bir ses çıktı. “Senin yapabileceğimi düşündüğünün aksine onu sınırdan çekmek konusunda pek iyi iş çıkaramadım sanırım.” Gerginliğimin geçmesi için omzumu ovdum. Mark’ı nadiren büründüğü bu doğal halinde bulmuşken, durumdan faydalanıp öğrenmek için yanıp tutuştuğum soruyu sordum. “Neden, Mark?”

“Ne neden, Sara?”

“Neden ikiniz de oraya ihtiyaç duyuyorsunuz?”

Bu soru karşısında şaşırmamış gibiydi. “Sana söylemiştim, bunun nedeni herkes için farklıdır. Chris’le ben de gece gündüz kadar farklıyız. O kendini cezalandırmak istiyor. Acı onun kimliği. Onu kontrol ediyor.”

“Ya sen?”

Gözlerinde yeniden çeliği andıran o tanıdık parlamayı gördüm. Onun bir anda imkânsız derecede kışkırtıcı efendiye dönüşmesini izledim. Bir oda dolusu insanı sadece varlığıyla baştan çıkarabilirdi.

“Beni benden başka kimse kontrol edemez,” dedi. “Ben olduğum gibiyim ve her saniyesinden zevk alıyorum, tabii, itaat etmesini sağladığım kişi de alıyor. Bundan emin oluyorum.”

Bakışları beni esir alırken bu adamın gücü ve seksiliği içinde kayboldum. Böyle bir kendine güven ve otokontrolün bende de olduğu fikri dayanılmazdı. Bunu hissetmişti ya da kolayca yüz ifademi okuyabiliyordu. Bana doğru eğilip sesini baştan çıkarıcı bir şekilde yumuşattı. “Kendi zevkimi ya da acımı asla senin ihtiyaçlarının önüne koymam, Sara.”

Vaadinin cazibesinin beni onun büyüğü altına sokacağından emindim ama işe yaramadı. Düşünmek istemediğim ihtimaller yüzüme yumruk gibi inerek savunmacı yönümü açığa çıkarmıştı. Sertçe geri çekildim. “O bunu yapmaz. Chris kendisini benim önüme koymaz.”

“Yaptığı şeye ne diyorsun, Sara?”

“Beni korumaya çalışıyor.”

“Peki, bu korunma sana nasıl hissettiriyor? Çünkü yemiyorsun ve uyumuyorsun. Eğer seni koruma şekli buysa, başarısız olmuş.”

“Aynı senin Rebecca konusunda başarısız olduğun gibi.”

Gözle görünür derecede rahatsız olması beni şaşırtmıştı, kaçmak ister gibiydi. Ardından konu Rebecca olduğunda güçsüz olmadığını kanıtlamaya çalıştı. “Benden vermeye söz vermediğim ve vermek zorunda olmadığım bir şey istedi.”

“Neymiş o?”

“Aşk. Seni de burada yenmemiş bir sandviçle oturtan aynı zehir. Bu yarattığın aşk masalının sana ne yaptığını düşün. Bu hain duygudan kurtulmaya hazır olduğunda, sana nasıl olduğunu gösteririm.” Ayağa kalktı. “Bu akşam Ryan’ın mekânının lobisinde herkese açık bir davet veriyoruz. Altıyı otuz beş geçe yola çıkacağız. Arabayı ben kullanacağım.”

O yürüyüp giderken bu sefer kaçmak isteyen bendim.

Akşama doğru iyi bir satış yaptığım için mutluydum. Fakat bu Mark’la galeriden planlanan saatten daha geç çıkmamıza neden oldu. Davete bitiminden sadece kırk beş dakika önce varabildik. Otuz katlı binanın okyanus tarafındaki cephesine geldiğimizde, Mark arabayı ön kapiya çekti. İki tane vale kapımızı açtı. Mark aracın etrafını dolaşıp yanıma geldiğinde belime koyduğu eli biraz fazla sahipleniciydi.

Lobi kalabalıktı. Taşla çevrili gazlı şömine benim şahsen seçtiğim birçok resimle birlikte, canlı kahverengi deri koltuklarla döşenmiş ortamı ısıtıyordu. Ziyaretçiler ellerinde içkileriyle her yere dağılmışlardı. Mark’la ziyaretçilerin yanına gidiyor, aralarına karışıyor, yeni satışlar için araştırma yapıyorduk. Ryan bizi hemen buldu. Düzgünce taranmış kuzguni siyah saçlarıyla aynı renk ince çizgili bir takım elbise giymişti. Takımıyla tezat oluşturan çarpıcı ipek kravatıyla baş döndürücü görünüyordu. Eli mi tutup öptü. “Çok hoş görünüyorsun, Sara.” Kulağıma eğildi. “Buradaki birçok şaheserden çok daha güzelsin.”

Pahalı elbiseler ve takımlar giymiş seçkin konuklar düşünül-

düğünde hak etmediğim iltifatıyla yanaklarıma ateş bastı. “Üstümü değiştirmeliydim.”

“Saçmalık,” diye karşı çıktı. “Nefis görünüyorsun. Neden merdivenleri çıkıp tanıtım bölümüne bakmıyoruz? Orada sanat bilginle etkileyebileceğin bir sürü konuk var.”

Binanın yirminci katına geldikten sonraki yarım saatimi konuklarla sevinçle sohbet ederek geçirdim. Proje için seçtiğim eserler hakkında konuşmanın heyecanında kendimi kaybetmeye çalıştım. Öte yandan boş duvar için buranın yerlisi olan birinden aldığım Chris Merit’in şehir manzarası, bana sürekli onu hatırlatıyordu.

Kalabalık dağıldığında kendimi seçkin mekânın loş ışıkları ve arka plandan gelen kısık müzik sesi tarafından ayartılmış bir halde yalnız buldum. Beni bekleyen boş daire beni korkutuyordu. “Bitti,” diye bildirdi Ryan. Dönüp baktığımda Mark’la ikisinin bana doğru yürüdüğünü gördüm. “Lobi boşaldı, bir tek biz kaldık.”

Tavandan yere kadar inen pencerenin maun rengi direğine yaslandığında, havada bir elektriklenme hissettim. İkisi yanımda dururken onların arasında kalmak, sanki bir değil iki aslana birden yem olmuşum gibi hissettiriyordu.

“Gece çok başarılıydı, Bayan McMillan,” diye övgüde bulundu Mark. “Ne kadar değerli olduğunuzu kanıtladınız.”

Birkaç gündür dönüştüğüm kafesteki bir hayvan bile bu adamın iltifatlarına her zamankinden daha aç olurdu. Kendime bunun işimle ilgili olduğunu söyledim, daha fazlası değildi. “Denedim.” Sesim sarsılmış ve etkilenmiş gibi çıkmıştı.

Chris’i kaybetmenin beni eski halime döndürdüğünü

hissedebiliyordum. Mark ve Michael gibi adamların onayına ihtiyaç duyarak hâlâ bu kadar kolay tuzığa düşebilmeme öfkelen dim.

Ryan saç larımı omzumun üstünden okşadı. Dokunuşunun nazikliğine rağmen bu fazla samimiydi. Gerilerek bakış larımı onunkilere diktim. “Zavallı Sara,” diye mırıldandı. “Gözlerinde ne kadar çok acı var.”

“Ben... ben iyiyim.”

“Hayır,” diye ısrar etti Ryan nazikçe. “Değilsin. Bütün bir hafta duygusal anlamda ne kadar yaralı olduğunu izledim.”

“Onun gitmesine izin vermelisin.”

Mark savunmamı ne kadar çabuk uyandırdığını tekrar kanıtladı. Ona döndüğümde düşündüğüm den daha yakınım da olduğ unu gördüm. Kalçam onunkine sürtündüğünde bir kez daha sarsıldım. “Hayır,” dedim boğulurcasına. “Yapamam.” Döndüğümde Ryan’ın eli belimdeydi. İki yırtıcı hayvan tarafından yakalanmış bir geyik gibiydim.

Mark açtığım mesafeyi kapattı. Bacakları benimkilere sürtecek kadar yakınımdaydı. “Yapamaz mısın, yapmaz mısın?”

Kaçmak istiyordum ama Ryan bana eğildiğinde donakaldım. Çenesini saç ıma sürterken fısıldadı. “O senin gitmene izin verdi. Sen de öyle yapmalısın.”

Sözlerinin doğru olma ihtimali içimi titretti. Yanılıyor olmasını ne kadar çok istiyordum. “Çok erken.” Çok erkendi.

Mark ellerini omzuma koyup beni tuttu. “Sizin bir gün daha böyle acı çekmenizi istemiyorum. Bırakın gitsin, Bayan McMillan.” Eğildi, baş ı yavaşça alçaldı ve hassas çizgileri olan ağzını, cezalandırır gibi benimkinin yanına getirdi. “Düşünün

bunu,” diye usulca emretti. “Zevkten başka bir şey hissetmemeyi. Daha fazlasını beklememeyi.”

Ryan’ın başparmağı belimi okşadı. “Acı çekmeyi bırakmayı,” diye ekledi.

Mark’ın yanağıma vuran sıcak nefesi, baharatlı güçlü kokusu beni sardı. Sadece bir anlığına bu iki adamın bana teklif ettiği şeyi isteyecek kadar zayıftım. Chris beni istemiyordu. Evim dediği yerden beni atmıştı. *Rebecca meselesi hallolana kadar dairemde kal.* Sadece bunu düşünmek bile ruhumu paramparça ediyordu.

“Sadece gevşe,” diye mırıldandı Mark. Ryan elini karnıma kaydırırken o da aynı anda parmaklarını yanağıma koydu. İçime yayılmaya başlayan sıcaklık, aside dönüşerek beni çok iyi hatırladığım, karanlık bir yere götürdü. İki yıl önce Michael’in götürdüğü o yere.

“Hayır!” diyerek ittim Mark’ı. “Hayır. Hayır. Hayır. Mark. Bırak beni.” Ryan elini vücudumdan çektiğinde biraz rahatladım ama Mark hâlâ bana dokunuyor, omuzlarımı tutuyordu. “Bırak beni!”

Adrenalin patlamasıyla bağırarak ikisinin arasından çekildiğimde benden uzaklaştılar. Merdiven boşluğuna koşup merdivenlerden aşağı inmeye başladım. On kat sonra artık yürüyecek halim kalmamıştı. Yine de Mark’la Ryan’ın içimde karmakarışık ettiği şeylere kulaklarımı tıkayarak devam ettim. Chris’le ikimiz için sakladığım umudu nasıl çalmaya çalışırlardı? Onlar için sadece kontrollerine aldıkları bir köleden fazlası olmamaya beni ikna etmelerine neredeyse izin verecek kadar nasıl zayıf olabiliyordum?

Merdivenlerin bitimine ulaştığımda bacaklarım titriyordu. Sakinleştirici bir nefes alıp yürümeye devam ettim. Kendime zaten darmadağın olduğumu bilsem de yalnız kalana kadar kendimi kaybetmeme sözü verdim. İçten dışa diri diri yanıyordum.

Otomatik sensorlu kapıya gelmeyi başardığımda Mark arkamda belirdi. “Sara...”

“Beni yalnız bırak, Mark.”

“Seni arabana kadar götüreyim.”

“Hayır. İstemiyorum.”

“Yardım etmeye çalışıyordum,” dedi savunmacı bir şekilde. Dışarı çıktık. “Yardım edebilirim.”

Etrafta kimse olmadığını fark edince ona dönüp, “Burada olanlar asla olmamalıydı,” dedim. Öfke ruhumun en derinlerinden yükseliyor, kelimelerime yansıyor. “Bir daha asla olmayacak. Asla.” Ondan uzaklaşmak için acele ederken sağıma döndüm. Chris’in orada dikildiğini gördüğümde olduğum yerde kaldım.

“Chris,” diye soludum. Bakışlarım Chris’in deriler ve kot içindeki görkemini aç bir şekilde içti. Varlığı tatlı bir rahatlık, boşluklarımın dolması, yeniden nefes alabilmem demekti.

Omzumun üstünden Mark’a baktı. “Bir daha olmaması gereken ne oldu?”

“Onu parçalara ayırıyorsun, Chris,” diye cevapladı Mark açık bir aşağılamayla.

Chris’in yeşil gözleri keskinleşti. Yanımdan geçerek Mark’a doğru tehditkâr bir adım attı. Önüne sıçradım, ellerimi göğsüne koyup ilerlemesini durdurmaya çalıştım. Ona dokunmak cennette olmak gibiydi. “Hayır. Yapma.”

Kirpikleri alçaldı, bakışları yüzüme indi. “Ne oldu, Sara?”

Mark benden önce cevap verdi. “Olan şu ki, sen gittiğinden beri eriyip bitiyor, adi herif.”

Başını kaldırıp öfkeli gözlerini tekrar Mark’a dikti. “İkimiz de bunun ne ile ilgili olduğunu biliyoruz ve sana oralara gitmemeni öneriyorum.”

“Öneriyorsun,” diye tekrar etti Mark küçümseyerek. “Kendi yapamadığın şeyleri önermekte iyisin.”

Chris tekrar ona doğru yürümeye başlayınca kollarımı ona doladım “Hayır. Lütfen.”

İki adam birbirine baktı. Chris’in göğsü elimin altında şişiyordu. “Yürü git, Mark,” diye uyardı Chris. “Ben seni yürümeye zorlamadan, yürü git.”

“Mark, lütfen,” dedim omzumun üstünden.

Duraksadı. “Eğer bana ihtiyacın olursa, Sara. Beni nerede bulacağını biliyorsun.” Ayak seslerini duydum. Chris, Mark gidece kadar sert ve sınırdaki kaldı.

Aniden dikkatini bana çevirdi. Ona dolanmış kollarımı çözdü. Yürümeye başlamadan önce bileğimi tuttu ve beni kapının yanına park ettiği Harley’ine doğru sürükledi. “Chris...”

“Konuşma Sara. Şimdi değil. Ben bu kadar öfkeliyken değil.” Motosikletin yanında durup tam da benim bedenimde deri bir ceket uzattı. Bakakaldım. Bana ceket mi almıştı? “Giy şunu, Sara.”

“Üzerimde etek var. Motosiklete binemem.”

“Bin yoksa seni motosiklete oturtabilmek için o lanet eteği yırtarım.”

Ceketi giydim. Bana bir kask uzattı. “Ve bunu.”

Kaskı taktığımda beni ileri çekti. Eteğimi kaldırıp motosiklete bindim. Chris ayak bileklerimi tutup kendi etrafına sardı. Paniklemeye başladım. Hiç motosiklete binmemiştim. Ya düşersen ne olacaktı?

Motoru çalıştırdığında geri savrulduk. Motordan gelen kükreme sesiyle otoyola çıktık. Serin okyanus havası çıplak bacaklarımı dövüyordu. Chris hızlandığında yüzümü ona gömdüm. Dolambaçlı yollarda gidiyorduk. Hızlanıyor, daha çok hızlanıyordu.

Yavaşlamayacaktı. Durmayacaktı. İkimizi de öldürecekti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Chris motosikleti rahatsız edici bir sesle sahil kenarında durdurduğunda korku ve öfke ruhsal durumumu tarif etmek için yeterli değildi. Gövdelerini ay ışığı ve yıldızların loş bir şekilde aydınlatığı kocaman ağaçların, yerlerde uzanmış bitkilerin olduğu bir alanın ortasındaydık. Kalbim boğazımda atıyor gibiydi. Nefes nefeseydim ve bacaklarım resmen donmuştu.

Elimi bırakınca motosikletten inmeye çalıştım. Kaskımla mücadele ederken tökezledim. “Delirdin mi!” diye çığlık attım kaskı fırlatarak. Dağınık saçlarımı yüzümden çektim. “İkimizi de öldürmeye mi çalışıyordun, yoksa sadece beni cezalandırmak mı istedin, Chris? Beni yeterince cezalandırmadın mı?”

“Kim kimi cezalandırıyor?” diye itiraz etti. Kaskını motosikletin üzerine bıraktı ve bana doğru ilerledi.

Ellerimi havaya kaldırdım, adrenalinden ve karmakarışık duygularım yüzünden ellerim titriyordu. “Geri dur. Sadece geri dur. Bana bunu yaptığına inanamıyorum?”

Kolumu tutup beni döndürdü ve ağaca yasladı. Parmaklarım ağacın kabuğunu kavrarken kalçaları benimkilere dayanmıştı.

Öfke, tahrik ve ona olan ihtiyacım içimdeki her şeyi tutuşturmuştu. “Mark’la yattın mı, Sara?”

“Hayır!”

Elleri belime ve ceketimin altından göğüslerimin üzerine kaydı. Dokunuşunun nefis kabalığı karşısında gözlerimi kapattım, tepki vermek istemiyordum. O öfkeliyken değil, böyleyken değil.

“Burana dokundu mu?” diye fısıldadı kulağıma. Sesinin derinliklerinde suçlama vardı. Onu Ava’yla görseydim nasıl hissedeceğimi düşündüm.

“Hayır. Chris...”

“Ona hayır dedin mi, Sara?” Eteğimi kaldırdı. Kasıklarını bana bastırırken, bir eli de kalçamı kavramıştı.

“Evet,” dedim soluk soluğa. Dokunuşuyla canlandım, ona, popoma dayanmış nabız gibi atan sert penisine doğru kıvrıldım. Vücudum ne kadar öfkeli ya da incinmiş olduğumu umursamıyordu.

İç çamaşırımı parçaladı. “Bunu yaptı mı?”

“Hayır,” diye soludum.

Kalçamı tuttu, parmakları sıcak vajinama doğru kaydı. “Ah evet, bebeğim. Şimdiden benim için ıslanmışsın. Yoksa o mu seni benim için hazırladı?”

“Yeter!” diye bağırdım. Kabalığı sınırı aşmıştı. Beceriksizce onu ittim. “Bırak beni, Chris.”

“Ben hazır olana kadar olmaz,” dedi göğsümü sıkıp, bacaklarımın arasındaki hassas eti okşayarak. Kontrolsüzce inledim.

“Onun için de inledin mi?”

“Bu kadarı yeter!” Ona sertçe dirsek atınca homurdandı.

Yüzümü ona dönecek kadar tutuşunu gevşetti. Aramızdaki mesafeyi daha fazla açabilmek için onun göğsünü ittim. “Beni incittiğin yetmedi mi?” Eteğimi üşüyen popomun üzerine çektim. Altı gündür içimde biriktirdiğim ne varsa kustum.

“Ne zaman yetecek? Ne zaman, Chris? Kalbimi tamamen söküp attığında mı? Mark’la yatmadım ama yapabildim. Bittiğini söylemiştin. Ve lanet olsun, o evin bizim olduğuna beni inandırmıştın. Sonra hayatımız azıcık yolundan çıktığında beni evden atıp, bana Rebecca meselesi hallolana kadar kalabileceğimi söyledin. Sanki oteldeymişim gibi. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Beni ne kadar incittiğini biliyor musun?”

Birkaç saniye öylece durup birbirimize baktık. Ay ışığı Chris’in yüzündeki öfkeyi ortaya çıkarıyordu, aynı öfkeden benim yüzümde de olmalıydı. Öfke şekil değiştirdi. Yeşil gözlerindeki kehribar rengi parlamalar yumuşadı, gri gölgelere ve azaba dönüştü. Elini ağaca dayayarak yüzümü çevreledi. “Sara.” Adım dudaklarından sanki bir okyanus rüzgârı gibi çıkmıştı. Yüzünü boynuma gömdü. Çaresizce özlediğim topraksı kokusu beni sarıp tüm duyularımı doldurdu.

Kollarımı boynuna dolayıp bakışlarımı kaldırdım. O da belimden tutup beni kendine yaklaştırdı. “Üzgünüm,” diye fısıldadı. Ses tonu karanlık ve acı içindeydi. “Çok çok üzgünüm, bebeğim.” Yüzümü avuçlarının arasına alıp bana baktı. “Senin için acı çekerim, Sara. Ama asla seni bilerek incitmem. Asla.”

“Bana kendini kapattın ve...” Boğazım daraldı. “Orada senin yanında olmalıydım. Bunu birlikte atlatmalıydık.”

“Dylan’ı kaybetmek...” Tereddüt etti, devam etmeden önce içinde bir savaş veriyor gibi görünüyordu. “Baş ettiğimi sandı-

ğım eski iblisleri geri getirdi.” Yüzünü tekrar boynuma gömdü, sanki yüzünü görmeme dayanamıyormuş gibiydi. “Beni öyle gördüğünde nasıl hissettiğimi biliyor musun?”

Üzerinden içime doğru ısırap akıyordu. Ellerimi başının üzerine koyup kendime yasladım. “Seni seviyorum, Chris. Senin kendini bana açmaman dışında her şeyin üstesinden gelebilirim.”

“Bunu bilemezsin.”

Yaşananları atlatıp atlatamayacağımızı merak ediyordum. Şüphe kalbimi dikenli bir tel gibi sarmıştı.

“Sen de bilemezsin,” diye fısıldadım. “Bana, bize yeterince inanıp güvenmiyorsun.”

Başını kaldırıp gözlerindeki utancı görmeme izin verdi, saklamaya çalıştıklarını ortaya serdi. Utancı çok iyi anlıyordum ama asla Chris’e yakışmıyordu. “Şu an hissettiğin gibi hissetmen için hiçbir sebep yok. Benimleyken yok,” dedim.

“Bir parçam cehennemin ortasında yaşıyor. Sen oraya ait değilsin. Seni kendimle birlikte oraya götüremem.” Alnını benimkine dayadı. “Ancak yine de uzakta kalamam. Gitmene izin veremem.”

“Verme,” diye soludum. Ellerimi göğsüne bastırdım, kasları dokunuşumun altında hareket etti. Acısını ondan söküp alabilmek, beni iyileştirdiği gibi onu iyileştirmek isterdim. “Gitmeme izin verme.”

“Vermeyeceğim,” diye söz verdi ve yüzümü tutup bana baktı. Sesi ruhuma titreşimler gönderecek şekilde kulak tırmalayıcıydı. “Yapamam. Sadece senin gitmek istememen için dua edebilirim.” Ağzını benimkinin yanma getirdi. Onca şeyden sonra beni ilk kez öpecekti. Ona her şeyimi verirdim, ona aittim.

Dilini dudaklarıma, dişlerime bastırdı. Ardından dilimi bulup okşadı. Onu her yerde hissediyordum, serin gecede ona olan isteğimle yanıyordum. İkimizin birbirine dokunuşu, öpüşü, birbirimizin içinde erimemiz dışında her şey silinmişti. Geri dönüşünün verdiği rahatlık ve tutkuyla kör olmuştum. Sanki zaman donmuştu ve nasıl olduysa bluzumla sutyenim açılmıştı. Chris göğüs uçlarımı emip yalarken ağaca yaslanmıştı. Eteğim kalçalarımıdaydı. Chris'in kalın penisini okşadım, onu neredeyse çaresizce içimde istiyordum. Bir daha asla tekrar yaşayamayacağımı düşündüğüm o bağ için can atıyordum.

"Chris..." dedim nefes nefese, ardından ciyakladım. Ağacın kabuğu sırtımı çiziyor, üzerimdeki arzunun pusunu siliyordu.

"Ah. Ağaç." Chris beni ağaçtan çekerek dudaklarımdan sertçe öptü. Deri ceketini çıkarıp yere serdi. Benim ceketimi de omuzlarımdan sıyrıp üzerine serdi. Aniden esen rüzgârla titredim. İri, sıcak vücudu onun dışında her şeyi engelliyordu. Beni koruyordu. Beni her zaman koruyordu, kendinden bile.

Nefeslerimiz birbirine karıştı. Öpecekmiş gibi yaparak bana sataşıyordu. Chris için hissettiğim derin tutku içimde büyüdü. Hâlâ beni öpmüyordu. Eteğimi kalçalarımıdan yukarı sıyırdı, dokunuşu çıplak tenimdeki tüyleri diken diken etti. Serin havayla ilgili yapacak bir şey yoktu ama bu adamla her şey yapılabilirdi. Kemerine uzandım, içime girmesi için yanıp tutuşuyordum ve bunun hemen olmasını istiyordum. Sessiz dileğimi hissetmiş olacak ki pantolonunu aşağı itti. Uzun sert penisini bacaklarımin arasında hissettiğimde inledim.

Dirseklerinin üzerinde durup içime girerken bana cayır cayır

yanan bir bakış attı. Nihayet kendini vücudumun derinliklerine gömüp, beni esnetip doldurduğunda iç çektim.

“Bir daha asla yeniden içine giremeyeceğimi düşünmüştüm. Bu düşünce beni neredeyse öldürecekti.” Sesi kırılgandı, titriyordu. Bu itirafından çok daha fazlasını anlatıyordu.

Hareket etmeye başladı, penisinin içimde yavaşça kayışını bir diğeri izledi. Beni seyrediyordu, ben de onu. İkimiz sevişiyorduk. Bu imkânsız, nefes kesici bir sevişmeydi. Birlikte hareket ederek tatlı, ayartıcı bir dansa eridik. Ama beni derinlerden etkileyen şey vücutlarımızın uyumu değildi. Aramızda geçenlere rağmen birbirimize bakıyor oluşumuzdu. O benim etim kemiğim gibi bir parçamdı ve bu beni hem korkutuyor hem de tamamlıyordu.

Chris başını eğip dudaklarını benimkilere dokundurdu, dili benimkiyle oynadı. Dudakları çenemden, omuzlarıma, oradan göğüs ucuma doğru bir yol çizdi. Her hareketi, geçen haftaki sertliğinin aksine şefkatli ve nazikti. Kulüpteki o direklere bağlanmış adamdı. Aniden ikimizde ne gördüğümü, neyi sevdiğimi bilmesini istedim.

Elimi sarı saçlarının uzun ipeksi tutamlarına kaydırdım. Dili nefis bir şekilde göğüs ucuma sürtünüp, penisi tamamen içimi doldururken, “Chris,” demeyi başardım boğuk bir sesle. “Chris...”

Dudaklarını benimkilerin üzerine kapattı, yüzeye çıkan ihtiyacıyla bu sefer daha sert, daha talepkâr, daha kabaydı. “Bana aitsin,” diye gürledi. “Söyle.”

“Evet. Evet, sana aitim.” Dudakları yeniden benimkileri buldu.

“Tekrar söyle,” dedi. Dudağımlı ısırp, göğüslerimi ve göğüs ucumu sıkıyor, kadınlığıma zevk dalgaları gönderiyordu.

“Sana aitim,” dedim soluk soluğa.

Beni yerden kaldırıp kalçalarımı ayarladı ve daha sert, daha derine girdi. “Tekrar,” diye emretti. İçime girip çıkıyor, penisi içimdeki en uzak noktaya çarpıp hassas sinir uçlarımı yakıp kavuruyordu.

“Ah... Ah... Ben. Ben sana aitim.”

Ağzını eğdi, saçları boynumu gıdıklıyor, dişleri o içime girerken omzumu sıyrıyordu. Dünya etrafımda döndü ve geriye zevkle ihtiyaç, daha fazla ihtiyaç dışında hiçbir şey kalmadı. Aniden dokunduğu her yer yanmaya başladı, dokunuşunun özlemini çeken yerler sanki donuyordu. Bacaklarımı kaldırdım, kalçasını sıkıştırdım, aç bir şekilde mutluluğun sınırlarına tırmandım, çaresizce geride durmaya çalışarak aynı zamanda zirveye ulaştım. Chris acımasızca, günahkârca, vahşice sürtünüyor, sarsıyor, içime girip çıkıyordu.

“Seni seviyorum, Sara,” diye itiraf etti boğuk bir sesle. Dudaklarımı dudaklarının arasına aldı, verdiğim yüzeysel sıcak nefesi içine çekti. Beni sert darbeleriyle cezalandırırken elimde tuttuğum son kontrolü de paramparça etti. Beni ele geçiriyordu. Karnımın altında bir ateş patladı ve aşağı doğru kıvrılarak indi, kaslarımı tamamen sardı. Penisinin etrafında kasılmaya, orgazmın gücüyle titremeye başladım.

Dudaklarından alçak bir zevk nidası yükselirken penisi nabız gibi attı ve sıcak sıvısı içime aktı. Birlikte inledik, ayrı kaldığımız günler, zevk ve acı arasında inip çıkarken orgazmın doruklarında kaybolduk. Sonunda yığılıp olduğumuz yere uzandık. Yavaşça bacağımı kalçalarından çözdüm. Chris de onunla yüz yüze gelmem için beni yan çevirdi.

Hâlâ içimdeydi, beni yakınında tutuyordu. Ceketini bana sardı ve parmakları çenemin üzerinde gezindi. “Ve ben de sana aitim.”

Beklenmedik vaadi beni öldürdü. Yaşlar gözlerimden dökülmeğe, yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. “Düşünmüştüm ki... Düşünmüştüm ki... Bunu bir daha duymayacağımı sanmıştım.”

“Şşşt,” diye mırıldandı, yanaklarımdan süzülen yaşları öperek. “Şimdi birlikteyiz.”

Başımı salladım, sadece bir anı vaat eden bu cevabı reddettim. “Bir daha böyle olduğun zaman, bunu birlikte aşacağımızı bilmem gerekiyor, Chris. Bu ne anlama gelirse gelsin fark etmez. Bilmeliyim.”

“Bunu yapmaya...”

İtirazı sanki beni delip geçmişti. Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama beni tuttu. “Sara, bekle.”

“Oraya tekrar gideceksin. Gideceksin. Aksini yapabilmemiş gibi davranmam. Ya hep ya hiç Chris. Tüm o karanlık, nefret ettiğin yerlere, benimle gideceksin. O yanını da geri kalanın kadar çok sevdiğime güvenmek zorundasın.”

“Ne istediğinin farkında değilsin.”

“Bu bir soru değil. İstek bile değil. Bu bir gereklilik.”

Kirpikleri alçaldı, mücadele ettiğini görebiliyordum. Anında yumuşadım, onun incindiği kadar ben de incinmişim. Parmaklarını saçını bulup şefkatle okşadı. “Senin nefret ettiğini benim sevmeme izin ver. Bırak bunu senin için yapayım.”

Yanağını benimkine bastırdı, sakalları yanağını tahriş ediyordu. “Tanrım, kadın. Seni kaybedemem.”

Gözlerimi kapatıp fısıldadım. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Bir süre birbirimize sokulduk, ikimiz de hareket etmeye ya da ayrılmaya hazır değildik. Neredeyse gerçek dünyanın yeni oluşturduğumuz bu bağı çalacağından korkarak, geleceğimize tutunduk. Dylan'dan, Chris'in haftasının nasıl kâbus gibi geçtiğinden konuşmaya başladık. Gecenin serinliği iyice içimize işleyince daha fazla kalamadık.

Chris ayağa kalkmama yardım etti. Temizlenip toparlanabilmek için elimden geleni yaptım. Topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı ama eteğim tekrar bir araya gelemeyecek kadar parçalanmıştı. Bluzumun düğmelerini kapatmaya çalıştım ama düğmelerin çoğu dağılmıştı.

“Berbat haldeyim. Binadan içeri bu halde giremem.”

“Motosikletimi asla valelere park ettirmem. Doğruca garaja gireceğiz.” Kaskımı verdi, sesi yumuşaktı. “Haydi, eve gidelim, bebeğim. Evimize.”

Gerçekten öyle olduğuna, bize yeniden inanmaya cesaret ettim.

El ele asansöre doğru yürüdük. Ayakkabılarım boştaki elimde sallanıyordu. Jacob asansörden dışarı çıkıp kararlı adımlarla yanımıza geldi.

“Gizlice içeri sızma planı da buraya kadarmış,” diye mırıldandım. Parçalanmış eteğim karşısında dehşete düşmüştüm ama neyse ki üzerimdeki deri ceketin fermuarı kapalıydı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Chris, Jacob’a.

“Ben de size aynısını soracaktım,” dedi Jacop bana baktıktan sonra.

“Sara’nın ilk motosiklet yolculuğu oldukça maceralıydı,” diye cevapladı Chris.

Öte yandan Jacop bir açıklamadan fazlasını bekliyor gibi görünüyordu. Beklediği açıklama gelmeyince bana şaşkın bir bakış atıp Chris’e döndü. “Blake size ulaşmaya çalışıyordu.”

Chris telefonunu kontrol etti. “Artık ulaştı. Ne ile ilgili olduğu hakkında fikrin var mı?”

“Mary ve Ricco ülkeden ayrılmaya çalışırken tutuklandılar.”

“Ne?” Nefesim kesilmişti.

“Mary ve Ricco mu?” diye tekrarladı Chris, sesi benim kadar sersemlemiş geliyordu. “Emin misin?”

“Kesinlikle,” diye güvence verdi Jacob. “Ama bunun dışında bir şey bilmiyorum.”

“Görünen o ki Sara Ricco’ya bazı sorular sorarak paniklemesine neden olmuş. Blake hepsini kendi açıklamak istiyor. ‘O lanet telefonlarını açmadıkları için dönünce beni arasınlar,’ dedi.”

Chris asansöre binerken Blake’in numarasını tuşladı. “Hallediyorum.”

Çaresizce konuşmayı çözmeye çalışıyordum ama Chris daha çok dinliyordu. Bu beni delirtecekti. Sonunda, “Ya Rebecca?” diye sordu.

Evet! Ya Rebecca!

“Anlıyorum. Evet. Sorun değil.”

“Ee?” diye sordum o telefonu kapattığında. Sonunda daireye girmiştik.

“Sıcak bir duş alırken konuşalım.” Elimi tutup beni yatak odasına götürdü. “Görünen o ki Ricco sadece Mark’la Rebecca’nın ilişkisini kıskanmakla kalmayıp, Mark’ın Rebecca’dan faydalan-

masına da öfkeliymiş. Mark'ın onu incitmesini Riptide'ı devirerek ödetmek istemiş. Mary de olaya para için dahil olmuş. Bir de Mark'a ona daha fazla fırsat sunmadığı için öfkeliymiş."

"Rebecca da işin içinde mi?" diye sordum banyoya girdiğimizde.

Chris botlarını çıkarıp duşu açtı. "Ricco ve Mary'ye göre değil."

"O zaman nerede?"

"Asıl soru da bu. Ricco, Mark'ın onu kaçırarak bir şey yaptığında ısrar ediyor."

"Yetkililer onun saklandığını mı düşünüyor?"

"Nerede olduğunu bilmiyorlar ama Mary, Ricco ya da Mark kim olursa olsun fark etmez, Blake'in bulacağından eminim."

"Hâlâ Mark'ın buna dahil olduğunu düşünüyorlar mı?"

"Blake öyle olduğunu düşünmüyor. Mary ve Ricco'nun nerede olduğunu bildiklerini ve sorgulamada çözüleceklerini düşünüyor."

"Ricco'nun onun nerede olduğunu bildiğine inanmıyorum. Gerçi ben onun böyle bir şeyin parçası olduğuna da inanmamıştım."

Chris çenesini sıvazladı. "Ben de. Ricco hakkında çok yüksek beklentilerim yoktu ama bu kadar alçalacağını da düşünmemiştim. Ah, Blake yarın polis merkezine uğrayıp bildiklerini rapor etmeni istiyor."

"Tamam." Çantamı alıp tezgâhın üzerine koydum ve telefonumu çıkardım. "Sanırım Mark'a mesaj atıp gelmeyeceğimi söylemeliyim." Chris'in ruh hali anında değişti. İfadesi fırtınalı bir hal alırken, çenesi kasıldı. Hızlıca ekledim. "Belki de bir daha asla."

Hâla hareketsizdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana ya hep ya hiç dediysem, ben de aynısını yapmaya gönüllü olmalıyım.”

Chris aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarıyla beni tezgâhla kendi arasına hapsetti. Yüzümü inceledi. “Benim için Allure’u bırakacak mısın?”

“Evet.” Kararımı vermiş olduğumu şimdiye kadar fark etmemiştim ama bu geceden sonra bunu yapmak, hem kaçınılmaz hem de doğrudu. “Öte yandan yine de kendi kariyerime ve bağımsızlığıma ihtiyacım var. Bunlar benim için çok önemli.”

“Seni her şekilde desteklerim, bebeğim.”

“Ama benim için hiçbir şey yapmayacaksın, Chris. Başarımı kendim olduğum için kazanmalıyım. Buna ihtiyacım var.”

“Anlıyorum.” Omzumdaki saçlarımı okşadı, parmaklarını son birkaç günde çok özlediğim şekilde boynuma koydu. “Bu sefer bu işi halledeceğiz.”

Sesindeki inanç beni de ikna etmişti. “Evet, yapacağız.” Mark’a mesaj gönderdim ve telefonumu tezgâhın üzerine koydum, ne cevap vereceğini umursamıyordum. Chris’in parmakları bluzumu çekiştirirken umursayamazdım.

Yavaşça kıyafetlerimi çıkardı, şefkatle omuzlarımı, boynumu, dudaklarımı öptü. Sıcak düşün altına girdik, gecenin serinliğini ve onunla birlikte birkaç gündür yaşadıklarımızın acı soğukluğunu üzerimizden attık. Ellerimi Chris’in göğsüne koymak, kollarında olmak, sanki kaybolup yeniden bulunmuşum gibi hissettiriyordu. Fakat Rebecca hâlâ kayıptı ve daha kötüsü olmasından korkuyordum.

Otuzuncu Bölüm

Chris'le cumartesi günü polis merkezinde uzun saatler geçirdik. Rebecca gizemi hâlâ çözülmemişti. Onunla ilgili içimde kafamdan atamadığım kötü bir his vardı. Bu da bir an önce Ella'yı bulma isteğimi körüklüyordu. Gidip bir kayıp raporu doldurdum ve Fransız konsolosluguyla irtibata geçtim. Ardından Chris'le eve gidip bütün hafta sonu dışarı çıkmadık. Birlikte olmaktan zevk alıyor, sevişiyor ve film izliyorduk. Bir kez de spor salonuna gitmiştik ancak uzun zaman ara verdikten sonra neredeyse ölecektim.

Pazartesi sabahı gerçek dünyaya tekrar karıştık. Chris benimle okula geldi. Kendimi en kötüsüne hazırlamama rağmen Ella'nın hâlâ ortalarda olmaması beni yıkmıştı. Kirasını da ödemiş olduğunu öğrenmiştik. Onun yerine kirayı ödeyip yeni öğrendiğimiz bilgileri polis merkezine de ilettik.

Beni neşelendirmek için çaba sarf eden Chris, beni salı sabahı manevi ailesinin Sonoma'daki mülküne gitmeye ve hemen yanındaki galeride yapılacak sergiye katılmaya ikna etti. Geleceğimizi duyan Katie çok heyecanlanmıştı. Doğruyu söylemek

gerekirse ben de en az onun kadar heyecanlıydım. Aile gibi hissetmek, bir aileye ait olmak uzun zamandır istediğim bir şeydi.

Akşam sekizde Chris'le yemek yedik. Sonrasında o atölyesinde resim yaparken ben de yolculuk için hazırlanıyordum. Chris, Los Angeles'tan getirdiklerini hâlâ yerleştirmemişti. O yüzden valizini açıp ihtiyacı olmayan şeyleri çıkarmaya başladım.

Kirli kıyafetleri çıkardıktan sonra elime saydam, küçük bir imzalı fırça çantası geldiğinde durdum. Bunlardan bir tane de Rebecca'nın anı kutusunda vardı. Ama Chris bana onu çok az tanıdığını söylemişti. O zaman Rebecca neden o fırçayı saklamıştı? Fırçalardan birini çantadan çıkarıp kaşlarımı çatarak baktım?

Chris kapı girişinde görüldü. "Şeyi nereye koyduğumu biliyor..." Durakladı. "Sorun ne?"

Kalkıp dolaba doğru gittim. "Sana bir sorum var." Işığı açıp kasanın önünde diz çöktüm. "Şifre nedir?"

"Ne oluyor, Sara?"

"Bir dakika sonra göreceksin. Şifre?"

Söylediği numaraları tuşladım. Kapağını açıp Rebecca'nın deposunda bulduğum kutuyu aldım. İçindeki fırçayı alıp, görmesi için Chris'e doğru kaldırdım. "Neden Rebecca sana ait bir fırçayı anı kutusunda saklıyor?" Ardından yırtık fotoğrafı aldım ve onu da gösterebilmek için ayağa kalktım. "Bu fotoğraf hakkında da hiçbir şey bilmiyor musun?"

İç çekti. "Fotoğraf bir yardım etkinliğinde benimle ve Mark'la çekildi. Mark'la aramız açılmadan önceydi."

"Rebecca yüzünden?"

Başını onaylarcasına salladı. "Yardım gecesinden sonra ben

kulüpteysen, Mark ve yeni kölesi hakkında kızın nasıl toplum içinde kırbaçlanırken ağladığına dair bir dedikodu dolanıyordu. Mark'la yüzleşip ona, onu çok fazla zorladığını söyledim. Bana defolmamı söyledi, kulübün efendisi oydu. O beni dinlemediği için Rebecca'yı ondan uzak durması için uyarmaya çalıştım."

Aniden aynısını yaşadığım hissiyle doldum. "Aynı beni uyardığın gibi."

"Senin gibi değil, Sara. Onu çok az tanıyordum."

"Ama onu korumak istedin, aynı beni korumak istediğin gibi."

"Bak, günlüklerin onunla bağın varmış gibi hissettirdiğini biliyorum. Fakat o senin gibi değildi. Sadece bir çocuktuk. Mark bunun neden önemli olduğunu anlayamadı ama önemliydi. O gece galada Mark'layken mutluydu, âşık, bir okullu kızdı. Tabii Mark onun masumiyetini çalmadan önce. Onu Mark konusunda uyardığımda çok öfkelenmişti. Beni resimden yırtmış olmasına şaşırmadım. Mark'la ilgili aynı annenin babana karşı hissettiği gibi hissediyordu."

"Ama fırçanı sakladı," dedim ifadesizce.

Omuz silkti. "Neden olduğunu bilmiyorum. Belki ona Mark'la yaşadığı o geceyi hatırlattığı içindir."

Başımı salladım. "Bana bunu neden daha önce anlatmadın? Sana onu tanıyıp tanımadığını sormuştum." Chris'le aramızda ortaya bir anda böyle sırlar çıkmasından hoşlanmamıştım.

"Sana onu çok az tanıdığımı söylemiştim ve bu doğrudur."

"Yine de onu bana anlattığından daha iyi tanıyormuşsun," dedim suçlayarak. "Onu kulüpte gördüğünü bana söylemedin. Üstelik bunu söylemen için bir sürü şansın vardı."

“Bana onu sorduğunda senin, kulübün varlığını bile bilmeni istemiyordum. Hayatımın bu kısmının bir parçası olmanı istemiyordum.”

“Ve görünen o ki hâlâ istemiyorsun. Bunu da şimdi anladık, değil mi?” Yanından geçmeye çalıştım. “İzin ver geçeyim.”

“Sara...”

“Düşünmem lazım, Chris. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Tereddüt etti, ardından yatak odasına döndü. Yanından geçip çantamı kaptım.

“Nereye gidiyorsun?” diye itiraz etti.

“Sana söylemiştim, yalnız kalmalıyım.”

“Hayır. Burada kalmalısın, bunu konuşabiliriz.”

“Bana söylemen gereken her şeyi söylediğini var sayıyorum, şimdilik. Tabii bilmediğim daha fazla şey varsa?”

Geri çekildi. “Hayır. Başka bir şey yok. Hepsi bu.”

“O zaman konuşmamız bitmiştir.”

“Senin kulübü öğrenmeni istemedim, Sara. Doğru ya da yanlış, dürüstçe cevabım bu,” diye kendini savundu.

Chris’in ilk günden beri sırları vardı ama ben getirecekleri tehlikeyi görmezden gelmeyi seçmiştim. Başka yöne bakmayı tercih etmiştim çünkü lanet olsun ki bu adamı çok seviyordum. Kapıya doğru yürüdüğümde önüme geçti. “Kal.”

“Şu an beni burada tutmak yapabileceğin en kötü şey, Chris. Bu beni daha fazla tuzağa düşürülmüş hissettirecek. Hayatım boyunca bu duyguyu çok fazla hissettim. Bana bunu yapma.”

Kenara çekildi.

Yürümeye başladığımda bir yarım, buna sinirlenecek olsam bile beni durdurmasını istiyordu. Diğer yanımsa böyle kolay

vazgeçmesinin Chris'in karakterine hiç uymadığını, bunu suçluluk duygusu yüzünden yapıyor olabileceğini fısıldıyordu. Ama neyin suçluluğu? Bilmediğim başka ne vardı?

Bu savaşı ikimiz de kazanamazdık. Kaderimizde birbirimizi içten dışa paramparça etmek vardı. Kaderimizde bu gece olduğumuz yerde, burada bitirmek vardı.

Binanın önüne geldiğimde arabamı getirmelerini emrettim. Arabaya binip direksiyonun başına geçtiğimde nereye gideceğimden emin değildim. Chris'e inanmak istiyordum. Ancak geçen hafta benden kolayca vazgeçmesinin üzerinden çok zaman geçmeden şimdi de sakladığı sırla içim içimi yiyordu.

Dylan'ı kaybettiğinde bunu benimle atlatacak kadar bana güvenmemişti. Bana Rebecca'yı anlatacak kadar güvenmemişti. Bu adama kalbimi açmıştım, onun için işimi bırakmıştım. Tüm korkumu bir yana bırakıp her şeyi bizim üzerimize oynamıştım.

Telefonum çaldı, arayan Chris'ti. Aramayı reddettim. Rich arabamın camını tıklattığında sıçradım. "İyi misiniz?" dedi dudak hareketleriyle, el salladım ve yola koyuldum. Nereye gideceğimi biliyordum. Sadece arabayı sürdüm.

Bir saat sonra, Mark'ın yine Cow Hollow'daki kulübe yakın olan beyaz malikânesinin önünde durdum. Bu Chris'le ciddi sorunlara neden olacak olsa da Chris'in bana doğruyu söylediğini Mark'tan duymalıydım. Güvenim zedelenmişti, kendime aşırı tepki vermediğimi tekrar hatırlattım.

Olanlar bugünün ötesindeydi. Chris daha geçen hafta beni kalbinin dışında bırakmıştı. Bu, fırtına onu nereye sürüklerse

sürüklesin onu sevdiğime güvenmemesinden kaynaklanıyordu. Onun gerçekte neyden korktuğunu, bilmediğim başka neler olduğunu merak ediyordum. Beni dışında bıraktığı, öğrenmem için çabaladığı başka ne vardı? Çantamı alıp arabanın kapısını açtım.

Hareket sensörleri çalışmaya başlamıştı. Kulüptekilerle bir örnek kapılar tüylerimi ürpertiyordu. Zili titreyerek çaldım. Kendime bunun alelacele çıkarken ceketimi unuttuğum için olduğunu söyledim, bulunduğum yer yüzünden değildi. İşe yaramadı. Gerilim içimde büyürken, ürperti tamamen şüpheye dönüştü. Neredeyse delice bir darbe indirmek üzereydim ki kapılar açıldı ve Mark göründü. Mark daha önce hiç görmediğim bir haldeydi. Yalınayaktı, güzelce taranan sarı saçları darmadağındı. Alıştığım, üzerine oturan muhteşem takımları yerine beyaz bir tişört ve solgun bir kot giymişti. Bakışları kotumda ve tişörtümde dolaştı, belli ki o da benim kıyafetim hakkında aynısını düşünüyordu. Sarı kaşlarından birini kaldırdı. “Bayan McMillan. Bu ne sürpriz.”

“Öyle değil mi?” diye sordum. Sesim hissettiğim kadar tuhaf çıkmıştı. “Bir şeyi bölüyor muyum?”

“Bekletemeyeceğim bir şey değil.”

İleriye işaret ettiğinde bir an tereddüt ettim. Kulüpteki Aslanın İni isimli odayı, yaşadığım kafese kapanmışım hissini hatırladım. Ancak bazı cevaplar istiyordum. Cevaplara ihtiyacım vardı. Derin bir nefes alıp fildişi rengi ahşap zemine, dar koridora adım attım. Mark’a rahatsız edici derecede yakındım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet. Hayır. Sana şey hakkında birkaç soru sormam gerekiyor... Chris.”

Gözlerini kıstı. “Chris?”

“Ve Rebecca.”

“Ve Rebecca,” diye tekrarladı. Bakışlarında hızla solan bir hayret parıltısı yakaladım. “Onların arasında nasıl bir bağlantı olduğundan emin değilim ama bu işin nereye gideceğini öğrenmek için hevesliyim.” Çenesiyle bana ileriye işaret etti. Olduğum yerde donmuşçasına dikiliyordum, keskin gri gözleriyle beni izliyordu. Ah evet, Aslanın İni’nde gibi hissediyor, dışarı çıkmak istiyordum. “Kalıyor musunuz, yoksa gidiyor musunuz, Bayan McMillan?”

Cevaplar, Sara. Cevapları istiyorsun. “Kalıyorum. Kalıyorum.” Ayağım hareket etti. Olay buydu. Aslanın inine bir adım yakın, çıkışa bir adım uzak.

Koridorda birkaç metre ilerledikten sonra geniş oturma odasına çıktık. Tam Mark’tan beklediğim gibiydi. Her yanıyla zengin, zengin ve zengindi. Pahalılığı belli olan çikolata kahvesi deri koltuk, onunla uyumlu iki büyük sandalyeyle çevrelenmişti. Solda bir şömine ve üstünde motif olduğunu fark ettiğim bir resim vardı. Şöminenin iki yanında kimin olduğunu bilemediğim ama ünlü bir sanatçı tarafından yapıldığından emin olduğum heykeller bulunuyordu.

Mark yanıma geldi, göz korkutucu derecede uzun ve yakındı. “Haydi oturalım.”

Yalnız oturabilmek için sandalyeyi seçtim ve ucuna oturup çantamı yanıma koydum. Mark da koltuğun kolçağına yerleşip benimle yüz yüze geldi. Yine o Efendi tavrını takınmıştı.

Boğazım düğümlenirken kalbim çılgınca atmaya başladı. Pandora’nın kutusundan bu sefer ne çıkacağından korkuyordum.

“Evet, Bayan McMillan?” diye sordu sessiz kaldığımı görünce.

Derin bir iç çektim. “Chris’le aranızın neden bozulduğunu bilmem gerekiyor.”

Beni bir anlığına inceledi. “Size ne söyledi?”

“Senden duymayı tercih ederim.”

“Bu neden önemli?” Sesi canlıydı.

“Sadece öyle.”

“Bu yeterince iyi bir cevap değil.”

Tabii ki değildi. Böylesi çok basit olurdu. “Rebecca yüzünden mi?” diye sordum.

“Bu polis soruşturmasıyla mı ilgili?”

“Hayır, değil. Ben...” Ona neredeyse depoyu anlatacaktım ama daha iyisini düşündüm. “Rebecca’nın bazı kişisel eşyalarıyla karşılaştım. Anı kutusunda bir yardım etkinliğinden kalma onun ve Chris’in...”

“İkisinin alakası yoktu. Uzaktan yakından. Açıkçası Rebecca ondan hiç hoşlanmamaya başlamıştı.”

“Neden? Ondan hoşlanmamasına ne neden oldu?”

“Rebecca’yı bir efendiden çok babaya ihtiyaç duyan bir çocuk olarak görüyordu.”

Rahatlamıştım. Bu sadece Chris’in bana söyledikleriyle uyuşmuyordu, aynı zamanda Rebecca’nın iş günlüğünde Chris’in isminin neden karalanmış olduğunu da açıklıyordu. “Ve sen de onunla hemfikir değildin?”

“Hayır. Değildim. Ben dünyayı elinde tutan genç, zeki ve güzel bir kadın görüyordum.”

Sesinde daha önce hiç duymadığım bir yumuşaklık vardı. Bir kez daha onun Rebecca için bir şeyler hissettiğine inanmıştım.

Belki aşk değildi ama onunla herkesten farklı bir bağı vardı. “O nerede, Mark?”

“Ricco’nun onun yerini bildiğim konusundaki ısrarına karşın, bilmiyorum.”

“Bunun burada ne işi var?”

Ava’nın sesini duyduğumda yerimden sıçradım ve ayağa kalkıp sağ tarafımdaki koridora döndüm. Ava orada dikiliyordu. Gözleri alev alev yanıyordu. Üzerindeyse geniş bir tişörtten başka bir şey yoktu. Arkasında Ryan vardı, göğsü çıplaktı ve altında kumaş pantolon vardı.

“Onu durdurmaya çalıştım, Mark.” Ryan Ava’ya uzandı, Ava ise dönüp ona vurmaya başladı, tırnaklarını yüzüne geçirdi. “Kahretsin, Ava!”

“Onun burada ne işi var, Mark?” diye çığlık attı Ava. Vahşiydi, delirmiş gibi görünüyordu.

“Ava, sana yatak odasında beklemeni söylemiştim,” diye uyardı Mark sertçe. “Yatak odasına geri dön.”

“Böylece sen de onu becerebilirsin. Sonra yine geri gelir beni becerirsin, aynı sürtük Rebecca’yla yaptığın gibi öyle mi?”

Öne doğru atıldığında Ryan onu tutmaya çalıştı ancak elinden kaçırdı. Üzerimize geldiğinde kalbim deli gibi atıyordu. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Bize doğru koşuyordu, hayır, bana doğru! Gerilemeye başladım.

Mark beni tutup arkasına alınca Ava ona çarptı. Etrafa saldırmaya başladı, bana uzanmaya çalışıyordu. Ben kaçmadan saçımın bir tutamını kavrayıp eline doladı. Acı kafatasıma yayılırken onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak çığlık attım.

“Yeter, Ava,” diye bağırırdı Mark. Ağrılı bir sarsıntı hissedip

aniden serbest kaldım. Geriye doğru sendelerken masaya çarpmıştım.

“Siktir git, Mark!” diye çığlık attı Ava acı içinde. Ryan’ın elinin onun saçma dolandığını görebiliyordum, onu geri doğru çekiyordu. “Bunu o sürtükle, Rebecca’yla yaptın!” Acı acı bağırdı. “Bunu bana bir daha yapmayacaksın.”

Yere yuvarlanıp ellerimin ve dizlerimin üzerinde durdum.

“Bu sürtüğü öldüreceğim,” diye tısladı. “Onu öldüreceğim.”

“Git buradan, Sara,” diye emretti Mark. Beni öldürecek miydi? Ciddi miydi? Mark beni tutup ayağa kaldırdı. “Sara! Git buradan!”

Tekrar söylenmesine gerek yoktu. Odadan dışarı koşup kapıdan çıktım. Arkamdan kapatmamıştım bile. Ava içeride vahşice, çılgınca bağıırıyordu. Hızla koşup kendimi arabama attım, derin bir nefes aldım. Çantama uzandım. *Ah Tanrım. Tanrım. Hayır!* Çantam ve anahtarlarım içerideydi. Elimi alnıma bastırıp ne yapacağımı düşünmeye başladım. Ancak düzgün düşünemeyecek kadar büyük bir adrenalin patlaması yaşıyordum. Komşulara kadar yürüyüp gelip beni alması için Chris’i aramalıyım. Başka çarem yoktu. Yoldan aşağı koşmaya başladım.

Arkamdan garaj kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum. Kör olmuş gibi bana doğru hareket eden farlara döndüm. Araç yolunun kenarındaydım ama farlar beni takip etti. Çimenliğe geçtim. Arabanın hâlâ arkamda olduğunu görmek için arkama bakmama gerek yoktu. Yakındaydı, çok yakında. Çaresizce büyük bir ağacın arkasına geçtim. Araç gürültülü bir çarpma sesiyle çöp kutusuna çarpmıştı. Çarpmanın yankısını kemiklerime kadar hissederek ellerimle dizlerimin üstüne çöktüm.

Kendi nefes alışımı duyuyordum. Bağırışlar duyuyordum. Mark'la Ryan diye düşündüm ama kim olduğunu çözemiyordum. Ayağa kalkıp sese doğru koştum. Bana doğru gelen iki adamı gördüm. Arkamdaki arabanın kapısı gıcırtyla açıldı. Ava arabadan çıkarken geri doğru yürüdüm. Üzerime bir silah tutuyordu.

“Olduğun yerde kal, sürtük!” diye çığlık attı, şakaklarından kan akıyordu.

Yüzündeki düşmanca ifade karşısında donakaldım. Delirmişti ve o tetiği çekecekti. “Ava!” diye bağırdı Mark arkamdan bir yerlerden. Adım atmış olmalıydı ki Ava ona tısladı. “Olduğun yerde kal, Mark, yoksa onu şimdi burada vururum. Arabaya bin, Sara.”

Ryan hiçbir şey söylemedi. Nerede olduğunu bilmiyordum ama burada olmadığını, yardım çağırdığını umuyordum. Bu bizim tek umudumuzdu.

“Arabaya bin, Sara,” diye emretti Ava.

Arabaya binemezdim. Yapamazdım. Eğer yaparsam canlı çıkamayacağımı biliyordum.

“Şimdi!” diye bağırdı.

Beni saran panikle yutkundum, mantıklı olmaya, bundan bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Beni incitmeyecekti. Şahitler vardı. İnsanlar onunla birlikte gittiğimi bileceklerdi. Bunların hiçbiri doğru değildi. O çıldırmıştı. Olan şey buydu.

Ayaklarımın yanına ateş ettiğinde sıçradım ve Mark'ın bağırdığını duydum. Bana tekrar ateş edeceğinden korkarak ona doğru hareket ettim. Ona doğru bir adım attım ve henüz görmeden önce bir motosikletin sesini duydum. Ava da duymuştu, silahı

sese doğru çevirerek tepki verdi. Motosiklet görüldüğünde onun Chris olduğunu biliyordum. Öyle olmalıydı. Düşünebildiğim tek şey ise Ava'nın onu vuracağıydı. İçgüdülerim harekete geçmişti. Ava'ya doğru koştum ama ben ona ulaşmadan silah ateş aldı. Motosiklet ve Chris fırlayarak arabama çarptı. Ava'ya ulaşip arkadan üzerine atladım. Chris'in yaralanıp ölmüş olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Sadece silahı almalıydım. Saçını çektim ve bildiğim tek şeyi yaptım. Kolunu çok fena ısırđım. Çığlık atıp kıvrandı, birlikte sırtı göğsüme gelecek şekilde yere düştük ama istediğimi almıştım. Silah havaya fırladı. Hızla gelen siren seslerini duyabiliyordum. Ancak Ava'yı elimden kaçırdım. Üzerime çıkıp silahı almaya gitti. Gömleğini tuttum, üzerinde sadece o vardı. Beni yüzümden sertçe tekmeledi. Acıyla sarsılınca gömleğini bıraktım. İleri atıldığında nasıl olduysa takip etmek için ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Aynı anda kan içindeki Chris'in, Ava'yı silahı almasını engellemek için yakaladığını gördüm. Ava'nın eli silaha dokundu. Chris'i koruma içgüdüüm mantığımı elimden almıştı.

“Chris!” diye çığlık atıp yumruğumu Ava'nın kafasına indirdim. Acıyla bağırarak yere düştü.

Ryan birdenbire ortaya çıkarak beni tutup geri çekti. Mark da Ava'yı kendine çekti. Ava yaygara kopararak çığlık atıyor, yüzünden kan akarken içine şeytan girmişçesine Mark'a karşı koyuyordu.

Chris dizlerinin üzerine kalktı. Onun başındaki derin yara-
dan da kan akıyordu ama elinde Ava'ya doğrultulmuş bir silah vardı. Mark'a bağırdı. “Şu sürtüğü buradan götür yoksa onu vuracağım.”

Mark, Ava'yı bizden uzaklaştırdığında, polis arabaları tiz bir sesle araç yoluna girdiler. "Kıpırdama!" Eli silahlı bir polis memuru Chris'e bağırdı. "Silahını bırak."

Gözlerim Chris'inkilerle buluştu. Silahı bıraktı. Aramızdaki kısa mesafe sanki yerini kilometrelerce uzaklığa bırakmıştı. Onun benden sakladığı sırları vardı. Bense cevaplar için Mark'a gelmiştim. Polisler bahçeye doluşup bizi ayırarak Chris'i görmemi engellediler. Ayrı dünyalara aittik, bedenlerimizin ötesinde yaralıydık. Üstelik muhtemelen artık düzeltilemeyecek bir haldeydik.

Acil yardım ekipleri ve polis memurları etrafımızı sardı. Chris'i göremesem de iyi olduğunu varsayıyordum. Ancak iyiymiş gibi hissetmiyordum. Artık hiçbir şey iyi olacakmış gibi hissetmiyordum. Ava götürüldükten sonra Chris'in çimenliğin karşısında polisle konuştuğunu gördüğümde yeniden nefes almaya başladım. Ancak o zaman kendime kontrol edilmek üzere bir ambulansa götürülme izni verdim.

Ambulansta kır saçlı, nazik, yaşlı bir adam vardı. O hayati değerlerimi kontrol ederken Chris beni buldu. Kapıda belirdiğinde hırpalanmış ve yaralı görünüyordu. Bu gece sırf buraya geldiğim için beni korurken ölebileceği fikriyle boğuldum.

"Başın nasıl?" diye sordum alnındaki büyük bandajı fark ederek.

"Dikiş atılması gerekiyor ama yaşayacağım." Acil yardım elemanına bir bakış attı. "O nasıl?"

"Yaralanmış ama o da yaşayacak."

Chris'le birbirimize baktık. Ayrı dünyalara ait olduğumuz gerçeğiyle kalbim burkuldu. Adam boğazını temizledi. "Hemen dönerim," diyerek hızla araçtan dışarı çıktı. Belli ki birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu anlamıştı.

Chris ambulansa girip yanıma oturdu. "Blake aradı. Ava, Rebecca'yı öldürdüğünü itiraf etmiş."

Bu haberin etkisiyle elimi yumruk yaparak göğsüme koydum. "Nasıl? Ne zaman?"

"Ayrıntıları bilmiyoruz. Gelen avukat sağ olsun hemen onu susturmuş. Ancak birkaç güne kadar öğreneceğimizi düşünüyorum. Senin depoda karşılaştığın özel dedektif depodan aldığı bazı günlüklerle teslim olmuş. Geçmişte başını belaya soktuğu olaylar olduğu için bir cinayetle bağlantısı olmasını istememiş. Günlüklerin faydalı olacağını düşünmüş."

"Daha fazla günlük," dedim. "Rebecca'nın kişisel düşüncelerini okuyacak daha fazla insan. Aynı benim yaptığım gibi."

"Senin sayende huzura kavuşabilecek. Ve Ava başka birilerini daha incitmeden hapse atılabilecek. Neredeyse seni inciteceği gibi."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak isteyerek ona döndüm. "Hayatımı kurtardın."

Yüzü ifadesizdi, her zamanki yöntemleriyle kendini bana kapatmıştı. "Evet, bu kez seni doğru şekilde korumayı başardım. Görünen o ki diğer konularda o kadar başarılı değilim."

"Bu doğru değil. Ben sadece..."

"Gerçekleri bir de Mark'tan duymak zorundaydın çünkü ben-den duyduklarına inanmamıştım. Biliyorum. Bunu anlıyorum."

"Kendim keşfedene kadar bana Rebecca'dan bahsetmemiştin."

"Bunu da anlıyorum. Asıl anlayamadığım şey ise onun sözü-

nü benimkinin üstünde tutman.” Çenesini sıvazlayıp dirseklerini dizlerine koydu. “Bana hayatta bir şeyler ters gittiği an kendimi sana kapattığımı söylemiştin. Bu durumda sen de Mark’a koşuyorsun gibi görünüyor.”

“Hayır, Chris. Öyle değil. Hiç alakası yok.”

“Dürüst olmamı istemiştin, Sara. Dürüst oluyorum. Ona gideceğini biliyordum. O yüzden daireden ayrılmama o kadar kolay izin verdim. Ve kendi kendime söz verdim, eğer ona gidersen aramızdaki her şey bitecekti.”

Nefesim tükenmişti. Söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmek beni dehşete düşürmüştü. “Hayır, Chris. Mark’ın bizim için bir anlamı yok. Bana Rebecca hakkında her şeyi söylememiş olman beni incitmişti ve geçen hafta yüzünden hâlâ hassastım.”

“Biliyorum. Biliyorum, Sara. Kahretsin ki birbirimizi incitmek konusunda çok iyiyiz.”

“Ne demek istiyorsun?” derken güçlükle sordum. Sesim sanki kalbimle birlikte boğazıma takılmıştı.

“Ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Bildiğim şey, bu gece Ava’nın seni vuracağını düşündükçe bin kez öldüm. Bu gece senin için ölürdüm, seni bu kadar çok seviyorum.”

“Ancak bazen sevgi yeterli değildir,” diye ekledim onun kulupteki sözlerini tekrarlayarak. “Yeniden buraya mı geldik?”

“Şu an bu soruyu cevaplama gereken kişinin ben olduğumu sanmıyorum, Sara. Sanırım sen yapmalısın.”

“Bu da ne demek?”

“Affedersiniz.” Aracın arkasında duran polis memurunu gördüm. Onu uzaklaştırmak istedim ama işe yaramazdı. “Bayan

McMillan, eğer uygunsanız bazı sorularımıza cevap vermek için gelmenizi istiyoruz.”

“Tabii ki. Şimdi mi?”

“Bunu tercih ederiz.”

Chris ambulanstan inip bana elini uzattı. Elimi onunkine kaydırdım. Sıcaklığı kollarımdan tüm bedenime yayıldı. Ancak aramızdaki mesafe, o lanet mesafe, sert ve soğuktu. Zaman geçtikçe daha fazla kapanmaz hale geleceğinden korkuyordum. Ondan ayrılmak istemiyordum. Bu insanların gitmelerini, bizi yalnız bırakmalarını istiyordum.

Acil yardım görevlisi geri dönüp Chris’e baktı. “Siz de hazırsanız biz hastaneye gitmeye hazırız.”

“Evet,” diye onayladı Chris. “Hazırım.” Benimkilerle buluşan gözleri bir anlığına orada takılıp kaldı. “Başıma dikiş atıracam.”

“Seninle geleceğim.”

“Sordukları soruları cevaplamam gerekiyor. Bu geceyi arkada, arkamızda bırakmam da. Burada kal. Ne yapmam istiyorlarsa yap.”

Biz kelimesine tutunmaya çalışsam da ne kadar hasar aldığımızı biliyordum. Birbirimizi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumuzu, Chris’in bu kez benim yanımda olmak için ısrar etmemesinin ne kadar anormal olduğunu biliyordum. Boğazım düğümlendi. “Haklısın. Tamam.” Polis memuruna döndüm. “Hazırım.” Chris’e tekrar bakmadım, yoksa onu bırakıp gidemezdim. Belki de bunu yapmam onu rahatlatacaktı. Onunla tanıştığımızdan beri ilk kez bunu merak etmiştim.

Otuz Birinci Bölüm

Chris hastaneye gittikten bir saat sonra, polisin sorularını cevaplamayı bitirmiş, Mark'ın evinden dışarı çıkmıştım. Ufak bir hareket beni bahçenin gölgelik bölgesine çekti. Ava'yla çarptığımız ağaca yaslanmış Mark'ı gördüm. Başını önüne eğmiş, kollarını dizlerine koymuştu. Bu kişinin alıştığım kendinden emin, kontrollü Mark olmadığı belliydi.

Bir an tereddüt ettikten sonra yanma gidip durdum. Başını kaldırdığında gözlerinde görmeme izin verdiği şeyler, beni büyük bir şaşkınlığa uğratmıştı. Orada acıdan, azaptan ve suçluktan başka bir şey yoktu.

“Geri döndü çünkü bunu ona ben teklif etmiştim,” dedi bana.

“Ne?” diye sordum. Ancak aniden sözlerinin ne anlama geldiğini anlamıştım. Blake'in, Rebecca'nın eve döndükten sonra kaybolduğunu söylediğini hatırladım.

“Birlikte gittiği adamla tatil deyken Rebecca'yı aradım ve ona geri dönmesini söyledim. Her şey farklı olabilirdi. Bana hayır dedi.” Elini sertçe saçlarının arasından geçirip küfretti. “Onun beni dışarıda bıraktığını düşünmüştüm. Ülkeye geri döndüğünü

bile bilmiyordum. Onu tekrar buraya getirdim ve Ava kim bilir ona ne yaptı. Onun ölmesinin nedeni benim.”

“Kendine bunu yapma.” Dizlerimin üzerine çöküp onunla yüz yüze geldim. “Bunu sen yapmadın. Ava’nın yaptığı şeyden sorumlu değilsin.”

Bana karanlık bir bakış attı. “Öyleyim. Ne kadar sorumlu olduğumu bilmiyorsun. Rebecca ve Ava’yı kulübe birlikte ben attım. Ava’yı oyuna ben dahil ettim. Ben...” Sesi çatallaştı, sert bakışları uzaklara daldı. “Rebecca...” Saniyeler sonra aniden tekrar bana baktı. “Buna ben sebep oldum ve neredeyse aynı şeyin sana da olmasına neden olacaktım. Ve eğer Chris olmasaydı olurdu da. İkimiz de gerçeği biliyoruz. Evine git, Sara. Benden uzaklaşabildiğin kadar uzağa git.”

Emreden sesi sert ve jilet gibi keskindi ama hareket etmedim. Ona yardım etmek istiyordum. “Mark...”

“Evine git.”

Benim kendiminkilerin üstesinden geldiğim gibi onun da kendi iblisleriyle, kendi yöntemleriyle mücadele etmesi gerekiyordu. Ayağa kalkıp ona baktım ama o bana bakmadı, bir daha bakmayacağını biliyordum. Arabama yürüdüm. Binip motoru çalıştırdım, kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Chris eğer bu gece buraya gelirim aramızdakilerin biteceğine söz verdiğini söylemişti. Ne demek istemişti? Ondan hiç haber almamış olsam da onu, gururumdan çok daha fazla seviyordum.

Onu aramaya çalışırken hissettiğim gerginlik yüzünden midem kasıldı. Telefon, ben sesli mesajı duyup kapatana kadar çaldıkça çaldı. Göğsümde geçen hafta bana kendini kapattığında

hissettiğim aynı sızıyı hissettim. Öfkeliydi, incinmişti ama ben artık öyle hissetmiyordum. Kararsızdım, kafam karmakarışık.

Bu gecenin nerede sonlanacağından emin değildim. Arabayı sürmeye başladığımda kendimi her şeyin nerede başladığına dair cevaplar ararken buldum. Rebecca'yı ilk kez keşfettiğim eski apartmanıma gidip Ella'nın dairesine girdim. Yatak odasına yürüyüp çantamı yatağın üzerine koydum ve kendimi yatağa atıp tavana baktım. Ella ve Rebecca sayesinde bir kabuğun arkasına saklanmış o insan olmak yerine kendim olmaya cesaret etmiştim. Ve onlar sayesinde Chris'i bulmuştum.

Diğer yanıma döndüm. İnanılmayacak kadar bitkindim. Eve gitmek, Chris'i görmek istiyordum. Onunla hissettiklerim hakkında konuşmak istiyordum ama parçalanmıştık. Çok fena parçalanmıştık. Parçalarımızı nasıl bir araya getirebileceğimi bilmiyordum. Onun bunu isteyip istemediğini de bilmiyordum. Belki de bunu istememeliydim. Fakat istiyordum. Bu beni aptal gibi gösterse de umursamıyordum. Çantamdan telefonumu çıkardım, gözlerimi kapatıp çalmasını diledim.

“Sara.” Chris'in sesiyle gözlerimi iri iri açtım. Yanımda dikiliyordu.

Şüpheyle doğrulup oturdum, rüya görüyor olmaktan korkuyordum. “Chris?” Yatağın ayakucuna geldim, gerçekten orada olduğunu görünce rahatladım. Hâlâ bir şansımız olabileceğine dair bir umut içimi doldurmuştu.

Önümde eğildi ama bana dokunmadı. “Seni evde bulamayınca burada olabileceğini düşündüm.”

“Sen orada değilken eve gidemedim. Seni aramaya çalıştım.”

“Telefonumu kapattırdılar. Tekrar açıp seni aradığımda da cevap vermedin.” Bakışlarını kaçırdı, içindeki mücadeleyi hissedebiliyordum. İçim korkuyla doldu. Chris bana döndü. “Bak. Sara.” Yeniden durakladı. O devam edene kadar bekledim. “Sabah onda Paris’e gitmek üzere ayrılıyorum.”

Omuzlarım çökmüştü, acı içimi yakıyordu. “Gidiyor musun?”

“Evet. Gidiyorum.”

“Hayır. Yapma.”

Beni uzun bir süre inceledi. Sonunda, “Benimle gel,” dedi. “Ella’yı ararız. Belki kendimizi de yeniden bulmaya çalışırız. Bunu saatlerdir düşünüyorum. Bir şeyleri uzakta tuttum. Eğer bunu yapmamış olsaydım belki bu gece yaşanmazdı. Bunu hep biliyordum ama şimdiye kadar bunun ne anlama geldiğini anlamak için hazır değildim. Senin de hazır olacağından emin değilim. Sabaha kadar uzun uzun ve iyice düşünmelisin.”

“Pasaportum...”

Elini cebine sokup çıkardığı şeyi yatağın üzerine attı. “Ben yokken gelmiş.” Ayağa kalktı ama yine bana dokunmadı. Neden bana dokunmuyordu?

Her şey çok ani gelişmişti. Başım dönüyordu. “Chris, lütfen. Haydi, bunu konuşalım.”

“Hayır. Konuşmak yok. Arası yok. Ya hep ya hiç, Sara. Sana bunu teklif ediyorum. Senin de bunu gerçekten isteyip istemediğine karar vermen gerek. Amerikan Havayolları’nda senin adına bir rezervasyon var. Uçakta olacağım. Umarım sen de orada olursun.” Yürüyüp kapıyı açtı, sonra da arkasından kapattı.

Hissettiklerimi onaylarcasına çekip gitmişti. Tahmin ettiğimden daha fazla acısı, ortaya çıkacak daha fazla sırrı vardı.

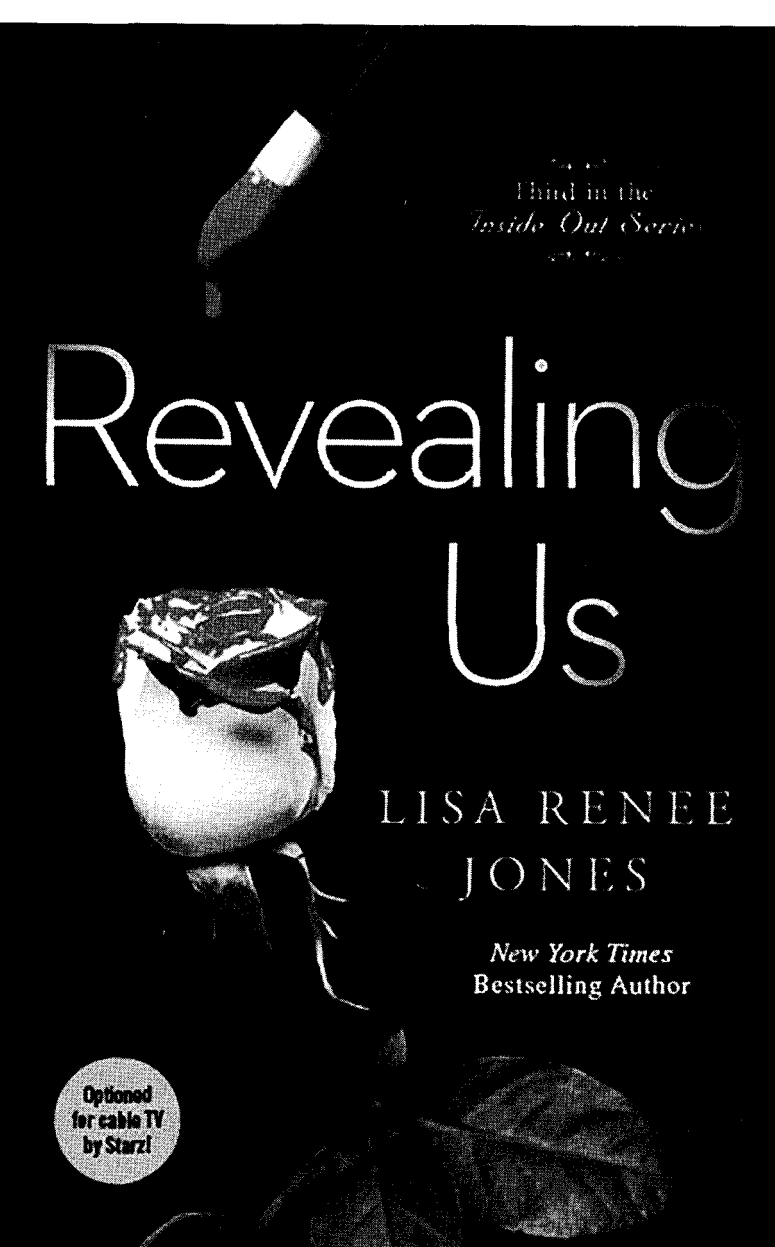
Beni bir başka testle baş başa bırakmıştı ve cevap vermek için sadece birkaç saatim vardı. Sırlarının ne olduğunu bilmeden, onunla bu riski almayı istiyor muydum?

Ağustos 2011

Bugün ona hoşça kal dedim ama bunu gerçekten kastettiğime inanmadı. Dudakları her zamanki gibi şehvetli bir şekilde kıvrıldı ve kulağıma günahkâr vaatler mırıldandı. Ancak bu sefer bu vaatler yeterli değildi. Ona zevkin onun aşktan saklanması şekli olduğunu söylediğimde şaşırmış göründü. Gözlerinin derinliklerinde bir şey gördüm, bir azap pırıltısı. Ve haklı olduğumu biliyordum. Görmeme izin verdiğinden daha fazlası vardı. Artık kör değildim. Artık bu adamın Efendi kimliğinin altındaki kişiyi ortaya çıkarabilecek kadın olmadığımı biliyordum. Onun yolculuğunun basit bir parçasıydım sadece, o da benimkinin.

Ah, ancak yine de beni özleyeceğini umut eden bir yanımdır. Belki bir gün yeniden birbirimizi buluruz. Onu yeniden görmeye, ona yeniden dokunmaya cesaretim yok. Zayıf olmaktan, fikrimi değiştirmekten korkuyorum. Masasına kendi elyazımla bir not bıraktım ve söyleyeceğim her şeyi söyledim.

“Hoşça kal. Sevgiler, Rebecca.”

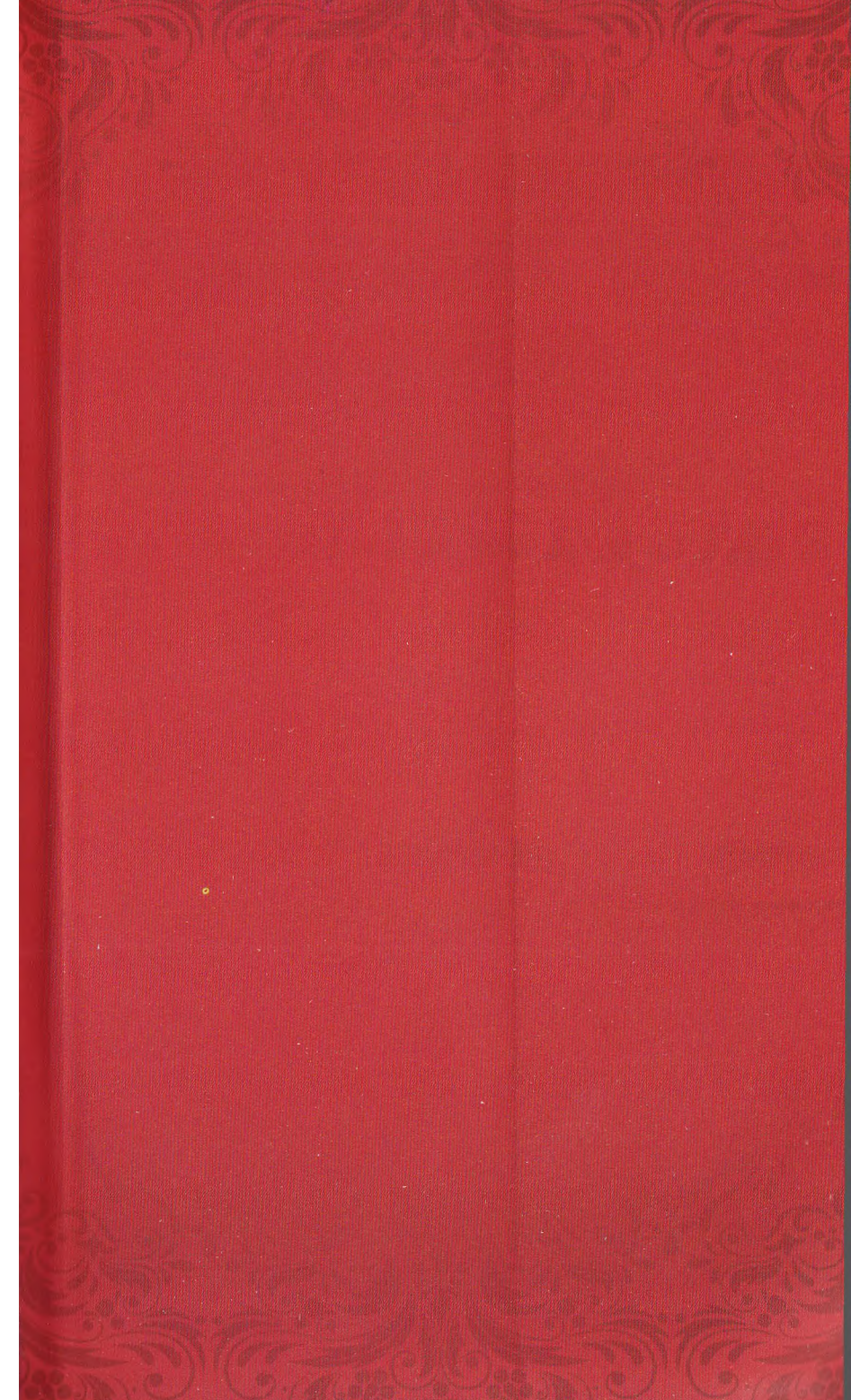
Third in the
Inside Out Series

Revealing Us

LISA RENEE
JONES

New York Times
Bestselling Author

Optioned
for cable TV
by Starz!

New York Times ve *USA Today* Çoksatanlar yazarı

LISA RENEE JONES

kariyerinin başından beri kırktan fazla kitap yazmıştır.

Kitaplarının çoğu dünya çapında büyük ilgi gören ve farklı dillere çevrilen Lisa

Renee Jones'un *Kayıp Günlükler Serisi* dizi olarak ekranlara gelmeyi beklerken, *Kendimi Sende Buldum* bu serinin ikinci kitabıdır.

Yazarlık kariyerinden önce istihdam bürosu işleten yazarımız, okuyucuları ile iletişim halinde olmayı da çok seviyor. Kendisine kişisel internet adresinden ulaşabilirsiniz.

www.lisareneejones.com

Hayır... Onun karanlık sırlarla ve şehvetle dolu dünyasına adım atmaya cesaret etmiş olsam da ben Rebecca değilim. Ancak bu, onu ararken kendimi de kaybettiğim gerçeğini değiştirmeyecek...

Bir yanda günlüğün karanlık sisleri ardında duran patronu Mark Campton, diğer yanda tutkulu ve yaralı ressamı Chris Merit. İki adam ve iki hayat arasında sıkışıp kalan Sarah McMillan, günlüğün gizemli sahibesi Rebecca'nın izini sürmeye devam ediyor. Fakat her adımda Rebecca'ya biraz daha yaklaşan Sarah, bu kez kendi sırlarının ağırlığı arasında kaybettiklerini de yeniden bulmak zorunda. Peki, yalnızca günahla doluymuş gibi görünen yeni dünyasında bu ne kadar mümkün?

Onunlayken başka biri olmaya çalışmıyordum. Kendimi keşfediyor ya da belki de ilk kez kendimi buluyordum. Chris Merit... Bana acının içindeki zevki vadeden bu gizemli, ateşli ressam ya geleceğim ya da geçmişimden gelen iblislerin bir parçası olacaktı.

₺20.00

ISBN: 978-975-999-838-7

www.istanbook.com.tr